MERCEDES RON

PĂCATUL TĂU

CULPABLES #2

Prolog

Ploaia cădea peste noi, udându-ne până la piele, înghețasem de frig, dar nu conta: nimic nu mai conta. Știam că totul era pe punctul de a se schimba, știam că lumea mea era pe punctul de a se nărui.

— Nu mai e cale de întors. Nici măcar nu mai pot să mă uit la tine...

Lacrimi amare i se prelingeau pe față.

Cum am putut să-i fac așa ceva? Cuvintele mi s-au înfipt în inimă ca niște pumnale care mă sfâșiau din interior.

— Nici nu știu ce să răspund, am spus, încercând să-mi controlez senzația de panică ce amenința să mă doboare.

Nu putea să mă părăsească... N-avea de gând să facă asta, așa-i?

M-a privit fix în ochi, cu ură, cu dispreț... N-am crezut niciodată că o asemenea privire mi-ar putea fi adresată.

— Relația noastră s-a terminat, a șoptit cu o voce sfâșiată, dar fermă.

Și, odată cu aceste cuvinte, universul meu s-a cufundat într-un întuneric profund, tenebros și solitar... O închisoare făcută anume pentru mine. Dar o meritam, de data asta chiar o meritam.

1

NOAH

În sfârșit împlineam optsprezece ani.

Încă îmi mai aminteam cum, cu unsprezece luni în urmă, număram zilele până când, în sfârșit, urma să fiu majoră, să pot lua propriile decizii și să fug mâncând pământul din acel loc. Evident, situația nu mai era aceeași ca în urmă cu unsprezece luni. Totul se schimbase atât de mult încât părea incredibil chiar și numai să mă gândesc la asta. Nu doar că mă obișnuisem în cele din urmă să locuiesc aici, dar acum nu mă mai vedeam trăind în alt oraș. Reușisem să mă integrez la liceu și în familia cu care fusesem constrânsă de împrejurări să trăiesc.

Toate obstacolele pe care fusesem nevoită să le depășesc – nu numai în ultimele luni, ci de când mă născusem – mă făcuseră o persoană mai puternică, sau cel puțin așa credeam. Se întâmplaseră multe lucruri, nu toate bune, dar mă mulțumeam cu cel mai bun dintre ele: Nicholas. Cine ar fi crezut că aveam să mă îndrăgostesc de el în cele din urmă? Ei bine, eram atât de îndrăgostită încât mă durea inima. A trebuit să învățăm să ne cunoaștem, să învățăm să ne protejăm relația și nu era ușor, era ceva la care lucram în fiecare zi. Temperamentele noastre intrau adesea în conflict, iar Nick nu era o persoană ușor de suportat, dar îl iubeam din tot sufletul.

De aceea mă simțeam mai mult tristă decât entuziasmată la gândul iminentei petreceri pentru ziua mea de naștere. Nick nu putea să vină. Trecuseră două săptămâni de când nu-l mai văzusem; în ultimele luni călătorise mult

la San Francisco. Mai avea un an până termina facultatea și profitase de fiecare dintre numeroasele uși deschise de tatăl său. Nick nu mai era cel care reușea aproape mereu să intre în vreun bucluc. Era altfel acum: se maturizase alături de mine, evoluase, dar mă temeam că, în orice moment, Nick cel care a fost ar fi putut ieși din nou la suprafață.

M-am privit în oglindă. Îmi prinsesem părul într-un coc lejer în vârful capului, dar era o coafură elegantă și se potrivea perfect cu rochia albă pe care mama și Will mi-o dăruiseră de ziua mea. Mama întrecuse măsura cu petrecerea pe care o organizase. Credea că era ultima ei ocazie de a-și îndeplini rolul, având în vedere că peste o săptămână urma să termin liceul și nu mult după aceea să plec la facultate. Trimisesem cereri de înscriere la mai multe universități, dar în cele din urmă optasem pentru UCLA din Los Angeles. Avusesem deja parte de prea multe schimbări și mutări. Nu voiam să plec în alt oraș și cu atât mai puțin să stau departe de Nick. El era la aceeași universitate și, deși știam că probabil urma să se mute în San Francisco pentru a lucra la noua companie a tatălui său, am decis să nu-mi fac deocamdată griji: încă mai era mult până atunci și nu voiam să mă deprim.

M-am ridicat de la măsuța de toaletă și, înainte de a-mi pune rochia, privirea mi s-a oprit asupra cicatricii de pe abdomen. Am mângâiat cu un deget acea bucățică de piele care avea să rămână însemnată pe viață și am simțit un fior. Pocnetul împușcăturii care a pus capăt vieții tatălui meu mi-a răsunat în minte și a trebuit să respir adânc pentru a-mi păstra cumpătul. Nu vorbisem cu nimeni despre coșmarurile mele, nici despre teama pe care o simțeam de fiecare dată când mă gândeam la cele întâmplate; nici despre felul în care inima începea să-mi bubuie ori de câte ori un zgomot prea puternic răsuna în apropiere. Nu voiam să recunosc că tatăl meu îmi provocase încă o traumă, era suficient că nu puteam sta pe întuneric decât dacă Nick era lângă mine... Nu aveam de gând să recunosc că nu mai puteam dormi liniștită și că nu-mi puteam scoate din cap imaginea tatălui meu mort chiar lângă mine și a sângelui său care mă împroșcase, făcându-mă să îmi pierd mințile. Erau lucruri pe care le

ţineam pentru mine: nu voiam să afle nimeni că mă simţeam mai traumatizată decât înainte, că viaţa mea era în continuare stăpânită de temerile pe care acel om mi le indusese. Mama, în schimb, era mai liniştită decât fusese vreodată în viaţa ei. Teama aceea pe care încercase întotdeauna s-o ascundă dispăruse; acum era pe deplin fericită alături de soţul ei: era liberă. Eu însă mai aveam un lung drum de străbătut.

— Nu te-ai îmbrăcat încă? s-a interesat acea voce care mă făcea să râd în hohote aproape în fiecare zi.

M-am întors spre Jenna şi un zâmbet mi-a luminat faţa. Cea mai bună prietenă a mea arăta spectaculos, ca de obicei. De curând îşi tăiase părul, iar acum îl purta până la nivelul umerilor. Insistase să fac şi eu la fel, dar ştiam că Nick adora părul meu lung, aşa că îl lăsasem cum era. Îmi ajungea deja până aproape de mijloc, dar îmi plăcea aşa.

— Ţi-am mai spus cât de mult îţi admir fundul obraznic? mi-a zis în treacăt, făcând un pas în faţă şi dându-mi o palmă peste fund.

— Eşti nebună, am replicat, trecându-mi rochia peste cap.

Jenna s-a îndreptat spre seif, aflat chiar sub locul unde erau pantofii. Nici măcar nu ştiam cifrul pentru că nu-l foloseam, dar, de când Jenna îl descoperise, păstra tot felul de lucruri în el.

Am izbucnit în râs când a scos o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Să ciocnim pentru majoratul tău, a propus, umplând paharele şi întinzându-mi unul.

Am zâmbit. Ştiam că, dacă mă vedea mama, m-ar fi omorât, dar, la urma urmei, era ziua mea de naştere şi trebuia s-o sărbătoresc, nu-i aşa?

— În cinstea noastră, am adăugat.

Am ciocnit şi am dus paharul la buze. Avea un gust nemaipomenit, nici nu se putea altfel. Era o sticlă marca Cristal şi costa peste trei sute de dolari, dar Jenna făcea totul

în stil mare. Era obișnuită cu un astfel de lux și nu-i lipsise niciodată nimic.

— Rochia asta e impresionantă, a spus, privindu-mă fascinată.

Am zâmbit și m-am privit în oglindă. Rochia era foarte frumoasă, albă, mulată pe corp și cu mâneci din dantelă delicată, dezvăluindu-mi pielea albă în diverse modele geometrice. Pantofii erau și ei incredibili și mă făceau să fiu aproape la fel de înaltă ca Jenna. Ea purta o rochie scurtă evazată, de culoare roșu-închis.

— Jos sunt foarte mulți oameni, m-a anunțat, lăsându-și paharul de șampanie lângă al meu.

Nu i-am urmat însă exemplul: am luat paharul și am dat pe gât tot conținutul său spumos.

— Nu mai spune! am exclamat, brusc neliniștită.

Dintr-odată, simțeam că nu mai am aer. Rochia aceea era prea strâmtă, nu-mi permitea să respir în voie.

Jenna m-a observat și mi-a adresat un zâmbet complice.

— De ce râzi? am întrebat-o, invidiind-o pentru că nu trebuia să treacă prin toată treaba asta.

— Fără motiv. Știu cât de mult urăști genul ăsta de lucruri, dar stai liniștită, a răspuns, apropiindu-și gura de urechea mea. Eu sunt aici ca să mă asigur că o să petrecem pe cinste, a adăugat zâmbind, apoi m-a sărutat pe obraz.

I-am zâmbit recunoscătoare. Poate că iubitul meu urma să piardă petrecerea de ziua mea, dar cel puțin o aveam lângă mine pe prietena mea cea mai bună.

— Coborâm? m-a întrebat, aranjându-și rochia.

— Avem de ales?

Toată grădina fusese reamenajată. Mama o luase razna și închiriase un cort alb care fusese instalat în grădină. Cortul adăpostea, pe lângă o mulțime de baloane, mai multe mese rotunde de culoare roz și scaune elegante, printre care se învârteau ospătari îmbrăcați în sacou și cu papion la gât.

într-un capăt se serveau băuturi la bar, iar pe niște mese lungi erau numeroase tăvi cu diverse feluri de mâncare aduse de o firmă de catering. Chestia asta nu era deloc genul meu, dar știam că mama își dorise întotdeauna să-mi organizeze o astfel de petrecere de ziua mea. Mereu glumise despre momentul în care aveam să împlinesc optsprezece ani și să plec la facultate. Ne imaginaserăm în joacă tot ce ne-am fi dorit pentru petrecere dacă am fi câștigat la loterie și, în cele din urmă, chiar câștigaserăm! Dar acum chiar depășise măsura.

Când am apărut în grădină, toți au strigat „La mulți ani!" într-un singur glas, de parcă nu aș fi știut că erau toți acolo și mă așteptau. Mama a venit la mine și m-a strâns în brațe.

— Felicitări, Noah! a spus.

Am îmbrățișat-o și eu, și am văzut, uluită, că în spatele ei se formase o coadă de persoane care doreau să-mi ureze „La mulți ani!". Veniseră toți prietenii mei de la școală, mulți părinți cu care mama se împrietenise și mulți dintre vecinii noștri și prietenii lui William. M-am simțit atât de tulburată încât, fără să vreau, am început să-l caut cu privirea pe Nicholas prin grădină: doar el ar fi reușit să mă liniștească. Nu-l vedeam însă nicăieri. Știam deja că nu putea să vină. Era în alt oraș și nu aveam să-l văd decât peste o săptămână, la festivitatea mea de absolvire. Dar o părticică din mine încă mai spera să-l vadă în mulțimea adunată acolo.

Am salutat invitații mai bine de o oră, până când Jenna s-a apropiat în cele din urmă de mine și m-a tras spre barul cu băuturi. Erau două zone, una pentru tinerii sub douăzeci și unu de ani și una pentru părinți.

— Ai propriul tău cocktail, mi-a comunicat râzând.

— Mama și-a pierdut mințile, am comentat, în timp ce un ospătar ne servea cu cocktailul care îmi purta numele.

Tipul m-a privit lung și a zâmbit, încercând să nu izbucnească în râs. Minunat, mai mult ca sigur credea că sunt o snoabă.

Când am văzut băutura, era să leşin. Era un pahar pentru martini plin cu un lichid de o culoare roz strident, cu zahăr colorat lipit pe margine şi o căpşună decorativă într-o parte. De piciorul paharului era legată o fundă pe care era înscris numărul 18 cu perle mici albe.

— Îi lipseşte un detaliu special, a subliniat Jenna, scoţând pe furiş o butelcuţă şi turnând alcool în ambele pahare.

În ritmul ăsta, trebuia să am grijă dacă nu voiam să mă îmbăt criţă înainte de miezul nopţii.

Un DJ destul de bun punea muzică de diverse genuri, iar prietenii mei se încinseseră deja la dans. Petrecerea era un succes.

Jenna mă târâse după ea să dansăm, iar acum ţopăiam amândouă ca apucatele. Eram leşinată de la căldură: vara era foarte aproape şi deja se simţea.

Lion ne observa atent de pe marginea ringului. Se sprijinea de o coloană şi privea cum Jenna îşi unduia frenetic şoldurile. Am râs şi, obosită deja, am lăsat-o pe Jenna să danseze împreună cu ceilalţi.

— Te plictiseşti, Lion? l-am întrebat, oprindu-mă lângă el.

Mi-a zâmbit amuzat, dar mi-am dat seama că îl preocupa ceva. Continua s-o fixeze din priviri pe Jenna.

— Apropo, la mulţi ani! a spus el, pentru că nu avusesem încă ocazia să vorbim între patru ochi.

Mi se părea ciudat să îl văd acolo fără Nick. Lion nu îi cunoştea prea bine pe colegii noştri de clasă. Lion şi Nick erau cu cinci ani mai mari decât mine şi Jenna, iar diferenţa de vârstă se simţea. Colegii mei de clasă erau mai imaturi decât ei şi era firesc să evite să vină cu noi atunci când veneau şi iubiţii noştri.

— Mulţumesc. Ai veşti de la Nick? l-am întrebat, simţind un junghi în stomac.

Încă nu mă sunase şi nici nu-mi trimisese vreun mesaj.

— Ieri mi-a spus că are foarte mult de lucru la cabinetul de avocatură şi că abia reuşeşte să mănânce ceva, dar a avut grijă să-mi spună să nu te scap din ochi, a adăugat privindu-mă şi zâmbind.

— Într-adevăr, nu scapi din ochi o anumită persoană, am zis, urmărindu-l cum o privea din nou pe Jenna.

Ea s-a întors spre noi chiar în acea clipă şi un zâmbet de fericire adevărată i-a luminat chipul. Era îndrăgostită până peste cap de Lion. Când rămânea să doarmă la mine stăteam de vorbă ore întregi despre cât de norocoase eram să fim îndrăgostite de doi băieţi care erau prieteni buni. Eram convinsă că Jenna nu iubea pe nimeni altcineva şi îmi făcea plăcere să cred că şi Lion era la fel de amorezat ca ea. În tot acest timp ajunsesem să o ador pe Jenna. Era, într-adevăr, cea mai bună prietenă a mea, o iubeam mult, fusese alături de mine de fiecare dată când avusesem nevoie de ea şi datorită ei înţelesesem ce înseamnă cu adevărat o prietenă. Nu era invidioasă, manipulatoare sau ranchiunoasă cum fusese Beth pe vremea când trăiam în Canada şi, bineînţeles, ştiam că era incapabilă să mă rănească, cel puţin nu intenţionat.

Jenna s-a apropiat de noi şi l-a sărutat pe Lion cu zgomot. El a îmbrăţişat-o drăgăstos, iar eu m-am îndepărtat de ei, întristându-mă brusc. Îmi era dor de Nick, voiam să fie aici, aveam nevoie de el. M-am uitat pe ecranul telefonului şi tot nimic: nu primisem niciun apel şi niciun mesaj de la el. Începeam să mă enervez, nu i-ar fi luat mai mult de câteva secunde să-mi trimită un mesaj. Ce naiba se întâmpla cu el?

M-am apropiat de bar, unde un barman servea băuturi alcoolice puţinelor persoane peste 21 de ani care mai erau prin preajmă. Era acelaşi care ne servise mai devreme cocktailurile cu ajutorul unei alte ospătăriţe.

M-am aşezat la bar şi l-am observat, întrebându-mă cum să mă dau bine pe lângă el ca să-mi servească o băutură alcoolică.

— E prea mult dacă te rog să mă serveşti cu ceva care să nu fie roz şi care să aibă alcool? l-am întrebat, convinsă că avea să mă trimită la plimbare.

Spre surprinderea mea a zâmbit şi, după ce s-a asigurat că nu-l vedea nimeni, a scos un pahar mic şi l-a umplut cu un lichid incolor.

— Tequila? am întrebat zâmbind.

— Dacă întreabă cineva, nu am fost eu, a răspuns, privind în altă parte.

Am râs şi am dus imediat paharul de tărie la gură. Băutura m-a ars pe gât, dar era foarte bună.

M-am întors şi am văzut cum Jenna îl trăgea după ea pe Lion într-un colţ întunecat. Mă deprima să-mi văd prietenii îmbrăţişându-se şi sărutându-se.

„Afurisit să fii, Nicholas Leister, că nu pot să mi te scot din cap nici măcar o secundă."

— Încă unul? i-am propus ospătarului.

Ştiam că e prea mult, dar era petrecerea mea, meritam să beau ce aveam chef, nu-i aşa?

Eram pe punctul de a-l da pe gât când, dintr-odată, a apărut de nicăieri o mână, care m-a oprit şi mi-a smuls paharul.

— Cred că ai băut deja destul, am auzit un glas.

Acel glas.

Am ridicat privirea şi în faţa mea era el: Nick. Îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni de costum, cu părul său negru uşor răvăşit, în timp ce din ochii săi albaştri scânteietori răzbătea o emoţie stăpânită, misterioasă şi în acelaşi timp plină de mulţumire.

— Dumnezeule! am exclamat, ducându-mi mâinile la gură.

Un zâmbet a înflorit pe chipul său, *zâmbetul meu*. O clipă mai târziu eram în braţele lui.

— Ai venit! am strigat cu obrazul lipit de al său.

L-am strâns la piept, i-am respirat parfumul, m-am simţit din nou întreagă.

M-a îmbrăţişat cu putere. În sfârşit, puteam respira. Era aici, o, Dumnezeule! Era aici cu mine.

— Mi-a fost dor de tine, pistruiato, mi-a şoptit la ureche, după care mi-a tras capul pe spate şi şi-a lipit buzele de ale mele.

Am simţit cum toate terminaţiile nervoase mi se trezeau la viaţă, trecuseră paisprezece zile lungi de când nu-i mai simţisem atingerea buzelor sau mâinile pe trupul meu.

M-a îndepărtat uşor şi m-a privit de sus până jos cu lăcomie.

— Eşti foarte frumoasă, a şoptit cu o voce răguşită, punându-şi mâinile pe mijlocul meu şi lipindu-mă de el.

— Ce faci aici? l-am întrebat, încercând să mă abţin să-l sărut.

Nu puteam face nimic, eram înconjuraţi de oameni, iar părinţii noştri erau şi ei pe-aproape... M-am simţit tulburată.

— Nu aveam de gând să ratez ziua ta de naştere, m-a asigurat, analizându-mi din nou trupul.

Simţeam cum între noi se forma un câmp electric. Niciodată nu fuseserăm despărţiţi timp atât de îndelungat, cel puţin nu de la începutul relaţiei noastre. Mă obişnuisem să îl am alături aproape în fiecare zi.

— Cum de ai reuşit să vii? am întrebat cu faţa îngropată la pieptul său pentru că nu voiam să rup acea îmbrăţişare.

— Mai bine nu întreba, a răspuns, sărutându-mă pe creştet.

I-am inspirat parfumul şi am închis ochii în extaz.

– Frumoasă petrecere, a continuat râzând.

M-am îndepărtat de el şi l-am privit încruntată.

— N-a fost ideea mea.

— Ştiu, m-a asigurat cu un zâmbet larg.

Mi-am simţit inima plină de fericire. Îmi lipsise acel zâmbet.

— Vrei să încerci cocktailul meu à la Noah? l-am întrebat, întorcându-mă către barman, care m-a auzit şi început să-l prepare.

— Ai propriul tău cocktail, pistruiato? a întrebat, încruntându-se când barmanul i-a preparat lichidul roz, cu tot cu căpșună, și i l-a întins câteva secunde mai târziu.

L-a privit lung cu o expresie care m-a făcut să râd.

— Presupun că va trebui să-l încerc...

Bietul de el a băut tot paharul fără să comenteze, deși avea gust de bomboane topite.

Afișam un zâmbet atât de larg încât bucuria mea l-a molipsit. M-a tras spre el, atingându-mi urechea cu buzele. Mi-a atins ușor pielea sensibilă de pe gât și am simțit că mă prăbușesc la simplul contact al buzelor sale.

— Vreau să te am, mi-a spus brusc.

Mi-au tremurat picioarele.

— Nu putem aici, am răspuns în șoaptă, încercând să-mi țin sub control emoțiile.

— Ai încredere în mine? m-a întrebat.

Ce întrebare prostească mai era și asta? Aveam mai multă încredere în el decât în oricine altcineva.

L-am privit în ochi în loc de răspuns.

A zâmbit în felul acela care mă înnebunea.

— Așteaptă-mă în spatele casei de la piscină, mi-a cerut, sărutându-mă rapid pe buze.

Înainte să plece, l-am prins strâns de braț.

— Nu vii cu mine? am spus neliniștită.

— Cred că tocmai asta e șmecheria: ca nimeni să nu-și dea seama ce avem de gând să facem, iubirea mea, a mărturisit cu acel zâmbet strengăresc care mă făcea să tremur din cap până-n picioare.

L-am văzut cum se ducea să-i salute pe invitați, emanând siguranță prin toți porii. Am rămas câteva secunde să-l privesc, simțind o mulțime de fluturi dându-mi roată în stomac. Nu voiam să recunosc că mi-era frică să merg acolo singură, pe întuneric și departe de lume.

Încercând să-mi controlez respirația, am luat paharul cu tărie de pe tejgheaua barului și l-am dus la gură. Lichidul

m-a liniştit preţ de câteva secunde. Am respirat adânc şi m-am îndreptat spre piscina aflată dincolo de cortul în care lumea dansa şi se distra. Am mers pe marginea piscinei cu grijă să nu cad în apă, până când am ajuns la căsuţa din spate. De cealaltă parte erau copacii, iar din depărtare mi-a ajuns la urechi zgomotul valurilor mării ce se izbeau de stânci. M-am rezemat de peretele din spatele casei, ascultând larma produsă de invitaţi şi încercând să-mi potolesc bătăile inimii.

Am închis ochii tulburată şi în clipa aceea l-am auzit venind. Buzele lui s-au lipit atât de repede de ale mele încât n-am mai fost în stare să spun nimic. Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea.

I-am citit totul în privire.

— Habar n-ai cât de dor mi-a fost să fac asta, a comentat, mângâindu-mă pe gât şi sărutându-mă uşor.

M-am topit cu totul în braţele sale.

— Doamne..., cât de mult îmi doream să te pot atinge! a exclamat, trecându-şi mâinile peste spatele meu, în timp ce cu nasul mă dezmierda leneş pe gât.

L-am prins de ceafă şi l-am atras din nou spre mine. De data asta ne-am sărutat cu şi mai multă pasiune, înfierbântându-ne precum văpaia unui incendiu, în timp ce limbile ni se înlănţuiau cu sălbăticie, iar trupul său era lipit de al meu. Voiam să-l ating, voiam să-i simt pielea sub degete.

— Ţi-a fost dor de mine, pistruiato? m-a întrebat, mângâindu-mi obrazul cu o mână şi privindu-mă ca şi cum eu aş fi fost cadoul său, şi nu invers.

Am încercat să încuviinţez, dar respiraţia îmi era atât de accelerată încât nu mi-a ieşit decât un geamăt, care s-a intensificat când m-a atins cu buzele pe gât.

— N-am de gând să mai plec, a spus printre sărutări.

Am râs lipsită de entuziasm.

— Asta nu depinde de tine.

Mi-a căutat privirea.

— O să te iau cu mine... oriunde voi merge.

— Sună foarte romantic, am răspuns, sărutându-l pe bărbie.

Apoi mi-a cuprins obrajii în palme.

— Vorbesc serios, aveam nevoie de tine ca de aer.

Am râs din nou, dar el m-a redus la tăcere cu un sărut plin de pasiune stăpânită.

— Vreau să-ţi scot rochia asta afurisită, a mormăit printre dinţi, ridicându-mi rochia până mi-a rămas înfăşurată în jurul taliei.

Mi-a analizat pielea expusă şi m-a privit cu dorinţă reflectată în ochi, o dorinţă tulbure alimentată de distanţă şi de timpul în care fuseserăm departe unul de altul.

— Aş face dragoste cu tine toată noaptea, mi-a spus în timp ce mâinile i s-au oprit la elasticul chiloţeilor mei.

M-a străbătut un fior din cap până-n picioare.

— Preferi să aşteptăm? a întrebat cu ochii săi întunecaţi de dorinţă. Te-aş duce la apartamentul meu, dar presupun că ţi s-ar simţi lipsa.

— Da, presupui bine..., am spus, muşcându-mi buza.

Nu mai făcusem niciodată dragoste în astfel de împrejurări, dar nu voiam să mai aştept. Nick m-a lipit de perete şi am simţit atingerea trupului său excitat lipit de al meu.

— O s-o facem repede, n-o să ne vadă nimeni, mi-a şoptit, sărutându-mă încontinuu.

În cele din urmă am încuviinţat şi mi-a tras chiloţeii în jos pe picior.

Iar eu am tras de cravata lui până i-am scos-o.

— Vreau să te văd, am spus, îndepărtându-mă de el.

Mi-a zâmbit tandru şi m-a sărutat pe vârful nasului. Mi-a ghidat mâinile până i-am cuprins ceafa.

L-am observat, fără să mă mişc, în timp ce îşi descheia pantalonii. O clipă mai târziu m-a lipit de perete. M-a privit tandru, cu pupilele dilatate, pregătindu-mă din privire, transmiţându-mi mii de lucruri. M-a sărutat şi apoi m-a pătruns. De câteva luni începusem să iau anticoncepţionale şi m-am

bucurat să-l simt cu adevărat, fără bariere. Mi-a scăpat un țipăt ușor, iar el mi-a acoperit gura cu mâna.

— Nu poți să faci zgomot, m-a avertizat fără să se miște.

Am dat din cap cu toți nervii încordați. A început să se miște, mai întâi încet, iar apoi a accelerat ritmul. Plăcerea a început să crească înăuntrul meu cu fiecare dintre impulsurile sale; și-a luat mâna de la gura mea și m-a mângâiat acolo unde îmi doream cel mai mult atingerea lui.

— Nick...

— Așteaptă..., mi-a cerut, ținându-mă strâns de coapse.

Am închis ochii încercând să-mi stăpânesc senzațiile.

— S-o facem împreună..., mi-a șoptit la ureche.

M-a prins cu dinții de buza de jos și m-a mușcat, iar plăcerea a început să crească în interiorul meu până când n-am mai putut să o stăpânesc. Mi-a înăbușit un țipăt cu un sărut. Am simțit imediat cum se încordează, apoi a gemut, însoțindu-mă în acea călătorie a plăcerii fără limite.

Mi-am lăsat capul pe spate, încercând să-mi controlez respirația, în timp ce Nicholas mă ținea strâns.

— Te iubesc, Nick, i-am spus când m-a fixat din priviri.

— Noi doi nu suntem făcuți să stăm despărțiți, a răspuns.

2

NICK

La naiba, cât de mult îmi lipsise! Zilele mi se păruseră interminabile, iar de săptămâni nici nu mai vorbesc. Fusesem nevoit să muncesc de două ori mai mult ca să mi se permită să mă întorc mai devreme, dar meritase fie și numai pentru asta.

— Te simți bine? am întrebat-o cu respirația accelerată.

Niciodată nu o mai făcuserăm așa. Niciodată. Cu Noah mă controlam, o tratam așa cum merita, dar, de data asta, nu mai fusesem în stare să aștept. Din clipa în care am văzut-o am vrut să fie a mea.

Privirile ni s-au întâlnit și un zâmbet fermecător i-a apărut pe buze.

— A fost..., a început ea, dar i-am acoperit gura cu un sărut.

Mă temeam de ce ar fi putut să spună, pentru că mă lăsasem dus de impulsul de moment. În seara aceea arăta mai spectaculos ca niciodată, rochia castă pe care o purta mă înnebunea.

— Te iubesc la nebunie, știi asta, nu-i așa? am întrebat, îndepărtându-mă ușor.

— Eu te iubesc și mai mult, a răspuns și în clipa aceea mi-am dat seama că avea un firișor de sânge pe buză.

— Te-am rănit, am observat, mângâindu-i buza inferioară cu degetul și ștergând picătura de sânge.

La naiba, eram o brută ticăloasă!

— Îmi pare rău, pistruiato!

Și-a lins buza cu un aer distrat... uitându-se la mine.

— A fost diferit, mi-a spus o secundă mai târziu. Şi încă ce diferit!

M-am îndepărtat de ea şi m-am încheiat la pantaloni. Mă simţeam vinovat: Noah merita să facem dragoste într-un pat, nu sprijiniţi de un perete, în grabă.

— Ce-i cu tine? m-a întrebat, privindu-mă cu îngrijorare.

— Nimic, iartă-mă, am răspuns, sărutând-o din nou.

I-am tras rochia peste şolduri, stăpânindu-mi impulsul de a relua ceea ce începuserăm.

— La mulţi ani! i-am urat zâmbind şi am scos din buzunar o cutiuţă albă.

— Mi-ai adus un cadou? a întrebat emoţionată.

Era atât de dulce şi de perfectă... Era suficient să o privesc pentru a-mi bucura sufletul şi nu trebuia decât s-o ating ca să mă simt excitat.

— Nu ştiu dacă o să-ţi placă..., am comentat, devenind brusc neliniştit.

A făcut ochii mari când a văzut cutia.

— Cartier? a spus privindu-mă surprinsă. Ai înnebunit?

Am negat încruntat, aşteptând s-o deschidă. Când a dat la o parte capacul, micuţa inimă de argint a sclipit în întuneric. Un zâmbet i-a luminat chipul şi am oftat uşurat.

— E minunată! a exclamat, atingând-o cu degetele.

— Aşa vei purta cu tine inima mea oriunde vei merge, am declarat, sărutând-o pe obraz.

Era cel mai siropos lucru pe care-l spusesem vreodată, dar ea reuşea să-mi facă asta, să mă facă să mă port aşa.

M-a privit şi ochii i s-au umezit.

— Te iubesc, îmi place la nebunie! a mărturisit, sărutându-mă pe buze.

Am zâmbit şi am rugat-o să se întoarcă cu spatele ca să-i pot pune pandantivul la gât. Rochia aceea îi lăsa la vedere gâtul şi nu m-am putut abţine să n-o sărut pe ceafă. S-a înfiorat şi a trebuit să respir adânc pentru a nu ceda impulsului de a

o poseda din nou în clipa aceea. I-am pus pandantivul şi am privit-o când s-a întors zâmbind cu faţa la mine.

— Cum îmi stă? m-a întrebat în timp ce-şi privea pandantivul.

— Arăţi perfect, ca întotdeauna, am răspuns.

Ştiam că trebuia să ne întoarcem şi era ultimul lucru pe care îl doream în acel moment. Voiam să fiu singur cu ea, adevărul e că întotdeauna voiam să fiu singur cu ea, dar mai ales în clipa aceea, după ce nu ne văzuserăm atâta vreme.

— Sunt prezentabilă? a întrebat cu inocenţă.

Am zâmbit.

— Sigur că da, am răspuns în timp ce îmi încheiam nasturii de la cămaşă şi îmi culegeam cravata de pe jos.

— Lasă-mă pe mine! m-a rugat, iar eu am izbucnit în râs.

— De când ştii să faci nod la cravată? am întrebat-o.

Ştiam foarte bine că nu se pricepuse niciodată să facă un nod la cravată. De fapt, eu eram expertul când locuiam în aceeaşi casă.

— A trebuit să învăţ, pentru că iubitul meu cel chipeş m-a părăsit ca să se mute singur, a replicat în timp ce îmi făcea nodul.

— Chipeş zici?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ar trebui să ne întoarcem dacă nu vrem să-şi dea seama toată lumea ce am făcut.

Mi-ar fi plăcut să afle toată lumea. Aşa, toţi puştanii ăia de bani gata ar fi stat departe de iubita mea. Ştiam însă că, în ciuda poveştii noastre de dragoste, pentru majoritatea celor din jur eram în continuare fraţi vitregi.

Am lăsat-o pe ea să plece prima şi am fumat o ţigară în timp ce aşteptam. Ştiam că lui Noah nu-i plăcea să fumez, dar, dacă n-o făceam, aş fi luat-o razna. Înainte de a pleca, mi-a atras atenţia ceva. Lenjeria ei intimă zăcea la picioarele mele.

Plecase fără nimic pe dedesubt?!

Când m-am întors, am văzut-o stând de vorbă cu un grup de prieteni. Erau doi băieți în grupul respectiv, iar unul dintre ei își pusese mâna pe spatele ei. Am respirat adânc încercând să mă liniștesc și m-am apropiat de ei. Imediat ce m-a văzut, Noah m-a cuprins cu brațul în jurul taliei și și-a sprijinit fața de pieptul meu.

M-am calmat. Gestul ei fusese suficient.

— L-ai văzut pe Lion? am întrebat-o, căutându-l cu privirea pe prietenul meu.

Eram un pic îngrijorat pentru el. Mă sunase când eram la San Francisco și îmi spusese că fratele lui, Luca, urma să iasă din închisoare în curând. Era închis de patru ani. Fusese prins vânzând iarbă și nimeni nu reușise să-l scape de pârnaie. Să fiu sincer, nu mă prea bucuram pentru că Luca urma să fie eliberat. Evident că mă bucuram pentru Lion, la urma urmei prietenul meu era singur, iar fratele său mai mare era toată familia lui. Dar știam cum era Luca și nu eram sigur dacă lui Lion îi prindea bine să aibă alături un fost condamnat în această etapă a vieții lui.

— Adevărul e că nu l-am mai văzut de ceva timp, a spus Noah. Oricum, cred că ar trebui să mergi să îi saluți pe părinții noștri..., a adăugat, iar eu m-am încordat imediat.

După răpirea lui Noah, a devenit evident că relația dintre noi era serioasă, iar părinților noștri nu le-a plăcut deloc ideea. De atunci avuseseră grijă să ne dea de înțeles lucrul ăsta de fiecare dată când ne vedeau împreună. Știam că tata n-ar fi permis un astfel de scandal: la urma urmei, eram o familie cunoscută și ne spusese că, pentru restul lumii, trebuia să fim în continuare frați, dar mă surprinsese faptul că Raffaella nu a fost de partea noastră. Din contră, începând din acel moment mă privea cu o suspiciune care mă scotea din minți.

— Ia te uită! S-a întors fiul meu, a exclamat tata, schițând un zâmbet fals.

— Tată, am răspuns în loc de salut. Bună, Ella, am salutat-o pe cel mai amabil ton posibil.

Spre surprinderea mea, Raffaella mi-a zâmbit și m-a îmbrățișat.

— Mă bucur că ai reușit să vii, a declarat, întorcându-și privirea spre Noah. Era foarte tristă până să te vadă.

M-am uitat spre Noah, care se îmbujorase la față, și i-am făcut cu ochiul.

— Cum e munca la firmă? a întrebat tata.

Afurisitul mă pusese să lucrez pentru Steve Hendrins, un dobitoc autoritar care se ocupa de firmă până când eu urma să dobândesc suficientă experiență încât să pot prelua conducerea. Toată lumea știa că eram cât se poate de pregătit pentru asta, dar tata tot nu avea încredere în mine.

— Epuizantă, am răspuns, încercând să nu-l săgetez cu privirea.

— Ca însăși viața, a replicat.

Cuvintele sale mi-au creat o stare de disconfort. Eram sătul să aud prostiile astea. De luni bune nu mă mai comportam ca un puști răsfățat, îmi asumasem rolul care îmi revenea și nu aveam nicio clipă de odihnă. Pe lângă munca pentru tata, mai aveam un an de facultate și mă așteptau o mulțime de examene. Majoritatea colegilor mei de an nici măcar nu știau încă ce înseamnă să lucrezi la o firmă de avocatură, iar eu aveam mai multă experiență decât mulți dintre cei care obținuseră deja diploma. Cu toate astea, tata tot nu avea încredere în mine.

— Dansezi cu mine? ne-a întrerupt Noah brusc, împiedicându-mă să spun vreo prostie.

— Sigur.

Am însoțit-o pe ringul de dans. Puseseră o melodie lentă și am tras-o spre mine cu grijă, încercând să nu permit ca supărarea sau proasta mea dispoziție să o afecteze pe singura persoană de care îmi păsa la acea petrecere.

— Nu te enerva, m-a rugat, dezmierdându-mă.

Am închis ochii, lăsând atingerea ei pe ceafă să mă relaxeze.

Mi-am coborât mâna pe talia ei, atingându-i spatele.

— Nu pot să mă supăr pe tine știind că nu porți nimic pe sub rochie.

— Nici nu-mi dădusem seama, a răspuns, oprindu-și mângâierea.

Am privit-o. Era încântătoare.

Mi-am apropiat fruntea de a ei.

— Îmi pare rău, m-am scuzat, observând-o atent și bucurându-mă de frumoșii săi ochi.

Mi-a zâmbit o clipă mai târziu.

— O să rămâi în seara asta? m-a întrebat.

La naiba! Aveam din nou aceeași discuție. Nu aveam de gând să rămân acolo, mă mutasem de câteva luni și nu suportam să fiu supravegheat de tata. Abia așteptam ca Noah să se mute în oraș, iar totul urma să fie mai bine având-o alături de mine.

— Știi bine că nu, am spus, îndreptându-mi privirea spre cei din jur, care ne observau din când în când.

Mai mult ca sigur nu era normal ca doi frați să danseze așa, dar în clipa aceea puțin îmi păsa.

— Nu te-am văzut de două săptămâni, ai putea face un efort să rămâi, m-a rugat pe un alt ton.

Știam că, dacă am fi continuat așa, am fi sfârșit prin a ne certa și nu voiam asta.

— Și să dormim fiecare în camera sa? Nu, mulțumesc, am spus deja supărat.

A privit în jos fără să spună nimic.

— Haide, pistruiato, nu te supăra... Știi că nu suport să rămân aici, nu suport să nu te pot atinge și nu suport să ascult tâmpeniile pe care le debitează tata.

— Atunci nu știu când o să ne vedem, pentru că nu pot să merg în oraș săptămâna asta. O să fiu ocupată cu testele finale și cu absolvirea.

Fir-ar să fie!

— O să vin să te iau și o să găsim un moment să fim împreună, i-am propus pe un ton mai calm, mângâind-o pe spate.

A oftat și și-a îndreptat privirea în altă parte.

— Nu mă face să mă simt vinovat, te rog, știi că nu pot să rămân aici, am rugat-o, luându-i fața în mâini și obligând-o să mă privească.

M-a analizat câteva clipe în tăcere.

— Înainte rămâneai...

M-a privit, în sfârșit, în ochi.

— Înainte nu eram împreună, am încheiat discuția.

Noah nu a mai spus nimic și am continuat să dansăm în tăcere. Raffaella ne-a urmărit insistent tot timpul cât am fost pe ringul de dans.

3

NOAH

Majoritatea oaspeților plecaseră deja. Jenna a salutat-o pe mama, iar Nick fuma o țigară cu Lion în spatele casei. Am privit în jur la dezordinea rămasă după petrecere și pentru prima dată m-am bucurat că avea cine să se ocupe de curățenie în fiecare zi.

După ce am socializat cu toți, m-am bucurat de acel moment de singurătate în care să pot aprecia cât de norocoasă eram. Petrecerea fusese incredibilă: toți prietenii mei veniseră și îmi făcuseră cadouri grozave care se aflau acum într-o grămadă uriașă pe canapeaua din sufragerie. Mă pregăteam să le duc în cameră când am simțit că cineva îmi cuprindea mijlocul cu brațele.

— Ai primit o mulțime de cadouri, mi-a șoptit Nick la ureche.

— Da, dar niciunul nu se compară cu al tău, i-am răspuns, întorcându-mă să-l privesc în ochi. E cel mai frumos lucru pe care l-am primit vreodată și înseamnă mult pentru mine că e de la tine.

A părut să-mi cântărească cuvintele preț de câteva clipe, după care a schițat un zâmbet.

— O să-l porți mereu? m-a întrebat.

O parte din mine a înțeles că pentru el era foarte important. Cumva, inima lui era în acel pandantiv și am simțit o căldură intensă în piept.

— Mereu.

A zâmbit și m-a tras spre el. Buzele sale le-au atins pe ale mele cu o infinită delicatețe, cu prea multă delicatețe.

Am făcut un pas înainte pentru a aprofunda sărutul, dar m-a oprit.

— Vrei mai mult? a întrebat şoptit, aproape de gura mea întredeschisă.

De ce nu mă săruta ca lumea?

Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea. O culoare uimitoare, de un albastru atât de limpede încât îmi provoca fiori.

— Ştii bine că da, am răspuns cu respiraţia accelerată şi trăind din plin acele senzaţii intense.

— Vino cu mine în seara asta!

Am oftat. Aş fi vrut să merg, dar nu puteam. În primul rând, mamei nu-i plăcea să rămân să dorm la Nick şi de cele mai multe ori o minţeam spunându-i că rămân la Jenna. În plus, trebuia să învăţ. În săptămâna următoare aveam patru teste finale şi riscam totul dacă le picam.

— Nu pot, am răspuns, închizând ochii.

Şi-a coborât mâna pe spatele meu cu tandreţe, într-o mângâiere atât de delicată încât m-a străbătut un fior.

— Ba poţi, o să continuăm ce am început în grădină, a replicat, atingându-mi urechea cu buzele.

Am simţit fluturi în stomac şi cum dorinţa mă cuprindea. Mi-a dezmierdat cu limba lobul urechii stângi, după care l-a prins cu dinţii... Aş fi vrut să merg..., dar nu puteam.

M-am îndepărtat şi, când am deschis ochii şi i-am căutat privirea, m-a străbătut un fior... Îmi lipsise privirea aceea întunecată, trupul acela care mă intimida şi în acelaşi timp îmi oferea o senzaţie infinită de siguranţă.

— Ne vedem altă dată, Nick, am spus, făcând un pas înapoi.

M-a scrutat din priviri, pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat.

— Ştii că, dacă nu vii, n-o să mai facem sex până la absolvire, nu-i aşa?

Am respirat adânc: juca murdar, dar avea dreptate. Eu urma să fiu foarte ocupată şi n-aş fi avut timp să merg în oraş să-l văd, iar dacă el nu voia să vină acasă pentru că nu dorea să se întâlnească cu tatăl său...

— Putem să mergem la film, am propus cu o voce răguşită.

Nick a izbucnit în râs.

— Bine, cum vrei, pistruiato, a încuviinţat, apropiindu-se şi sărutându-mă tandru şi cast.

O făcea intenţionat, era evident.

— Ne vedem peste două zile ca să mergem la film. Şi la ce-o mai fi.

Am vrut să-l opresc şi să-l rog să nu plece, am vrut să-i spun că aveam nevoie de el, pentru că numai alături de el nu aveam coşmaruri, că era ziua mea de naştere, că era rândul lui să cedeze şi să-mi facă pe plac de data asta, dar ştiam că nimic din ce i-aş fi spus nu l-ar fi convins să rămână.

L-am urmărit în timp ce cobora, hotărât, scările. S-a urcat în Range Rover şi a plecat fără să privească înapoi.

În următoarele două zile abia dacă am ieşit cât să respir puţin aer curat. Trebuia să reţin atâtea informaţii încât aveam impresia că o să-mi explodeze creierul. Jenna mă suna întruna şi critica profesorii, pe iubitul ei şi viaţa în general. De fiecare dată când aveam teste devenea isterică şi, pe deasupra, trebuia să se ocupe şi de petrecerea de absolvire, iar eu ştiam că era bolnavă de nervi din cauză că nu puteam dedica suficient timp unui asemenea eveniment.

În seara aceea rămăsesem să mă văd cu Nick, teoretic ca să mergem la film, dar rămăsesem în urmă cu pregătirea pentru testul de vineri, ultimul pe care îl mai aveam de dat. Îmi doream să-l văd mai mult decât orice pe lume, dar ştiam că mi-ar fi distras complet atenţia, pentru că simpla sa prezenţă mă tulbura şi ştiam că, dacă ne întâlneam, mi-ar fi fost imposibil să mai învăţ după aceea. Mi-era teamă să-l sun şi să-i spun asta, ştiam că s-ar fi supărat; nu ne mai văzuserăm

de două zile, de la ziua mea de naştere, şi, deşi vorbeam la telefon, fusesem cu mintea destul de împrăştiată.

De aceea m-am decis să-i trimit un mesaj. Nu voiam să-i aud vocea şi să-mi distragă atenţia, nu doream să ne certăm, aşa că am trimis mesajul, am pus telefonul pe „silenţios" şi am încercat să uit de el timp de douăzeci şi patru de ore. Îmi propusesem să-l văd după ce terminam testele şi să fac ce voia el. Dar acum era în joc viitorul meu cu acest ultim test şi doream să iau cea mai bună notă posibilă.

Două ore mai târziu, eram tot în camera mea şi arătam îngrozitor, părul îmi stătea oribil şi aveam un chef nebun să plâng. Sau mai degrabă să ucid pe cineva. În clipa aceea, uşa camerei s-a deschis aproape fără zgomot.

Am ridicat capul şi l-am văzut în prag, cu părul răvăşit şi purtând o cămaşă albă, preferata mea.

La naiba! Se aranjase ca să iasă cu mine. Am schiţat un zâmbet de complezenţă şi l-am privit cu o figură inocentă.

— Arăţi bine.

Nick a ridicat din sprâncene, m-a privit în felul acela care mă făcea să mă întreb ce-i trecea prin cap şi s-a apropiat de patul meu fără să-şi ia ochii de la mine.

— M-ai lăsat să te aştept degeaba, mi-a spus calm, dar nu mi-am dat seama dacă era un reproş sau dacă încerca încă să se obişnuiască cu ideea.

— Nick..., am spus, temându-mă de reacţia sa şi simţindu-mă vinovată.

— Vino! mi-a cerut pe un ton blând.

Avea o privire stranie, părea să reflecteze la ceva şi m-a surprins că nu a început imediat să tune şi să fulgere.

Voiam să-l sărut. Întotdeauna voiam să-l sărut. Dacă ar fi fost după mine, mi-aş fi petrecut toată ziua împreună cu el, în braţele sale. M-am ridicat şi am mers în genunchi până la marginea patului, unde mă aştepta în picioare.

— Cred că e prima dată în viaţa mea când o fată mă lasă cu ochii-n soare, pistruiato, mi-a spus, apoi şi-a pus mâinile pe talia mea. Nu ştiu cum să interpretez asta.

— Îmi pare rău, am răspuns înghiţind în sec. Sunt cu nervii la pământ, Nick, cred că nu o să iau testul. Nu ştiu nimic şi, dacă pic, nu o să termin şcoala, nu o să intru la facultate şi n-o să pot să fac ce-mi place: o să fiu o incultă, o să ajung să locuiesc cu mama, îţi dai seama? Cred că...

M-a redus la tăcere cu un sărut rapid.

— Eşti cea mai tocilară fată pe care o cunosc, n-o să pici.

S-a desprins din sărut şi m-a privit afectuos.

— O să pic, Nick, vorbesc serios, cred că o să iau nota doi, îţi dai seama? Un doi?! Nu o să mai fiu preferata profesorului Lam, după ce am avut cele mai bune note din clasă. N-o să mă mai trateze altfel decât pe ceilalţi, iar eu îl consider...

Am tăcut când mi-am dat seama că mă avertiza din priviri. OK, începusem să bat câmpii, dar... Un zâmbet poznaş i-a apărut pe buze.

— Vrei să te ajut să te relaxezi?

„Privirea asta nu, nu te uita la mine aşa, te rog... nu când arăţi atât de bine cu cămaşa aia, iar eu arăt îngrozitor."

— Sunt relaxată, am minţit.

— Atunci preferi să te ajut la învăţat? a spus şi mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă, iar tandreţea gestului său m-a făcut să oftez în sinea mea.

Nicholas să mă ajute la învăţat? Chestia asta nu avea cum să se termine bine.

— Nu e nevoie, am răspuns cu jumătate de gură.

Mi-era teamă că, dacă rămânea, am fi făcut orice, mai puţin să terminăm subiectul 8 de la istorie şi, deşi Nick era sexy, nu puteam risca să pic testul.

A schiţat un zâmbet în colţul gurii, în felul său atât de seducător, şi am văzut că a făcut un pas înapoi. Şi-a suflecat mânecile cămăşii, şi-a scos pantofii şi a înconjurat patul ca să se aşeze, în timp ce întindea mâna după carte.

M-a trecut un fior la gândul că am fi putut face în acelaşi pat alte lucruri care n-aveau nicio legătură cu învăţatul. Nick a început să dea paginile până când a ajuns la capitolul unde rămăsesem cu câteva minute înainte.

Am uitat de tot, de teste, de examenul de admitere la universitate. Nu-mi doream decât să mă aşez pe genunchii lui şi să-mi trec vârful limbii peste obrazul său.

Am început să mă apropii, dar el a clătinat din cap, ridicându-şi privirea.

— Stai cuminte! mi-a poruncit amuzat. Hai să învăţăm, pistruiato şi, după ce o să ştii lecţia, poate o să primeşti un sărut.

— Doar unul?

A izbucnit în râs şi şi-a reîndreptat atenţia asupra notiţelor mele.

— Să începem şi, dacă la sfârşit o să ştii lecţia, promit să te scap de tot stresul care te apasă.

A spus asta pe tonul cel mai liniştit posibil, în timp ce trupul meu era străbătut de un fior la auzul cuvintelor sale.

Două ore şi jumătate mai târziu, ştiam subiectul la perfecţie. Spre surprinderea mea, Nick era un pedagog bun. Avea răbdare şi mi-a explicat totul ca pe o poveste. De mai multe ori am rămas cu gura căscată ascultându-l, atentă şi interesată sincer de războiul de secesiune din America, ba chiar mi-a povestit fapte şi lucruri care nu apăreau în carte sau în însemnările mele.

Când a închis cartea, după ce i-am reprodus lecţia de-a fir a păr, a zâmbit mândru şi cu o scânteie de dorinţă în ochii săi albaştri.

— O să iei nota 10.

Am zâmbit larg şi m-am aruncat peste el, iar Nick m-a prins şi m-a strâns în braţe. Ne-am răsucit în pat şi m-a sărutat, însetat de sărutările mele. Mi-am introdus limba în gura sa, iar el s-a jucat cu ea, după care mi-a muşcat buza şi a supt-o.

Am gemut când mâna lui s-a deplasat în jos pe şoldurile mele şi mi-a ridicat piciorul, pe care şi l-a trecut în jurul mijlocului. Simţindu-i trupul lipit de al meu, aproape că mi-am dat ochii peste cap când o presiune dulce m-a transportat în al nouălea cer.

— M-am supărat când am citit mesajul tău, a comentat, ridicându-mi tricoul și sărutându-mi abdomenul cu desfătare.

Am închis ochii și am dat capul pe spate.

— Îmi imaginez, am răspuns după ce am deschis ochii și l-am privit.

El a ridicat capul și m-a analizat excitat și amuzat.

— Dar mi-a plăcut să învăț cu tine, pistruiato. Mi-am dat seama câte mai am să te învăț.

În timp ce vorbea, mi-a scos pantalonii scurți și am rămas în chiloți. Gura lui era prea aproape de o anumită parte a trupului meu ca să fiu liniștită.

M-a cuprins tulburarea și m-am mișcat puțin pe saltea.

Și-a pus mâna pe abdomenul meu, împiedicându-mă să mă mai mișc.

— Ți-am promis un sărut, nu-i așa?

Mă privea cu ardoare și am simțit că mă topesc. Când am înțeles la ce se referea, m-am încordat fără să vreau.

— Nick...

Nu știam dacă eram pregătită pentru asta. Nu mai făcuserăm niciodată nimic asemănător și brusc am simțit impulsul de a mă ridica din pat și de a o lua la fugă.

Nicholas s-a apropiat de gura mea, încadrându-mi fața cu brațele, și m-a privit calm.

— Nu trebuie decât să te relaxezi, mi-a explicat, îngropându-și nasul în gâtul meu.

Mi-a adulmecat parfumul și m-a sărutat cu tandrețe.

Am închis ochii și m-am zvârcolit sub trupul lui.

— Ești atât de dulce, a spus, coborând spre abdomenul meu, în timp ce îmi atingea pielea ușor cu buzele sale, iar eu am început să tremur.

Când a ajuns acolo unde își dorise, s-a oprit pentru o clipă. Mi s-a părut extrem de erotic să-l văd între picioarele mele, cu acea privire aprinsă de dorință. Dorință pentru mine, pentru nimeni altcineva.

Mi-a tras chiloții în jos cu grijă și m-am rușinat atât de tare încât am închis ochii. Am primit atingerile lui fără să știu

dacă avea să-mi placă sau nu. Dar îmi propusesem să nu mă gândesc prea mult la asta.

A început să-mi sărute coapsele, pe rând. Mi-a desfăcut picioarele cu delicatețe, așezându-se între ele, și m-a trecut un fior.

Ce a urmat a fost mai rău, mult mai rău.

— Dumnezeule! am exclamat, mișcându-mă fără să vreau.

M-a prins de talie și deodată i-am simțit buzele trasând cercuri pe pielea mea extrem de sensibilă la atingerile lui. Am închis ochii și m-am lăsat pradă mângâierilor sale și acelei clipe extraordinare. Când am simțit că totul devenise prea intens, am întins o mână să cer un armistițiu.

— E chiar mai bine decât îmi imaginasem, a mărturisit oprindu-se o clipă, după care a continuat să mă mângâie cu delicatețe.

M-a privit cu o strălucire în ochi.

— Vrei să continui?

La naiba!

— Da..., te rog, am răspuns suspinând.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte de a închide din nou ochii a fost zâmbetul lui larg și din nou m-am lăsat purtată de mângâierile sale până au devenit atât de intense încât am strâns cu putere cearșaful.

Dumnezeule! Tocmai trăisem cea mai erotică experiență de până atunci.

Când mi-am mai revenit, Nicholas se sprijinea cu bărbia pe abdomenul meu și mă privea de parcă ar fi găsit o comoară pe fundul oceanului.

M-am înroșit la față și el a râs, apoi s-a ridicat și s-a așezat lângă mine. M-am acoperit cu cearșaful, iar el m-a luat în brațe.

— La naiba, Noah, spune-mi de ce nu am mai făcut asta până acum.

M-am întors și mi-am îngropat fața la pieptul lui. Nicholas era încă îmbrăcat și nu era nevoie să mă uit ca să îi văd erecția prin pantaloni.

Oare trebuia să fac și eu același lucru?

M-a cuprins din nou neliniștea, dar Nick m-a sărutat pe cap și s-a ridicat din pat.

— Unde te duci? l-am întrebat când s-a îndreptat spre ușă.

— Dacă nu plec acum, o să rămân aici toată noaptea, mi-a explicat și am remarcat o ușoară încordare în voce.

Am luat pantalonii care erau lângă mine pe perna unde îi lăsasem și mi i-am pus. M-am ridicat din pat și m-am dus la el.

— Vineri termin, Nick, și o să avem toată vara numai pentru noi.

M-am apropiat și l-am îmbrățișat cu dragoste.

Nick m-a strâns în brațe și a oftat resemnat.

— Dacă nu iei 10 la testul ăla, o să ai de-a face cu mine.

Am râs și m-am dezlipit de pieptul lui ca să-l pot privi.

— Mulțumesc... pentru tot, am spus, remarcând că mă îmbujorasem din nou.

A întins mâna și mi-a atins ușor obrazul.

— Ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată, pistruiato, nu-mi mulțumi pentru nimic.

Mi-am simțit inima debordând de fericire și o imensă tristețe când m-a sărutat pe creștetul capului și a plecat, lăsându-mă acolo.

Am trecut cu brio testul. Nu m-aș fi putut descurca mai bine, iar, când m-am întâlnit cu Jenna pe hol cinci minute mai târziu, ne-am uitat una la alta și am început să țopăim ca nebunele. Lumea se uita la noi, unii elevi râdeau, în timp ce pe fața altora se citea iritarea. Dar nu-mi păsa. Școala se terminase, nu trebuia să mai port uniformă, să fiu tratată ca un copil, să fiu nevoită să-i arăt mamei carnetul de note ca să

mi-l semneze sau alte prostii de genul ăsta: eram liberă, eram liberi şi eram cât se poate de fericită.

— Nu-mi vine să cred! a strigat Jenna, îmbrăţişându-mă ca o nebună în ziua în care ne-am luat notele.

Ne-am dus la cantină şi, când am intrat, i-am văzut pe toţi colegii noştri făcând mare hărmălaie: strigau, dansau, râdeau, aplaudau. Era o nebunie, o petrecere în toată regula. Ceilalţi elevi ne priveau de parcă eram nebuni, unii cu invidie, pentru că mai aveau ani buni până ce terminau şcoala.

— Ne gândim să facem un foc de tabără pe plajă ca să ne ardem uniformele, ne-a spus un băiat cu un zâmbet radios. Vă băgaţi?

Eu şi Jenna ne-am uitat una la alta.

— Evident! am strigat în acelaşi timp, ceea ce ne-a făcut să râdem isteric.

Păream bete, bete de fericire.

O oră mai târziu, după ce am sărbătorit cu clasa şi ne-am plimbat prin sălile de clasă prostindu-ne şi omorându-ne timpul, am părăsit acea şcoală care îmi adusese mai multe lucruri bune decât rele. Mi-am amintit că o urâsem la început, dar, fără ea, nu aş fi fost admisă la UCLA şi nu aş fi putut să studiez limba engleză, aşa cum visasem mereu.

Am ieşit în fugă când Nick mi-a trimis un mesaj spunându-mi că mă aştepta la uşă. Era lângă maşina lui şi un zâmbet incredibil i-a apărut pe chip când m-a văzut atât de fericită. Neputând să-mi stăpânesc bucuria, am fugit şi m-am aruncat în braţele lui. M-a prins rapid şi i-am căutat buzele, contopindu-ne într-un sărut demn de un film romantic.

Terminasem şcoala, obţinusem cele mai bune note, urma să merg la o universitate pe care nu mi-aş fi putut-o permite niciodată, aveam cel mai bun iubit din lume, pe care îl adoram, iar peste două luni aveam să trăiesc pe cont propriu într-un campus universitar, având în faţa mea un viitor magnific.

Mai bine de-atât nu se putea.

4

NICK

Iubita mea absolvise liceul. Mă simțeam cel mai mândru om din lume. Nu era numai frumoasă, ci și incredibil de inteligentă. Terminase anul cu cele mai bune note, universitățile se bătuseră pentru ea și, în cele din urmă, se hotărâse să meargă la cea la care mergeam și eu, aici, în Los Angeles. Nu știu ce aș fi făcut dacă s-ar fi întors în Canada, așa cum se gândea inițial.

Abia așteptam să se mute în apartamentul meu. Nu-i spusesem încă, dar intenția mea era s-o conving să locuiască împreună cu mine. Eram sătul să respect toate afurisitele de restricții pe care părinții ni le impuseseră de la începutul relației noastre. După ce Noah fusese răpită, mama ei devenise de-a dreptul paranoică. În plus, și ea, și tata începuseră să ne dea de înțeles cât de puțin le convenea faptul că noi eram împreună. Relația dintre mine și ei se răcise încetul cu încetul, și acum, că nu mai locuiam cu ei, în loc ca situația să se normalizeze, așa cum crezusem la început, se întâmplase exact pe dos. Abia dacă o lăsau pe Noah să vină la mine acasă sau să stea peste noapte. Fuseserăm nevoiți să inventăm tot felul de tertipuri doar pentru a putea fi împreună mai mult timp. Pe mine, practic, nu mă interesa ce credea tatăl meu sau soția lui, eram destul de mare, aveam douăzeci și doi de ani și, în curând, urma să împlinesc douăzeci și trei. Intenționam să fac cum mă tăia capul, dar pentru Noah nu era același lucru. Eram conștient că diferența de cinci ani dintre noi avea să ne aducă probleme în viitor, dar nu m-am gândit niciodată că urma să ne dea atâtea bătăi de cap.

Dar acum nu era momentul potrivit să ne gândim la asta: trebuia să sărbătorim. Intenționam să o duc pe Noah la focul de tabără de pe plajă organizat de colegii săi. Nu îmi doream neapărat să fac asta, dar cel puțin puteam petrece timp împreună. În ziua următoare, Noah avea să fie foarte ocupată cu petrecerea de absolvire, iar mama ei dorea să ia cina împreună după ceremonie, așa că ori ieșeam atunci, ori trebuia să o împart din nou cu toată lumea. Știam că păream egoist, dar, în ultimele luni, cu toate problemele de la școală, deplasările mele la San Francisco și obstacolele pe care ni le puneau părinții noștri, nu petrecusem cu ea nici măcar jumătate din timpul pe care mi l-aș fi dorit, așa că intenționam să profit de ocazie.

Drumul până la plajă a fost plăcut, Noah era emoționată datorită absolvirii și nu i-a tăcut gura nicio clipă în cele douăzeci de minute cât ne-a luat să ajungem. Uneori, mă amuza felul în care gesticula cu mâinile când ceva o entuziasma. Mâinile ei păreau să aibă o viață proprie.

Am parcat mașina cât mai aproape de mulțimea de oameni adunată acolo. Nu numai elevii din clasa lui Noah păreau să fie pe plajă, ci și cei din toate afurisitele de clase de absolvenți din sudul Californiei.

— Parcă trebuia să fim doar câțiva, a comentat ea, părând la fel de uluită ca mine.

— Dacă prin asta înțelegi jumătate de stat...

Noah a zâmbit, ignorând răspunsul meu, și s-a întors către Jenna, care a apărut chiar atunci. Purta doar topul unui costum de baie și niște pantaloni scurți care se lipeau de ea ca o a doua piele.

— Hai să bem! a strigat Jenna.

Toți băieții din jurul ei au ovaționat-o, ridicându-și paharele.

Noah a îmbrățișat-o râzând. Când a venit rândul meu, am profitat de înălțimea și forța mea pentru a-i smulge paharul din mână și i-am vărsat conținutul în nisip.

— Hei! a protestat indignată.

— Unde e Lion? Ar trebui să fie aici, am spus, amuzat de mutra ei nemulțumită.

— Idiotule! m-a apostrofat ea, ignorându-mă apoi în mod deliberat.

Noah a clătinat din cap și s-a apropiat de mine, aruncându-și brațele în jurul gâtului meu, iar apoi s-a ridicat în vârful picioarelor pentru a mă vedea mai bine.

— Ești sigur că nu te deranjează să fii aici? m-a întrebat, mângâindu-mi ceafa cu degetele ei lungi.

— Distrează-te, pistruiato, nu-ți face griji pentru mine, i-am răspuns, înclinând capul și apăsându-mi buzele peste ale sale.

Erau atât de senzuale încât mă înnebuneau.

— Mă duc să văd unde e Lion. Vino să mă cauți când o să-ți fie dor de mine!

— Deja mi-e dor de tine, a răspuns și chiar în clipa aceea Jenna a tras-o de braț ca s-o ia de lângă mine și s-o ducă să facă Dumnezeu știe ce nebunii.

Am privit-o iritat și am lăsat-o să se îndrepte spre locul în care prietenii săi pregăteau uniformele ca să le arunce în foc. Era o tradiție. Încă îmi mai aminteam momentul de glorie în care făcusem și eu același lucru.

M-am apropiat de unul dintre focurile mici unde aproape că nu mai era nimeni și am rămas cu ochii țintă la flăcări, cu mâinile în buzunare și gândurile aiurea. Meditam la tot ce intenționam să fac în vara aceea cu Noah, la toate posibilitățile care ni se arătau în lunile următoare.

L-am remarcat pe Lion, care stătea singur în dreptul unui foc mai îndepărtat de mulțime. Avea în mână o sticlă cu bere și privea fix flăcările, așa cum făcusem și eu cu câteva secunde mai devreme, doar că el părea melancolic și îngrijorat. M-am apropiat ca să stau de vorbă cu el.

— Care-i treaba, omule? am întrebat, bătându-l cu palma pe spate, iar apoi am luat o sticlă nedesfăcută dintr-o navetă aflată la picioarele sale.

— Încerc să-mi omor timpul ca să se termine mai repede petrecerea asta nenorocită, a răspuns, după care a luat o gură zdravănă de bere.

— Îmbătându-te? Jenna e deja beată criță, iar unul dintre voi va trebui să conducă. Așa că, în locul tău, aș lăsa-o mai moale, l-am avertizat.

M-a ignorat, ducând din nou sticla la gură.

— Nu voiam să vin aici, Jenna a fost foarte insistentă, mi-a mărturisit, privind în gol.

— A absolvit liceul, Lion, nu o învinovăți că nu înțelege ce naiba e cu tine. Nici eu nu înțeleg.

A oftat adânc și a aruncat în foc sticla, care s-a făcut imediat țăndări.

— Garajul nu merge la fel de bine ca înainte și ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca fratele meu să iasă din închisoare și să vadă că nu am reușit să mențin afacerea familiei pe linia de plutire...

— Dacă ai nevoie de bani...

— Nu, nu vreau banii tăi, Nicholas, am avut deja discuția asta de o mie de ori. Pot s-o rezolv, doar că lucrurile nu au ieșit așa cum mi-am dorit, asta-i tot.

I-am observat expresia de pe chip și am știut că nu îmi spunea toată povestea.

— Lion, decât să intri în vreo încurcătură...

S-a întors spre mine și mi-am ținut gura.

— Înainte nu aveai nicio problemă să intri în încurcături. Ce naiba s-a întâmplat cu tine, Nicholas?

I-am susținut privirea fără să clipesc.

— Iubita mea a fost răpită, asta mi s-a întâmplat.

Lion a părut să-și regrete cuvintele, s-a uitat peste umărul meu și a scos o țigară din buzunarul de la spate al blugilor.

— Vorbind de lup... Noah vine încoace, m-a anunțat, îndepărtându-se de mine.

M-am întors și, într-adevăr, am văzut că Noah se apropia cu un zâmbet larg pe buze și cu părul fluturat de vânt.

Am schiţat un zâmbet şi mi-am desfăcut braţele când s-a apropiat să mă îmbrăţişeze. M-a sărutat pe piept, după care i s-a adresat prietenului meu.

— Jenna te caută, l-a informat cu un surâs.

— Grozav, a răspuns imbecilul pe un ton morocănos.

Lui Noah i s-a şters zâmbetul de pe buze, iar mie îmi venea să îl iau la pumni ca să-i scot proasta dispoziţie din cap.

Fără să spună un cuvânt, s-a îndepărtat şi a pornit spre locul în care se aflau ceilalţi. Noah m-a privit în ochi.

— A păţit ceva?

Am clătinat din cap şi am sărutat-o pe creştet.

— Are o zi proastă, nu-l băga în seamă, am sfătuit-o, aplecându-mă să o sărut pe obrazul înfierbântat de căldura focului.

Apoi am sărutat-o pe gât. Buzele mele tânjeau după pielea ei de zile întregi şi ultimul lucru pe care mi-l doream în acel moment era să o văd necăjită din cauza unei prostii fără importanţă.

— Te iubesc, i-am spus dezmierdând-o pe gât, adulmecându-i pielea.

Mă bucuram să văd cum se înfiora sub mângâierile mele.

— Nick, a spus o clipă mai târziu, când începusem să-mi cobor mâna spre curba sânilor.

M-am îndepărtat o clipă, stăpânit de farmecul ei, dar am remarcat că treziserăm interesul mai multor persoane din jurul nostru, care ne priveau. Mai mult ca sigur îşi doreau să fie martorii unui frumos spectacol erotic.

Am înjurat printre dinţi şi am luat-o de mână, trăgând-o după mine în direcţia opusă.

— Hai să facem o plimbare! i-am propus, îndepărtându-ne de focuri şi cufundându-ne în întunericul nopţii şi în zgomotul armonios al valurilor mării. Nu exista un loc mai bun ca acela şi îmi plăcea senzaţia de linişte, departe de larma unei petreceri stupide.

Noah era extrem de tăcută, adâncită în gândurile sale, şi am preferat să n-o deranjez. În cele din urmă s-a întors spre mine.

— Pot să te întreb ceva? a spus cu o uşoară neliniştе în glas.

Mi-am coborât privirea spre ea şi am zâmbit amuzat.

— Sigur, pistruiato, am răspuns, oprindu-mă lângă un copac care crescuse în nisip şi ne acoperea cu umbra sa impunătoare.

M-am aşezat sub el şi am tras-o pe Noah între genunchii mei. Aşa puteam să o privesc în ochi fără inconvenientul înălţimii.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, după ce am văzut că nu zice nimic.

S-a uitat la mine şi apoi a clătinat din cap.

— Nimic, lasă, era o întrebare stupidă, a răspuns, evitând să mă privească în ochi.

Am văzut că se îmbujorase din nou, iar curiozitatea mea a atins nivelul maxim.

— Nici nu mă gândesc... Ce s-a întâmplat? am insistat, privind-o cu interes.

— Nu, serios, e o prostie.

— Te-ai făcut roşie ca sfecla şi asta nu face decât să-mi trezească şi mai mult curiozitatea. Care-i treaba? am insistat.

Nu suportam să-mi facă asta, voiam să ştiu tot ce gândea sau simţea, nu voiam să se simtă stânjenită de ceva. În plus, eram atât de intrigat încât nu aveam de gând s-o las să scape aşa de uşor, fără să-mi spună ce-i trecea prin cap.

Privirile ni s-au întâlnit câteva secunde, după care a început să se joace cu o şuviţă de păr.

— Mă gândeam... Ştii, ce s-a întâmplat cu câteva seri în urmă, când..., a spus, căpătând o culoare stacojie.

Am încercat să nu zâmbesc. Nu făcuserăm niciodată aşa ceva, intenţia mea fusese să o iau încet cu Noah, să o iniţiez treptat în tainele sexului şi mai ales să aştept până când era pregătită.

— Când te-am inițiat în sexul oral într-un mod spectaculos? am întrebat-o, bucurându-mă de reacția ei.

— Nicholas! a exclamat alarmată, privind în ambele părți, de parcă cineva ar fi putut să ne audă din locul în care ne aflam. Dumnezeule, uită de asta, nici nu știu cum de mi-a trecut prin cap să deschid subiectul.

Am tras-o spre mine și am forțat-o să mă privească.

— Ești iubita mea, poți să vorbești cu mine despre orice. Ce-i cu chestia de acum câteva seri? m-am interesat încercând s-o liniștesc.

Știam că subiectele astea o stânjeneau la culme. Îmi dădusem seama de câteva ori, când îmi scăpase câte o remarcă vulgară.

— Nu ți-a plăcut? am continuat.

Bineînțeles că îi plăcuse, trebuise să-și acopere fața ca să nu i se audă țipetele. La naiba, trebuia să vorbim despre asta chiar acum? Am simțit cum începeam să mă excit amintindu-mi cele întâmplate.

— Ba da, mi-a plăcut, nu despre asta e vorba, a răspuns, privind în altă parte. Dar... mă întrebam dacă dorești... să-ți fac și eu același lucru.

Era să mă înec cu propria salivă.

Noah m-a privit din nou fix în ochi și mi-a aruncat o privire rușinată, dar, în același timp, plină de dorință. Da, vedeam dorința în ochii aceia de culoarea mierii și, Dumnezeule, nu era o idee bună să mai port discuții despre sex cu Noah în locuri publice. Mă tulbura numai gândul la asta.

— La naiba, Noah! am răbufnit, sprijinindu-mi fruntea de a ei. Vrei să fac infarct?

A zâmbit amuzată și m-a privit în ochi.

— Deci te-ai gândit la asta, a răspuns și mi-am dezlipit fruntea ca să o privesc uluit.

— Cred că orice tip care se uită la tine și vede bine s-ar gândi la asta, iubirea mea. Sigur că m-am gândit, dar nu trebuie s-o facem decât dacă vrei.

Noah și-a mușcat tulburată buza.

— Dar... nu e corect, adică tu a trebuit să treci prin asta, iar eu...

Am izbucnit în râs.

— Să trec prin asta? O spui ca şi cum ar fi fost o tortură, i-am răspuns, încercând să o înţeleg. Noah, am făcut-o cu toată plăcerea. De fapt, vreau să o fac din nou de îndată ce voi avea ocazia.

A făcut ochii mari, surprinsă, dar şi excitată. Uneori uitam cât de inocentă putea fi.

— Atunci, o să fac şi eu acelaşi lucru, a afirmat cu hotărâre, deşi am sesizat o oarecare îndoială în ochii săi.

— Nu, am negat, privind-o amuzat. Lucrurile nu se petrec aşa. Chestiile pe care ţi le fac eu nu au legătură cu ceea ce vrei să-mi faci mie. Nu e vorba despre un troc. Când o să vrei s-o faci, o s-o faci, iar dacă acel moment nu o să vină niciodată, ei bine... o să găsesc pe alta, am glumit.

M-a lovit peste braţ.

— Vorbesc serios! a replicat, făcându-mă atent.

Am încercat să fiu şi eu serios.

— Ştiu, îmi pare rău, dar nu vreau să faci nimic din ceea ce nu-ţi doreşti, de acord? i-am răspuns, sărutând-o pe nas.

Noah a clipit de câteva ori, după care şi-a aţintit din nou privirea asupra mea.

— Atunci nu te deranjează? Nu spun că nu vreau, dar cred că... Nu cred că sunt încă pregătită.

De aceea eram îndrăgostit de ea. Orice fată fără personalitate ar fi cedat doar ca să mă mulţumească. Noah nu era aşa. Dacă nu era sigură de ceva, puteai face orice ca s-o convingi, dar ea rămânea fidelă principiilor sale.

— Vino încoace, i-am spus, trăgând-o spre mine şi sărutând-o de parcă ar fi fost ultimul sărut. Sunt fericit să te am alături, iubirea mea.

Noah a zâmbit dulce şi, câteva clipe mai târziu, ne sărutam cu pasiune.

5

NOAH

Eram absolventă. Nu știu dacă ați trecut deja prin așa ceva, dar este o senzație minunată. Știu că urma partea cea mai grea, trebuia să merg la facultate și, în realitate, privind obiectiv lucrurile, ceea ce urma era mai rău, dar absolvirea liceului este o experiență care nu se compară cu nimic. E un pas spre maturitate, un pas spre independență și este o senzație atât de plăcută încât tremuram din tot corpul în timp ce așteptam în rând împreună cu colegii mei să ne auzim numele.

Eram strigați în ordine alfabetică, așa că Jenna era cu câteva locuri după mine. Ceremonia fusese organizată în cel mai mic detaliu, cu multă eleganță, iar în grădina școlii, se montaseră panouri uriașe pe care scria PROMOȚIA 2016. Încă îmi mai aminteam cum erau serbările la fostul meu liceu. Se țineau în sala de sport, cu câteva baloane pe post de decor și cam atât. Aici fuseseră împodobiți până și copacii din grădină. Scaunele pe care stăteau rudele și prietenii erau căptușite cu țesături scumpe, în verde și alb – culorile liceului –, iar robele noastre, de aceeași culoare verde, erau opera unei renumite creatoare de modă. Era o nebunie, o risipă incredibilă de bani, dar cu timpul învățasem să nu mă mai scandalizez: eram înconjurată de multimilionari, iar pentru ei era ceva normal.

— Noah Morgan! s-a auzit o voce la microfon.

Am tresărit și am urcat emoționată treptele pentru a primi diploma. Am privit cu un zâmbet radios spre locurile rezervate rudelor și am văzut că Nick și mama aplaudau

în picioare, la fel de entuziasmați ca mine. Mama începuse chiar să țopăie ca o nebună, lucru care m-a făcut să zâmbesc larg. I-am strâns mâna directoarei și m-am alăturat celorlalți absolvenți.

Fata care avusese o medie mai mare cu două zecimi decât mine a urcat la tribună după ce ne-au fost înmânate diplomele și a ținut discursul de absolvire. A fost emoționant, amuzant și frumos: nimeni nu ar fi putut să o facă mai bine. Jenna, care stătea lângă mine, a plâns puțin, iar eu am râs, încercând să-mi stăpânesc lacrimile. Deși nu învățasem acolo decât un an, fusese unul dintre cei mai buni din viața mea. După ce renunțasem la toate prejudecățile, reușisem să obțin în acea școală nu doar o foarte bună pregătire preuniversitară, ci și să câștig câteva prietene nemaipomenite.

— Felicitări promoției 2016, suntem liberi! au scandat profesorii emoționați la microfon.

Ne-am ridicat cu toții și ne-am aruncat tocile în aer. Jenna m-a îmbrățișat atât de strâns încât aproape că mi s-a tăiat răsuflarea.

— Acum să petrecem! a exclamat prietena mea, aplaudând și țopăind ca o apucată.

Am izbucnit în râs și imediat ne-am trezit în mijlocul a zeci de rude care se apropiau să își felicite copiii. Ne-am despărțit pentru moment și am pornit în căutarea părinților noștri.

Niște brațe m-au cuprins pe la spate cu putere și m-au ridicat în aer.

— Felicitări, tocilaro! mi-a spus Nick la ureche, lăsându-mă jos și sărutându-mă cu zgomot pe obraz. M-am întors și l-am prins cu brațele pe după gât.

— Mulțumesc! Încă nu-mi vine să cred! am recunoscut, cu fața îngropată în gâtul lui, în timp ce mă strângea cu putere.

Înainte să apuc să-l sărut, a apărut mama, care s-a băgat între noi și m-a strâns în brațe.

— Ești absolventă, Noah! a țipat ca o școlăriță, în timp ce țopăia și mă obliga și pe mine să fac la fel.

Am râs, în timp ce Nick clătina din cap îngăduitor și râdea de mine și de mama. William s-a oprit lângă noi și, după ce mama mi-a dat drumul, m-a îmbrățișat afectuos.

— Avem o surpriză pentru tine, m-a anunțat.

M-am uitat la toți trei bănuitoare.

— Ce-ați făcut? am întrebat cu un zâmbet.

Nick m-a luat de mână și m-a tras după el.

— Vino! a spus, iar eu i-am urmat și am traversat grădina.

Erau atât de mulți oameni în jurul nostru încât ne-a luat ceva timp să ajungem în parcare.

Oriunde te uitai erau mașini cu panglici uriașe, unele în culori țipătoare, altele cu baloane legate de oglinzi. Doamne Sfinte! Ce tați puteau fi atât de nebuni încât să cumpere o asemenea mașină pentru niște puști de optsprezece ani?

Apoi Nick mi-a acoperit ochii cu o mână și a început să mă ghideze prin parcare.

— Ce faci? am întrebat râzând și împleticindu-mă.

Am simțit brusc niște furnicături de emoție și neliniște.

„Nu, era imposibil..."

— Pe aici, Nick, i-a spus mama, mai emoționată decât o auzisem vreodată.

Nick m-a răsucit în loc și s-a oprit.

O clipă mai târziu și-a luat mâna de la ochii mei, iar eu am rămas cu gura căscată la propriu.

— Spune-mi că mașina asta decapotabilă roșie nu e pentru mine, am șoptit neîncrezătoare.

— Felicitări! au rostit la unison mama și William, zâmbind cu gura până la urechi.

Nick mi-a fluturat în față niște chei.

— Nu mai ai niciun motiv să nu poți să mă vizitezi, a murmurat satisfăcut.

— Sunteți nebuni! am strigat exaltată când, în sfârșit, am fost în stare să reacționez.

La naiba, îmi cumpăraseră nici mai mult, nici mai puţin decât un Audi...

— Doamne Dumnezeule! am început să ţip ca o nebună.

— Îţi place? a întrebat William.

— Glumeşti? am replicat în culmea fericirii.

Doamne, eram atât de entuziasmată încât nici nu mai ştiam ce să fac.

Am alergat spre mama şi William şi i-am strâns într-o îmbrăţişare care aproape le-a tăiat răsuflarea. Pomenisem de câteva ori că intenţionam să fac economii ca să-mi cumpăr o altă maşină. Cea pe care o aveam, din păcate, se stricase de vreo cinci ori în ultimele trei luni şi cheltuiam atât de mulţi bani cu reparaţiile încât era o idee bună să-mi cumpăr una nouă. Dar nu mi-am imaginat niciodată că aş putea primi un Audi cadou.

— Nu-mi vine să cred, serios, am mărturisit, apoi am urcat în maşină.

Era superbă, roşie şi sclipea. Din orice unghi aş fi privit-o, strălucea.

Se auzeau şi alte strigăte de bucurie, pentru că nu eram singura care primise în dar o maşină cu ocazia absolvirii. Erau mai multe panglici uriaşe în acea parcare decât într-un magazin de artizanat.

— Este un Audi A5 Cabriolet, m-a informat Nick, aşezându-se lângă mine.

Am clătinat din cap, încă şocată.

— E incredibil! am exclamat.

Am introdus cheia în contact şi am ascultat torsul subtil al motorului.

— Tu eşti incredibilă, m-a corectat Nick.

Am simţit o căldură în piept care m-a făcut să mă simt în al nouălea cer.

M-am pierdut pentru o clipă în ochii lui. Lângă mine, Nick a izbucnit în râs.

— Ne vedem la restaurant? a întrebat mama, în timp ce William își trecea brațul pe după umerii săi.

Mama făcuse rezervare la unul dintre cele mai bune restaurante din oraș. După cina în familie, eu aveam petrecerea de absolvire la hotelul Four Seasons din Beverly Hills. Pe lângă faptul că angajaseră cea mai bună firmă de catering și închiriaseră cea mai mare sală cu o capacitate de peste cinci sute de persoane, fuseseră rezervate și două etaje întregi ale hotelului pentru ca toți să putem petrece noaptea acolo și să nu trebuiască să ne întoarcem acasă până a doua zi. Era o nebunie, iar la început nu fusesem de acord, pentru că noi plăteam tot, cu reducere, e adevărat, având în vedere că tatăl unui coleg de-ai noștri era proprietarul hotelului. Dar costase o adevărată avere.

— Petrecerea mea de absolvire a fost pe un vas de croazieră, ne-am întors acasă abia după cinci zile, îmi povestise Nick când m-am arătat uimită de planurile pe care le făceau colegii mei.

După acel răspuns, am decis să-mi țin părerile pentru mine.

Am încuviințat entuziasmată, dornică să conduc mai repede acea minunăție de mașină. Scaunele erau din piele bej și totul era și mirosea a nou. Un miros pe care nu îl mai simțisem niciodată până atunci.

Am băgat cheia în contact și am ieșit din parcare, lăsând în urmă școala, pentru totdeauna.

— Noah, încetinește, te întreci cu gluma, m-a certat Nick de pe scaunul din dreapta.

Vântul ne sufla în față, răvășindu-ne părul, iar eu nu mă puteam opri din râs.

Soarele apunea, iar priveliștea pe care o admiram în clipa aceea era impresionantă. Mașinile treceau pe lângă mine, cerul era pictat în mii de culori, în tonuri de roz și portocaliu, iar stelele începeau să umple cerul senin. Era o noapte perfectă de vară și am zâmbit, gândindu-mă că aveam o lună și jumătate în care să stau cu Nick, să fim împreună

cu adevărat, fără examene, fără muncă, fără absolut nimic. Aveam şase săptămâni în care să fim împreună înainte ca eu să mă mut în oraş şi nu puteam să nu zâmbesc în faţa unui viitor atât de sublim.

— La naiba, n-ar fi trebuit să-ţi cumpere maşina asta, a mormăit el printre dinţi.

L-am privit, mi-am dat ochii peste cap şi am încetinit.

— E bine acum, bunicuţo? l-am luat peste picior.

Îmi plăcea să merg cu viteză, nu era nicio noutate.

— Eşti tot peste limita de viteză, a adăugat, privindu-mă serios.

L-am ignorat, nu aveam de gând să cobor la o sută. O sută douăzeci era în regulă. În plus, toată lumea mergea cu viteză în oraşul ăsta.

— Hei, nu eşti la Nascar... Nu vrei s-o laşi mai moale? mi-a poruncit o secundă mai târziu.

A spus-o în glumă, ştiam asta, dar zâmbetul parcă mi-a îngheţat pe buze, pentru ca în cele din urmă să dispară.

Mă străduisem din toate puterile să nu mă mai gândesc la tata, mai ales în ziua aceea. Dar orice detaliu mă făcea să-mi amintesc de el şi, inevitabil, m-a cuprins nostalgia văzându-i pe toţi prietenii mei alături de părinţii lor cu acea ocazie specială. Mă tot întrebam cum ar fi fost acea absolvire dacă tata nu ar fi fost nebun... şi n-ar fi murit. Eram sigură că Nick nu ar fi stat lângă mine acum şi eram la fel de sigură că tata nu ar fi insistat să încetinesc.

Dar ce prostii îmi treceau prin cap? Tata fusese un alcoolic, un infractor cu instincte criminale, încercase să mă omoare. Ce naiba era cu mine? Cum puteam să-i simt lipsa? Cum puteam să continui să îmi imaginez acea viaţă care nu a existat şi nu va exista vreodată?

— Noah? l-am auzit pe Nick strigându-mă.

Fără să-mi dau seama, redusesem viteza până aproape de şaizeci, iar maşinile mă claxonau şi mă depăşeau. Am clătinat din cap: mă lăsasem furată din nou de gânduri.

— Sunt bine, l-am asigurat zâmbind și am încercat să revin la acea stare de euforie pe care o simțisem cu câteva minute înainte.

Am apăsat pedala de accelerație și am ignorat junghiul pe care încă îl mai simțeam în inimă.

Nu ne-a luat mult să ajungem la restaurant. Era superb. Nu mai fusesem niciodată acolo și de-abia așteptam să încerc mâncarea. Îi spusesem mamei că nu-mi păsa unde luam cina, atâta vreme cât aveau cea mai bună prăjitură de ciocolată. Era singura mea dorință.

Mama și Will urmau probabil să sosească dintr-un moment în altul. Am coborât din mașină, Nick a coborât și el și s-a apropiat de mine. Arăta foarte bine. Era îmbrăcat cu niște pantaloni închiși la culoare, cămașă albă și cravată gri. Mă topeam când îl vedeam „atât de oficial", cum îi spuneam eu. A zâmbit așa cum o făcea doar când era cu mine și m-a urmărit când mi-am scos roba pe care o aveam încă pe mine. Pe dedesubt îmi pusesem o rochie de culoare roz-deschis, mulată pe corp ca o mănușă, și avea pe spate figuri geometrice ce îmi lăsau la vedere mici petice de piele.

— Arăți spectaculos, a spus, apoi și-a pus mâna pe spatele meu și m-a tras spre el cu delicatețe.

Nici măcar cu pantofii cu toc pe care îi purtam nu eram la aceeași înălțime. I-am privit buzele și am apreciat cât era de atrăgătoare fiecare trăsătură a sa.

— Și tu, am răspuns râzând, deși știam cât de puțin îi plăceau complimentele.

Nu înțelegeam de ce, dar se simțea foarte stânjenit când îi spuneam cât era de atrăgător. Nu era niciun secret, eram în parcare doar de trei minute și deja cel puțin cinci femei se întorseseră să-i arunce priviri obraznice.

Înainte de a-i mai spune ceva, m-a redus la tăcere cu un sărut.

— Azi o să petrecem noaptea împreună, am spus când s-a îndepărtat o clipă mai târziu.

Consideram că sărutul durase prea puțin.

Mi-a aruncat o privire plină de dorință.

— Mă gândesc să te răpesc și să vii să stai cu mine în apartament toată vara, mi-a spus atunci.

Preț de o clipă, gândul că am putea trăi sub același acoperiș, dar fără părinți prin preajmă, mi-a făcut inima să-mi tresalte. Deși era o nebunie, evident.

— N-aș zice nu, am răspuns râzând.

— Ai veni? m-a întrebat, lipindu-mă cu spatele de mașină.

I-am cuprins gâtul cu mâinile și l-am îmbrățișat, trăgându-l spre mine. Intenționam să-l sărut pe buze, dar s-a dat înapoi, așteptând un răspuns la întrebare.

Am zâmbit amuzată, dornică să continui jocul.

— Nu m-ar deranja să-mi petrec nopțile cu tine, goi... în patul tău, am recunoscut, mângâindu-i părul.

M-a privit cu lăcomie. Îl seduceam, tactică pe care descoperisem că o stăpâneam foarte bine.

— Nu începe ceva ce nu poți termina, m-a avertizat, aplecându-se pentru a mă săruta.

Atunci am fost eu cea care am decis să mă dau înapoi.

Privirile ni s-au întâlnit: a mea amuzată, a lui amenințătoare și plină de promisiuni.

Mi-am întors gura spre gâtul lui, privindu-l cum închide ochii înainte ca buzele mele să-l atingă. Descoperisem că o singură atingere a buzelor mele într-un anumit punct îl înnebunea.

Știam că nu puteam trece de o anumită limită. Eram în mijlocul unei parcări, iar părinții noștri se puteau întoarce în orice moment, dar îl doream atât de mult...

— În seara asta vreau să fiu a ta, Nick, am spus, sărutându-l de mai multe ori pe bărbie; apoi am coborât spre gât și i-am atins cu vârful limbii urechea.

Și-a pus o mână pe talia mea, în timp ce cealaltă îmi urca spre ceafă, obligându-mă să dau capul pe spate.

— Nu trebuie să te fac a mea, deja eşti a mea, a replicat înainte de a începe să mă sărute aşa cum îşi dorea de când ajunseserăm.

M-a sărutat cu pasiune, fără rezerve sau reţinere. A pus stăpânire pe gura mea cu o frenezie de nestăpânit, savurându-mă sau pedepsindu-mă, nici eu nu ştiam ce urmărea de fapt.

Era incredibil ce efect avea prezenţa lui asupra mea. Atingerea lui, întreaga lui fiinţă mă făceau să-mi pierd minţile. Nu conta cât timp trecuse, nu conta că petrecuserăm tot timpul împreună cu o zi înainte. Niciodată nu mă săturam de el, niciodată nu dispărea atracţia aceea dureroasă care părea să ne aducă împreună ca şi cum am fi fost magneţi.

Înainte însă ca trupul să mi se topească sau să sufere o combustie spontană, ne-a speriat sunetul unui claxon şi ne-am îndepărtat brusc unul de celălalt.

— Mama ta, a spus el încruntat.

— Tatăl tău, am zis şi eu.

Amândoi ne-au săgetat cu privirea.

Mama a coborât din maşină şi a venit spre noi.

— Puteţi să vă controlaţi? Suntem într-un loc public, ne-a reproşat, aruncându-i o privire acuzatoare lui Nick.

Adevărul e că în ultima vreme se uita tot timpul urât la el. Nu-mi plăcea deloc, trebuia să discut cu ea despre asta. William a apărut şi el o clipă mai târziu.

Privirea pe care i-a aruncat-o fiului său m-a făcut să mă cutremur.

Când am intrat în restaurant, mi-am dat seama că nu eram singurii care aleseseră acel loc să sărbătorească absolvirea. Câţiva colegi de clasă m-au salutat când am trecut pe lângă ei şi le-am zâmbit tuturor bucuroasă. Şeful de sală ne-a condus la o masă care fusese aranjată pe terasă. Era lângă piscină şi numeroase lumânări înconjurau atât masa noastră, cât şi pe cele unde luau cina în aer liber ceilalţi clienţi. Locul era foarte primitor, iar la distanţă se auzea o melodie relaxantă cântată la pian. Nu mi-am dat seama decât după câteva minute că pianistul cânta live.

Nicholas s-a așezat lângă mine, iar în fața noastră stăteau părinții noștri. Nu știu de ce, dar am simțit brusc un disconfort. Una era să mâncăm o pizza în bucătăria de acasă toți patru și cu totul alta să luăm cu toții cina într-un astfel de loc. În plus, trecuseră mai multe luni de când Nick nu mai luase masa în familie și aproape că tensiunea din aer devenise palpabilă.

La început, totul a mers bine. Mama, ca de obicei, nu putea să tacă nicio clipă. Am vorbit despre o mulțime de lucruri, despre mașina mea cea nouă, despre universitate, despre Nick, despre munca sa, despre noua companie a lui William, pe care știam că Nick își dorea să o conducă într-o zi. Încetul cu încetul, am început să mă simt mai în largul meu. În plus, mama nu ni se adresa ca și cum am fi fost un cuplu, lucru care putea fi destul de confortabil sau de enervant, depinde din ce unghi priveai problema.

Abia după desert, după ce am dat gata o prăjitură delicioasă de ciocolată, mama s-a decis să dezvăluie ceea ce mai mult ca sigur ținuse secret mai multe săptămâni.

— Mai am o surpriză pentru tine, m-a anunțat când terminaserăm de mâncat.

Am dus paharul cu apă la buze, atât de mulțumită și fericită încât bomba pe care mi-a aruncat-o o clipă mai târziu m-a luat prin surprindere:

— Noi două o să plecăm într-o excursie de patru săptămâni prin Europa!

„Stai puțin. Ce?"

6

NICK

În niciun caz!

Cred că privirea pe care i-am aruncat-o mamei ei a fost atât de tăioasă încât până şi tata a amuţit pentru un moment. Noah rămăsese mută după ce m-a privit câteva secunde.

— Mamă, ai înnebunit? a exclamat Noah pe un ton blând.

„De ce se preface? De ce naiba nu-i spune că nici nu se gândeşte să petreacă toată vara în celălalt capăt al lumii fără mine?"

— Ai crescut şi o să mergi la universitate, a început să spună Raffaella, fără să-mi arunce nicio privire.

Aşa se explica de ce continua să vorbească. Eram sigur că, dacă s-ar fi uitat la mine, ar fi încetat imediat să mai vorbească şi ar fi rămas împietrită de groază.

— Cred că e ultima ocazie pe care o avem de a face ceva împreună şi ştiu că probabil nu eşti la fel de entuziasmată ca mine, d-d-ar..., a continuat ea, apoi a izbucnit în plâns.

Am luat o înghiţitură de vin, încercând să-mi controlez furia. O ţineam pe Noah de mână pe sub masă atât de strâns încât cred că îi opream sângele să circule. Dar, dacă n-aş fi făcut asta, mi-aş fi pierdut cumpătul şi aş fi dat frâu liber miilor de înjurături pe care le reţineam cu mare efort.

Tata m-a privit o clipă cu coada ochiului şi şi-a dus paharul la buze. Oare fusese ideea lui? El fusese cel care îi băgase în cap soţiei sale ideea aceasta smintită?

Dar de ce îmi mai puneam astfel de întrebări? Bineînțeles că fusese ideea lui, doar el era cel care plătea pentru călătoria aia nenorocită.

În clipa aceea, ultima mea speranță s-a năruit.

— Sigur că vreau să merg, mamă, a spus Noah, iar cuvintele ei au fost ca o palmă.

Oare eu nu aveam niciun cuvânt de spus? Ce naiba căutam acolo?

I-am dat drumul mâinii pe care i-o țineam pe sub masă. Eram din ce în ce mai nervos: fie plecam de acolo, fie le spuneam tot ce aveam pe suflet. Am înțeles însă în clipa aceea că nu aș fi rezolvat nimic dacă plecam. Altă dată aș fi făcut scandal, dar acum nu mi-ar fi fost de niciun ajutor dacă voiam să fiu luat în serios. Dacă voiam să fim luați în serios, trebuia să rămân și să-mi spun părerea: că nu aveam de gând să-i las să o ia de lângă mine pe iubita mea o lună întreagă.

După ce i-am dat drumul la mână, Noah s-a întors cu fața spre mine. Am privit-o preț de o secundă și mi-am dat seama că și ea suferea la fel de mult ca mine. Tot era ceva.

Înainte ca Raffaella să mai poată adăuga ceva, am întrerupt-o brusc:

— Nu crezi că ar fi trebuit să ne consulți înainte de a plăti excursia?

Cred că recursesem la toată prezența de spirit de care dispuneam pentru a formula acea întrebare pe un ton atât de calm.

Raffaella s-a uitat la mine. I-am observat privirea și am înțeles, în sfârșit, că orice speranță ca mama lui Noah să mă accepte drept iubitul fetei ei era pierdută. Nu mă considera demn de Noah, iar expresia sa era cât se poate de clară.

— Nicholas, este fiica mea și tocmai a împlinit optsprezece ani. Este încă o copilă și vreau să petrec o lună de vacanță cu ea. E atât de greu de înțeles?

Înainte să mai pot spune ceva, Noah a sărit în apărarea mea.

— Mamă, nu mai sunt o copilă, OK? a spus ea, dându-şi părul pe spate. Nu vorbi aşa cu Nick, e iubitul meu, are tot dreptul să nu fie încântat de excursia asta.

Era puţin spus că nu eram încântat, dar am lăsat-o să continue.

Raffaella o privea pe fiica sa cu ochii încă umezi de lacrimi şi, văzând aerul de victimă pe care îl afişa, mi-a venit să vomit.

— Voi merge în excursie.

„Ce?"

— Dar data viitoare ori mergem toţi, ori nu mai merg nici eu, a adăugat.

A ignorat felul în care creierul meu a procesat ce spusese, ceea ce m-a făcut să văd roşu în faţa ochilor.

Mama ei a zâmbit, iar eu am simţit o fierbinţeală străbătându-mi tot corpul şi m-am ridicat.

Tata s-a uitat la mine, avertizându-mă din priviri.

— Eu am plecat, am spus, încercând să-mi controlez tonul vocii.

Îmi doream atât de tare să lovesc pe cineva încât îmi încleştasem pumnii. Noah s-a ridicat şi ea. Nu ştiu dacă voiam să vină cu mine. Eram la fel de supărat pe ea ca pe mama ei.

— Nicholas, stai jos! mi-a poruncit tata, privind în jur.

Întotdeauna afurisitele de aparenţe şi întotdeauna acea privire dezamăgită pe faţa sa. Am pornit spre ieşire, fără să mă opresc nici măcar s-o aştept pe Noah. Simţeam nevoia să ies la aer curat.

Când am ieşit, m-am îndreptat direct spre maşină, dar mi-am dat seama că nu aveam cheile. Nu era maşina mea. M-am întors şi m-am rezemat cu spatele de portiera din dreptul şoferului. Noah venea spre mine. Tocurile înalte nu-i permiseseră să ţină pasul cu mine. Am scos o ţigară din buzunar şi am aprins-o. Puţin îmi păsa că ar fi putut s-o deranjeze.

Când a ajuns lângă mine, am văzut cât de îmbujorată era și căuta să mă privească în ochi. Mi-am fixat privirea asupra oamenilor care intrau în restaurant.

— Nicholas...

N-am spus nimic. Am auzit-o inspirând adânc și mi-am întors privirea spre ea.

— Ce voiai să fac? m-a întrebat, punându-se în fața mea.

M-am întors cu fața spre ea și am expirat. O lună, o lună fără Noah. Toate planurile, tot ce îmi dorisem să fac cu ea, se duseseră pe apa sâmbetei. Aveam în plan o excursie, doream să o iau cu mine, să vizităm locuri noi împreună, îmi propusesem să fac dragoste cu ea în fiecare afurisită de zi din acea vară, să mă bucur de compania ei, dar ea nu ezitase nicio clipă să accepte cadoul mamei sale. Mă durea pentru că, în opinia mea, ar fi trebuit să mă pună pe mine pe primul loc, dar nu făcuse asta.

Am privit-o fix în ochi.

— Dă-mi cheile, o să te duc la petrecere.

A tăcut, analizându-mă. Știam că dorea să vorbim despre asta, dar, pe măsură ce minutele treceau, mă enerva și mai tare gândul că nu o voi avea alături toată vara, că o luaseră de lângă mine, chiar dacă numai pentru o lună, și că eu nu puteam face nimic.

A oftat și a continuat să tacă. Apoi a băgat mâna în geantă, mi-a întins cheile și s-a așezat pe scaunul din dreapta.

Mai bine, dacă începea să se certe cu mine nu răspundeam de faptele mele.

7

NOAH

În mașină, tensiunea era atât de mare încât putea fi tăiată cu cuțitul. Era furios, știam asta, o văzusem în ochii lui.

Înțelegeam perfect că îl nemulțumea ideea că plec o lună întreagă, dar ce puteam face? Mama organizase și plătise o excursie, nu puteam s-o refuz, era mama mea. Întotdeauna vorbiserăm despre absolvirea mea, despre universitate, despre cum urma să mergem împreună să cumpărăm mobilă pentru camera mea de la cămin, făcuserăm glume despre cum aveam să mergem cu rucsacul în spate prin Europa pentru a putea petrece împreună ultima vară cât timp mai eram fetița ei, cum îmi spunea ea. O parte din mine dorea să meargă în acea excursie, nu voiam să pierd ocazia de a fi singură cu femeia care îmi dăduse viață și tot ce aveam. Nu puteam s-o refuz pur și simplu.

Pe de altă parte sufeream la gândul că nu aveam să-l văd pe Nicholas timp de patru săptămâni întregi. Și eu îmi făcusem planuri, și eu îmi dorisem să petrec fiecare secundă din zi cu el în apartamentul lui, mai ales acum, când știam că în scurt timp urma să înceapă munca și că deplasările sale la San Francisco nu aveau să mai dureze doar două săptămâni, cum fusese cazul ultima dată.

L-am privit de la locul meu. Se uita țintă la șosea și strângea cu putere volanul. Mă temeam de ce i-ar fi putut trece prin cap, dar nu știam ce să fac sau să spun ca să nu se supere pe mine.

— N-ai de gând să vorbești cu mine? am rupt tăcerea, înarmându-mă cu curaj.

Nici măcar nu m-a privit, dar am văzut că venele de la gât i s-au umflat din cauză că își încleștase puternic maxilarul.

— Încerc să nu-ți stric seara, Noah, a răbufnit el o secundă mai târziu.

Chiar încerca?

— Nicholas, nu mă poți învinovăți pentru asta, nu puteam refuza excursia. E mama mea! am răspuns, pierzându-mi cumpătul.

— Iar eu sunt iubitul tău! a strigat, făcându-mă să tresar.

Clar, cearta era inevitabilă și era ultimul lucru pe care l-aș fi dorit în acea seară. S-a întors cu fața spre mine și mi-am dat seama din privire că urma să-mi spună multe.

— Nu-mi face asta, nu mă pune între ciocan și nicovală, nu mă face să aleg între tine și mama, l-am rugat, stăpânindu-mi tonul vocii.

Nicholas a apăsat pe accelerație și am fost nevoită să mă țin de portieră. Am zărit în față hotelul Four Seasons. În față, un șir lung de mașini care își așteptau rândul pentru ca ocupanții lor să coboare. După ce coborau, aceștia înmânau cheile angajaților hotelului, care le parcau. Mai mulți dintre colegii mei de clasă erau deja acolo cu partenerii lor, iar zâmbetele pe care le afișau m-au făcut invidioasă. Al meu dispăruse, ca de obicei.

Nick s-a oprit în spatele unui Mercedes și s-a întors din nou spre mine.

— Dacă ar trebui să aleg, eu te-aș alege întotdeauna pe tine, a declarat cu atâta răceală încât mi-a înghețat sângele în vene.

L-am privit neîncrezătoare, rănită de tonul lui, dar cu un sentiment de vinovăție pentru ceea ce insinuase. Nu ar trebui să fiu pusă să aleg între cele două persoane pe care le iubeam cel mai mult. Era un alt fel de iubire, cu totul diferită: o iubeam pe mama mai presus de orice, dar dragostea pe care o simțeam pentru Nicholas era inexplicabilă, o dragoste care durea, pe care o adoram, dar a cărei intensitate mă speria. Am

coborât din mașină și, când m-am întors, mi-am dat seama că el nu se clintise din scaunul șoferului.

— N-nu ai de gând să rămâi? l-am întrebat cu o voce tremurândă prin geam.

La naiba! Aveam din nou acele senzații de abandon, de dependență. Nu voiam să mă lase singură, aveam nevoie de el lângă mine, voiam să trăiesc alături de el acea noapte, o noapte în care ar fi trebuit să pot conta pe prezența iubitului meu.

Și-a abătut privirea de la mine la persoanele care urcau scările abrupte spre recepție.

— Nu știu, simt nevoia să fiu singur, m-a repezit pe acel ton pe care îl uram, tonul acela care îmi amintea de vechiul Nicholas.

Am simțit cum furia punea stăpânire pe mine. Nu era corect, nu era corect să se supere pe mine pentru ceva de care nu eram vinovată.

— Să te ia naiba, Nicholas! Urma să petrecem noaptea împreună după mai bine de trei săptămâni, iar tu îi dai cu piciorul, am replicat, în timp ce-mi dădeam părul pe spate și mă enervam tot mai mult. Poți să pleci, o să mă simt mult mai bine fără tine.

Idiotul nici nu a așteptat să mă vadă intrând. A demarat cu scârțâit de roți și a accelerat până a dispărut pe aleea laterală. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, mă abandonase acolo fără nicio posibilitate de a pleca dacă mă săturam de petrecerea aia nenorocită.

M-am îndreptat spre scări, unde mai mulți elevi stăteau de vorbă entuziasmați. Erau câteva fete din clasa mea cu care aș fi putut să intru, dar nu aveam chef să mă apropii de ele și să mă prefac că sunt fericită. Pentru că nu eram: eram supărată și rănită.

— Hei, Morgan!

M-am întors și m-am trezit față în față cu Lion, care zâmbea. Mi s-a luminat privirea. Ultima dată când îl văzusem fusese mai distant și rece. M-am bucurat să-i văd din nou zâmbetul larg. Așa cum se întâmplase cu Jenna –

care devenise confidenta și prietena mea cea mai bună –, ajunsesem să-l îndrăgesc și pe Lion. Era o persoană extraordinară, afectuos, amabil și deloc descurajant. La început așa îmi păruse, mai ales pentru că era prieten cu Nicholas, dar nimic nu era mai departe de adevăr: Lion era un drăguț. L-am îmbrățișat cu putere când s-a apropiat să mă salute.

— Felicitări pentru absolvire! a spus, dându-mi drumul imediat.

— Mulțumesc, am răspuns zâmbind.

— Dar Nick? a întrebat, căutându-l cu privirea.

Zâmbetul mi-a dispărut de pe față.

— A plecat. Ne-am certat, i-am răspuns, scrâșnind.

Spre surprinderea mea, Lion a izbucnit în râs. L-am săgetat cu privirea.

— Îi dau o jumătate de oră până să vină și să se lipească de tine ca timbrul de scrisoare. Mai mult de atât nu poate să stea departe de tine, a spus, ignorând privirea mea asasină, în timp ce-și scotea telefonul din buzunar.

— Să nu vină, nu vreau să-l văd.

Lion și-a dat ochii peste cap, privind fix în ecranul telefonului.

— Jenna o să ajungă în zece minute, vrei să intri cu mine? mi-a propus cu amabilitate.

Am încuviințat. Ar fi trebuit să fie Nicholas cel care să mă însoțească la balul meu de absolvire, dar să-l ia naiba, el pierdea. Mă aranjasem special pentru el, îmi cumpărasem lenjeria intimă de la un magazin scump pe care mi-l recomandase Jenna, iar acum nici măcar nu avea s-o vadă. Eram atât de dezamăgită și supărată încât cred că scoteam fum pe urechi.

Când am intrat, ne-am trezit într-un hol impresionant. Era multă lume și am văzut că mulți dintre părinții colegilor mei deciseseră să vină la petrecere și să bea ceva. Mai mulți indivizi în uniforme ne arătau pe unde trebuia s-o luăm, iar eu și Lion le-am urmat indicațiile. Am trecut pe lângă colegii

mei de clasă care vorbeau şi râdeau entuziasmaţi şi am ajuns în grădina hotelului.

Dumnezeule, era spectaculos! Organizaseră cea mai tare petrecere de absolvire din istorie. Salonul avea deschidere spre exterior şi numeroase măsuţe cu feţe de masă elegante de culoare verde lucios înconjurau ringul de dans aflat în centru. Mesele erau decorate cu aranjamente florale superbe. Dacă nu mă înşelam, erau din bujori albi. Ospătari elegant îmbrăcaţi se plimbau de colo colo cu tăvi pline cu aperitive şi pahare pline cu Dumnezeu ştie ce, pentru că alcool nu putea fi.

M-am uitat la Lion, care era la fel de fascinat şi stânjenit ca mine. Niciunul dintre noi nu crescuse înconjurat de un asemenea lux şi eram sigură că amândoi ne simţeam în afara elementului nostru între atâta lume distinsă şi înstărită.

— Oamenii ăştia chiar ştiu să organizeze o petrecere, a comentat.

— Mie-mi spui, am încuviinţat, uimită de cât de frumos era totul.

Grădina era luminată cu becuri albe care proiectau o lumină difuză şi peste tot erau flori. Aroma care îmi invada simţurile mă copleşise de îndată ce intrasem. Încă nu se auzea muzica de dans, dar am remarcat uluită că o formaţie compusă din violonişti şi violoncelişti ne ura bun-venit în restaurant.

— Aici eraţi! a exclamat o voce cunoscută în spatele nostru.

Ne-am întors amândoi şi Jenna ne-a întâmpinat cu un zâmbet până la urechi.

— Aţi văzut câtă lume e?! Cum vi se pare? N-am exagerat, nu-i aşa? Sau am invitat prea puţine persoane? Dumnezeule, nu vă place! arunca ea cu întrebări.

Jenna fusese una dintre persoanele responsabile cu organizarea acelei petreceri. Ştiam că petrecuse cea mai mare parte din an ocupându-se de petrecerea de absolvire şi adevărul era că se întrecuse pe sine. Pe feţele noastre se putea citi uluirea, dar ea credea că nu ne plăcea.

— Ce vorbă-i asta? am replicat râzând. E impresionant!

Am îmbrăţişat-o şi am admirat-o cât e de frumoasă. E adevărat că datora totul moştenirii genetice, având în vedere că mama ei, Caroline Tavish, fusese Miss California în tinereţe, titlu care nu numai că-i deschisese numeroase uşi, dar îl determinase pe unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Statele Unite să o ceară în căsătorie. Tatăl Jennei era multimilionar, avea platforme petroliere în toată lumea şi nu petrecea mai mult de două zile pe lună acasă, dar, aşa cum spunea Jenna, era îndrăgostit până peste cap de mama ei. Cred şi eu! Femeia aia lăsa pe oricine cu răsuflarea tăiată. Jenna moştenise corpul şi alura ei, dar trăsăturile ei erau mai blânde, mai tinereşti, mai dulci decât cele ale Carolinei, care îi intimida pe cei din jur cu frumuseţea ei.

— Nu-mi vine să cred că am terminat liceul! a mărturisit ţopăind şi apoi l-a sărutat entuziasmată pe buze pe Lion.

El a privit-o cu adoraţie şi i-a pus o mână pe talie, trăgând-o spre el. Şi-au spus ceva ce nu am reuşit să aud şi, o secundă mai târziu, Jenna s-a întors spre mine. A privit încruntată în stânga şi în dreapta.

— Şi Nicholas al tău?

Mi-am dat ochii peste cap, sătulă de obsesia ei de a-i spune aşa. Nicholas nu era al meu, aşa-i? Adevărul era că în clipa aceea habar n-aveam.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, am răspuns, deşi de fapt îmi păsa.

Jenna s-a încruntat. Cert e că nu înţelegeam de ce, dar ea îi lua întotdeauna apărarea lui Nicholas când ne certam sau aveam vreo discuţie în contradictoriu. Sunt de acord că îl cunoştea de o viaţă, dar era prietena mea, ar fi trebuit să-mi ia partea şi să mă apere.

— Jenna, te-ai întrecut pe tine însăţi! a spus Lion, încercând să schimbe subiectul.

Petrecerea a început în stil mare. Unii, sau mai bine zis mulţi, aduseseră alcool şi în mai puţin de o oră mai toţi erau beţi şi li se împleticeau picioarele pe ringul de dans. Luminile erau intermitente şi dintr-odată m-am trezit

înconjurată de mai mulţi oameni. Fraţi, veri şi prieteni ai absolvenţilor veniseră la petrecere şi m-am simţit un pic copleşită când m-am văzut înghesuită de diverşi indivizi care mă tot pipăiau, chipurile, în încercarea de a dansa lipiţi unul de altul. I-am împins şi am ieşit din ringul de dans. Eram transpirată şi m-am îndreptat spre locul în care un băiat servea păhărele cu tărie persoanelor majore. Băusem câteva pahare. Nu eram beată, dar eram uşor ameţită.

— Vrei unul? m-a întrebat o fată când ospătarul a dispărut să mai aducă gheaţă.

Pe masă erau câteva pahare de cristal cu un lichid alb vâscos şi multe cuburi de gheaţă.

— Ce este? am întrebat suspicioasă.

Fata a zâmbit, amuzată dintr-un motiv oarecare.

— Black Russian.

Dacă mi-ar fi spus Red French ar fi fost acelaşi lucru. Habar n-aveam ce era.

— E un cocktail din vodcă, lichior de cafea şi frişcă. E foarte bun. În plus, se spune că e afrodiziac, a adăugat, clipind de câteva ori.

Oare se dădea la mine?

Asta îmi mai lipsea. O fată să fie atrasă de mine. Dar, pentru că pomenise de cafea, am uitat de orientarea ei sexuală şi am luat unul dintre cocktailurile de pe masă. Am dus paiul la gură şi l-am gustat.

— Doamne, ce bun e! am exclamat, iar fata a râs.

Vodca abia se simţea, nu mă ardea pe gât. Era ca şi cum aş fi băut un milkshake delicios de cafea.

Am privit-o cu mai multă atenţie pe fată. Nu-mi spunea nimic figura ei, probabil era prietena sau ruda cuiva. Părul ei negru era prins într-o coadă înaltă.

Am continuat să beau ceea ce tocmai devenise cocktailul meu preferat. Jenna dansa cu Lion pe ringul de dans şi nici nu mi-am dat seama când am mai băut două pahare şi am început o conversaţie cu fata *milkshake*, pe care de fapt o chema Dana. Era foarte simpatică şi fie eram eu

prea ameţită, fie ea era foarte amuzantă. Mă înveselisem atât de tare la ultima ei glumă, încât ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat era ca brusc să mă prindă de ceafă şi să mă sărute pe buze. S-a întâmplat atât de rapid şi neaşteptat încât mi-a luat puţin să mă dezmeticesc şi să o împing.

— Ce faci? am întrebat-o uşor ameţită.

Fata a râs amuzată.

— Voiam să gust vodca de pe buzele tale, a răspuns dezinvoltă.

Situaţia era atât de ireală încât am tăcut o secundă.

— Am iubit, am declarat câteva secunde sau câteva minute mai târziu, nu mai ştiu, cred că alcoolul mi se urcase la cap.

Oare tocmai mă sărutasem cu o fată?

— Nu a fost decât un pupic, linişteşte-te, a replicat, îndreptându-şi privirea spre un punct aflat în spatele meu.

Un fior m-a străbătut din cap până-n picioare.

I-am simţit prezenţa înainte de a mă întoarce să văd dacă mă înşelam. Nicholas era acolo, ochii săi albaştri mă străpungeau de la distanţă. A pornit imediat spre mine.

— Ar fi mai bine să pleci, am sfătuit-o, grăbită, pe Dana.

Dintr-odată mă temeam pentru viaţa ei.

A izbucnit în râs, şi-a luat cocktailul şi s-a dus pe ringul de dans. Am pierdut-o din ochi exact în clipa în care Nick s-a postat în faţa mea.

— Acum îţi plac fetele? s-a interesat calm, păstrând aparenţele.

Nu l-am lăsat să mă intimideze.

— Cine ştie? i-am răspuns iritată.

Eram foarte supărată pe el. Mă abandonase la petrecerea mea de absolvire. Mă trezisem singură şi înconjurată de persoane cu care nu aveam chef să stau şi, pe deasupra, fusesem sărutată fără acordul meu.

— Ce bei? m-a întrebat, luându-mi paharul din mână.

Credeam că o să-l lase pe masă, dar l-a băut. Brusc, în ciuda supărării mele, mi-am dorit din tot sufletul să pot savura băutura de pe buzele lui, așa cum îmi spusese fata aceea. Și eu voiam să gust cocktailul Black Russian din gura lui.

— Știi cât de mult alcool are ăsta? a izbucnit după ce a terminat ce mai era în pahar, pe care l-a pus gol în spatele meu.

L-am observat, tatonând terenul. Nu știam în ce toane era. Da, era supărat, dar era ceva diferit în privirea lui.

— Presupun că destul. Dacă aș fi fost trează, te-aș fi trimis deja la plimbare.

Și-a înclinat capul, privindu-mă cu atenție, și s-a apropiat și mai mult de mine. Fără să mă atingă, și-a pus ambele mâini pe masa din spatele meu, ținându-mă prizonieră între brațele sale.

Dintr-odată, am simțit că nu mai am aer. Mi-a căutat ochii din priviri.

— Nu ai motive să fii supărată, Noah, a spus serios. Eu sunt cel care are de suferit din toată afacerea asta. Tu pleci în vacanță în Europa.

— Iar eu îți repet că nu a fost ideea mea, am spus, privindu-l fix.

Nick a respirat adânc și s-a îndepărtat de mine, lăsându-mi mai mult spațiu.

— Presupun că suntem într-un impas, a zis cu o figură inexpresivă.

O parte din mine știa că avea motive să fie nemulțumit, dar furia mea părea să fi devenit constanta acelei seri. Nu voiam să mă calmez, nu voiam să fiu înțelegătoare. Poate era din cauză că și pe mine mă nemulțumea întreaga situație. Să plec cu mama în Europa nu făcea parte din planurile mele și eram supărată și întristată că nu puteam petrece acea lună cu Nick. De fapt, pe mama eram supărată, dar Nick era în fața mea, iar eu simțeam nevoia să-mi descarc furia pe cineva.

— Poate că n-ar fi trebuit să te întorci. Ai spus că nu vrei să-mi strici seara, dar asta faci.

Nick a ridicat din sprâncene uimit.

— Vrei să plec?

Am văzut oare o urmă de dezamăgire în ochii săi albaştri?

— Ceea ce ştiu sigur e că n-am de gând să stau aici şi să mă cert cu tine.

Nick m-a urmărit cu atenţie.

— Cred că ai întrecut măsura cu alcoolul în seara asta, deşteapto.

M-am ridicat în picioare şi l-am săgetat cu privirea. Simţindu-mă puternică, dar conştientă că de fapt mă purtam ca o copilă, am întins mâna, am umplut un pahar cu punci din carafa care era pe masă şi l-am dat pe gât. Avea atât de mult alcool încât aproape că mi-au dat lacrimile, dar presupun că a meritat, pentru că l-am văzut pe Nick foarte încordat.

— Te comporţi ca o inconştientă şi cel care va trebui să aibă grijă de tine după aia o să fiu eu.

Am ridicat din umeri şi m-am îndepărtat de el. M-am dus la prietenii mei care se bâţâiau pe ringul de dans şi, fără să privesc înapoi, am început să dansez frenetic. La un moment dat, mi-a scăpat paharul şi am udat pe cineva pe picioare, dar nu mi-a păsat prea tare. Jenna a venit şi ea după un timp şi am continuat să dansăm. Când din cauza ţopăielilor mi s-a întors stomacul pe dos, am decis să mă opresc. Am început să caut cu privirea pe cineva prin sală.

Ştiam că Nick nu plecase. Mai mult decât atât, mă urmărise din priviri cât timp mă dădusem în spectacol. Nu era asta reacţia pe care o aşteptam, dar cel puţin nu ne certam.

La un moment dat, m-am clătinat şi era să cad, dar un braţ m-a prins de talie. Un braţ puternic, muscules şi atrăgător. Al lui Nick.

M-am întors şi mi-am înlănţuit mâinile în jurul gâtului lui.

— Văd că încă mai eşti aici, am comentat cu ochii aţintiţi asupra buzelor sale.

— Iar eu văd că abia te mai ţii pe picioare. Dacă obiectivul tău în seara asta era să mă calci pe nervi, ai reuşit. Felicitări! Am râs când am auzit „să mă calci pe nervi".

— Nu era asta intenţia mea, dar, dacă e vorba de călcat, pot să te calc pe ce vrei tu...

Nick nu a râs. Părea să se întrebe ce să facă cu mine.

Mi-am trecut degetele prin părul lui, până la ceafă, conştientă de faptul că îi plăcea mult să îl mângâi în acel loc. Acum însă m-a prins de încheieturi şi m-a obligat să mă opresc.

— Lasă-mă să te duc sus, Noah! mi-a cerut, încleştându-şi maxilarul cu putere.

Am privit în jur. Unii se hotărâseră deja să urce şi să continue petrecerea în camere.

— De acord... Ar putea fi distractiv, am acceptat cu un zâmbet pe buze.

Nick a răsuflat adânc şi m-a condus afară din sală.

— Va fi oricum, numai distractiv nu, a spus încet, ca pentru el, dar l-am auzit perfect.

Oare se controlase până atunci pentru că erau şi alte persoane de faţă?

O, la naiba!

8

NICK

Am ieşit din salonul unde avea loc petrecerea şi, pentru că luasem deja cheile, am dus-o direct în camera noastră. După ce am intrat, ne-am uitat lung unul la altul. Stăteam faţă în faţă, neştiind prea bine ce să facem sau să spunem. Eu nu ştiam dacă să rămân supărat sau să o sărut până îmi pierdeam minţile. Noah părea să-şi pună aceleaşi întrebări.

— Deci nu crezi că o să fie distractiv, aşa-i? a întrebat, în timp ce trăgea cu dibăcie fermoarul rochiei şi o lăsa să cadă pe podea.

A rămas doar în lenjeria intimă şi cu pantofii cu toc pe care şi-i pusese. Am observat ce lenjerie purta. Nu o mai văzusem până atunci şi m-a lăsat mut.

S-a clătinat uşor şi am străbătut din doi paşi mari distanţa care ne separa. Am prins-o de mijloc, am luat-o în braţe, apoi am dus-o în baie şi am aşezat-o pe chiuvetă.

— Eşti beată, Noah.

A ridicat din umeri.

— Nu suficient de beată încât să nu-mi dau seama că m-ai adus aici ca să mă pedepseşti pentru că plec în Europa.

M-am încruntat.

— Eu sunt cel care a fost pedepsit în seara asta, pistruiato, nu tu.

— Îmi vin în cap multe lucruri pe care le putem face ca să nu ne mai pedepsim reciproc.

Am zâmbit fără să vreau. Stătea în faţa mea pe jumătate dezbrăcată, fermecătoare şi îmbujorată din cauza alcoolului,

a situației sau din cine știe ce alt motiv. Dar nu am mai rezistat și i-am cuprins fața în palme, lipindu-mi buzele de ale ei. A fost un sărut lipsit de pasiune, doar un joc al buzelor, un joc de care aveam nevoie în acel moment pentru a nu-mi pierde mințile.

Când a început să-mi descheie cămașa, am făcut un pas în spate.

— Cred că ar trebui să faci mai întâi un duș rece.

Noah a clătinat din cap.

— Nu, nu, nu vreau nimic rece, sunt bine, a spus, trăgându-mă din nou spre ea.

Ne-am sărutat din nou, de data asta cu pasiune. Am început s-o mângâi pe spatele gol și i-am desfăcut sutienul. Am rămas ca hipnotizat cu ochii la ea, admirându-i pistruii care îi acopereau sânii și umerii. Mi-am apropiat buzele de pielea ei și am continuat să o sărut până când am ajuns la lobul urechii, pe care l-am prins între dinți și l-am supt ca pe o acadea.

Noah s-a înfiorat sub atingerea mea și m-am îndepărtat puțin ca să o privesc în ochi.

— Nu vreau să pleci, i-am mărturisit, apoi am luat-o în brațe și am ieșit din baie.

Și-a încolăcit picioarele strâns în jurul șoldurilor mele și mi-am simțit toți mușchii încordați.

Noah nu a răspuns, mulțumindu-se să mă sărute din nou. Am așezat-o pe pat și am rămas suspendat deasupra ei ca să n-o strivesc. Am sărutat-o pe bărbie, până am ajuns la scobitura dintre umăr și gât.

S-a zvârcolit sub mine, căutând o atingere care să ne aline pe amândoi. M-am îndepărtat și m-am așezat lângă ea. Am privit-o fascinat. Respira sacadat, iar sânii i se ridicau și coborau ritmic.

— Aș putea să-mi petrec toată noaptea privindu-te, am declarat, sprijinindu-mă pe brațul drept.

Cu cealaltă mână am mângâiat-o cu delicateţe pe coaste, mi-am trecut degetele peste abdomenul ei plat şi apoi mai sus, până i-am cuprins în palmă sânul stâng.

— Nick, aşază-te deasupra, mi-a cerut cu ochii închişi, în timp ce se foia neliniştită sub atingerea mâinii mele.

— Vreau să văd cum trupul tău capătă altă nuanţă cu fiecare mângâiere a mea, Noah.

A deschis ochii de culoarea mierii şi m-a privit fix.

— Dar...

Am redus-o la tăcere cu un sărut, în timp ce mâna mea cobora, oprindu-se la elasticul chiloţeilor.

— Nu vreau să pleci în Europa, am repetat serios, în timp ce îmi strecuram mâna pe sub ţesătură.

S-a zvârcolit şi a închis din nou ochii.

Am început să-mi mişc degetele şi imediat am observat cum tot corpul mi se încorda doar văzându-i expresia de pe chip. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să stau aşa, să văd cum reacţiona trupul ei la mângâierile mele, să o văd muş-cându-şi buza sau să o aud cum oftează uşor de plăcere.

Nu puteam să stau o lună fără ea, nu aş fi suportat. Îmi plăcea la nebunie să o văd cum se bucură de moment. Faptul că făcuserăm asta o dată de când mă întorsesem de la San Francisco nu era suficient pentru niciunul dintre noi. Iar gândul că intenţiona să plece o lună întreagă mă îndemna să o fac să înţeleagă cât de mult aveam să-i lipsesc.

— O să pleci? am întrebat-o la ureche, în timp ce ritmul mângâierilor mele creştea.

— Da..., a răspuns, lucru care m-a făcut să mă enervez din nou.

— Eşti sigură? am întrebat printre dinţi, mişcările mâinii mele devenind tot mai intense.

Mi-am dat seama că era pe punctul de a ajunge la orgasm, dar m-am oprit în momentul culminant.

A deschis ochii, parcă neînţelegând ce se întâmplase. Avea pupilele dilatate de dorinţă şi gura întredeschisă, în aşteptarea unui ţipăt de plăcere care nu s-a mai produs.

Nu puteam să mă uit la ea. Am închis ochii și m-am lăsat pe spate. Mă durea tot corpul, mă pedepseam și pe mine, dar mă mistuia furia, mă mistuia într-un mod pe care nu-l puteam explica.

— De ce te-ai oprit? m-a întrebat, fără să înțeleagă ce se întâmplase.

Cum să-i explic cât de pierdut mă simțeam în clipa aceea? Cum s-o fac să înțeleagă că, dacă pleca, viața mea ar fi fost un infern?

N-am spus nimic, iar Noah s-a lipit de mine, sprijinindu-și capul pe umărul meu. M-a mângâiat cu o mână peste cămașă.

— Nu vreau ca excursia asta stupidă să fie o problemă între noi doi, Nick, a spus aproape în șoaptă.

Mi-am trecut mâna peste față și în cele din urmă m-am uitat la ea fără să spun un cuvânt.

— Dacă este atât de important pentru tine, o să vorbesc cu mama, am putea...

— Nu, am întrerupt-o pe un ton categoric. Dă-mi ceva timp să mă obișnuiesc cu ideea. Oricât de mult mi-aș dori să fii alături de mine tot timpul, știu că este imposibil, dar asta nu mă împiedică să mă enervez... rău de tot.

Și-a mușcat gânditoare buza și am citit în ochii lui Noah că nici ea nu era încântată de situație. S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Te iubesc, Nick. Tu mă iubești? m-a întrebat, așteptând răspunsul meu.

— Te iubesc mai mult decât pe mine însumi, am răspuns fără să-mi iau privirea de la ea, în timp ce îi mângâiam spatele gol.

— Asta e complicat, a replicat, zâmbind ca o fetiță.

— Foarte amuzant, am răspuns, acoperind-o cu trupul meu și cuprinzând-o cu brațele.

Am sărutat-o, mișcându-mi încet buzele peste ale ei, în timp ce ea își înfigea degetele în părul meu.

— Eşti obosită? am întrebat, îngropându-mi buzele în gâtul ei.

— Termină ce ai început mai devreme, mi-a şoptit.

Aveam nevoie de ea, simţeam asta de când ne certaserăm în maşină. Voiam să mă facă să simt că eram singurul pe care îl iubea, singurul pe care îl dorea.

— Vrei să fac dragoste cu tine, pistruiato? am întrebat-o zâmbind.

În cele din urmă, îmbujorată, mi-a scos cămaşa şi am văzut dorinţa în frumoşii săi ochi. Buzele sale m-au dezmierdat pe piept şi au urcat până la gât. M-am încordat când mi-a atins bărbia cu limba şi i-am prins mâinile deasupra capului când m-a muşcat de ureche, strânsoarea dinţilor săi provocându-mi plăcere.

Şi-a ridicat capul căutându-mi gura şi am lăsat-o să mă sărute. Mi-am introdus limba cu mişcări blânde, în timp ce o apăsam cu şoldurile.

— Te iubesc, Nick, am auzit-o în timp ce-şi dădea capul pe spate sub atingerile mele.

— Eu te iubesc cu adevărat.

Şi aşa am încheiat noaptea. Făcând singurul lucru care nu ne-a creat niciodată probleme.

9

NOAH

Lumina intensă a dimineții m-a trezit în cele din urmă. Nu trăseserăm draperiile groase și acum mă bucuram de priveliștea extraordinară a elegantelor case din Beverly Hills. În depărtare se distingeau și clădirile înalte ale orașului, care ieșeau în evidență în centru, înconjurate de clădiri mai mici.

Nicholas mă ținea cu un braț strâns lipită de pieptul lui, iar picioarele noastre se împletiseră. Abia puteam să respir, dar îmi plăcea, îmi plăcea să dorm cu el: erau cele mai bune nopți ale mele. Trecuseră săptămâni bune de când nu mai reușisem să dorm profund, fără să mă trezesc din coșmaruri.

M-am întors cu grijă pe o parte, rămânând cu fața la el. Era adorabil când dormea. Avea trăsături delicate, pleoapele închise și relaxate. Părea extrem de tânăr când stătea așa, adormit, lângă mine. Mi-ar fi plăcut să știu ce îi trecea prin minte. De exemplu, oare ce visa chiar în clipa aceea? Am ridicat o mână cu grijă și i-am mângâiat sprânceana stângă, fără să-l trezesc. Dormea atât de profund încât nici măcar nu a tresărit. Mi-am trecut degetele peste pometii săi, până la bărbie. Cum putea fi atât de frumos?

Apoi mi-a venit în minte un gând cu totul neașteptat: oare cum aveau să fie copiii noștri?

Știu, îmi pierdeam mințile, mai erau ani buni până să mă decid să-mi întemeiez o familie, dar mi-a venit în minte imaginea unui băiețel cu părul negru. Era evident că avea să fie un copil frumos, cu moștenirea genetică a lui Nick nici

nu s-ar putea altfel. Oare cum s-ar purta el cu un copil? Era limpede că singurul copil pe care îl tolera era sora lui mai mică. Altfel, de mai multe ori fusesem nevoită să îl cert pentru felul în care se purta cu copiii pe plajă sau în restaurante. Oricum, mai era mult până acolo; în plus, exista şi posibilitatea, destul de mare de altfel, să nu pot avea copii din cauza ciobului care mi se înfipsese în burtă în acea noapte fatidică. Gândul ăsta m-a întristat şi m-am bucurat când Nick a deschis somnoros un ochi şi m-a privit.

Am zâmbit.

— Bună, frumosule, l-am salutat cu zâmbetul pe buze, văzând că s-a încruntat şi s-a întins.

Aşa era Nicholas al meu. Nick nu era el dacă nu se încrunta.

A întins un braţ şi m-a tras spre el cu destulă forţă pentru un bărbat care abia se trezise.

— Ce făceai, pistruiato? a întrebat, îngropându-şi capul în gâtul meu şi gâdilându-mă cu răsuflarea sa.

— Admiram cât eşti de frumos.

A mormăit.

— Dumnezeule, nu-mi spune că sunt frumos, orice numai asta nu! m-a implorat, ridicând capul.

Am izbucnit în râs când i-am văzut expresia de pe chip. Avea părul răvăşit, iar cu figura sa enervată semăna cu un copil îmbufnat.

— Râzi de mine?

Privirea sa întunecată mi-a distras atenţia, iar el s-a repezit la mine şi a început să mă gâdile.

— Nu, nu, nu! am strigat, râzând şi zvârcolindu-mă sub mâinile sale. Nicholas!

Am râs împreună, dar în secunda următoare am contraatacat, împungându-l cu un deget în abdomenul tare. A sărit în sus aşa de mult încât a căzut din pat.

— Doamne Sfinte! am exclamat, râzând isteric.

Dumnezeule, îmi lăcrimau ochii şi mă durea burta de cât râsesem!

Atunci s-a ridicat și m-a tras de un picior până la capătul saltelei. Înainte să cad, m-a luat în brațe, m-a ridicat pe un umăr ca pe un sac și s-a îndreptat spre baie.

— O să vezi tu acum, m-a amenințat, în timp ce pornea dușul.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! l-am rugat, fără să mă pot opri din râs.

Nu i-a păsat și m-a băgat sub apa rece de la duș. Tricoul mi s-a lipit de corp ca o a doua piele.

— Ah, e rece ca gheața! am strigat, îndepărtându-mă de jetul de apă în timp ce tremuram. Nicholas! l-am mustrat.

Însă el a intrat cu mine, a răsucit robinetul și peste noi a început să curgă apă caldă.

— Taci! După ce te-ai distrat pe socoteala mea, acum e rândul meu, mi-a spus, apoi mi-a apucat tricoul care era lipit de corp și mi l-a tras pe cap.

Am rămas dezbrăcată în fața lui.

Mi-a analizat atent fiecare curbă a corpului.

— Cred că ăsta e cel mai bun mod de a te trezi dimineața, a spus în timp ce se apleca pentru a pune stăpânire pe buzele mele.

O jumătate de oră mai târziu eram înfășurată într-un prosop, cu părul ud, și stăteam pe terasă. Nicholas comanda mic-dejunul. Adevărul este că era foarte ciudat că nu auzeam pe nimeni vociferând pe hol: bănuisem că avea să-mi fie imposibil să dorm înconjurată de elevi beți, dar ori mă înșelasem, ori pereții hotelului erau foarte bine izolați fonic.

M-am întors când Nick terminase de vorbit. Avea și el părul ud, la fel ca mine, era fără tricou și cu niște pantaloni de sport care îi alunecau pe șolduri, lăsând să i se întrezărească linia de păr negru care mergea de la buric în jos. Dumnezeule, avea un corp spectaculos! Avea toți mușchii abdominali și cei oblici modelați, foarte bine lucrați. Cum naiba reușea? Știam că merge la sală și face surfing, dar, la naiba, corpul lui era o capodoperă dintr-o altă lume.

— Mă analizezi? a întrebat amuzat, așezându-se la masă, lângă mine.

Am simțit că mă îmbujorez.

— E vreo problemă? am replicat, ignorând felul în care soarele se reflecta chiar în clipa aceea în ochii săi albaștri.

Mi-a zâmbit în colțul gurii, așa cum adoram s-o facă.

— Vreau și eu, vino aici, mi-a cerut, în timp ce mă trăgea spre el și mă obliga să stau pe genunchii lui.

Eram dezbrăcată pe sub prosop și, când am desfăcut picioarele să mă așez la el în brațe, mi s-a ridicat pe coapse.

— Nu ai nimic pe dedesubt? m-a întrebat pe un ton care a trecut de la surpriză la mustrare în mai puțin de o secundă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mai e nimeni aici, Nicholas, am răspuns exasperată.

S-a uitat în ambele părți: eram singuri. Tot ce vedeam în fața noastră era priveliștea spectaculoasă a orașului.

— Ar putea fi un pervers cu un binoclu care să se uite chiar acum, dintr-una dintre clădirile de acolo, a spus, ținând cu mâna prosopul în care eram înfășurată.

Nu se vedea nimic pe sub el, exagera.

— Tu ai de pierdut. Mă duc să mă îmbrac, am zis, apoi m-am ridicat și am intrat în cameră.

M-am privit în oglindă. Cum putea o persoană să treacă de la o tristețe profundă la acea imagine pe care o vedeam chiar atunci reflectată? Presupun că așa era dragostea, un carusel de emoții și sentimente amestecate: acum ești pe culmi și în clipa următoare te târăști pe pământ, și nici măcar nu știi cum ai ajuns acolo.

M-am aplecat peste valiza pe care o aduseserăm cu noi. Nu știu de ce, dar, văzându-mi hainele lângă ale lui, am zâmbit prostește. Mi-a plăcut la nebunie să-mi văd rochia lângă tricoul lui de la Marc Jacobs.

Am luat-o și m-am îmbrăcat. Era o rochie simplă de culoare albastru marin cu flori galbene, pe care mi-o cumpărase mama și care mai mult ca sigur costa o avere.

Când am început să mă machiez în fața oglinzii, m-am surprins uitându-mă asupra unei anumite părți a corpului. Am scos un geamăt când mi-am strâns părul și mi-am văzut gâtul: aveam două urme de mușcături.

Am ieșit furioasă din baie.

— Nicholas! am strigat.

Vorbea la telefonul mobil. Fusese adus, în sfârșit, mic-dejunul și începuse să mănânce, stând pe terasă relaxat și vorbind liniștit cu cineva.

Și-a întors privirea spre mine.

— Stai puțin, i-a spus el persoanei cu care vorbea la telefon.

I-am făcut un semn spre gâtul și clavicula mea. Un zâmbet cretin i-a apărut pe față. M-am întors supărată și am aruncat în el cu o pernă.

A ridicat brațul să se apere, scăpând o înjurătură.

— Te sun mai târziu, a spus și a închis apoi telefonul. Ce naiba ai?

Nu suportam să am semne pe mine. Nu suportam să-mi lase cineva semne pe piele. Pur și simplu îmi trezea amintiri neplăcute.

— Știi că nu suport urmele de mușcături, Nicholas Leister, am zis, încercând să-mi controlez tonul vocii.

S-a apropiat cu băgare de seamă, a întins mâna și mi-a dat la o parte părul ca să-mi poată vedea pielea.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama, a răspuns simplu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sigur, cum să nu, am spus, îndepărtându-i mâna exact în clipa în care începuse să-mi dezmierde pielea. Ți-am mai spus, Nicholas, nu-mi plac semnele, nu sunt vacă.

A râs și am fost tentată să-i trag un pumn.

— Haide, pistruiato, ne-am certat destul ieri, să facem pace, mi-a propus și apoi m-a tras spre el și m-a îmbrățișat.

Am rămas țeapănă ca un par, dar în clipa aceea mi-a căutat ceafa cu mâna și m-a tras de păr, forțându-mă să-l privesc.

— Dacă mă ierți, o să fac ce vrei tu, a spus.

— Ce? am răspuns neîncrezătoare.

Privirea i s-a întunecat.

— Orice vrei, vorbesc serios, cere-mi orice vrei și o s-o fac.

Știam la ce se gândea în mintea lui perversă. Am zâmbit, savurând avantajul pe care-l aveam și simțindu-mă puternică.

— Bine, am fost de acord și i-am cuprins gâtul cu mâinile. E ceva ce vreau să faci.

10

NICK

— Nici să nu te gândeşti, am spus răspicat.

Parcaserăm maşina în faţa unui adăpost de animale.

— Ai spus orice, a răspuns iubita mea cea smintită în timp ce cobora din maşină, entuziasmată ca o fetiţă de cinci ani.

— Mă refeream la sex.

Noah a râs, ca şi cum propunerea mea ar fi fost extrem de neobişnuită.

— Ştiu, a afirmat ea. Dar, cum aici e vorba de mine şi nu de tine, o să-mi iei o pisicuţă.

La naiba, iar începuse cu pisica aia nenorocită! Uram pisicile, erau idioate, nu puteai să le înveţi nimic şi, pe deasupra, mai erau şi drăgăstoase. Toată ziua erau călare pe tine. Preferam câinii, fir-ar să fie, îl preferam pe câinele meu, pe care fusesem nevoit să-l las la tata, pentru că în blocul în care stăteam nu aveam voie cu animale mari.

— Ţi-am spus de mii de ori că n-am de gând să ţin o afurisită de pisică în apartamentul meu.

Noah m-a fixat furioasă cu privirea, şi-a dat părul pe spate şi, înainte să-şi înceapă discursul interminabil, am atras-o spre mine, am strâns-o la piept şi i-am acoperit gura cu mâna.

— Nu iau nicio pisică. Punct.

A început să-mi lingă mâna ca să-i dau drumul, iar eu am ciupit-o şi mi-am amintit reacţia mea din acea dimineaţă. Amândoi eram sensibili la gâdilat.

I-am dat drumul înainte să-şi iasă din fire.

— Nicholas! a ţipat cu respiraţia întretăiată şi roşie în obraji.

Am ridicat din sprâncene în aşteptarea replicii ei; era atât de adorabilă cu rochia aceea... I-aş fi smuls-o de pe ea chiar acolo, dar m-am abţinut.

— M-ai umplut de bale, am acuzat-o, ştergându-mi mâna pe pantaloni.

Mi-a ignorat comentariul şi m-a săgetat cu privirea ei de felină.

— Bine, de acord, dacă nu vrei să-mi iei o pisică, o s-o iau eu, a replicat, după care s-a răsucit pe călcâie şi a intrat în acel loc care era, fără îndoială, infernul oricărui bărbat.

Am urmat-o exasperat şi, automat, mirosul de animale şi excremente mi-a invadat nările. Zgomotele produse de animale, hamsterii care alergau de colo colo şi pisicile care mieunau, mi-au ajuns la urechi şi a trebuit să mă stăpânesc ca să n-o scot pe Noah târâş din acel loc.

Ignorându-mă de tot, i s-a adresat angajatului din spatele tejghelei. Era tânăr, probabil de vârsta ei, şi, de îndată ce a văzut-o, ochii i s-au luminat.

— Cu ce pot să te ajut?

Noah mi-a aruncat o privire scurtă şi, văzând că nu aveam de gând să fac nimic, s-a întors nepăsătoare către funcţionar.

— Vreau să adopt o pisică, a răspuns hotărâtă.

M-am apropiat de ea când băiatul a ieşit din spatele tejghelei cu un zâmbet până la urechi, mai mult ca sigur dispus să-i dea şi luna de pe cer.

— Pe aici, a spus, îndrumând-o spre un culoar. Chiar ieri am ridicat câţiva pisoi dintr-o parcare, fuseseră abandonaţi şi nu au mai mult de trei săptămâni.

Un „oh!" prelung şi compătimitor a scăpat de pe buzele lui Noah. Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce idiotul ne conducea spre un loc unde se aflau multe cuşti cu pisici

de toate mărimile și culorile. Unele dormeau, iar altele se jucau sau pur și simplu mieunau enervant.

— Astea sunt, a spus individul, arătând spre o cușcă aflată în spate.

Noah s-a dus direct spre ea ca și cum ar fi fost o comoară magică.

— Ce mici sunt! a comentat pe tonul acela ciudat pe care îl folosesc femeile când vorbesc cu cățeii sau bebelușii.

M-am apropiat de ea și m-am uitat la cei patru pisoi jigăriți care stăteau pe o pătură. Trei dintre ei erau gri cu pete albe pe lăbuțe sau pe cap, iar al patrulea era complet negru. Nu mi-au inspirat nimic bun.

— Uite cum se joacă, a spus tipul pe un ton mieros.

L-am săgetat din priviri și m-am apropiat și mai mult de Noah.

— Pot să iau unul în brațe? a întrebat Noah, recurgând la tot farmecul ei feminin.

Mi-a venit să o scot imediat târâș de acolo.

— Sigur, pe care vrei.

Și, bineînțeles, pe care l-a ales Noah?

Pe cel negru, evident.

— E cel mai cuminte dintre toți, încă nu l-am văzut jucându-se de când l-am adus.

Ceilalți trei nu stăteau locului o clipă, se aruncau unii peste alții și se împingeau cu lăbuțele. Era clar că bietul pisoi negru fusese ținta atacurilor lor.

Noah a strâns pisoiul la piept și a început să-l mângâie așa cum o mamă își mângâie copilul. Când afurisitul de pisoi a început să toarcă, mi-am dat seama că nu mai era nimic de făcut.

Am oftat adânc.

— O, uite, Nick! a spus ea, privindu-mă galeș.

Pisoiul era urât ca naiba, era negru și avea părul țepos, dar știam că Noah nu ar fi ales pisoiul cel mai simpatic sau

cel mai jucăuș, ci pe cel mai neajutorat, abandonat, cel pe care nu-l dorea nimeni. Chestia asta mi-a amintit de mine.

— La naiba, OK, poți să păstrezi pisica asta nenorocită, am cedat.

Un zâmbet larg i-a luminat chipul.

Băiatul ne-a condus la biroul său și a trebuit să semnez o mulțime de hârtii în care mă angajam să am grijă de pisică și să îi fac vaccinurile și toate celelalte prostii. Noah a început să se plimbe prin încăpere și, când a revenit lângă mine, era încărcată cu o grămadă de nimicuri pentru animalul fără nume.

— Astea i le cumperi tu? am luat-o peste picior.

Nu-mi păsa de bani, voiam doar să îi temperez elanul.

— Ai spus orice vreau, mi-a amintit, punând pe tejghea o zgardă, niște boluri pentru mâncare și un pat moale albastru.

Afurisitul de pisoi era într-o cușcă mică pe care ne-au dat-o ca să-l putem transporta.

— Sper să se adapteze bine la voi și să vă bucurați de el, ne-a urat băiatul, dar se uita numai la Noah. Nu uitați să-l duceți la veterinar peste câteva săptămâni, când va fi suficient de mare ca să fie sterilizat și vaccinat.

Începea să-mi fie tot mai milă de animalul ăla.

Zece minute mai târziu eram în drum spre apartamentul meu. În sfârșit puteam să petrec puțin timp cu ea și să-i propun ce aveam în cap de luni de zile.

M-am întors să o privesc și un zâmbet involuntar mi-a apărut pe față. Semăna cu sora mea mai mică atunci când primea o păpușă nouă.

— Ce nume o să-i pui? am întrebat în timp ce ieșeam de pe autostradă și mă îndreptam spre blocul în care se afla apartamentul meu.

— Hmm... încă nu știu, a răspuns ea, mângâindu-l cu grijă pe pisoiul fără nume.

— Să nu-i pui Nala sau Simba sau altă prostie de genul ăsta, te rog, i-am cerut, parcând pe locul pe care îl aveam rezervat.

Apoi am coborât din maşină şi m-am dus să-i deschid portiera.

Noah era atât de fascinată de pisic încât nici măcar nu se uita la mine. L-am săgetat cu privirea pe animalul care mă eclipsase.

— Cred că o să-i spun N, a zis în timp ce urcam cu liftul.

— N? am repetat neîncrezător.

Dumnezeule, îşi pierduse minţile!

Noah m-a privit ofensată.

— N, de la numele tău şi al meu, Nick şi Noah, mi-a explicat.

Am izbucnit în râs.

— Cred că ţi s-a urcat la cap cafeaua.

M-a ignorat în mod intenţionat în timp ce intram în apartamentul meu.

În sfârşit, eram acasă. Era singurul loc unde mă simţeam liniştit şi îmi plăcea s-o am pe Noah doar pentru mine.

— Va trebui să ai grijă de pisoi când n-o să fiu eu, a comentat, şi i-a dat drumul în mijlocul livingului, urmărindu-l cum explora încăperea.

— Nici să nu te gândeşti. E pisica ta, deci e responsabilitatea ta, i-am spus, lăsând jos toate obiectele.

M-a privit serioasă şi am tras-o spre mine înainte să începem din nou să ne certăm.

— Doar tu reuşeşti să mă faci să cedez în astfel de situaţii, am spus, aplecându-mă să o sărut pe gât.

Noah şi-a schimbat poziţia ca să-mi fie mai uşor. Pielea ei era delicată şi mirosea atât de bine. Am văzut semnele pe care i le lăsasem. Îmi plăceau, îmi plăcea să văd urmele sărutărilor mele pe pielea ei, dar n-aş fi recunoscut

niciodată asta cu voce tare, pentru că mi-ar fi adus numai probleme.

— Şi dacă ţi-aş spune că-mi place ideea de a avea un animal împreună? m-a întrebat brusc şi m-am dat puţin înapoi ca s-o privesc în ochi.

A ridicat din umeri, simţindu-se parcă vinovată.

— O să fie a noastră. Pisicuţa noastră, a amândurora, suntem părinţii ei.

Am respirat adânc auzind ce spune. Ştiam că printre rânduri se ascundea ceva mult mai profund, ceva ce ştiam că o urmărea, ceva care îmi făcea sângele să fiarbă.

Am sărutat-o tandru pe buze.

— Bine, o să am grijă de K, am fost de acord, tachinând-o şi încercând să nu dau prea multă importanţă problemei.

M-a lovit uşor peste mână.

— Îl cheamă N!

Am râs şi am ridicat-o în braţe, apoi am aşezat-o pe blatul din bucătărie.

— Voiam să vorbesc cu tine despre ceva, am continuat, simţindu-mă brusc tulburat.

Noah m-a privit curioasă.

La naiba, habar n-aveam cum urma să reacţioneze.

— Vreau să vii să stai cu mine, când o să începi facultatea.

11

NOAH

— Vorbeşti serios?

Să locuiesc cu el? Felul în care m-a privit vorbea de la sine, astfel încât să înţeleg că trebuia să-mi păstrez calmul. Vorbea serios, fără nicio îndoială.

S-a postat în faţa mea şi mi-a cuprins obrajii în palme.

— Te rog, spune-mi că vrei.

Era prea mult, nu puteam să mă pun într-o astfel de situaţie. Am coborât de pe blat şi am început să mă plimb prin cameră.

— Nicholas, am optsprezece ani, am spus, întorcându-mă spre el.

Rămăsese în picioare în acelaşi loc, privindu-mă încruntat (optsprezece – am repetat, în caz că nu i-ar fi fost clar). Am simţit cum neliniştea mă cuprindea tot mai tare, pentru că acea senzaţie că nu eram pe aceeaşi lungime de undă, că el avea nevoie de mai mult decât îi puteam eu oferi mă speria mai mult decât orice.

— Eşti mai matură decât orice fată de vârsta mea, nici n-ai zice că ai optsprezece ani, Noah. Nu-mi veni cu argumentul ăsta, e ridicol. Dacă ai locui aici, ne-am vedea în fiecare noapte, în fiecare zi, a răspuns el, sprijinindu-se de blat în timp ce-şi încrucişa braţele la piept. Nu vrei să locuieşti cu mine. Asta e problema? a răbufnit o clipă mai târziu.

Of... Cum să-i explic că nu avea nicio legătură cu ce voiam sau nu voiam? Cum să-i spun că îmi era frică să fac un

astfel de pas când eram încă atât de tânără? Sau că, de fapt, ceea ce mă reţinea era ideea că, dacă am fi locuit împreună, şi-ar fi dat până la urmă seama cât de afectată eram încă de tot ceea ce mi se întâmplase în trecut şi s-ar fi săturat de mine? Sau, mai rău, m-ar fi părăsit?

— Bineînţeles că vreau, am zis, apropiindu-mă de el precaută.

M-a privit de sus fără să mişte nici măcar un muşchi.

— Temerea mea este să nu stricăm ce avem acum din dorinţa de a merge prea repede, am continuat.

Nicholas a clătinat din cap.

— Asta e o prostie, Noah. Noi nu putem merge prea repede pentru că deja mergem aproape cu viteza luminii. Cu tine, lucrurile stau aşa şi cu mine la fel. Mă cunoşti, ştii foarte bine că n-aş fi făcut niciodată pasul ăsta cu nimeni altcineva decât cu tine şi, dacă fac asta, este pentru că ştiu că e decizia corectă, este ceea ce trebuie să facem, pentru că nu pot să stau departe de tine... şi nici tu de mine.

Am tras aer adânc în piept, încercând să-mi temperez neliniştea. Să locuiesc cu Nicholas... adevărul e că ar fi fost ca un vis împlinit, să-l văd în fiecare zi, să mă simt în siguranţă în orice moment, să-l iubesc în orice moment.

— Mi-e teamă că nu o să fiu ceea ce te aştepţi să fiu, am recunoscut, cu vocea tremurândă.

S-a mişcat, în sfârşit, şi a întins mâna să mă mângâie pe obraz. Mi-a studiat chipul cu atenţie, ca şi cum mi-ar fi admirat fiecare trăsătură.

— Vreau să-ţi văd chipul când mă trezesc, a mărturisit, trecându-şi degetul peste buza mea inferioară. Vreau să-ţi sărut buzele înainte să adorm, a continuat cu o voce răguşită, să-ţi simt atingerea de fiecare dată când merg la culcare. Să visez cu tine în braţe. Să te privesc în timp ce dormi şi să am grijă de tine în fiecare minut al zilei.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut în ochii lui cum fiecare cuvânt îi venea direct din suflet. Vorbea serios, mă iubea, mă dorea alături de el. Am simţit cum inima îmi bătea mai tare, cum fericirea îmi inunda fiinţa, mă făcea să mă

topesc. Cum puteam să-l iubesc atât de mult? Cum reușea să obțină atât de multe de la mine, fără să mi se pară că fac un efort să-i ofer ce dorea?

— Bine. O să mă mut cu tine, l-am asigurat, fără să-mi vină nici mie să cred.

Un zâmbet larg i-a apărut pe chip.

— Mai zi o dată, mi-a cerut, dezlipindu-se de blat ca să-mi cuprindă obrajii în palme.

— O să stau cu tine, o să stăm împreună.

Gata cu coșmarurile, gata cu temerile; cu el alături aveam să-mi revin încetul cu încetul, cu el puteam să trec peste orice. M-am apropiat de el și și-a lipit buzele de ale mele. Am simțit cum zâmbește. Răspunsul meu îl făcea fericit, ăsta era adevărul, era limpede pentru mine și mă umplea de bucurie.

— Dumnezeule, cât de mult te iubesc! a exclamat, ținându-mă de mijloc și trăgându-mă spre el.

L-am îmbrățișat și am râs când am văzut peste umărul lui că N ne privea din capătul celălalt al holului, mic, negru și cu ochii săi albaștri. Urma să locuim toți trei împreună, eu, Nick și N.

Din păcate, zilele următoare au trecut repede. Mama încă nu știa că intenționam să locuiesc cu Nick după ce ne întorceam din excursie și nu aveam de gând să-i spun decât atunci când avea să fie strict necesar. El fusese într-o dispoziție foarte bună, dar starea sa de spirit începuse să se schimbe pe măsură ce se apropia momentul în care urma să plec pentru o lună întreagă. Luase în serios decizia mea de a mă muta cu el, motiv pentru care eliberase jumătate de dulap și o comodă ca să am loc să-mi pun hainele, pe care le dusesem pe ascuns când mergeam să-l vizitez. Apartamentul, care înainte era prea masculin pentru gustul meu, devenise un loc mai primitor: fuseserăm împreună să cumpărăm niște pernuțe colorate și îl obligasem să înlocuiască cearșafurile negre din dormitor cu unele albe, mult mai agreabile. Nick era bucuros. Din partea lui puteam să

vopsesc pereții în roz; atâta vreme cât stăteam cu el, nu-i păsa. Îmi dusesem și câteva dintre cărțile mele preferate, iar mama nu părea să fi observat nimic.

Căldura pusese deja stăpânire pe oraș, rămăseseră în urmă zilele când era nevoie să purtăm pulovere sau pantaloni lungi. Nick mă dusese la plajă aproape în fiecare zi, făcuserăm baie împreună în mare și încercase fără succes să mă învețe să fac surfing. A venit însă și ziua în care eu și mama urma să plecăm în excursie și să ne întoarcem abia la jumătatea lunii august.

Dumnezeule, o așteptam cu nerăbdare, dar nu știam cum puteam să stau departe de Nick atât de mult timp!

Eram în camera mea, cu o valiză deschisă pe pat, iar Nicholas stătea pe scaunul de la biroul meu, jucându-se cu N și ignorându-mă în mod intenționat. De două zile era îmbufnat, nici nu voia să mă audă vorbind despre excursie sau despre orice avea legătură cu ea, dar urma să plec peste două ore, așa că trebuia să înceapă să se obișnuiască cu ideea. De vreo cinci ori îmi scosese lucruri din valiză și le pusese la locul lor, fără să-mi dau seama. Îmi ascunsese și pașaportul, pe care l-am găsit, trei zile mai târziu, printre lucrurile lui de serviciu. Mă amenințase că o să mă lege de pat sau că o să-l lase pe N să moară de foame dacă plecam. Ignorasem cum putusem mai bine toate încercările sale de a sabota excursia, pentru că știam că era la fel de afectat sau chiar mai afectat decât mine.

— Te avertizez doar că, în Spania, căldura este infernală și, în plus, ție nu-ți plac fructele de mare, așa că nu te văd bine. Turnul Eiffel, pe de altă parte, e sub așteptări. Când ajungi în vârf te întrebi: asta-i tot? Ah, iar în Anglia să nu te aștepți la nimic ieșit din comun, vremea e oribilă, iar oamenii sunt serioși și plictisitori.

— Ai de gând să continui cu atitudinea asta insuportabilă? l-am întrerupt enervată.

M-am apropiat de el și i l-am smuls din brațe pe N, căruia îi cumpărase o jucărie stupidă care îl scotea din minți: Nick avea deja vreo zece zgârieturi pe mână.

Înainte de a mă întoarce cu spatele, m-a prins și m-a obligat să mă așez pe genunchii lui, cu N între noi.

S-a uitat la mine serios, de parcă s-ar fi gândit dacă să-mi spună sau nu ce-i trecea, de fapt, prin cap.

— Nu te duce! a zis brusc.

Mi-am dat ochii peste cap. Nu din nou.

— Haide, N, atacă-l, i-am spus pisoiului, luându-l în brațe și punându-i-l în față, iar Nick s-a încruntat. De fapt, mai bine poartă-te frumos, pisoiașule, nu vrem ca nebunul ăsta să te arunce la canal.

L-am ridicat și l-am sărutat pe capul negru și pufos.

Nicholas m-a privit încordat.

— Acum mă ignori?

— După ce am răspuns deja la aceeași întrebare de vreo zece mii de ori, da, am răspuns, privindu-l fix. Nu-mi place să repet.

A ridicat o sprânceană, în mod evident enervat de cuvintele mele.

— Pune jos pisica aia afurisită și uită-te la mine, mi-a cerut, luându-mi-l pe N din brațe și lăsându-l jos.

L-am privit pregătită de ceartă.

— Să nu faci nimic stupid sau periculos, m-a avertizat, ținându-mă strâns de mijloc, ca și cum, în felul ăsta, m-ar fi putut obliga să rămân cu el. Să nu bei și să nu vorbești cu necunoscuți.

— Tu auzi ce spui?

M-am eliberat din strânsoarea sa și m-am dat un pic în spate. De ce trebuia să fie atât de gelos și însetat de control? Nu suportam lucrul ăsta. Fir-ar să fie, nu avea încredere în mine?

Am început să bag lucruri în valiză fără să-l privesc și, după ce am umplut-o, am tras de fermoar. La naiba, nu mergea!

Mi-a dat mâna la o parte și a tras cu putere, închizând-o în locul meu.

L-am auzit oftând lângă mine.

— O să-mi fie dor de tine.

L-am privit și am văzut cât era de abătut.

— Ce o să mă fac fără tine? a întrebat pierdut.

Am tras aer adânc în piept ca să mă calmez. I-am luat fața în palme și m-am ridicat pe vârfuri ca să-l pot privi în ochi.

— Înainte să-ți dai seama, o să fiu înapoi și o să mă ai doar pentru tine. O să mă mut cu tine când mă întorc, i-am promis, sperând că asta avea să-i ridice moralul.

M-a mângâiat pe brațe cu delicatețe. Cum putea trece de la o stare la alta atât de repede?

— Te iubesc, pistruiato! Nu vreau să ți se întâmple nimic rău și mă îmbolnăvește gândul că nu pot avea grijă de tine când ești plecată.

Am simțit o căldură în piept. Avea să-mi lipsească, mult de tot.

L-am sărutat tandru pe buze.

— Și eu te iubesc, n-o să pățesc nimic...

Am citit în ochii săi că vorbele mele nu fuseseră de-ajuns și am înțeles în clipa aceea că plecarea mea avea să fie o probă de foc pentru relația noastră. Nu știam cum urma să ne afecteze o despărțire atât de îndelungată.

12

NICK

Eu le-am dus la aeroport. Tata şi-a luat rămas-bun acasă, pentru că trebuia să meargă la birou. Nu mă încânta ideea de a-mi petrece ultima oră cu Noah, iar mama ei să fie pe bancheta din spate a maşinii. Dar n-am mai zis nimic. Excursia aceea nu-mi plăcea deloc, deja îmi spusesem punctul de vedere, dar nu puteam face nimic.

Am privit-o cu coada ochiului pe Noah, care stătea tăcută şi gânditoare. Insistase să îl ia şi pe afurisitul de pisoi şi îl mângâia distrată, privind pe fereastră. Am întins braţul şi i-am ghidat mâna spre schimbătorul de viteze. Simţeam un gol în piept şi nu suportam să mă simt aşa. Fir-ar să fie, era doar o lună, nu era chiar atât de rău! De când devenisem atât de dependent?

Nu puteam să continui aşa, nu puteam s-o iau razna pentru că nu aveam s-o văd timp de o lună, trebuia să iau lucrurile mai uşor. Despărţirea noastră urma să fie un test de supravieţuire pe cont propriu. Am privit-o cu coada ochiului şi mi-a zâmbit, dar în ochii săi se citea tristeţea.

Mama ei avea toată faţa luminată de un zâmbet, era încântată. De ce pentru ea nu era nicio problemă să stea o lună departe de soţul ei? Nu înţelegeam şi, fără să vreau, am strâns-o mai tare de mână pe Noah.

Când am ajuns la aeroportul LAX, am oprit în parcare şi am scos geamantanele, în timp ce Raffaella căuta un cărucior. Noah s-a apropiat în grabă de mine şi m-a sărutat pe buze.

— Ce faci? am întrebat-o încercând să par amuzat, deşi nu eram.

— Te sărut înainte să se întoarcă mama, a răspuns.

Oare nu avea de gând să mă sărute și în aeroport, cu mama ei de față?

N-am zis nimic, pentru că intenționam s-o sărut ori de câte ori aveam chef și oriunde aș fi dorit.

O jumătate de oră mai târziu, bagajele de cală erau predate, iar Raffaella insista să meargă deja spre poarta de îmbarcare. Mai era o oră până la plecare, dar femeia aceea mă scotea din minți.

— Mamă, ia-o tu înainte! Vreau să fiu singură o clipă cu Nicholas înainte să plec, i-a spus.

Mama ei s-a încruntat drept răspuns.

S-a uitat la mine, apoi la Noah și, în final, la pisică. Privirea enervată pe care i-a aruncat-o mi-a trezit instinctul de protecție.

Era pisica noastră.

În cele din urmă, și-a luat rămas-bun de la mine și a plecat, lăsându-ne singuri.

I-am trecut un braț pe după umeri și am tras-o spre mine. Am sărutat-o pe creștet, în timp ce ne îndreptam cu pași de melc spre controlul de securitate.

— Nu ar trebui să mă simt atât de tristă, Nick, a mărturisit ea.

Mi-am coborât privirea și m-am uitat în ochii ei. La naiba, era adevărat! Nu trebuia să fim atât de triști. Era doar o lună. Unele cupluri nu se vedeau un an întreg. Nu voiam ca Noah să plece tristă, nu voiam să o văd suferind și cu atât mai puțin pentru ceva care ar fi trebuit să o facă fericită. Mi-am reproșat că insistasem atât de mult să rămână. Dacă aș fi fost de acord cu acea excursie de la început, poate că acum nu s-ar fi simțit atât de copleșită și nu ar fi atât de mâhnită.

— Nu fi tristă, pistruiato! i-am spus, strângând-o la piept, iar N a mieunat supărat pentru că fusese strivit între noi. Căldura din Spania e grozavă, iar Turnul Eiffel e foarte frumos, o să-ți placă, am asigurat-o și un zâmbet i-a apărut pe buze. Ne vedem când te întorci, o să te aștept cu bestia asta, am adăugat, arătând spre N.

— Te rog, ai grijă de el, Nicholas, să nu uiți să-l hrănești și nu-i mai da să bea vin, pentru numele lui Dumnezeu, m-a rugat ea, sincer îngrijorată.

— Nu s-a întâmplat decât o dată, iar pisoiului i-a plăcut, am răspuns, luând-o peste picior.

Și-a dat ochii peste cap și a strâns pisoiul la piept.

— Poftim, ia-l, mi-a spus, întinzându-mi-l.

L-am luat cu o mână, iar cu cealaltă am mângâiat-o pe față și mi-am apropiat buzele de ale ei.

— Te iubesc, i-am spus după ce i-am gustat buzele pentru ultima oară în acea lună.

Un zâmbet i-a luminat chipul.

— Eu te iubesc și mai mult.

Am privit-o în timp ce se îndepărta și am simțit un nod în stomac. Își prinsese părul lung într-o coadă înaltă, iar pantalonii scurți îi scoteau în evidență picioarele. Avea să-i înnebunească pe toți bărbații care i-ar fi ieșit în cale. Am respirat adânc, încercând să mă liniștesc. Acum eram singur cu N.

În clipa în care am intrat în casă m-a cuprins depresia. Am lăsat pisica jos să se plimbe în voie și am privit apartamentul cu nostalgie. Habar n-aveam ce puteam să fac patru săptămâni fără ea. Eram conștient că viața mea se schimbase radical, nici măcar nu-mi mai aminteam cum era să fiu singur, fără cineva lângă mine. Mă simțeam ca și cum aș fi privit printr-un geam opac, ca și cum aș fi trăit două vieți, una înainte și cealaltă după Noah Morgan.

Apartamentul arăta impecabil. Noah nu era obsedată de curățenie, dar cu o zi înainte de plecare o luase un pic razna și aranjase toate lucrurile care nu erau la locul lor; era o reacție ciudată, pe care nu o avea decât atunci când era foarte stresată, lucru de care avusesem ocazia să mă conving în ultimele luni.

Mă îngrijora gândul că era la mii de kilometri distanță, traversând țara chiar în clipa aceea spre New York, unde avea escală înainte de a decola spre Italia. Nu-mi fusese niciodată

frică de avioane. De-a lungul vieții am zburat de nenumărate ori, dar acum, când Noah era cea care se afla la bordul unui avion, eram surprins de câte imagini și gânduri groaznice se ascundeau în creierul meu. Avionul putea să sufere o defecțiune, să se prăbușească în ocean, să aibă loc un atentat. Posibilitățile erau infinite și nu puteam face nimic să-mi potolesc teama pe care o simțeam în piept.

Cinci ore mai târziu, sunetul telefonului m-a trezit din somnul agitat în care mă cufundasem fără să-mi dau seama. M-am trezit dezorientat.

— Nick? s-a auzit vocea ei la celălalt capăt al firului.

— Ați ajuns? am întrebat, încercând să mă concentrez.

— Da, suntem la aeroport. Locul ăsta e imens, îmi pare rău că nu ne putem opri să vizităm orașul, cred că e incredibil.

Noah părea fericită, iar asta mi-a ridicat puțin moralul, deși îmi era deja dor de ea.

— New Yorkul e al meu, am spus, iar Noah a râs.

— Poftim? a întrebat și am auzit larma din jurul său.

Îmi imaginam cum arăta aeroportul, cu bărbați îmbrăcați la costum și cu serviete care ajungeau în orașul ce nu doarme niciodată, mame cu copii plângăcioși și enervanți, vocea aceea feminină răsunând în difuzoare și adresându-se persoanelor întârziate care riscau să piardă avionul.

— Vreau să fiu eu cel care îți arată orașul New York, asta am vrut să spun, m-am grăbit să clarific.

M-am ridicat de pe canapea și m-am dus spre chiuveta din bucătărie.

— Promite-mi că vom veni împreună, Nick, la iarnă, când va fi zăpadă, a exclamat entuziasmată.

Am zâmbit prostește, imaginându-mi cum aveam să merg cu Noah la New York, să hoinărim pe străzi împreună, să ne oprim în cafenele. Urma să bem ciocolată caldă și s-o duc la Empire State, iar odată ajunși sus intenționam s-o sărut până ce ne-am fi pierdut amândoi răsuflarea.

— Îți promit, iubirea mea, am șoptit.

Am auzit o voce în fundal strigând-o pe Noah: mama ei, evident.

— Nick, trebuie să închid, a spus ea în grabă. Te sun când ajungem în Italia. Te iubesc!

Înainte de a-i putea răspunde, deja închisese.

Noah a ajuns cu bine în Italia. M-a sunat, dar am vorbit puțin, pentru că, spunea ea, dacă am fi vorbit mai mult ar fi costat-o o avere. Am vrut să-i spun să nu-și facă griji pentru factura la telefon, dar a insistat că era mai bine să vorbim pe Skype când avea să se conecteze la rețeaua Wi-Fi a hotelului. Problema era că diferența de fus orar era foarte mare, ceea ce însemna că, în timp ce eu dormeam, ea avea să fie la plimbare și viceversa.

Zilele treceau, iar apelurile pe Skype au devenit scurte rezumate ale întâmplărilor de peste zi. Era epuizată când mă suna, motiv pentru care, practic, nu vorbeam mai mult de cinci minute. Uram lucrul ăsta, nu suportam să fiu departe de ea, să n-o pot atinge, să nu putem sta de vorbă ore întregi, dar îmi promisesem mie însumi să nu-i stric excursia. De aceea când vorbeam mă prefăceam că totul e în regulă, deși în sinea mea blestemam ziua în care o lăsasem să plece.

Mi-am petrecut cea mai mare parte din timp la sală și făcând surfing, iar în weekend o vizitam pe sora mea, Madison. În sâmbăta de după plecarea lui Noah, m-am urcat în mașină și m-am dus direct la Las Vegas. Lion a ținut să mă însoțească și, având în vedere că nu ne văzuserăm toată săptămâna, m-am bucurat că a venit cu mine. Maddie îl cunoștea deja pe prietenul meu cel mai bun și se înțelegeau foarte bine.

— Nu știu cum o să te descurci încă trei săptămâni fără Noah, a comentat Lion în timp ce conduceam pe autostradă.

Urma să ajungem la Las Vegas abia seara, motiv pentru care întâlnirea cu sora mea era programată pentru ziua următoare. Aveam rezervată o cameră la hotelul Caesars, pentru că, deși ne duseserăm să o vedem pe surioara mea de șase ani, aveam de gând să dăm o raită prin cazinou și să bem câteva pahărele. Până la urmă, eram în Las Vegas.

L-am săgetat cu privirea când mi-a amintit de săptămânile chinuitoare care urmau.

— Ce vrei să-ţi spun? a întrebat, ridicând mâinile. Jenna nu a plecat decât de două zile în croaziera aia afurisită cu părinţii ei, iar eu mă urc deja pe pereţi, deşi ea se întoarce peste cinci zile.

Era prima dată când Jenna pleca în vacanţă fără Lion. Cu un an în urmă veniseră cu noi în Bahamas, iar ea fusese plecată doar un weekend cu părinţii săi la casa lor din Hamptons. Anul ăsta, se pare că părinţii fetelor se puseseră de acord să ne scoată din minţi, luându-le pe iubitele noastre de lângă noi.

— Abia aştept ca Noah să vină să locuiască cu mine. Atunci se va termina cu prostiile astea, iar mama ei va lua mai în serios relaţia noastră, am spus, strângând cu putere volanul.

Era ora trei după-amiază în Los Angeles, ceea ce însemna că Noah dormea probabil. Cât de mult mi-ar fi plăcut să fiu cu ea în pat în clipa aceea!

Lion a tăcut, lucru care nu-i stătea în caracter, şi l-am privit curios cu coada ochiului.

— Ce-i cu tine? l-am întrebat, văzând că starea lui de spirit se înrăutăţise şi mai mult.

Niciunul dintre noi nu era o companie foarte plăcută în clipa acea.

A continuat să se uite pe fereastră.

— Mi-ar plăcea să am un loc în care s-o duc pe Jenna şi să stăm împreună, mă înţelegi, un loc care să fie la înălţime, nu apartamentul mizerabil în care locuiesc, a răbufnit.

M-au surprins vorbele lui. De când îl cunoşteam, de mai bine de cinci ani, nu îl auzisem niciodată plângându-se de bani, nici măcar o dată. Noi doi proveneam din lumi complet diferite: eu aveam un fond fiduciar pe numele meu şi câştigam un salariu foarte bun lucrând la cabinetul de avocatură. Nu fusesem niciodată nevoit să îmi fac griji pentru lucrurile astea, nu fusesem educat aşa, pur şi simplu crescusem fără niciun fel de lipsuri, dar eram conştient de cât de greu era să obţii toate astea dacă nu aveai un tată multimilionar care să-ţi asigure traiul. În anul în care locuisem cu Lion înţelesesem că lucrurile nu cădeau din cer şi că unii oameni munceau din

greu ca să aibă bani de mâncare. Lion muncea o mare parte din zi la atelierul pe care îl moștenise de la bunicul său. Nu se putea baza pe fratele lui mai mare, care nu peste mult timp urma să iasă de la închisoare, unde fusese deja de două ori. Așa că Lion era cel care trebuia să achite toate facturile, atât pentru casă, cât și pentru atelier.

Participam la cursele de mașini, la lupte și la toate celelalte pentru că, pe lângă faptul că-mi plăceau, așa îl puteam ajuta pe Lion. Eram ca frații, chiar dacă proveneam din medii diferite și uneori, așa cum se întâmpla acum, era evidentă diferența uriașă dintre noi doi.

— Știi că pe Jenna n-o interesează unde locuiești, Lion, am remarcat, simțindu-mă prost.

Lion n-ar trebui să treacă prin așa ceva, n-ar trebui să gândească așa, nimeni nu merita mai mult decât el să poată trăi liniștit și fără probleme. În plus, Jenna n-ar fi fost niciodată o povară pentru el. La fel ca mine, mai mult ca sigur că și Jenna avea un cont deschis pe numele ei, care avea să-i permită să trăiască liniștită după ce împlinea douăzeci și unu de ani. Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl ei era un magnat al petrolului!

— Mă interesează pe mine. Crezi că nu știu ce fel de persoană e sau cu ce e obișnuită? mi-a reproșat, ridicând tonul. Eu nu o să-i pot oferi nici măcar jumătate din ceea ce are ea nevoie.

— Banii nu sunt totul în viață, am spus.

Lion a izbucnit în râs.

— Zise băiatul bogat.

Depășise măsura și în orice altă ocazie l-aș fi trimis la plimbare, dar știam că în spatele cuvintelor sale era un sentiment sincer și profund, care îl afecta foarte tare.

Nu i-am răspuns și nici el n-a mai zis nimic. Am continuat călătoria în tăcere, ascultând muzică, și nu ne-am oprit nici măcar să luăm prânzul.

Când am ajuns, aveam deja altă stare de spirit: era imposibil să nu te simți copleșit de atmosfera din Las Vegas, de oameni, de locuri, de lumini, de hotel. Caesars era

impresionant, era practic un oraş, cu magazine ale celor mai cunoscute branduri de îmbrăcăminte. Fetele erau înnebunite. Nu era ca în Italia, dar era un loc interesant, trebuie să recunoaştem. Camera noastră era situată în aripa de vest a hotelului, care era imensă, şi am avut ceva de mers până am ajuns la ea.

— Ce vrei să facem? a întrebat Lion, ieşind pe terasă şi aprinzându-şi o ţigară.

— Hai să bem ceva, i-am răspuns.

Nu voiam să recunosc, dar, de fiecare dată când mergeam s-o văd pe Madison, starea mea de spirit se înrăutăţea. Pur şi simplu mă scotea din minţi să ştiu că mama era atât de aproape, mi se părea insuportabil.

Am coborât şi am mers la unul dintre numeroasele baruri din hotel, unul aflat lângă cazinou. Lion era foarte bun la jocurile de cărţi şi eram sigur că i-ar fi plăcut să joace câteva partide înainte de a ne întoarce în cameră. Era destul de târziu şi eram obosit după ce condusesem până acolo, dar am savurat din plin pahărelele de rom vechi, care mi-au calmat încetul cu încetul anxietatea şi proasta dispoziţie.

— Ai chef să joci? m-a întrebat o jumătate de oră mai târziu, când eram amândoi ceva mai binedispuşi.

— Du-te tu, eu prefer să rămân aici, am răspuns, în timp ce scoteam telefonul şi verificam dacă aveam vreun mesaj de la Noah.

Cu puţin timp înainte, îi trimisesem un mesaj pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, în care o întrebam dacă dorea să-i trimit ceva care să-i amintească de mine. Nu mai vorbiserăm de aproape două zile şi, dacă nu mă înşelam, ar fi trebuit să fi ajuns la Londra de puţin timp.

Îmi răspunsese.

Să păstrez ceva care să mă ajute să-mi amintesc de tine ar însemna să admit că te pot uita.

Mi-am dat ochii peste cap.

Acum trebuie să-i citezi pe Shakespeare ca să vorbeşti cu mine? Nu mai ai idei proprii?

O secundă mai târziu s-a conectat și am simțit în mine o căldură pe care o simțeam doar atunci când era vorba despre ea.

Sunt aici doar de două ore și sunt deja fascinată de cultura literară a acestei țări, iar dacă nu-ți plac mesajele mele romantice, n-o să-ți mai trimit, fraierule.

Mesajul era urmat de o mulțime de emoticoane cu fețe supărate. M-a făcut să zâmbesc.

Eu o să-ți dau altceva decât mesaje romantice când o să te întorci din călătoria asta nenorocită. N-o să avem nevoie de niciun scriitor mort. Noi doi suntem un poem, iubirea mea.

Habar n-aveam cum urma să suport următoarele două săptămâni și jumătate.

A doua zi dimineață, m-am trezit devreme și am intrat la duș, încercând să par binedispus pentru întâlnirea cu sora mea. După ce o luam, urma să ne vedem cu Lion la hotel și să ne hotărâm ce să facem.

Am ieșit la volanul mașinii din zona turistică a acelui oraș nebun, ajungând la parcul de lângă cartierul de bogătași unde locuia sora mea. Am coborât din mașină și mi-am pus ochelarii de soare, regretând că băusem un pahar în plus cu o seară înainte. Ținând cont de dispoziția mea, care fusese oricum la limită în ultimele zile, nu aveam chef de prostii și cu atât mai puțin de surprize neplăcute. De aceea, când am văzut-o pe femeia care se îndrepta spre mine cu sora mea de mână, a trebuit să respir adânc de câteva ori și să-mi reamintesc că era totuși vorba despre o fetiță de șase ani ca să nu mă urc din nou în mașină și să plec fără să privesc înapoi.

Femeia înaltă și blondă care venea spre mine era ultima persoană pe care îmi doream s-o văd în fața ochilor.

— Nick! a strigat sora mea, și s-a desprins de mama alergând spre mine.

Am ignorat zvâcnetul tâmplelor provocat de acel țipăt ascuțit pe care numai Madison părea capabilă să-l aibă și am ridicat-o în brațe de îndată ce a ajuns la mine.

— Bună, prințesa mea! am salutat-o și apoi am îmbrățișat-o, ignorând-o pe mama, care se oprise lângă noi.

— Bună, Nicholas, a spus cu timiditate, dar demnă, așa cum făcea întotdeauna.

Nu se schimbase prea mult de când o văzusem ultima dată, cu câteva luni în urmă, când ea și soțul ei cel imbecil o neglijaseră pe sora mea, iar Maddie ajunsese la spital cu cetoacidoză diabetică.

— Ce cauți aici? m-am răstit la ea, lăsând-o jos pe Maddie lângă mine.

Sora mea s-a strecurat între noi, luându-mă de mână și întinzându-se și după mâna mamei.

— În sfârșit, suntem împreună toți trei! a exclamat entuziasmată.

Mă rugase de nu știu câte ori să merg acasă la ea, insistase de multe ori să ne jucăm împreună în camera ei sau să vin la petrecerile de ziua ei. Toate rugămințile sale aveau un singur scop: ca eu și mama să fim împreună în aceeași încăpere.

— Voiam să vorbesc cu tine, mi-a răspuns încordată, dar încerca să n-o arate.

Era îmbrăcată impecabil, cu părul blond și scurt dat pe spate și o bentiță ridicolă pe cap. Era la fel ca femeile din cartierul meu, la fel ca toate femeile pe care le uram și le disprețuiam pentru simplitatea lor. Înfățișarea sa n-o împiedicase însă niciodată să fie tratată ca o regină de toți bărbații pe care îi cunoscuse: toți o idolatrizau și voiau să facă sex cu ea.

— Nimic din ce ai să-mi spui nu mă interesează, am răspuns, sperând ca tonul meu să nu dezvăluie cât de mult mă afecta s-o văd, cât de mult detestam s-o am în fața ochilor.

Au început să mă asalteze amintirile din copilărie: mama învelindu-mă la culcare, apărându-mă de tata, așteptându-mă cu clătite duminica. Aceste amintiri au fost însă urmate de altele. Altele pe care nu voiam să le retrăiesc.

— Te rog, Nick...

— Nick! a întrerupt-o Madison. Mama vrea să vină cu noi, așa mi-a spus.

M-am uitat din nou la femeia aceea și presupun că privirea pe care i-am aruncat-o a făcut-o să dea înapoi, pentru că s-a grăbit să spună:

— Madison, mai bine mergeți voi doi, eu trebuie să merg la coafor, scumpa mea. Ne vedem diseară, i-a spus, aplecându-se și sărutând-o pe creștet.

Mi s-a părut ciudat să văd cum o trata. Presupun că o parte din mine se aștepta să o trateze cu răceală sau pur și simplu să fie indiferentă, orice mai puțin atenția pe care i-o arăta. Mama putea fi iubitoare și în același timp ticăloasă.

Maddie n-a spus nimic, mulțumindu-se să ne observe. Voiam să dispar de acolo cât mai repede posibil și am fost nevoit să recurg la toată stăpânirea de sine când mama a făcut un pas în față și m-a sărutat rapid pe obraz. Ce urmărea cu toate astea? Ce naiba punea la cale?

— Ai grijă de tine, Nicholas! a spus, după care s-a răsucit pe călcâie și a făcut cale întoarsă.

Nu i-am mai acordat nicio secundă din atenția mea. M-am întors către sora mea mai mică și am schițat un zâmbet cât mai convingător.

— La ce tortură o să mă supui azi, pitico? am întrebat-o, ridicând-o și trecând-o peste umăr.

A început să râdă și mi-am dat seama că privirea tristă pe care o avusese cu o clipă înainte dispăruse. Cu mine nu trebuia să fie tristă niciodată, îmi promisesem asta mie însumi cu ani în urmă, din clipa în care o cunoscusem.

Lion ne aștepta la intrarea în hotel și am văzut pe fața lui că era la fel de mahmur ca mine. Am început să râd când Maddie a luat-o la fugă spre el, țipând cu glăsciorul ei ascuțit.

Lion a ridicat-o, ținând-o atârnată de un picior cu capul în jos. Am râs, în timp ce sora mea țipa ca o apucată. Doar unui nebun i-ar fi trecut prin cap să lase o copilă cum era sora mea în grija a doi sălbatici cum eram eu și Lion.

— Unde mergem, domnișoară? l-a întrebat prietenul meu pe acel monstru cu ochi mari albaștri și păr blond auriu.

Maddie s-a uitat la mine entuziasmată, privind în toate părțile fără să se poată hotărî. Posibilitățile erau nenumărate, eram în capitala distracției.

— Putem merge să vedem rechinii? a exclamat țopăind.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Iar?

Fuseserăm la acvariu de o mie de ori înainte, dar surorii mele, spre deosebire de alte fete de vârsta ei, îi plăcea să stea în fața unui bazin plin cu rechini ucigași și să-i tachineze din spatele geamului.

După masa de prânz, ne-am dus la acvariu. Sora mea alerga de colo-colo fericită. În timp ce Lion o supraveghea și se prosteau amândoi în fața unui rechin alb înfricoșător, mi-am scos telefonul să văd dacă iubita mea îmi trimisese vreun mesaj. Nimic.

Am decis să folosesc cel mai adorabil truc al meu pentru a-mi ademeni sora.

— Hei, pitico, vino încoace!

Maddie m-a săgetat cu ochii săi albaștri.

— Nu sunt pitică, a protestat îmbufnată.

„Cum spui tu", mi-am zis în sinea mea.

— Hai să-i trimitem o poză lui Noah, vino!

Ochii i s-au luminat când am pomenit de ea. Presupun că așa arătam și eu de fiecare dată când vorbeam despre Noah sau eram împreună cu ea.

Am setat telefonul pentru un selfie și am tras-o pe copilă lângă mine ca să facem poza.

— Scoate limba, Nick, uite așa, m-a învățat șmechera, scoțând limba ei minusculă.

Am râs, dar am imitat-o și ne-am făcut un selfie cu limba scoasă.

Mi-e dor de tine, pistruiato, mie și monstrului de lângă mine. Te iubesc.

13

NOAH

Când m-am trezit în dimineața aceea, primul lucru pe care l-am făcut a fost să deschid telefonul mobil. Cu o seară înainte adormisem înainte de a putea răspunde la ultimul mesaj primit de la Nick.

Am deschis mesajele și am văzut că îmi mai trimisese unul în urmă cu patru ore. Am zâmbit prosteşte când am văzut poza trimisă: el și Maddie scoteau limba în fața camerei și zâmbeau pentru mine. Era atât de chipeș, cu părul său negru răvășit... Și fetița aceea care îi semăna atât de mult și, în același timp, era atât de diferită. Știam că, după ce se ducea să o vadă pe Maddie, starea lui de spirit se înrăutățea, și timp de mai multe ore era deprimat și prost dispus.

Îmi era dor de el. Îmi doream din tot sufletul să-i aud vocea și să-l am lângă mine.

Din fericire, mama avea camera ei, așa că eram singură când am luat telefonul și am format numărul lui. Am așteptat cu nerăbdare să-mi răspundă. În Statele Unite era târziu, presupun că dormea, dar, chiar și așa, am așteptat cu nerăbdare să-i aud vocea.

— Noah? a răspuns la al cincilea ton de apel.

— Mi-e dor de tine, am spus simplu.

L-am auzit ridicându-se în capul oaselor și mi l-am imaginat cum aprinde veioza și își trece mâna peste față, ca să se trezească pentru mine.

— Nu mă trezi ca să-mi spui asta, pistruiato, a protestat cu un mormăit. Spune-mi că te distrezi de minune,

că nici măcar nu te gândești la mine, pentru că altfel excursia asta stupidă nu are niciun sens.

Am zâmbit cu tristețe, sprijinindu-mi capul pe pernă.

— Știi bine că mă distrez, dar nu e la fel fără tine, am replicat, știind că, în ciuda cuvintelor lui, îi plăcea să-i spun că mi-era dor de el. Cum a fost întâlnirea cu Maddie? l-am întrebat.

Mi-ar fi plăcut să-l pot însoți. Îmi plăcea să merg cu el și să văd cum se purta cu sora lui: era un Nick complet diferit, un Nick afectuos și răbdător, amuzant și protector.

A urmat o scurtă tăcere, după care a vorbit din nou.

— A venit cu mama, a răbufnit pe un ton pe care îl cunoșteam deja prea bine. Dacă ai fi văzut-o... Atât de dichisită ca o Barbie de patruzeci de ani, obligându-mă s-o tratez în fața lui Maddie așa cum nu merită.

„La naiba, mama lui." Încă îmi mai aminteam cât de supărat fusese după ce o văzuse în treacăt la spital când Maddie se îmbolnăvise. Disperarea din glas, ochii umezi după ce o văzuse pentru prima dată după mulți ani...

— Nu ar fi trebuit să forțeze nota așa, am comentat enervată.

Înțelegeam că mama lui dorea să reia legătura cu Nick, la urma urmei era fiul ei, dar nu ar fi trebuit să-l pună între ciocan și nicovală.

— Nu știu ce naiba vrea, dar nu vreau să fiu nevoit să o văd din nou, nu mă interesează să știu nimic despre ea sau despre viața ei.

Părea furios, dar simțeam și o oarecare tristețe, pe care o ascundea bine. Îl cunoșteam însă suficient de bine încât să-mi dau seama că o parte din el dorea să afle ce avea de spus mama lui.

— Nicholas... nu crezi că...? am început precaută, dar m-a întrerupt imediat.

— Nu mă lua cu chestii de-astea, Noah. Nu, în niciun caz, nici măcar să nu mai încerci. N-am de gând să vorbesc

cu femeia aia, n-am de gând să mai stau vreodată în aceeași încăpere cu ea.

Mă speria tonul lui. O singură dată insinuasem că poate ar trebui să reia legătura cu mama lui, s-o lase să-i dea explicații sau măcar să încerce să aibă o relație cordială cu ea, dar s-a înfuriat rău. Mai era ceva ce nu-mi povestea. Știam că nu o ura atât de tare doar pentru că îl abandonase când era mic, lucru care era oricum îngrozitor, ci că se mai întâmplase ceva, ceva ce știam că nu avea de gând să-mi povestească.

— Bine, îmi pare rău, am încuviințat, încercând să liniștesc spiritele.

L-am auzit respirând agitat în telefon.

— Acum mi-ar plăcea să te pătrund, să uit de toată mizeria asta și să fac dragoste cu tine ore în șir. Mă scoate din minți că ai plecat.

Am simțit un fior în stomac când l-am auzit. Era furios, dar cuvintele sale m-au făcut să mă aprind pe dinăuntru. Și eu aș fi vrut să fiu în brațele lui, să îl las să-și treacă buzele peste corpul meu, să-i simt mâinile imobilizându-mă pe saltea cu fermitate, dar și cu o tandrețe și grijă infinită.

— Îmi pare rău că excursia asta e atât de groaznică pentru tine, serios, și eu aș vrea să fiu acum cu tine, i-am răspuns, încercând să îl conving.

Dar știam că Nicholas era o persoană care avea nevoie de contactul fizic pentru a se simți bine, pentru a se simți iubit. Nu știam dacă vorbele mele aveau să fie suficiente încât să înțeleagă cât de mult îl iubeam și cât de prost mă simțeam să știu că suferea din cauza mamei lui fără să poată vorbi cu nimeni în afară de mine. Niciodată nu vorbea despre asta cu nimeni, nici măcar cu Lion.

— Nu-ți face griji pentru mine, Noah, sunt bine, a zis o secundă mai târziu.

Ar fi vrut să-mi facă excursia plăcută, dar cumva voia și să-mi reproșeze că plecasem.

Am auzit-o pe mama trezindu-se în camera de alături. Era deja târziu şi, dacă voiam să facem tot ce ne propuseserăm pentru ziua aceea, trebuia să plecăm.

— Trebuie să închid, i-am spus, dorindu-mi să pot vorbi cu el ore întregi.

Liniște.

— Ai grijă! Te iubesc, a spus în cele din urmă şi a închis.

Excursia era nemaipomenită. Oricât de dor mi-ar fi fost de Nick, nu-mi venea să cred că eram atât de norocoasă să vizitez atâtea locuri minunate. Îmi plăcuse mult Italia, unde am vizitat Colosseumul şi ne-am plimbat pe străzile din Roma, am mâncat tortellini şi cea mai bună îngheţată cu zmeură pe care o gustasem vreodată. Acum eram la Londra de două zile şi mă îndrăgostisem de acel oraş. Totul mi se părea ieşit din paginile unui roman de Dickens. În plus, în toate cărţile pe care le citisem de-a lungul anilor, acţiunea se petrecea în acea metropolă. Majoritatea erau poveşti romantice de epocă, cu femei care se plimbau prin Hyde Park călare sau pe jos, întotdeauna împreună cu însoţitoarele lor. Clădirile erau elegante, vechi, dar frumoase şi îngrijite. Piccadilly era un muşuroi de oameni: afacerişti la costum şi cu serviete, tineri nonconformişti cu şepci colorate sau pur şi simplu turişti ca mine, care se plimbau prin mulţimea de oameni şi admirau luminile acelei străzi minunate. Harrods mă fascinase, dar preţurile sale mă îngroziseră, deşi presupun că, pentru cineva precum cei din familia Leister, faptul că o bomboană de ciocolată costa zece lire nu era nicio problemă.

Mama era încântată de tot ce vedea, la fel de entuziasmată ca mine, deşi era mai obişnuită, având în vedere că vizitase multe locuri cu William. Fuseseră în luna de miere la Londra şi pe urmă două săptămâni în Dubai. Era evident că mama fusese în mai multe locuri decât mine. Mi-am dat seama de asta văzând cât de diferit reacţionam la ceea ce vedeam. Eu eram fascinată de tot şi mă uimeau şi cele mai simple lucruri. Mama râdea de mine, dar în adâncul

sufletului știam că, oricâte locuri ar fi vizitat, se simțea în continuare norocoasă să aibă tot ce aveam acum.

Zilele au trecut și călătoream deja de aproape două săptămâni. Mai aveam de vizitat Franța și Spania și până atunci – trecuseră trei zile de la conversația mea cu Nicholas – nu fusesem nevoită să împart camera cu mama. Dormeam întotdeauna într-un apartament cu două camere separate, dar în Franța a fost o încurcătură cu rezervarea, motiv pentru care a trebuit să împărțim nu numai camera, ci și patul.

— Îți place Parisul? m-a întrebat mama în timp ce își scotea cerceii, îmbrăcată deja în pijama.

Eu eram înfășurată într-un prosop și cu părul șiroind după duș.

— Orașul este superb, am răspuns în timp ce mă îmbrăcam.

După ce mi-am pus lenjeria de corp, m-am întors spre oglinda în fața căreia mama se pieptăna și am văzut cum privirea i s-a oprit câteva secunde asupra cicatricii de pe abdomenul meu.

Nu ar fi trebuit să rămân atât de sumar îmbrăcată în fața ei. Știam că se întrista ori de câte ori vedea dovada că era să fiu ucisă în acea noapte. Am citit în ochii ei că toate amintirile neplăcute i-au revenit în minte și am vrut s-o fac să se gândească la lucruri mai vesele înainte de a se învinovăți pentru ceva de care nu era răspunzătoare.

— Ai vorbit cu Nicholas? m-a întrebat un minut mai târziu, când îmi pusesem deja pijamaua, mă băgasem în pat și așteptam ca ea să termine să-și dea cu toate cremele pe care le avea la ea.

— Da, îți transmite salutări, am mințit, încercând să nu mă dau de gol.

Relația dintre mama și Nicholas nu trecea prin cea mai bună perioadă și de aceea încercam să evit să-i pomenesc în discuțiile pe care le aveam cu fiecare dintre ei.

Mama a dat din cap gânditoare.

— Ești fericită cu el, Noah? m-a întrebat brusc.

Nu mă aşteptam la întrebarea asta şi am tăcut câteva secunde. Răspunsul era simplu: bineînţeles că eram fericită cu el, mai mult decât cu orice altă persoană. Atunci mi-am amintit că, în urmă cu ceva timp, când eram în Bahamas şi încă nu eram împreună, Nick mă întrebase acelaşi lucru, dacă eram fericită, iar răspunsul meu fusese că acolo, cu el, eram. Ce se întâmpla însă când nu eram împreună? Eram fericită când nu eram cu el? Eram pe deplin fericită acum, în camera asta, la atâţia kilometri distanţă, deşi ştiam că mă iubeşte şi că în scurt timp aveam să fim din nou împreună?

— Tăcerea ta e îngrijorătoare.

Am ridicat privirea şi mi-am dat seama că interpretase greşit tăcerea mea.

— Nu, nu, sigur că sunt fericită cu el; îl iubesc, mamă, m-am grăbit să o lămuresc.

Mama s-a uitat la mine încruntată.

— Nu pari foarte convinsă, a spus şi mi s-a părut că văd o oarecare uşurare în privirea ei.

— Problema este că îl iubesc prea mult, am spus. Viaţa mea fără el nu ar avea niciun sens şi asta mă sperie.

Mama a închis o clipă ochii şi s-a întors spre mine.

— Asta nu are nicio logică.

Sigur că avea logică, vorbeam foarte serios. Cu Nicholas mă simţeam în siguranţă, mă proteja de coşmaruri, îmi oferea siguranţa care îmi lipsise toată viaţa: era singura persoană căreia îi puteam spune problemele mele. De aceea, când nu eram împreună simţeam că nu mai am niciun control asupra mea, mă asaltau gânduri care n-ar fi trebuit să existe şi senzaţii pe care ştiam că n-ar fi trebuit să le am.

— Are toată logica din lume, mamă, şi credeam că tu, dintre toate persoanele pe care le cunosc, ar trebui să înţelegi, din moment ce eşti atât de îndrăgostită de William.

Mama a clătinat din cap.

— Te înşeli. Niciun bărbat nu ar trebui să fie sensul existenţei tale, m-ai auzit?

Dintr-odată se albise la față și se uita la mine cu o privire tulburătoare, apoi a continuat:

— Viața mea s-a învârtit mult timp în jurul unui bărbat, al unei persoane care nu merita niciun minut din timpul meu. Când eram cu tatăl tău credeam că numai el mă putea suporta. Ajunsesem să cred că nimeni nu m-ar fi putut iubi vreodată, că nu puteam să trăiesc singură, fără să-l am alături.

Inima a început să-mi bată mai repede. Mama îmi vorbise foarte rar despre tata.

— Suferința pe care mi-o provoca nu avea nimic de-a face cu teama mea de a trăi fără el. Oamenii de genul ăsta intră în mintea ta și o manipulează după bunul lor plac. Să nu permiți niciodată unui bărbat să pună stăpânire pe sufletul tău, pentru că nu știi ce va face cu el, dacă îl va prețui și îl va adora sau dacă îl va lăsa să se ofilească între degetele lui.

— Nicholas nu e așa, am zis foarte emoționată.

Nu voiam să aud astfel de lucruri din gura mamei, nu voiam să-mi spună că exista posibilitatea ca inima să-mi fie din nou sfărâmată. Nicholas mă iubea și nu avea de gând să mă părăsească, el nu era ca tata, niciodată nu avea să fie ca el.

— Vreau să spun doar că trebuie să te gândești în primul rând la tine și după aceea la ceilalți. Întotdeauna trebuie să te pui pe primul loc, iar, dacă fericirea ta depinde de un băiat, ar trebui să te gândești mai bine. Bărbații vin și pleacă, dar fericirea este ceva ce numai tu poți cultiva.

Am încercat să nu mă las influențată de cuvintele ei, să nu le las să-mi pătrundă în minte, dar n-am reușit, n-am reușit deloc. În noaptea aceea am avut dovada clară.

Aveam mâinile legate, iar ochii îmi erau acoperiți cu o cârpă care nu-mi permitea să văd nimic. Inima îmi bătea sălbatic, trupul îmi era scăldat într-o transpirație rece, iar respirația, accelerată de frică, îmi dădea de înțeles că eram pe cale să fac un atac de panică.

Eram singură, nu mai era nimeni. Eram înconjurată de un întuneric absolut, care era cauza tuturor temerilor mele. Dintr-odată, cineva mi-a smuls legătura de la ochi, nu mai aveam mâinile legate și o lumină intensă pătrundea printr-o fereastră mare. Am ieșit în fugă, străbătând un culoar interminabil, în timp ce o voce din mintea mea îmi spunea să nu mai alerg, pentru că nimic bun nu mă aștepta la capătul celălalt.

Am ieșit totuși și m-am trezit față în față cu o mulțime de Ronnie care mă înconjurau, amenințându-mă cu pistolul. M-am oprit speriată, tremurând, simțind cum tricoul mi se îmbiba de sudoare.

— Știi ce trebuie să faci..., mi-au spus toți acei Ronnie în cor.

M-am întors și am văzut un pistol așezat pe o cutie de lemn spartă pe podea. Cu mâinile tremurânde l-am ridicat și, după câteva secunde de ezitare, am tras cu pricepere piedica, am ridicat arma și m-am întors spre persoana îngenuncheată pe jos, chiar în fața mea.

— Nu face asta, te rog! m-a rugat tata plângând, îngenuncheat la pământ în timp ce mă privea îngrozit.

Mâna a început să-mi tremure, dar nu am dat înapoi.

— Îmi pare rău, tată...

Zgomotul împușcăturii m-a făcut să deschid ochii, dar nu din cauza asta mă trezisem, ci pentru că mama mă zgâlțâia speriată.

— Doamne, Noah! a exclamat oftând când m-a văzut că deschid ochii.

Dezorientată, m-am ridicat în capul oaselor. Eram transpirată și tremuram ca frunza. Păturile erau înfășurate în jurul meu, ca și cum ar fi vrut să mă împiedice să respir în timp ce dormeam, și abia când mi-am dus mâinile la față mi-am dat seama că plânsesem.

— Am avut un coșmar, am spus tremurând.

Am citit teama în ochii ei albaștri.

— De când ai astfel de coşmaruri? m-a întrebat, privindu-mă de parcă s-ar fi schimbat ceva brusc.

Ochii săi nu mai erau liniştiţi. Acea privire reapăruse... *Acea* privire.

Nu aveam de gând să-i spun că acele coşmaruri erau un lucru obişnuit în viaţa mea, ceva de care nu reuşeam să scap decât atunci când eram cu Nicholas. Nu voiam să-şi facă griji, nu voiam să recunosc că visam că îl ucideam pe tata, că eu eram cea care apăsa pe trăgaci şi din cauza căreia i se scurgea sângele pe jos.

M-am ridicat din pat şi m-am îndreptat spre baie, dar mama m-a oprit prinzându-mă strâns de braţ.

— De când, Noah?

Simţeam nevoia să mă îndepărtez de ea, simţeam nevoia să-mi şterg din minte figura sa îngrijorată, nu voiam să se simtă din nou prost, nu voiam să ştie cineva prin ce treceam.

— Nu a fost decât de data asta, mamă. Probabil pentru că suntem într-o cameră străină. Ştii doar că, de obicei, locurile necunoscute mă tulbură.

Mama m-a privit încruntată, dar nu m-a oprit când m-am smuls din strânsoarea ei şi m-am închis în baie.

Voiam să-l sun pe Nicholas, doar el reuşea să mă liniştească. Dar nu voiam să fiu nevoită să-i explic ce se întâmplase, având în vedere distanţa dintre noi şi faptul că el nu ştia nimic despre coşmarurile mele.

Mi-am dat cu nişte apă pe faţă şi m-am liniştit. Când am intrat din nou în cameră, am ignorat privirea bănuitoare a mamei şi m-am întins iarăşi în pat.

„Nu face asta, Noah, te rog..."

Cuvintele tatălui meu au continuat să-mi răsune în cap până când, nu ştiu cum, am reuşit să adorm.

Mai erau cinci zile până ne întorceam acasă. Eram epuizată, nu numai fizic, ci şi psihic. Simţeam o nevoie disperată să dorm douăzeci şi patru de ore fără întrerupere

şi nu aş fi putut să fac asta decât în braţele lui Nick. Din fericire, nu mai avusesem ocazia să împart camera cu mama, dar cearcănele mele aveau grijă să n-o lase să uite cele întâmplate.

O altă problemă era că încă nu îi spusesem că aveam de gând să mă mut cu Nick. Ştiam că avea să se enerveze, dar eu luasem deja o decizie şi nimic din ce mi-ar fi spus nu m-ar fi făcut să mă răzgândesc.

Mama era mai suspicioasă decât de obicei, parcă intuia că nu mergea ceva aşa cum şi-ar fi dorit, că nu era în regulă ceva. Îşi canaliza curiozitatea spre terenuri neutre, dar ştiam că, odată ajunse în California, urma să se declanşeze taifunul. De aceea număram zilele până la revederea cu Nick. Cu el alături puteam s-o înfrunt.

După atâţia ani şi după moartea tatei, mama era incapabilă să mă protejeze. Pentru că totul era în mintea mea, totul era în mine. Şi habar n-aveam cum să merg mai departe.

14

NICK

Nu mai erau decât două zile până la întoarcerea lui Noah. Cred că niciodată nu mai fusesem atât de nerăbdător să văd pe cineva. Eram sfâşiat între dorinţa de a o acoperi cu sărutări şi de a o strânge de gât pentru că plecase fără mine; şi habar n-aveam ce variantă să aleg mai întâi.

Remarcasem la ea un comportament oarecum ciudat ultimele dăţi când stătuserăm de vorbă. Mi-a spus că era obosită şi că abia aştepta să mă vadă, iar eu număram orele până la acel moment. Făcusem ordine în apartament – care arăta sub orice critică –, cumpărasem mâncare şi chiar curăţasem pisoiul cu şerveţele umede, aventură care s-a soldat cu o mână plină de zgârieturi şi a trebuit să număr până la o sută ca să nu arunc pe geam ghemul ăla de blană.

Voiam ca la întoarcerea ei să petrecem cea mai frumoasă noapte din viaţa noastră, voiam să-şi amintească ce pierdea când pleca fără mine, voiam ca viaţa ei să depindă de a mea la fel de mult cum depindea viaţa mea de a ei.

Petrecusem aproape toată luna aceea în casă şi la muncă, sau studiind în avans; voiam să termin facultatea cât mai curând posibil. Dacă mă străduiam să trec mai repede prin materiile rămase, puteam să termin mai devreme şi, dacă totul mergea bine, l-aş fi putut convinge pe tata să mă ia în sfârşit mai în serios.

În seara următoare, când ieşeam de la duş înfăşurat într-un prosop încercând să nu ud toată podeaua, a sunat cineva la uşă.

Am înjurat printre dinți și, lăsând apă peste tot, m-am dus să deschid: era Lion.

— Am nevoie de ajutorul tău, a spus și a intrat fără să mai aștepte vreo invitație.

M-am întors spre el, în timp ce închideam ușa cu piciorul. Lion arăta în ultimul hal. Nu-l mai văzusem de o săptămână, iar Lion care stătea acum în fața mea nu avea nicio legătură cu prietenul meu.

— Ce naiba ai pățit? l-am întrebat, apropiindu-mă de canapeaua pe care se așezase.

Nu s-a uitat la mine, ci și-a dus mâinile la cap într-un gest disperat.

Era ciufulit și neîngrijit, ca și cum nu mai făcuse duș de câteva zile. Privirea pe care mi-a aruncat-o m-a făcut să înțeleg că, deși nu era chiar beat, băuse totuși ceva.

— Am intrat într-un necaz.

La naiba! Asta nu putea însemna nimic bun. Necazurile lui Lion erau de obicei grave, nu niște fleacuri.

— Știi că de un an și jumătate nu am mai vândut, a început să povestească și mi-am dat seama ce voia să spună imediat ce am auzit cuvântul „vândut".

Am luat niște pantaloni de pe canapea și i-am pus pe mine.

— Nu-mi spune că te-ai apucat iar de prostia asta, Lion! am exclamat pe un ton dur.

Lion și-a trecut mâna peste ceafă și m-a săgetat cu privirea.

— Ce vrei să-ți spun? Nu puteam refuza oportunitatea de a câștiga atât de mulți bani. Luka stă acum cu mine și idiotul voia s-o facă el, dar abia a ieșit din închisoare, nu putea să riște să fie prins din nou.

— El nu își asumă riscul, dar tu da? Ești idiot, până la urmă tu o să fii cel care ajunge la pușcărie dacă n-ai grijă!

— Nici să nu te gândești să mă judeci! a strigat, ridicându-se în picioare. Ție nu-ți lipsește nimic!

M-am ridicat, stăpânindu-mi impulsul de a-i trage una, pentru că era prietenul meu și știam că avea probleme cu banii, dar pentru asta existau luptele și cursele. Erau ilegale, e adevărat, dar nu era totuna cu traficul de droguri pentru care puteai să primești peste zece ani de închisoare.

— În ce fel de necazuri te-ai băgat? am întrebat, încercând să-mi păstrez calmul.

Lion s-a uitat în jur. Ochii săi verzi, care contrastau izbitor cu pielea bronzată, s-au ațintit asupra mea o secundă mai târziu.

— Trebuie să livrez un pachet în Gardens în seara asta. Ar fi trebuit să fie pe plajă, ceva rapid, dar am primit un telefon și acum trebuie să mă duc în cartierul ăla nenorocit.

La naiba, Nickerson Gardens era una dintre cele mai rău-famate zone din Los Angeles. Iar mie și lui Lion ni se pusese gând rău de acum câțiva ani, de când ne implicaserăm într-o bătaie crâncenă. Dacă n-ar fi fost tata, am fi fost arestați amândoi și juraserăm să nu mai punem niciodată piciorul acolo.

— Sper că n-ai pretenția să merg cu tine.

— O să terminăm imediat, livrăm mizeria asta și ne întoarcem aici, frate.

La naiba! Nu voiam necazuri, îmi ajunsese. Nu acum când viața mea era pe drumul cel bun. După cele întâmplate cu Ronnie și cu tatăl lui Noah, îmi jurasem să nu mă mai vâr în încurcături și mai ales să nu o târăsc după mine și pe iubita mea. Eu fusesem de vină pentru problema cu Ronnie și pentru tot ce se întâmplase ulterior. Nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut dacă n-aș fi permis ca Noah să pătrundă în acea lume alături de mine.

— Eu nu merg, Lion, l-am anunțat, oprindu-mă în loc ca să-l privesc fix în ochi.

A părut surprins în prima clipă, după care s-a enervat.

— E sinucidere curată să mă duc acolo singur și știi asta. Cel puțin stai de pază în mașină în timp ce eu fac livrarea. Ai spus că suntem frați la bine și la rău, iar acum am nevoie de tine.

„La naibaaaa!"

— Trebuie doar să livrăm un pachet? am întrebat, conștient că aveam să regret.

Fața i s-a luminat.

— Îl predau și plecăm, frate, jur, a spus el, ridicându-se de pe canapea.

Situația îmi amintea de perioada în care mă mutasem cu el și începusem să-i țin companie la prostii. Pe vremea aceea eram mult mai tineri și iresponsabili. Eu nu voiam să o dau din nou în bară, acum erau prea multe în joc, nu mă puteam întoarce în lumea aceea.

— Conduc eu, m-am oferit, apoi am luat cheile și îmi doream să-l pot trimite la plimbare.

Lion fusese însă mereu alături de mine când avusesem nevoie de el. Mi-ar fi plăcut să renunțe la lumea aceea, dar nu puteam face nimic în privința asta. Tata îi oferise un loc de muncă la compania sa, dar refuzase. Atelierul moștenit de la bunicul său era viața lui și nu avea de gând să-l abandoneze. Refuzând oferta tatei, renunțase la singura posibilitate de a avea o viață mai bună, o viață fără probleme.

Noah urma să sosească în noaptea următoare, așa că aveam timp suficient să fac ce dorea Lion, să mă întorc acasă, să fac un duș și să fiu pregătit să mă duc după ea la aeroport. Am luat cheile și am ieșit din apartament fără să privesc înapoi.

Amândoi am tăcut în timp ce ne-am urcat în mașină și am ieșit din parcare.

— Mulțumesc că mergi cu mine, Nick, a spus Lion, privind fix pe fereastră.

— Jenna știe că faci trafic cu droguri?

Am simțit cum s-a încordat când am pomenit numele iubitei lui.

— Nu, și n-o să afle niciodată, mi-a răspuns răspicat.

Era un avertisment clar. Nu aveam de gând să-mi bag nasul în viața lor, dar mă enerva faptul că mă băga și pe mine în bucluc.

Pe măsură ce pătrundeam în inima cartierului Gardens, o avalanşă de amintiri pe care doream să le uit mi-a invadat mintea. Ronnie, amicii săi, cursele, răpirea lui Noah, ticălosul de taică-său ameninţând-o cu arma. La naiba, toată mizeria se întâmplase în acest cartier şi îmi jurasem să nu mai pun piciorul aici.

— Virează la dreapta, mi-a indicat când am ajuns la o intersecţie pe care o cunoşteam foarte bine.

— Sper că nu e la Midnight, da? am comentat neliniştit în timp ce luam virajul.

Midnight era un club de noapte în care traficanţii de droguri din tot oraşul se adunau pentru a face afaceri. Era un fel de bar-club unde se adunau oameni de cea mai joasă speţă. Când eram mai tineri, ne alăturaserăm unui grup de acolo. Am făcut tot felul de tâmpenii, până când situaţia s-a înrăutăţit. Ne-am văzut fiecare cu câte o armă, alături de un tip care livra cocaină oamenilor înstăriţi. Atunci am decis să renunţ. Evident că nu e uşor să pleci pur şi simplu. Bătaia pe care am mâncat-o era încă adânc întipărită în memoria mea. Cred că am avut trei coaste rupte, iar asta a fost picătura care a umplut paharul. La scurt timp după aceea, a survenit problema cu mama şi sora mea şi am fost nevoit să mă întorc să locuiesc cu tata. De atunci nu mai pusesem piciorul în acest loc.

— Da, dar ţi-am spus că n-o să dureze mult. Le dau pachetul, mă plătesc şi plecăm.

Am oprit maşina la colţul barului. Din locul în care parcasem puteam vedea persoanele care intrau şi ieşeau. N-aveam niciun chef să mă întâlnesc cu vreun cretin care să mă ştie. Am strâns cu putere volanul, în timp ce Lion cobora din maşină şi se îndrepta spre intrare.

Uneori mă gândeam la acea perioadă din viaţa mea şi nu puteam să înţeleg cum de reuşisem s-o dau atât de rău în bară, iar acum, când în sfârşit aveam tot ce-mi trebuia, când ştiam ce înseamnă să iubeşti pe cineva mai mult decât orice pe lume, chiar mai mult decât pe mine însumi, mă vedeam din nou implicat în mizeria asta.

Am aşteptat nerăbdător să iasă Lion, dar întârzia şi am început să mă neliniştesc. Trecuse deja un sfert de oră şi, dacă ceea ce îmi spusese era adevărat, ar fi trebuit să dureze cel mult cinci minute.

Înjurând printre dinţi, am scos cheile din contact, am ieşit din maşină şi am trântit portiera. În timp ce mă apropiam de uşa barului, cei doi bodyguarzi de la intrare aveau privirile aţintite asupra mea.

— Unde crezi că te duci? a întrebat unul dintre ei, tăindu-mi calea.

— Hai să nu ne certăm, OK? am răspuns, oprindu-mă în loc şi numărând până la zece. Am venit după un prieten.

Înainte să apuce să-mi răspundă, un tip cu faţa plină de piercinguri a ieşit şi s-a uitat la mine.

— Lasă-l să intre!Paznicul m-a privit de sus până jos şi s-a dat la o parte. Mi-am suflecat mânecile şi am intrat, conştient de faptul că situaţia nu avea cum să se sfârşească bine. Bănuielile mele erau întemeiate. L-am urmat pe tipul cu piercinguri până într-o sală din spatele discotecii şi acolo l-am găsit pe Lion, întins pe podea, cu un ochi vânăt şi buza spartă.

Am simţit cum mi se încordează toţi muşchii, iar pumnii mi s-au încleştat automat.

— Ia te uită pe cine avem aici! am auzit o voce pe care o cunoşteam foarte bine.

Era Cruz, prietenul lui Ronnie, cel care mă bătuse în seara aceea când fusesem suficient de prost încât să mă aventurez singur pe o străduţă dintr-un astfel de cartier. Când l-am văzut, mi-au revenit toate amintirile despre ceea ce pătise Noah. Încercasem din toate puterile să las toată mizeria asta în urmă, să mă concentrez asupra viitorului, asupra lui Noah, s-o protejez, să-mi construiesc o viaţă diferită de cea pe care o începusem în adolescenţă. Dar, când l-am văzut acolo, când l-am văzut pe Lion întins pe jos, când l-am văzut pe ticălosul ăla înconjurat de nemernici ca el... Toată furia pe care o ţineam în mine de luni întregi parcă a renăscut.

— Știam că o să fie doar o chestiune de timp până când o să vii pe aici, a spus Cruz, sprijinindu-se de masa din spatele lui.

Părul său negru nu mai era ras, ci îl purta prins într-o coadă mică. Avea brațele pline de tatuaje, iar din privirea sa îmi dădeam seama că era drogat, dar habar n-aveam ce prizase.

— Amicul tău ne datorează bani, băiatu' lu' tati, și a făcut bine că te-a adus aici să-i plătești datoria.

Mi-am mutat privirea de la Cruz la Lion într-o clipită. Lion nu se uita la mine, avea ochii umflați și privea fix în podea.

— Eu nu-ți datorez nimic, idiotule. Poți să începi să te gândești la altă soluție să-ți recuperezi banii, pentru că de la mine n-o să primești niciun cent.

Mi-am controlat fiecare cuvânt. Habar n-aveam cum să fac să ies de acolo. Lion părea învins. Cu toată furia pe care o simțeam, în adâncul sufletului mi-a fost milă de el, mi-a fost milă să văd că încă mai era băgat în toată mizeria aia din care eu reușisem să ies. Eram însă atât de nervos în clipa aceea încât îmi venea să-l iau eu la bătaie pentru că fusese un idiot și pentru că mă băgase și pe mine în problemele lui nenorocite.

Cruz s-a îndepărtat de masă și s-a apropiat încet de mine.

— A fost mare păcat că Ronnie a ajuns la închisoare. Sigur că pentru mine a fost perfect, tot ce avea îmi aparține mie acum. Ascultă-mă bine, a spus, oprindu-se la o jumătate de metru de fața mea, eu nu sunt la fel de prost ca el. Amicul tău, cretinul ăsta, îmi datorează trei mii de dolari, trei mii de dolari pe care o să-i recuperez în bani sau în sânge, așa că tu hotărăști: ori îmi dai banii și am rezolvat problema, ori îl ciomăgesc și nimeni n-o să-i mai recunoască fața de prostănac.

Mi-am încleștat fălcile, stăpânindu-mi furia. Nu mă puteam gândi decât la un lucru: la Noah. Nu aveam de gând să-mi caut probleme, nu aveam de gând să mă bat cu

ticălosul ăsta. M-am gândit la Jenna, la cum ar reacționa ea dacă l-ar vedea pe Lion într-o stare și mai proastă decât era în acel moment.

— Nu am trei mii de dolari cash, nu sunt un nenorocit de traficant de droguri ca tine.

Cruz a râs, iar amicii lui l-au imitat.

— Nu-ți face griji, e un bancomat alături, o să mergem cu toții. Ce zici?

Am respirat adânc ca să nu-i sparg fața chiar acolo și m-am întors, îndreptându-mă spre ușă. Știam că aveau să mă urmeze, dar cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să ne îndepărtăm de acel loc. Nu aveam prea multe șanse să putem ieși fără probleme din acea speluncă după ce le dădeam banii. Pe stradă era deja o altă socoteală.

Când m-am văzut afară și am simțit aerul rece al nopții, am analizat rapid din priviri întreaga situație. Era un grup de indivizi la colțul străzii, câțiva vagabonzi și două prostituate, care vorbeau cu trei tipi dintr-o mașină. Abia așteptam să plec de acolo.

Lion mergea lângă mine și toți șase – Cruz, trei dintre amicii săi, eu și Lion – ne-am îndreptat către bancomatul aflat la două străzi mai încolo.

— Ești un dobitoc, i-am spus, călcând apăsat în timp ce-mi stăpâneam impulsul de a-l lua la pumni.

Puțin îmi păsa că era prietenul meu cel mai bun.

— Mi-au tras țeapă, s-a scuzat, scuipând pe jos. Mi-au spus că trebuia să le predau lor cocaina pe care nu am vândut-o și asta era tot, iar acum îmi cer bani pentru marfa pe care nu am vândut-o. Sunt niște nenorociți.

— Tu ai o problemă mai mare decât idioții ăștia și ai face bine să încerci s-o rezolvi, am răspuns, luând-o înainte când am ajuns la bancomat.

Cruz s-a apropiat de mine. Începeam să-mi pierd răbdarea, așa că m-am întors spre el, stăpânindu-mă cu greu să nu-l bat măr.

— Mă calci pe nervi. Dă-te la o parte sau jur pe ce am mai sfânt că o să-ți fac o față nouă.

Cruz a zâmbit, dar a ridicat mâinile și s-a îndepărtat. Știam că se abținea pentru că avea nevoie de bani. Am scos cardul și am tastat codul PIN. Am introdus suma, sperând să pot scoate toți banii odată și fără probleme. Așa a fost: trei mii de dolari. Trei mii de dolari pe care îi câștigasem muncind în cele două săptămâni în care Noah fusese plecată.

— Poftim. Ai grijă să nu mai apari în calea mea, l-am amenințat în timp ce îi dădeam banii.

Cruz i-a numărat și un zâmbet amuzat i-a apărut pe buze.

— N-ar fi trebuit să pleci de aici, Nick, te încadrezi în peisaj mai bine decât crezi. Masca asta de băiat cuminte pe care o afișezi în ultima vreme nu ți se potrivește deloc.

Am zâmbit, abținându-mă cu greu, și i-am întors spatele cu intenția de a pleca fără să mă uit înapoi.

— Apropo..., a adăugat. A fost simplu să mă strecor pe ușa din față înainte ca polițaii să ajungă unde era închisă iubita ta. Ce mai face Noah?

În clipa aceea mi-am pierdut tot autocontrolul.

Pumnul meu a pornit atât de repede încât nici măcar nu mi-am dat seama că se lovise deja de falca lui până când nu l-am văzut întins pe jos. A făcut o mișcare rapidă cu picioarele și am căzut lângă el. Primul pumn a venit o secundă mai târziu și m-a nimerit în plin în ochiul stâng.

— Să nu-i mai pomenești numele, nenorocitule!

M-am opintit și m-am așezat peste el. Am început să car pumni cu nemiluita în mutra acelui nemernic.

În clipa aceea am simțit cum cineva mă lovea din spate, chiar în coaste.

— O să te omor, ticălos nenorocit!

Am auzit cuvintele lui Cruz și, înainte de a avea timp să reacționez, trei tipi mă loveau cu picioarele la pământ. Am apucat prima gleznă la care am putut ajunge și am tras cu toată puterea. Nu vedeam decât brațe și picioare, lovituri

și sânge. Adrenalina îmi curgea prin vene, împiedicându-mă să simt orice durere. Furia mă orbea, să aud numele iubitei mele de pe buzele acelui nenorocit m-a făcut să mă dezlănțui.

M-am așezat peste tipul pe care îl pusesem la pământ și am început să-l lovesc cu pumnii în stomac. Cu coada ochiului am văzut că Lion se bătea cu alți doi indivizi. Nu aveam cum să rezistăm prea mult, eram doi contra patru, iar Lion abia se mai ținea pe picioare. Puteam să mă bat cu doi adversari fără probleme, chiar și cu trei, dar cu patru? Aveam și eu limitele mele.

Un genunchi m-a lovit în falcă și mi s-a încețoșat vederea. Am căzut pe spate și am primit o lovitură cu piciorul în stomac, care mi-a tăiat respirația. Am încercat să respir, dar mi-a fost imposibil.

— Ai grijă să nu mai calci pe aici... Pentru că o să fie ultimul lucru pe care o să-l faci.

15

NOAH

Călătoria mea ajunsese la sfârşit. Vizitasem locuri superbe, mă bronzasem pe cele mai frumoase plaje şi gustasem din tot felul de mâncăruri tradiţionale, dar, când avionul cu care am plecat de la New York a aterizat pe aeroportul din Los Angeles, nu am simţit decât bucurie şi nişte emoţii care îmi strângeau stomacul.

M-am ridicat imediat cum s-a auzit semnalul acustic ce anunţa că ne puteam desface centurile de siguranţă. Mama şi-a dat ochii peste cap, dar am ignorat-o. Eram bucuroasă că avuseserăm bilete la clasa întâi şi astfel puteam coborî printre primii. De îndată ce s-au deschis uşile, m-am îndreptat direct spre culoarul care ducea la terminal. M-am întors nerăbdătoare când am văzut că mama rămăsese în urmă. Ce naiba făcea?

Din fericire, pentru că avusesem escală la New York, nu a trebuit să mai aştept sau să arăt din nou paşaportul, aşa că trebuia doar să străbat un coridor lung şi să cobor scările rulante. În Los Angeles era ora şapte seara şi primul lucru pe care l-am văzut a fost lumina orbitoare a amurgului, care mi-a tulburat vederea pentru câteva secunde. William era acolo.

Dar unde era Nick?

Am scrutat cu privirea aeroportul în timp ce scările continuau să coboare, până când n-am mai avut de ales şi am fost nevoită să mă apropii de tatăl iubitului meu.

Mi-a zâmbit apoi şi-a desfăcut larg braţele să mă îmbrăţişeze, deşi ochii săi nu zâmbeau. Nu voiam să fiu nepoliticoasă, dar nu pe el doream să-l îmbrăţişez.

— Ce mai zici, străino? m-a întrebat când l-am îmbrăţişat scurt.

— Dar Nicholas unde e?

M-a privit o secundă, dar, exact când era pe punctul de a-mi răspunde, a văzut-o pe mama.

Ea a alergat în braţele lui. M-am uitat la ei fără să înţeleg absolut nimic. Când s-au desprins din îmbrăţişare, după ce el a sărutat-o pe buze, lucru care m-a făcut să mă uit în altă parte, s-au întors amândoi spre mine.

— Dar Nicholas unde e? a întrebat mama, aşa cum făcusem şi eu mai devreme.

Will s-a uitat din nou în ochii mei şi a ridicat din umeri, de parcă ar fi vrut să spună: „La ce te aşteptai?"

— Mi-a trimis un mesaj că nu poate să vină după tine şi că o să te sune de îndată ce va putea.

Nu înţelegeam nimic.

— Şi nu ţi-a spus nimic altceva în afară de asta? am întrebat neîncrezătoare.

Entuziasmul începuse să-mi dispară, iar dezamăgirea i-a luat locul.

William a clătinat din cap şi i-am întors spatele, în timp ce el şi Steve luau geamantanele. Mi-am scos telefonul mobil şi am făcut primul apel.

A intrat căsuţa vocală. Am închis înainte să se înregistreze tăcerea mea grea.

De ce nu venise după mine? Muncea? Chiar dacă ar fi fost aşa, ar fi venit oricum. Venise şi de ziua mea, lăsase totul ca să mă vadă...

Săptămânile astea în care fuseserăm despărţiţi îl făcuseră să nu-i mai pese de mine ca înainte?

Dumnezeule, ce gânduri îmi treceau prin cap! Sigur că îi păsa! Vorbisem cu el, abia aştepta să mă vadă, îmi spusese asta.

Am format din nou numărul său.

— Nicholas, sunt la aeroport, iar tu nu eşti aici, ce s-a întâmplat?

Am lăsat mesajul să se înregistreze şi am pus telefonul în buzunarul blugilor. M-am întors spre mama, care stătea lipită de William, şi am mers pe lângă Steve în timp ce ieşeam din aeroport şi ne îndreptam spre maşină. Steve ştia întotdeauna unde era Nick, de fapt ştia unde eram toţi, era agentul de pază al familiei Leister.

— Ştii ce s-a întâmplat, Steve? l-am întrebat, privindu-l fix.

Ştiam că Nicholas avea încredere în el, îl suna când se întâmpla ceva şi uneori îl trimitea după mine când nu putea să mă ia el sau, pur şi simplu, când voia să se asigure că ajung acasă în siguranţă.

Steve şi-a ferit privirea şi atunci mi-am dat seama că nu era în regulă ceva şi nimeni nu voia să-mi spună ce. L-am luat de braţ şi l-am obligat să se uite la mine.

— Ce naiba se întâmplă?

— Nu te alarma, Noah! Nicholas e bine, o să ia legătura cu tine de îndată ce ajungi acasă.

Abia ajunsesem de o jumătate de oră şi deja îmi venea să-l strâng de gât. Ce fel de joc era ăsta?

Drumul spre casă mi s-a părut interminabil şi mi-ar fi plăcut să mă duc direct la apartamentul lui Nick. Habar n-aveam ce era cu el, dar nu-mi plăcea câtuşi de puţin situaţia. Ştiam de ce Steve nu-mi spunea nimic, era deja târziu şi eram sigură că Nicholas dorea să rămân acasă în seara aceea. Tot felul de gânduri mi-au trecut prin cap, cele mai multe dintre ele sumbre.

Când am ajuns, se înnoptase deja. Doream cumva să-l văd acolo aşteptându-mă şi speram ca totul să fi fost o glumă de prost gust. Nu-mi răspunsese la apeluri şi începeam să mă îngrijorez... sau să mă enervez, încă nu-mi era clar.

— Noah, schimbă-ţi atitudinea, te rog, că vii dintr-o excursie, nu de la balamuc.

Eram sigură că mama era bucuroasă că se întâmpla aşa. O parte din ea voia să vadă de câte ori putea să mă dezamăgească Nicholas, se aştepta să-l părăsesc, se aştepta să ajung la capătul răbdării, dar se înşela amarnic.

Am urcat în camera mea fără să-i răspund. Am luat telefonul şi am format din nou numărul lui Nicholas. Îl sunasem şi de pe drum, din maşină. Mai rău era că nici Lion nu-mi răspundea, şi nici măcar Jenna.

La al cincilea ton de apel mi-a răspuns în cele din urmă.

— Noah, a spus el simplu.

— Unde eşti?

Am ascultat cu atenţie, dar nu i-am auzit decât respiraţia, respiraţia profundă, de parcă ar fi cântărit ce avea să-mi spună în continuare. Am simţit teama înfigându-mi-se în inimă... O teamă iraţională, pentru că nu înţelegeam ce se întâmplă.

— Sunt bine, îmi pare rău, s-a întâmplat ceva şi din cauza asta n-am putut să vin după tine.

Avea o voce abătută şi aspră.

— Te simţi bine? Sunteţi bine toţi? Nici Lion şi nici Jenna nu-mi răspund la telefon, am spus, în timp ce mă aşezam pe pat.

Faptul că îi auzisem vocea mă liniştise puţin.

— Mă simt perfect, a răspuns, dar nu l-am crezut.

Ceva se întâmpla şi nu voia să-mi spună.

— Vin chiar acum la tine, l-am anunţat hotărâtă şi m-am ridicat.

— Nu.

Tonul lui a fost atât de dur încât am rămas nemişcată în loc, cu mâna pe clanţă.

— Nicholas Leister, spune-mi imediat ce se întâmplă sau jur pe Dumnezeu că o să-ţi smulg fiecare fir de păr din cap.

Liniște în telefon.

— Îmi pare rău, dar n-am chef de asta, a spus scurt, pe un ton care nu mi-a plăcut deloc. Rămâi acasă și așteaptă să te sun eu.

Și a închis.

M-am uitat la telefon de parcă m-ar fi pălmuit. I-am format din nou numărul atât de repede încât era cât pe ce să sparg ecranul.

Suna ocupat.

Cu cine naiba vorbea? Cum îndrăznea să-mi închidă telefonul?

M-am dus direct la noptieră, unde aveam cheile de la Audi. Nu erau acolo.

Era cumva o glumă?

Am ieșit din cameră și am fugit la bucătărie. Am deschis sertarul unde erau cheile de rezervă, dar n-am văzut niciuna de la mașina mea. Mama și William nu erau nicăieri și nici nu voiam să-mi imaginez ce făceau.

Mașina mea era afară? Nici măcar nu mă oprisem să verific. M-am îndreptat spre ușa de la intrare, dar exact în clipa aceea Steve a ieșit din biroul său, cu telefonul în mână și avertizându-mă din priviri.

— Vorbești cu el? l-am întrebat privind telefonul și întinzând spre el un deget acuzator.

— Noah, m-a rugat să nu te las să pleci de acasă, mâine o să-ți explice el tot.

Am izbucnit într-un râs care mi-a sunat chiar și mie ciudat. Steve părea jenat, dar știam că intenționa să-l asculte pe Nicholas.

— E târziu. Odihnește-te și o să-l vezi mâine.

Vezi să nu!

— Bine, ai dreptate.

Steve a părut ușurat și m-a urmărit cu atenție în timp ce mă întorceam pe călcâie și urcam scările. Era nebun dacă avea impresia că putea să mă oblige să nu ies din propria casă. Am intrat în camera mea, dispusă să aștept oricât ar

fi fost nevoie. Am început să mă plimb nervoasă și am scos telefonul mobil.

Nu există nimic care să justifice comportamentul tău, o să ai de-a face cu mine când o să ne vedem.

Din fericire, mi-a răspuns imediat.

Nu o lua razna, te iubesc, odihnește-te și mai vedem.

„Mai vedem?!"

Am intrat în baie să mă spăl, mă simțeam murdară după atâtea ore de zbor. M-am uitat la ceas; era ora nouă și până cel mai devreme la unsprezece nu aveam de gând să încerc să fug. Am râs de propriul gând, „să fug", ca și cum aș fi fost la închisoare.

Îmi venea să-l omor.

Când am fost suficient de prezentabilă, chiar dacă aveam părul ud, am scos capul pe hol. Nu se auzea nimic. Adevărul e că niciodată nu se auzea nimic, casa asta era imensă. Planul meu era să merg în garajul de la subsol și să iau vechea mea mașină. Da, mașina care se stricase de o mie de ori, dar pe care nu mă înduram să o vând sau, mai bine zis, să scap de ea. Știam eu că bucata aia de tablă avea să-mi fie de folos într-o zi.

Ușa care ducea la garaj era în partea din spate a casei, așa că nu era nevoie să trec pe la ușa de la intrare sau pe lângă biroul lui Steve. Am coborât scările încercând să nu fac zgomot și am zâmbit când mi-am văzut mașinuța cea frumoasă alături de BMW-ul mamei. Era și o motocicletă. Adevărul este că nu întrebasem niciodată a cui este și am fost tentată să o iau, dar nu știam unde sunt cheile și eram sigură că Nicholas m-ar fi omorât dacă mă vedea venind în toiul nopții cu o motocicletă pe care nu o mai condusesem în viața mea.

M-am urcat în mașină și am scos telecomanda care deschidea ușile garajului. Încă o dată am mulțumit cerului că acea casă era imensă și nu m-a auzit nimeni când am ieșit.

Aveam de mers aproape o oră, așa că am dat muzica tare ca să mă relaxez și am deschis ferestrele, regretând că nu eram la volanul mașinii mele decapotabile în locul celei care nu mergea cu mai mult de nouăzeci de kilometri la oră.

Știam că era o idee nesăbuită să pornesc la drum la o asemenea oră, mai ales după aproape douăzeci de ore de nesomn, dar nu-mi păsa. Dorința de a-l vedea pe Nicholas și senzația pe care o aveam că nu era în regulă ceva erau mai puternice decât orice.

Drumul mi s-a părut interminabil și, când în sfârșit am ajuns la blocul său, mă simțeam din ce în ce mai neliniștită. Nu numai pentru că urma să-l văd după o lună, ci și pentru că știam că avea să se supere pe mine pentru că venisem singură și la o oră atât de înaintată din noapte.

Am urcat în lift și atunci mi-am dat seama că nu luasem cheile pe care mi le dăduse. Fir-ar să fie! Acum trebuia să sun la ușă, la ora unu dimineața. Cu inima bubuind să-mi spargă pieptul, am bătut la ușă... am bătut, nu am sunat. Nu știu de ce, dar mi se părea o idee mai înțeleaptă. Bătăile mele erau ușoare și nu aveau nimic dramatic. Într-un fel încercam deja să calmez spiritele chiar înainte să-l văd.

Nu mi-a deschis nimeni.

Am bătut din nou, de data asta cu mai multă putere, și am văzut lumină pe sub ușă. Oare dormea? Am auzit mai multe înjurături de partea cealaltă a ușii. În sfârșit, ușa s-a deschis și în prag a apărut el.

Cred că nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ce am văzut. A trebuit să-mi țin respirația. Mi-am dus mâinile la gură, înăbușindu-mi un strigăt. Nu se aștepta să mă vadă acolo și acum înțelegeam și de ce.

— La naiba, Noah! a mormăit el, sprijinindu-și fruntea de tocul ușii. Nu poți să faci ce-ți cer nici măcar o dată?

— Ce-ai pățit? l-am întrebat în șoaptă, cu vocea sugrumată.

Dumnezeule, avea toată fața acoperită de vânătăi, ochiul stâng îi supura și avea o culoare verzuie, și avea buza spartă, făcută praf.

Şi-a dus o mână la cap, după care a întins mâna şi m-a tras înăuntru, trântind apoi uşa.

— Ţi-am spus să stai acasă!

Acum, când vedeam cum arată, înţelegeam de ce nu venise după mine. Era făcut praf, mâncase o bătaie groaznică. Am simţit că inima îmi bătea mai tare, nu doar de teamă văzându-l maltratat în aşa hal, ci şi pentru că dorinţa de a-l vedea, visul revederii după mai multe săptămâni de despărţire, a dispărut în mod dureros din faţa ochilor mei.

I-am observat pieptul gol, bandajul care îi acoperea coastele...

Fusese rănit. Fusese rănit îngrozitor. El, Nick, Nick al meu.

— Nu te uita aşa la mine, Noah! mi-a cerut, după care mi-a întors spatele şi şi-a dus din nou mâna la cap.

Nu ştiam ce să spun. Rămăsesem fără cuvinte. Era ultimul lucru de care aveam nevoie, ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l văd pe iubitul meu rănit. Pentru mine, o bătaie nu era doar o bătaie: pentru mine era ceva mult mai important, mai grav. Îmi trezea amintiri pe care nu voiam cu niciun chip să le retrăiesc.

S-a apropiat de mine.

— Nu plânge, fir-ar să fie! a exclamat şi i-am simţit degetele pe obraz, ştergându-mi lacrimile care şiroiau.

— Nu înţeleg..., am mărturisit şi era adevărat, nu înţelegeam ce se întâmplase, de ce era rănit.

Eram ameţită, nimic nu ieşise aşa cum speram.

Nicholas m-a tras spre el şi m-a strâns în braţe. Mi-era frică să-l ating, nu voiam să-i fac rău, dar l-am îmbrăţişat instinctiv şi i-am simţit buzele pe creştet.

— Mi-ai lipsit atât de mult, a spus el şi i-am simţit cealaltă mână mângâindu-mă pe păr, în timp ce adulmeca parfumul şamponului meu.

Mi-a cuprins obrajii în palme şi am deschis ochii ca să-l văd. Avea ochiul stâng pe jumătate închis din cauza loviturii şi nu-i puteam vedea culoarea aceea albastră precum cerul

pe care o adoram. Nu vedeam decât durere și suferință. Când s-a aplecat să mă sărute, m-am îndepărtat.

— Nu, am refuzat cu teamă.

Am închis ochii strâns, amintiri, amintiri, blestematele de amintiri. Mama bătută, tata dându-și sufletul, eu sângerând pe jos, așteptând ca mama să se întoarcă.

M-am întors și mi-am acoperit fața cu mâinile.

— De ce faci asta, Nicholas? am întrebat, cu glasul înăbușit din cauza mâinilor care-mi acopereau fața.

M-am întors spre el. Detestam să plâng, mai ales în fața altora și mai ales dintr-un motiv care ar fi putut fi evitat. M-a privit tăcut, probabil încă mâhnit pentru că îi respinsesem mângâierea.

— Nu poți să fii un iubit normal? i-am reproșat pe un ton rugător.

Sufeream din mai multe cauze, pentru că îl vedeam în starea aceea și pentru că visul meu se evaporase.

Durerea care s-a reflectat pe chipul său când a auzit cuvintele mele m-a făcut să mă simt vinovată, dar nu aveam de gând să le retrag. Mai mult ca sigur reluase luptele ca să câștige bani sau pur și simplu se îmbătase și se luase la bătaie cu cineva. Cu siguranță, Lion fusese și el implicat, la fel și Jenna. De aceea niciunul dintre ei nu-mi răspundea la telefon.

— N-ar fi trebuit să vii, mi-a reproșat el, controlându-și tonul vocii.

Acum se controla? Acum era prea târziu.

— Voiam să evit situația asta, dar tu nu mă asculți niciodată!

— Nu poți să-mi ordoni ceva și să te aștepți pur și simplu să fac ce vrei fără ca măcar să-mi dai o afurisită de explicație, Nicholas. Eram îngrijorată.

— La naiba, Noah, aveam motivele mele!

— Motivele tale sunt că ai mâncat bătaie?!

M-a privit cu respirația accelerată, iar eu m-am întors cu spatele, neștiind cum să reacționez: pe de o parte, eram

supărată că se întorsese la lumea aceea pe care o uram atât de mult, iar pe de alta, simţeam impulsul de a-l îmbrăţişa strâns şi de a nu-i mai da drumul. Ştiam că urma să mă prăbuşesc dintr-o clipă în alta şi nu aveam de gând s-o fac în faţa lui.

M-a prins de braţ în timp ce mă îndreptam spre uşă şi m-am smucit să mi-l eliberez.

— Nu pune mâna pe mine acum, Nicholas, vorbesc serios!

Din ochi i-au ţâşnit scântei când m-a auzit.

— Vorbeşti serios? Nu ne-am mai văzut de o lună...

— Puţin îmi pasă! În clipa asta nici măcar nu te recunosc. Credeam că o să mă aştepţi la aeroport cu un zâmbet pe faţă, dar sunt o idioată, o proastă care aşteaptă ceva de la cineva care face promisiuni pe care este evident că nu le va îndeplini.

— Nici măcar nu m-ai lăsat să-ţi explic!

— Ce explicaţie vrei să-mi dai? Că te-ai lovit cu uşa?

M-a săgetat cu privirea, iar eu mi-am încrucişat braţele la piept, aşteptând să explice. O linişte neobişnuită a pus stăpânire pe toată încăperea, până când Nick a încercat să reducă spaţiul dintre noi.

— Nu mă atinge, am repetat, de data asta cât se poate de serioasă.

A rămas nemişcat, susţinându-mi privirea, dar fără să-şi găsească cuvintele.

— Nu e ce crezi tu, a şoptit. A trebuit să-l ajut pe Lion, avea nişte probleme.

Mintea mea i-a asimilat încet cuvintele.

— Ce fel de probleme? am întrebat, observându-i rana deschisă de pe degete.

A făcut un pas înainte, avertizându-mă din priviri. L-am lăsat să înainteze şi, văzând că nu mă dădeam înapoi, s-a apropiat şi şi-a pus mâinile pe faţa mea.

— Legate de bani. Ascultă-mă, Noah! Nu am vrut să se întâmple asta, jur, pistruiato, a şoptit el, aplecându-se şi privindu-mă fix în ochi. Aştept ziua asta de când ai plecat,

cumpărasem mâncare, făcusem ordine în casă, până şi nenorocitul de pisoi e curat. Te rog, crede-mă, abia aşteptam să te văd, este singurul lucru care contează pentru mine.

Am simţit mirosul trupului său inundându-mi simţurile, căldura atingerii sale pe obrajii mei, iar acea durere pe care o simţeam în piept s-a mai ostoit puţin, pentru că, deşi el era vinovat pentru ea, era singurul în stare s-o facă să dispară.

Am respirat adânc şi, când şi-a apropiat fruntea de a mea, am închis ochii încercând să mă liniştesc. I-am cuprins cu ezitare faţa cu mâinile.

— Să te iubesc este cel mai complicat lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, am recunoscut.

— Să te iubesc este cel mai frumos lucru pe care l-am făcut în a mea.

Am oftat. Era imposibil să mă supăr pe el.

— Îmi doresc din tot sufletul să te sărut, mi-a spus în clipa aceea.

Îmi cerea voie să mă sărute.

Am întârziat câteva secunde până când i-am răspuns.

— Atunci, fă-o!

I-am simţit zâmbetul pe buzele mele o clipă mai târziu.

16

NICK

O dădusem în bară. Teama de pe chipul ei când m-a văzut o confirma, dar nimic nu mai conta, era din nou cu mine şi ardeam de dorinţa de a o săruta.

Când şi-a apropiat buzele moi de ale mele, am simţit o înţepătură dureroasă acolo unde aveam buza spartă. Totuşi, nu m-am dat înapoi, însă Noah a observat probabil pentru că s-a retras brusc.

— Te-am lovit? a întrebat alarmată, examinându-mi chipul cu privirea ei de felină, cu ochii aceia adorabili, încadraţi de gene umezite de lacrimile pe care din nou tot eu i le provocasem.

— Nu, am răspuns cu mintea în altă parte, în timp ce-mi coboram mâinile pe talia ei şi o trăgeam din nou spre mine. Sunt în al nouălea cer, de mai multe săptămâni îmi doresc să te sărut aşa.

Noah m-a privit încruntată, dându-se înapoi ca să nu ajung la buzele ei.

— Ai gemut de durere, a afirmat, punându-şi mâinile pe faţa mea.

Poftim?

— Nu am gemut.

— Ba da, a insistat, trecându-şi degetul pe obrazul meu şi atingându-mi cu delicateţe buza inferioară.

Am strâns din dinţi cu putere. Da, mă durea, dar nu se compara cu durerea de a nu o putea atinge zile întregi, de a nu o săruta şi de a nu face dragoste cu ea.

— O să-ţi bandajez mâna, m-a anunţat hotărâtă.

M-a împins şi s-a eliberat din strânsoarea mea. Mi-ar fi plăcut să fiu mai sprinten, să o trag spre mine, să o ridic pe un umăr şi s-o duc în dormitor, dar aveam o coastă aproape ruptă. Doctorii îmi spuseseră să nu mă ridic din pat, dar eu, ca de obicei, nu dădeam ascultare sfaturilor. Am observat-o în timp ce intra în bucătărie. În sfârşit, apartamentul meu părea să fi prins viaţă. Pisica a ieşit din cine ştie ce cotlon şi a început să se frece de picioarele lui Noah.

— Salut, N, frumosule! a exclamat ea bucuroasă, aplecându-se să-l ridice în braţe pe afurisitul de pisoi.

M-am aşezat pe scaunul din bucătărie, privind cum iubita mea alinta pisica şi în acelaşi timp căuta o trusă de prim ajutor. După ce a găsit-o, s-a apropiat şi s-a aşezat, întorcându-şi scaunul spre mine.

— Arăţi nemaipomenit, am declarat şi m-am bucurat să o văd roşind.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre tine.

Am zâmbit şi m-a durut faţa în locuri care nici măcar nu ştiam că există.

— Dă-mi mâna, mi-a cerut cu blândeţe.

Am făcut ce mi-a spus şi, în timp ce o priveam curăţându-mi rana, care de fapt nu sângera aproape deloc, am observat că era şi mai frumoasă decât atunci când plecase. Părul ei era şi mai roşcat, cu reflexe blonde pe alocuri, iar pielea bronzată avea o culoare arămie care îi punea în valoare trăsăturile feţei. Buzele i se umflau mereu după ce plângea... şi după ce ne sărutam, iar în timp ce le priveam mă gândeam la toate lucrurile pe care voiam să i le fac. Voiam să-i simt buzele pe corpul meu, mâinile pe spatele meu...

— Nicholas, vorbesc cu tine, mi-a spus mai tare, smulgându-mă din reverie.

— Îmi pare rău, ce spuneai? am întrebat, încercând să controlez dorinţa care creştea în mine.

— Te întrebam cum se simte Lion.

Lion... nici nu voiam să-i aud numele.

— A stat câteva ore la urgențe, dar e bine, e deja acasă.

Noah era foarte atentă la rana mea, o curăța și o dezinfecta.

— Și Jenna? a întrebat, aplecându-se peste masă pentru a ajunge la o foarfecă.

În timp ce făcea asta, i-am văzut sânii și a trebuit să respir adânc pentru a mă calma. Trebuia să vorbim despre asta acum? Puțin îmi păsa de Jenna, serios. Da, știa ce se întâmplase – deși nu-i spuseserăm de traficul de droguri, sau, mai bine zis, că iubitul ei făcea trafic de droguri – și avea grijă de Lion.

— E cu el, mai mult ca sigur cicălindu-l, am răspuns, nerăbdător să termine cu rana și să se uite, în sfârșit, la mine.

Părea tulburată, mi-am dat seama după felul în care punea la loc conținutul trusei.

— Vreau să știu exact ce s-a întâmplat, spune-mi cine a fost, Nick. Cine te-a lovit în halul ăsta?

— Noah, nu-ți face griji, bine? N-o să se mai întâmple.

— Nu-mi pasă, vreau să-mi povestești, a răspuns, privindu-mă fix.

— Iar eu vreau să fac dragoste cu tine, am spus fără altă introducere.

În sfârșit, m-a privit în ochi, așa cum doream.

— Nu poți, a răspuns, ridicându-se în picioare cu vocea tremurând ușor.

Am tras-o între picioarele mele desfăcute și aveam ochii la același nivel.

— Știi bine că pot mereu, am spus, punându-i o mână pe spate și trăgând-o spre mine.

M-a privit cu îndoială, cercetându-mi rănile cu privirea, până când a ajuns la abdomenul meu bandajat.

— Nu, Nicholas, ești rănit, nici măcar nu poți să respiri fără să te doară coastele, sunt sigură, a refuzat ea, oprindu-mi mâinile când am început să-i ridic tricoul.

La naiba, puţin îmi păsa de durerea pe care o simţeam în corp. Trebuia să-mi calmez o altă durere mai puternică.

— Nu-ţi face griji pentru mine, pistruiato! Plăcerea o să fie mai puternică decât durerea, îţi garantez, am spus şi am început să-i scot tricoul, iar ea a rămas în sutien în faţa mea.

M-am excitat doar uitându-mă la ea.

I-am simţit inima bătând cu putere când am început să o sărut pe piept. Pulsaţiile sale la nivelul gâtului erau atât de accentuate încât aproape că puteam să văd cum sângele era pompat prin vene, pregătindu-i trupul pentru mine.

Am mângâiat-o pe spate, uitasem cât de fină era pielea ei, cât de perfectă. Uneori nu-mi venea să cred cât de norocos eram. Când mâna mea s-a oprit la închizătoarea sutienului s-a dat înapoi, retrăgându-se şi îndepărtându-se de braţele mele.

— La naiba, am răbufnit, fără să mă gândesc.

— Nu, Nicholas, nu vreau să-ţi fac rău, a insistat, aruncându-mi o privire chinuită.

Am râs.

— Nu te mai uita aşa la mine, m-a avertizat, amenin-ţându-mă cu un deget, pe care i l-am prins imediat.

I-am luat mâna ei mică în mâna mea şi am dus-o la buze. Am sărutat-o şi i-am muşcat buricele degetelor, observând reacţia trupului ei. Când a încercat să se îndepăr-teze, braţele mele au prins-o rapid. Cu forţa picioarelor am obligat-o să rămână în faţa mea, acolo unde o voiam. Buzele mele i-au căutat gâtul şi am sărutat-o exact unde ştiam că îi plăcea. A scos un oftat întretăiat când am început să-mi folosesc limba în locul buzelor.

Mi-a cuprins gâtul cu mâinile şi s-au încurcat în părul meu, iar în acel moment am ştiut că am câştigat bătălia. Am început să-i sărut sânii, iar mâinile mi-au coborât pe spatele ei. Am întins braţele pentru a-i cuprinde tot spatele, poziţionând-o în aşa fel încât sânii ei să fie exact acolo unde doream; trupul i s-a înfiorat şi şi-a înfipt unghiile în pielea mea. Am şuierat, nu ştiu dacă de durere sau din pură

plăcere trupească, dar nu mi-a dat timp să aflu pentru că s-a desprins din braţele mele.

— Nicholas, nu poţi! a exclamat, excitată şi agitată.

Da, aşa eram şi eu.

La naiba! Am întins mâna după ea, dar s-a îndepărtat, cu o privire hotărâtă în ochii săi de culoarea mierii.

— Ştii foarte bine cum o să se termine chestia asta, pistruiato, aşa că poţi fie să fugi de mine şi să mă obligi să te urmăresc, lucru care nu va face decât să-mi agraveze durerile, fie să vii aici în clipa asta şi să termini cu prostiile.

O sclipire de mânie i-a trecut peste faţă.

— Vrei să vezi cât de repede ies pe uşă?

— Vreau să facem sex.

Obrajii i s-au înroşit şi mai tare. Era evident că nu se aştepta la un astfel de răspuns şi am zâmbit în sinea mea văzându-i privirea.

— Începi să vorbeşti cam vulgar, ştiai asta? a contraatacat, fără să se apropie de mine.

Un zâmbet diabolic mi-a apărut pe faţă.

— Întotdeauna am vorbit vulgar, pistruiato, dar cu tine încerc să mă controlez, deşi nu-mi uşurezi sarcina.

Ajunsesem la limita răbdării.

Am prins-o strâns de mâini, m-am ridicat în picioare, m-am aplecat şi i-am împins limba în gură. Mă durea buza, dar nu-mi păsa, avusesem răni mai grave decât asta şi nimic nu avea să mă împiedice să o sărut pe Noah în acea noapte. Aşteptasem prea mult.

O secundă mai târziu mi-a răspuns cu acelaşi entuziasm. Limba sa a început s-o dezmierde pe a mea, la început în cercuri lente, iar o secundă mai târziu cu disperare. M-a apăsat pe piept cu mâinile ei mici şi mi-a scăpat un geamăt de durere.

A încetat să mă mai sărute şi m-a privit alarmată.

— Încetează, i-am cerut înainte să poată spune ceva. O să fac dragoste cu tine în mai puţin de cinci minute, aşa că nu-ţi răci gura degeaba.

A tăcut și în adâncul sufletului mi-am dat seama că și ea își dorea lucrul ăsta la fel de mult ca mine. A părut să stea pe gânduri o clipă și în cele din urmă a înțeles că nu putea face nimic. În loc să meargă în dormitor, m-a luat de mână și m-a obligat să mă așez pe canapea.

— Ce faci? am întrebat-o mai excitat decât fusesem vreodată.

— O s-o facem în felul meu.

Privirea de felină îi scânteia de dorință.

— Nu știi s-o faci decât cum te-am învățat eu, pistruiato.

S-a așezat deasupra mea, în timp ce eu stăteam cu spatele sprijinit de spătar. Și-a strâns părul cu o mână, dându-l peste umăr.

— Am fost în Franța, poate că am învățat lucruri noi.

Comentariul ei nu m-a amuzat deloc. Am săgetat-o cu privirea.

— Nu fi prost! m-a admonestat și și-a scos sutienul dintr-o singură mișcare.

Sânii i-au rămas la vedere și mi-am pierdut șirul gândurilor.

— Iar acum o să stai cuminței, a continuat.

17

NOAH

Era adevărat că nu voiam să-l rănesc, dar în același timp și eu aveam nevoie să fiu cu el. Voiam să mă mângâie cu mâinile sale, cu degetele sale abile, să mă sărute peste tot, în toate locurile interzise. Să fiu a lui și să-l fac să uite de toate celelalte.

— Asta va fi singura dată când o să deții controlul, așa că savurează momentul, mi-a spus cu un aer de superioritate.

Era însă foarte excitat, îl simțeam sub mine, tare ca piatra.

— Mai vedem noi, i-am spus, aplecându-mă să-l sărut pe bărbie.

Îmi propuneam să încerc să-i evit buzele, nu voiam să-l doară, dar avea să fie dificil. Mă enerva faptul că trebuia să fiu atentă, voiam să facem dragoste fără opreliști, voiam să mă domine cu trupul său, așa cum îmi plăcea mie, să mă ridice, voiam ca atingerile noastre să ne provoace plăcere, nu durere. Putea fi însă foarte excitant și să dețin o dată controlul.

Mi-am trecut limba peste barba lui proaspătă până am ajuns la urechea dreaptă. Mirosea extraordinar de bine, a Nick, a bărbat...

Mi-a luat sânii în palme și am scăpat un oftat întretăiat când i-a strâns cu putere, provocându-mi o plăcere intensă care m-a făcut să mă înfior.

Mâinile mele i-au coborât pe abdomen. Dumnezeule, avea un corp atât de bine lucrat! Îi simțeam mușchii sub buricele degetelor, voiam să-i sărut fiecare bucățică de piele.

M-am oprit chiar deasupra pantalonilor săi şi am zâmbit când s-a cutremurat din cap până-n picioare în timp ce îl muşcam uşor de gât şi de bărbie.

— Nu fi rea, pistruiato! Nu mă mai face să aştept prea mult, m-a avertizat, punându-şi mâinile pe mijlocul meu, dar l-am oprit înainte să facă ceea ce ştiam că intenţiona să facă.

Am zâmbit şi m-am dat la o parte. Mi-am tras pantalonii în jos, rămânând în chiloţi. I-am citit dorinţa în privire.

— Dacă-mi amintesc bine, mai era ceva ce voiai să fac, am comentat, dorind să îl pun în încurcătură şi să-l fac să-şi piardă autocontrolul.

Am observat că mă privea fix şi mi-a susţinut privirea câteva clipe.

— Azi nu, a spus repede şi mi-am dat seama că îi era greu să-mi spună asta.

I-am desfăcut primul nasture de la pantaloni.

— De ce nu?

Respiraţia i-a devenit tot mai sacadată.

I-am dat jos pantalonii şi am început să-i mângâi încet trupul. A închis ochii strâns, ştiam că nu putea să se mai abţină mult dacă o ţineam tot aşa: trecuse o lună de când nu mai făcuserăm dragoste şi eram sigură că nu putea să mai reziste prea mult.

— Pentru că, dacă faci asta, nu o să te mai las să pleci.

Când l-am auzit am rămas nemişcată, încercând să recâştig controlul asupra situaţiei.

S-a aplecat în faţă şi un zâmbet i-a apărut pe chip, un zâmbet diabolic.

— Mai bine fă ce-ţi spun eu, a zis şi mi-a tras uşor în jos chiloţeii, lăsându-mă complet goală în faţa lui.

Părea să străpungă cu privirea fiecare centimetru din corpul meu şi m-am bucurat că depăşisem stânjeneala de la început. Nu există nimic mai plăcut decât să ai încredere

deplină într-o altă persoană, să-i arăți toate punctele tale slabe și să vezi că nu doar le acceptă, ci le și adoră.

— Într-o zi o să dețin controlul și o să fiu eu cea care o să te scoată din minți, am spus gâfâind, în timp ce buzele lui începeau să mă sărute pe abdomen, iar degetele sale atingeau punctul meu cel mai sensibil.

— Mă scoți din minți doar respirând, Noah, a recunoscut, apropiindu-se și mai mult.

L-am împins ușor înapoi pe canapea și i-am pus ambele mâini pe umeri. M-am așezat pe genunchii lui, tremurând la atingerea sa. Ne-am căutat buzele și, când ne-am apropiat unul de altul pentru un sărut pasional, m-a ridicat cu grijă de mijloc și m-a ghidat până ce a intrat încet în mine. Am închis ochii strâns, savurând contactul fizic, faptul că îl simțeam din nou în mine...

— Acum e rândul tău, a spus printre dinți, obligându-mă să deschid ochii.

Ținându-mă de el, am început să urc și să cobor încet la început, lăsându-mi corpul să se obișnuiască cu senzația de a-l avea înăuntru după o lună.

— Mă ucizi, Noah, a gemut, punându-și mâinile pe mijlocul meu și obligându-mă să întețesc ritmul.

Am încercat să mă eliberez din forța brațelor lui, voiam să impun un ritm lent, să savurez momentul și să prelungesc plăcerea cât mai mult posibil, dar nu mă lăsa: brațele și corpul său, chiar și în starea în care se afla, erau mai puternice decât ale mele.

— La naiba, Nicholas, m-am plâns când eram pe punctul de a atinge orgasmul. Mai încet!

S-a dezlipit de spătarul canapelei și și-a apropiat fața de a mea. Ochii săi m-au subjugat, m-au redus la tăcere, iar cu mâna m-a atins în locul care mă făcea să mor de plăcere.

— Așa, mi-a spus și s-a aplecat să-mi muște buza.

Dumnezeule, totul era prea mult: cuvintele lui, mângâierile și felul în care intra și ieșea din mine. Trupul meu simțea nevoia să se elibereze, după atâtea săptămâni fără el, după coșmaruri, după dezamăgirea de a nu-l fi văzut la

aeroport, după teama pe care o simțisem când l-am văzut cu fața făcută zob... Până la urmă, chiar eu am fost cea care a accelerat ritmul. A scos un geamăt profund de plăcere aproape simultan cu strigătul meu disperat și, după mai multe valuri de plăcere fără limite, am ajuns împreună la orgasm.

— Așa trebuie să mă simt în fiecare zi.

Mi-am coborât privirea și l-am tras spre buzele mele. M-a sărutat fără să-i pese de durere, fără să-i pese de nimic. Eram din nou împreună și era singurul lucru care conta.

Când am deschis ochii în acea dimineață, am simțit că mă gâdila ceva la nas. N mă lingea pe față. Am zâmbit și, când m-am ridicat din pat, am constatat că eram singură în cameră și că lumina intra pe fereastră într-un unghi ciudat. Mi-am trecut mâna peste ochi dezorientată, încercând să-mi amintesc unde eram, în ce țară, în ce pat și cum ajunsesem până acolo.

Apariția lui Nick fără cămașă și în pantaloni de trening în pragul ușii a fost cea mai frumoasă imagine pe care aș fi putut să mi-o doresc.

— Slavă Domnului, începeam să mă îngrijorez, a comentat, sprijinindu-se cu umărul de cadrul ușii.

Am privit fereastra, apoi pe el și apoi din nou fereastra.

— Cât e ceasul?

— Șapte, a răspuns în timp ce intra în cameră. Șapte seara, a adăugat zâmbind.

Am făcut ochii mari surprinsă.

— Glumești?

Nick s-a așezat lângă mine pe pat.

— Ai dormit vreo paișpe ore.

Doamne Sfinte! Mi se învârtea capul, afurisitul de fus orar era de vină!

— Dumnezeule, trebuie să fac un duș.

M-am ridicat din pat și m-am dus direct la baie. Arătam oribil, așa că am închis ușa cu zăvorul, împiedicându-l

astfel pe Nick să facă duș cu mine. Convieţuirea în aceeaşi casă avea să fie complicată. Dimineaţa eram ca picată de pe altă planetă şi mă temeam că iubirea lui pentru mine nu putea să dureze dacă mă vedea în fiecare zi arătând jalnic. El arăta dumnezeieşte când se trezea. De fapt, când era încă pe jumătate adormit era şi mai atrăgător.

Am intrat sub apa fierbinte şi am lăsat-o să îmi curgă din nou pe păr. Am început să mă trezesc şi să mă eliberez de acea senzaţie de letargie pe măsură ce apa îmi repunea în viaţă toate simţurile.

Când am ieşit de la duş nu am găsit decât un prosop în care să mă înfăşor. Am ieşit cu apa şiroind pe mine să-mi caut hainele şi am auzit uşa trântindu-se, şi apoi ţipete.

— Unde este?!

„Fir-ar să fie, mama?"

Am încercat să fug înapoi în baie ca să nu mă găsească dezbrăcată, dar mi-a tăiat calea când eram la jumătatea drumului. Am rămas faţă în faţă, iar ea avea chipul schimonosit de furie.

— Cum îndrăzneşti?! a strigat. Cum îndrăzneşti să dispari aşa, ore întregi?!

M-am uitat la ea îngrozită. Ne certaserăm de multe ori, dar nu o văzusem niciodată atât de supărată. A apărut şi Nicholas şi s-a aşezat în faţa mea, blocându-mi vederea.

— Calmează-te, Raffaella! Noah nu a făcut nimic rău.

I-am văzut muşchii spatelui încordaţi precum strunele unei chitare, iar aerul deja încărcat a devenit irespirabil.

— Dă-te la o parte, Nicholas, i-a poruncit mama, încercând, fără succes, să-şi păstreze calmul.

Am făcut un pas în lateral, iar mama m-a privit în ochi furioasă.

— Îmbracă-te imediat şi ieşi!

Nu ştiam ce să fac, mă şocase să o văd pierzându-şi controlul pentru prima dată după mulţi ani.

— Noah nu pleacă nicăieri, a spus Nick liniştit.

În clipa aceea a apărut William, care tocmai urcase.

— Ce naiba se întâmplă aici? a întrebat el furios, uitându-se mai întâi la mama şi pe urmă la noi. Cine ţi-a făcut asta, Nicholas? a întrebat William, privindu-i îngrozit vânătăile de pe corp.

— Fiul tău este scăpat de sub control şi nu-l vreau în preajma lui Noah, a spus mama.

S-a întors brusc către Nick şi l-a admonestat cu aceeaşi furie cu care mi se adresase şi mie:

— Eşti violent, te baţi cu lumea, ai prieteni de cea mai joasă speţă şi nu voi tolera s-o atragi pe fiica mea în toată mizeria asta! Nici să nu te gândeşti!

— Mamă, opreşte-te! am strigat, stăpânindu-mi impulsul de a-i spune vorbe urâte. Îmi pare rău că nu te-am anunţat că plec, dar nu poţi să dai buzna aici şi...

— Sigur că pot şi o s-o fac şi de-acum încolo. Eşti fiica mea, aşa că strânge-ţi lucrurile, îmbracă-te şi urcă-te în maşină imediat!

— NU! am ţipat, conştientă că mă purtam ca o răzgâiată, dar refuzând să-i permit să-mi spună ce aveam sau nu aveam voie să fac.

Nu mai eram o copilă.

— Ai fost răpită, Noah! a strigat mama la mine. Ai fost răpită, iar azi am crezut că s-a întâmplat la fel, era să fac infarct, a mărturisit, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Îmi pare rău, mamă, am repetat şi chiar aşa era, dar nu putea să-şi iasă din fire în halul ăla, nu mai era cazul. Dar în curând nu vei mai şti unde sunt în fiecare clipă, nu poţi să o iei razna aşa de fiecare dată.

Mama m-a privit fix în ochi.

— Îmbracă-te şi hai acasă, a pronunţat fiecare cuvânt rar şi fără să admită replică.

Nu voiam să plec, era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac, dar vedeam că mama era în pragul unei crize de isterie. Trebuia să o ţin la distanţă de Nick, mai ales că nu peste mult timp trebuia să-i spun că intenţionam să mă mut cu el.

— Aşteptaţi-mă în maşină, cobor imediat, am spus în cele din urmă.

Lui Nicholas i-a scăpat o înjurătură printre dinţi. Mama s-a prefăcut că nu-l aude şi a ieşit pe hol cu William. O clipă mai târziu, i-am auzit închizând uşa.

— Nu pleca, Noah. Dacă pleci, le dai dreptate, mi-a spus Nicholas furios.

— Ai văzut-o. Ori plec, ori va fi mai rău.

A oftat resemnat.

— Abia aştept să vii să stai cu mine.

Mi-era frică să-i spun mamei.

— Nu mai e mult până atunci.

M-a strâns în braţe şi, cu capul sprijinit de pieptul său, mă gândeam că o parte din mine îl mînţea.

18

NICK

Când am văzut-o plecând, am simțit cum furia pe care mi-o stăpânisem până atunci s-a revărsat ca lava unui vulcan. Eram atât de sătul de toată mizeria asta... Cuvintele Raffaellei continuau să îmi răsune în cap.

„Este scăpat de sub control, nu-l vreau în preajma lui Noah."

M-am dus la bucătărie, încercând să mă liniștesc.

„Ești violent, te bați cu lumea!"

Blestemam momentul în care mă hotărâsem să-l ajut pe Lion.

„Nu voi tolera s-o atragi pe fiica mea în toată mizeria asta!"

Trebuia să mă schimb dacă voiam ca povestea mea cu Noah să funcționeze cu adevărat. Eram pe punctul de-a face un pas important, un pas decisiv în relația noastră și astfel urma să le demonstrăm tuturor că aveam intenții serioase. De aceea îmi doream atât de mult să vină să locuiască cu mine, pentru că nimeni nu părea să ne ia în serios. Uneori aveam impresia că puținele persoane care știau adevărul pariau pe la spatele nostru pe cât timp aveam să rezistăm împreună, pe câte presiuni eram în stare să suportăm.

Am luat telefonul de pe masă.

Aveam un mesaj de la Jenna.

Lion e bine. Trebuie să stăm de vorbă. Știi bine că nu cred absolut nimic din ce mi-ați spus. Știu că probabil ești cu Noah, dar trebuie să ne vedem. Sună-mă când ai puțin timp.

Ştiam că asta avea să se întâmple şi mai ştiam că Jenna putea fi păcălită relativ uşor, puteam inventa orice prostie şi ar fi crezut, dar nu şi de data asta. Lion intrase pe un teren minat, era o situaţie prea periculoasă ca să las lucrurile aşa. Jenna trebuia să ştie că Lion avea probleme.

I-am trimis un mesaj că ne vedem într-o oră şi am intrat la duş. Aveam tot corpul făcut praf, iar rănile păreau să se agraveze pe măsură ce treceau orele. Am simţit un fior când mi-am amintit cum îşi făcuse Noah griji pentru mine, când am văzut cum mă îngrijea, cum suferea că eram rănit. Nimeni nu mă mai făcuse să mă simt aşa. Tata se enerva când veneam acasă cu semne evidente de bătaie şi de obicei nu mai vorbea cu mine până când urmele dispăreau. De multe ori, la vremea respectivă, unul dintre principalele motive pentru care intram în astfel de probleme era dorinţa de a-l enerva pe tata şi de a-l ţine astfel departe de mine.

Am ieşit de la duş, mi-am pus pe mine nişte blugi şi un tricou şi am luat o pastilă înainte de a ieşi pe uşă. La intrare era parcată maşina lui Noah.

La naiba, mama ei o obligase să meargă cu ei, nu voiam nici să-mi imaginez ce îi spuneau despre mine. Am simţit un junghi în stomac, nu suportam faptul că îi umpleau capul cu prostii. Temerea mea cea mai mare era că Noah ar fi putut să cedeze în faţa presiunilor mamei ei şi să vadă în mine pe cineva cu care nu trebuia să aibă de-a face. Chiar în clipa aceea am primit alt mesaj de la Jenna.

Ajung imediat.

La scurt timp după aceea am parcat în faţa cafenelei Starbucks din centrul comercial aflat la un sfert de oră de casă.

Am văzut-o pe Jenna pe geam, aşezată pe una dintre canapelele din interior, şi mi-am dat seama că trebuia să am mare grijă cum urma să-i prezint situaţia. Când am intrat, m-a săgetat cu o privire furioasă. M-am aşezat în faţa ei, încercând să nu mă strâmb de durere, dar ochii săi îmi urmăreau cu atenţie toate grimasele.

— Sunteți de-a dreptul idioți, știi asta, nu? a spus ea, punându-și jos smoothie-ul, sau orice ar fi fost lichidul acela verde.

— Nu știu de ce ești surprinsă acum, am spus simplu.

Îmi fierbea sângele, pentru că nu voiam să creadă că eram același Nick de acum un an. Eu mă schimbasem, sau așa îmi plăcea să cred. Iubitul ei, în schimb, era la fel de cretin.

— Chiar credeți că o să înghit povestea cum că totul s-a întâmplat pentru că ați jucat poker cu idioții ăia? a răbufnit, făcându-mă să amuțesc câteva secunde.

Despre ce naiba vorbea?

— Știți cât de prost jucați... Trebuie să încetați să mai aveți legături cu bandele, Nicholas!

Lion îi turnase o minciună. Minunat!

— Uite ce e, Jenna, te asigur că azi nu am o zi bună, am comentat, încercând să nu mă enervez și mai ales să nu-mi vărs nervii pe ea. Lion e destul de mare să știe ce face. E îngrijorat pentru bani, pentru atelier și pentru tine, am adăugat fără s-o privesc în ochi. O să-și dea seama mai devreme sau mai târziu ce e bine pentru el. Până atunci, trebuie să-l lași în pace, nu e ușor să ieși din chestia asta. În plus, nu peste mult timp o să fie cursele și știi că din cauza asta suntem cu toții tensionați. Lion știe ce are de făcut.

— Cursele? Credeam că anul ăsta o să renunțați, Nicholas.

„La naiba, nu trebuia să spun nimic, fir-ar să fie!"

— O să renunțăm. Mă refeream la faptul că bandele sunt agitate, ieri a fost o altercație stupidă care s-a terminat mai rău decât credeam. Nu-ți face griji!M-a privit încruntată, dar a părut să accepte explicația mea. Apoi a privit în jur, de parcă și-ar fi dat seama că lipsea ceva sau cineva.

— Unde e Noah?

— Nu e cu mine, după cum vezi, am spus iritat.

Jenna a devenit mai serioasă decât era deja.

— Ce i-ai făcut?

Am râs amar.

— Atât de repede consideri firesc că eu i-am făcut ceva?

Privirea Jennei era suficient de grăitoare încât să mă facă să înțeleg că mama lui Noah nu era singura care credea că nu sunt bun pentru ea, și asta în condițiile în care Jenna era de obicei de partea mea.

— Te-a văzut cu fața asta? Atunci probabil e distrusă, se pare că nu pricepi, Nicholas..., a spus, oprindu-se o clipă din vorbit.

Presupun că privirea mea avea un oarecare efect asupra ei, dar a părut să-și facă curaj să termine ce avea de spus.

— Dacă o ții tot așa, până la urmă o să te părăsească, a continuat.

— Taci!

Jenna s-a uitat în jos, dar o secundă mai târziu m-a privit din nou în ochi.

— Noah e prietena mea cea mai bună. Anul ăsta mi-a povestit niște lucruri cu care nu știu dacă ești la curent, dar nu poate accepta violența. Fața ta, rănile... Știi foarte bine ce amintiri trezesc în ea.

— La naiba, nu am plănuit să se întâmple asta, OK?

— Nicholas, trezește-te! a răspuns ridicând glasul. Noah nu e bine, are coșmaruri. Nu de mult fratele meu mai mic m-a lovit în ochi cu o bilă de cauciuc, ochiul mi s-a învinețit și, când m-a văzut Noah, era să facă o criză, credea că m-a bătut cineva. În noaptea aceea a dormit la mine și ar fi trebuit să vezi cum se zvârcolea în pat. Nu i-am spus nimic, dar cred că bănuiește că știu pentru că nu a mai rămas niciodată la mine peste noapte.

Am clătinat din cap.

— Am dormit cu ea de o mie de ori. Doarme ca un bebeluș, așa că toate astea sunt invențiile tale. Noah nu are nimic.

Îmi simțeam sângele fierbând în vene. Nu venisem ca să ascult mizeriile astea. Noah n-avea nimic, da, o afectau rănile, știam asta, la naiba, din cauza asta nu mă dusesem după ea la aeroport, din cauza asta plănuisem să nu o văd câteva zile,

ca să nu mă vadă așa. Dar Noah nu avea coșmaruri, aș fi aflat. Jenna era cea care trebuia să-și facă griji pentru iubitul ei, nu eu. Lion făcea trafic de droguri și toate astea pentru că Jenna nu înțelegea că viața ei era total incompatibilă cu a lui Lion.

M-am ridicat înainte să spun ceva ce aș fi putut regreta.

— Poate că eu am probleme cu Noah, Jenna, dar problemele tale cu Lion sunt evidente, am declarat, privind-o în ochi. În locul tău, nu mi-aș mai băga nasul unde nu-mi fierbe oala și mi-aș face griji pentru iubitul tău.

— Iubitul meu e așa cum e pentru că e prieten cu tine.

Am răsuflat adânc.

— Du-te naibii, Jenna! Și am plecat.

După o oră de condus fără țintă, gândindu-mă la tot ce îmi spusese Jenna, la tot ce îmi spusese mama lui Noah, am ajuns la concluzia că nu trebuia să le dau atenție. Nu mă puteam aștepta la altceva de la persoanele din jurul meu: reușisem să îmi creez acea imagine și avea să-mi fie greu s-o schimb, făceam eforturi supraomenești să fiu luat în serios. Totuși, chiar dacă Noah nu avea încă încredere deplină în mine, știam că avea convingerea că mă pot schimba în bine. Noah mă iubea, era îndrăgostită de mine, știam că nu gândea ca Jenna sau ca mama ei și nu mi-ar fi spus niciodată cuvintele acelea. Îi demonstrasem că puteam să mă schimb.

Am parcat mașina lângă plajă și am început să merg pe țărm, în timp ce soarele apunea. Treceau pe lângă mine oameni care își plimbau câinii și câte o pereche care profita de singurătatea locului. Am lăsat zgomotul valurilor să mă liniștească, am lăsat ca toate temerile și incertitudinile cu privire la relația mea cu Noah să se întoarcă în locul în care le țineam bine ascunse.

Puțin mai târziu, când credeam că reușisem să-mi stăpânesc emoțiile, mi-a sunat telefonul. Am răspuns fără să mă uit cine suna, crezând că era Noah. Dar n-am auzit nimic, apoi:

— Bună, Nicholas.

Nu putea fi adevărat. Dintre toate persoanele...

— Ce naiba vrei şi de ce mă suni pe mobil?

— Sunt mama ta şi trebuia să vorbesc cu tine.

M-am gândit imediat la Madison şi m-am oprit din mers, cu inima strânsă.

— A păţit ceva sora mea?

— Nu, nu, Maddie e bine, a răspuns Anabel.

— Atunci, nu avem despre ce discuta.

Voiam să închid.

— Aşteaptă, Nicholas! mi-a cerut şi am aşteptat fără să scot un cuvânt.

— Ce naiba vrei? am repetat.

S-a făcut linişte preţ de câteva secunde înainte să-mi răspundă.

— Vreau să vorbesc cu tine. Doar o oră, într-o cafenea. Sunt multe lucruri care au rămas neclarificate şi nu pot să văd cum continui să-ţi trăieşti viaţa detestându-mă.

— Te urăsc pentru că m-ai abandonat. Nu mai e nimic de spus.

Am închis fără să-i aştept reacţia.

Toată furia pe care reuşisem să mi-o stăpânesc a izbucnit din nou. Mama era cel mai rău lucru care mi se întâmplase în viaţă, eu eram aşa cum eram din cauza ei. Relaţia mea cu Noah ar fi fost total diferită dacă aş fi avut un model bun în viaţă. Aş fi ştiut cum să mă port cu femeile, aş fi ştiut să am încredere în ele. Anabel Grason nu avea absolut nimic să-mi spună, nu aveam ce să vorbim. Iar acum mă suna să ne vedem?

Toată tensiunea pe care o acumulasem în ultima lună, toate conflictele, incertitudinile, cât de trist şi singur mă simţisem fără Noah, faptul că o dezamăgisem neducându-mă la aeroport după ea aşa cum şi-ar fi dorit, toate astea m-au copleşit. Am alergat ca un nebun pe plajă până am reuşit să nu mă mai gândesc la nimic.

19

NOAH

Drumul spre casă a fost într-o tăcere stânjenitoare.

Imediat ce Will a parcat la intrare, am coborât din mașină și am urcat în fugă scările. Nu voiam să vorbesc cu mama; de fapt, nu voiam să vorbesc cu nimeni. De când mă întorsesem, totul mersese prost: faptul că nu-l văzusem pe Nick la aeroport, că l-am găsit într-o stare lamentabilă, discuția aprinsă dintre noi, apoi cearta cu mama și faptul că auzisem chiar din gura ei ce credea despre Nicholas. Simțeam nevoia să mă îndepărtez de toată lumea, aveam nevoie de spațiu.

Când am intrat în camera mea, primul lucru pe care l-am văzut a fost un plic mare pe pat: era de la facultate. L-am deschis și am simțit un nod în stomac când am văzut documentele de la cămin. Când trimisesem cererea cu câteva luni în urmă, marcasem cu o cruciuliță opțiunea de a împărți camera cu cineva. Acesta fusese planul inițial: să stau cu o colegă într-una dintre locuințele din campus, dar acum situația era diferită, luasem decizia să mă mut cu Nicholas. Trebuia să sun la universitate și să lămuresc problema.

Îmi era teamă să-i spun mamei. Urma să facă o criză, iar o parte din mine, cea care se agăța încă de copilărie, se temea să-i dezvăluie că intenționam să stau cu iubitul meu în primul an de facultate.

Nu-mi venea să cred că urma să plec peste două săptămâni. Mi-ar fi plăcut să-mi fac bagajele chiar atunci și să plec, dar trebuia să mai îndur câteva zile. Mama trebuia să se învețe că urma să stea fără mine. În plus, eram sigură

că William își dorea să rămână singur cu ea, având în vedere că, de când ajunseserăm aici, nu făcuserăm altceva decât să creăm probleme. Mai ales eu.

Am luat toate hârtiile și le-am pus în sertarul biroului. Mi-am pus pijamaua, deși nu-mi era somn după ce dormisem atâtea ore, și m-am băgat în pat, hotărâtă să nu mă gândesc la nimic.

Evident, am adormit greu și, când în sfârșit am reușit, coșmarurile au revenit. Conștientă îl căutam pe Nick în pat, știam că, de îndată ce l-aș fi simțit lângă mine, frica ar fi dispărut, dar nu era cu mine, nu era acolo să mă protejeze.

Soarele strălucea puternic. Pentru o clipă, nu am știut unde eram, dar imediat m-am încadrat în atmosfera visului.

Tata era cu mine.

— Sunt momente în viață, Noah, când oamenii fac lucruri care nu-ți plac. De exemplu, când mama nu face ce-i spune tata, tata o pedepsește, nu-i așa? m-a întrebat tata, în timp ce stăteam amândoi pe malul mării și priveam valurile care se spărgeau de stânci.

Am încuviințat. Mereu îi răspundeam afirmativ la tot ce mă întreba și mi-era ușor, pentru că majoritatea întrebărilor sale erau retorice, nu era nevoie să mă gândesc la răspunsul corect, deoarece acesta era întotdeauna implicit în întrebare.

— Asta pentru că mama ta nu știe ce e mai bine pentru ea, nu înțelege că doar eu știu ce e mai bine pentru ea.

Tata m-a luat de mijloc și m-a așezat pe genunchii lui.

— Tu ești fetița mea, Noah, ești copila mea și o să faci mereu tot ce-ți spun, nu-i așa?

Am dat din cap, privindu-l în ochi pe tata, aceiași ochi ca ai mei, de aceeași culoare ca mierea, doar că ai lui erau roșii din cauza alcoolului.

— Atunci, spune-mi, data viitoare când o să-ți spun să te dai la o parte, să o lași pe mama ta acolo unde e, ce-o să faci?

— O să mă duc în camera mea, am răspuns într-o șoaptă abia perceptibilă.

Tata a încuviințat satisfăcut.

— Să mă asculți întotdeauna, fetița mea. Nu vreau să fac ceva ce aș putea regreta. Nu ție, la urma urmei, tu și cu mine suntem uniți, nu-i așa?

Am dat din cap și am zâmbit când tata a luat o sfoară de pe jos și a început s-o înnoade rapid și ușor.

— Asta va fi întotdeauna legătura noastră, atât de puternică încât nimeni nu va putea s-o rupă vreodată.

Am privit nodul în formă de opt pe care tata mă obliga să-l fac iar și iar.

Nu mă opream până nu ieșea perfect.

În ziua următoare m-am trezit încercănată. Petrecusem o noapte îngrozitoare și nu m-a ajutat nici faptul că mic-dejunul a fost extrem de neplăcut. William mânca în tăcere, iar mama se uita la mine urât fără să spună nimic, răsfoind ziarul fără să citească vreun rând. Drăcușorul din mine și-a imaginat cum ar fi să arunc chiar atunci bomba că intenționam să mă mut cu Nicholas, dar a fost cât pe ce să mi se facă rău doar la gândul ăsta.

M-am bucurat când mi-a sunat telefonul. Așteptam să mă sune Nicholas, așa că am ieșit din bucătărie, ignorând privirea încărcată de reproș a mamei, și am răspuns la telefon.

— Alo?

— Ești Noah Morgan? a întrebat o voce de femeie.

— Da, cu cine vorbesc? am răspuns, urcând scările câte două deodată.

A urmat o scurtă tăcere, care m-a făcut să mă opresc în dreptul camerei mele.

— Sunt Anabel Grason, mama lui Nicholas.

Atunci am fost eu cea care a amuțit. Anabel, femeia care era în parte vinovată de problemele mele, ale mele și ale persoanei pe care o iubeam din tot sufletul, femeia care îl abandonase, cea pe care iubitul meu nu voia nici măcar s-o vadă în fața ochilor.

— Ce doriți? am întrebat, închizându-mă în camera mea.

Tăcerea s-a prelungit câteva secunde și a fost urmată de un oftat.

— Vreau să-ți cer o favoare, a răspuns în cele din urmă. Știu că Nicholas nu vrea să mă vadă, dar asta e ridicol, trebuie să vorbesc cu el, iar tu mă poți ajuta. Ești iubita lui, nu?

Tonul său era atât de amabil încât mă făcea să fiu circumspectă. M-am așezat pe pat, cuprinsă brusc de neliniște.

— N-am de gând să fac nimic cu care Nick n-ar fi de acord, e o problemă pe care trebuie s-o rezolvați singuri. Îmi pare rău, doamnă Grason, dar, după cum vă puteți imagina, nu-mi sunteți deloc dragă și, să fiu sinceră, cred că lui Nicholas îi este mai bine fără dumneavoastră.

Gata, îi spusesem ce gândeam, nu aveam de gând să retractez nimic. Femeia asta îl abandonase pe Nick, pe Nicholas al meu, când avea doisprezece ani. Îl lăsase singur cu un tată care era prea ocupat să clădească un imperiu, a lăsat singur un copil fără să dea nicio explicație, iar acum pretindea că vrea să repare lucrurile? Femeia asta nu era în toate mințile.

— Sunt mama lui, e imposibil să-i fie mai bine fără mine. Lucrurile s-au schimbat și vreau să-l revăd.

Nu aveam de gând să cedez. Încercasem deja să vorbesc cu Nick despre asta și îmi pusese foarte clar în vedere să nu mă amestec. Subiectul Anabel era tabu pentru el și îl cunoșteam suficient de bine încât să-mi dau seama că nu avea să-și schimbe părerea.

— Îmi pare rău, dar Nicholas e categoric în privința asta, nu vrea să vă vadă, doamnă Grason.

— Atunci, hai să ne vedem doar noi două. Nicholas nu are de ce să afle, ne putem vedea unde vrei.

Poftim? Nu puteam face asta. Nicholas m-ar fi omorât, s-ar fi simțit trădat dacă aș fi vorbit despre el cu femeia pe care o ura cel mai mult, femeia care îl rănise mai mult decât oricine altcineva. Nici nu mă gândeam.

— Nu înțelegeți, nu vreau să vă văd și nu am de gând să-l mint pe Nicholas.

Eram dură și categorică. Presupun că tot stresul din ultimele zile ieșea la suprafață. Pe de altă parte, simțeam nevoia să-mi apăr iubitul, să nu las pe nimeni să-i facă rău, nici măcar pe mine.

Am auzit cum Anabel a tras aer în piept înainte de a continua să vorbească.

— Lucrurile stau în felul următor, a spus, adoptând un ton destul de dezagreabil. Fiica mea în vârstă de șase ani are un tată care își petrece o jumătate din săptămână călătorind în toată lumea. Eu nu pot să stau toată ziua cu ea și știu că Nicholas ar vrea ca ea să rămână uneori la el. Eu nu am nimic împotrivă, dar soțul meu nici nu vrea să audă. Dacă faci ce te-am rugat, dacă te întâlnești cu mine și mă ajuți să găsesc o modalitate de a mă împăca cu fiul meu, o să-l las pe Nicholas s-o ia pe Madison când soțul meu va fi plecat. Dacă însă nu mă ajuți, o să fac tot posibilul ca Nicholas să n-o mai vadă pe sora lui.

La naiba! Maddie era centrul universului pentru Nicholas. Nu-mi venea să cred că femeia asta mă amenința cu așa ceva. Ăsta era genul de relație pe care voia să o aibă cu fiul ei? O relație bazată pe înșelătorie și șantaj? Am simțit cum îmi fierbea sângele de furie. Am vrut să-i închid telefonul și să-i spun clar ce părere aveam despre propunerea ei, dar aici era vorba despre Maddie. Dacă ar fi fost după el, Nicholas ar fi luat-o să stea cu el. Vorbise cu mai mulți avocați, tatăl său încercase să-l ajute să obțină dreptul de a o lua la el în unele săptămâni, dar fusese imposibil. Dacă mama ei nu era de acord, nu se putea face nimic. Știam că mă băgam în gura lupului, că aveam să regret asta, dar nu puteam să-i permit acelei femei să o despartă pe Maddie de Nick.

— Unde vreți să ne întâlnim? am întrebat, detestându-mă pentru că o lăsam pe femeia aceea să mă manipuleze.

Aproape că o vedeam zâmbind.

— O să-l anunț pe Nicholas că poate să o ia pe Maddie la el săptămâna viitoare. Noi o să ne întâlnim când o duc. Nu-ți face griji, rămâne între noi două, nimeni nu trebuie să afle.

— Nu vreau să-l mint și, până la urmă, o să-i spun. Vă asigur că n-o să-i placă deloc. Ceea ce faceți acum șantajându-mă o să aibă exact rezultatul opus celui la care vă așteptați. Nicholas nu e genul de persoană care iartă cu ușurință, iar dumneavoastră sunteți persoana care l-a rănit cel mai tare.

Anabel Grason a tăcut câteva secunde înainte să-mi răspundă.

— Nu ai auzit toate variantele poveștii, Noah. Lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum crezi sau așa cum ți se spune.

Nu voiam să mai vorbesc cu femeia asta.

— Trimiteți-mi adresa unde vreți să ne vedem.

Am închis fără să aștept răspunsul ei și m-am întins pe pat, privind în tavan și simțindu-mă mai vinovată decât mă simțisem vreodată.

Nu peste mult timp, a venit mama să-mi spună că în seara aceea ea și William mergeau la o gală de binefacere în capătul celălalt al orașului și că urmau să stea toată noaptea. Mi-a propus s-o invit pe Jenna ca să nu stau singură, iar eu am încuviințat fără să-i dau prea multă atenție. Eu aș fi vrut să-l invit pe Nick să doarmă cu mine, dar mă cam temeam să-l sun, de frică să nu-și dea seama că îi ascundeam ceva. Am petrecut restul zilei neștiind ce decizie să iau, dar, văzând că nici el nu m-a sunat, m-am dus în cele din urmă la culcare, resemnată la gândul că urma să petrec noaptea singură cu coșmarurile mele.

20

NICK

După reproşurile Raffaellei, conversaţia cu Jenna şi apelul de la mama, două zile am fost ca paralizat. Cel mai tare mă speria că ar fi putut avea dreptate. Nu eram un partener perfect. La naiba, până nu de mult nu fusesem partenerul nimănui! Când mama m-a abandonat, mi-am jurat să nu mai am sentimente niciodată pentru nimeni, niciodată nu aveam să-i mai dau cuiva puterea de a-mi face rău, nu voiam să mă mai simt respins.

Cu Noah însă, totul se schimbase, iar o parte din mine se îngrozea la gândul că ar fi putut merge ceva prost, că ea nu s-ar fi simţit bine cu mine şi că, în cele din urmă, avea să facă la fel ca mama: să mă părăsească.

Faptul că nu mă sunase în ultimele două zile nu m-a ajutat să îndepărtez aceste gânduri. Nu înţelegeam de ce Noah nu mă sunase să mă duc s-o văd. Aflasem de la şeful meu că tata trebuia să plece în celălalt capăt al oraşului şi un singur apel telefonic mi-a confirmat că era adevărat şi că Raffaella urma să-l însoţească, ceea ce însemna că Noah rămânea singură acasă. Recunosc că la început m-am enervat, dar, când s-a lăsat noaptea, mi-am amintit de cuvintele Jennei: „Noah nu e bine, are coşmaruri." Singura modalitate de a mi le scoate din cap era să-i demonstrez că nu era adevărat, aşa că am luat cheile şi am ieşit.

Am coborât din maşină pe întuneric. Casa tatălui meu era în semiîntuneric, nimeni nu părea să fi aprins luminile de pe verandă, lucru care nu mi-a plăcut deloc. Am intrat folosind propria cheie. Am urcat repede la etaj şi am început

să cred că Noah nu era acolo, pentru că n-am văzut lumină pe sub ușa ei. În clipa aceea însă am auzit-o plângând. Am deschis ușa cu inima cât un purice. Nu putea fi adevărat. În cameră era întuneric, iar ea se zvârcolea sub pătură. M-am grăbit să apăs pe întrerupător, dar lumina nu s-a aprins. La naiba, nu era curent.

M-am apropiat de Noah și de aproape am văzut că avea obrajii uzi de lacrimi, iar mâinile îi erau atât de contorsionate încât o palmă îi sângera din cauza unghiilor care i se înfipseseră în piele. Am observat-o șocat. Am ignorat semnalul de alarmă care mi s-a aprins și m-am așezat lângă ea.

— Noah, trezește-te! am rugat-o, dându-i la o parte părul care i se lipise de față din cauza lacrimilor.

Strategia mea nu a dat rezultate, era în continuare adormită și se agita de parcă ar fi vrut să alunge ceea ce vedea în vis, ceea ce o adusese în starea aceea de suferință și teamă.

Am zgâlțâit-o, la început ușor, iar apoi cu insistență. Nu dădea semne să se trezească.

— Noah, am strigat-o, apropiindu-mi gura de urechea ei. Sunt Nicholas, trezește-te, sunt aici.

A scos un sunet și am văzut cum încleșta pumnii, apăsând mai tare cu unghiile și rănindu-se. Fir-ar să fie!

— Noah! am spus, ridicând tonul.

În clipa aceea, a deschis brusc ochii. Era îngrozită, singura dată când o mai văzusem așa fusese atunci când niște nemernici de la școală o închiseseră într-un dulap pe întuneric. A scrutat cu privirea camera până când m-a văzut, iar atunci a părut să înțeleagă că visase, că avusese un coșmar. S-a aruncat în brațele mele și am simțit cum inima îi bătea nebunește în piept.

— Liniștește-te, pistruiato! am calmat-o, strângând-o la piept cu putere, sunt aici, nu a fost decât un vis urât.

Noah și-a îngropat fața în gâtul meu și m-am panicat când a început să tremure din tot trupul și să suspine de mi se rupea sufletul. Ce naiba se întâmpla? Am luat-o în brațe

și am așezat-o pe genunchii mei. Voiam să se uite la mine, voiam să înțeleg ce se întâmpla cu ea.

— Noah, ce-i cu tine? am întrebat, încercând să ascund teama din vocea mea. Noah, Noah, oprește-te! i-am poruncit când am constatat că întrebarea mea înrăutățise lucrurile.

De mult n-o mai văzusem plângând așa.

Am îndepărtat-o puțin de mine și i-am cuprins fața în mâini. Mi-a evitat privirea câteva secunde, dar am prins-o de bărbie și am obligat-o să se uite la mine.

— De cât timp ai coșmarurile astea? am întrebat-o, înțelegând că Jenna îmi spusese adevărul.

Noah nu era bine. M-am blestemat în sinea mea pentru că avusesem impresia că atât trecutul meu, cât și al ei rămăseseră în urmă.

— Nu mi s-a mai întâmplat înainte, nu știu ce-i cu mine, mi-a răspuns cu glasul întretăiat.

I-am șters lacrimile cu dosul palmei și mi-am dat seama imediat că mințea.

— Noah, mie poți să-mi povestești, i-am spus, descoperind cu tristețe că nu avea încredere în mine.

A clătinat din cap, părând că începea să se liniștească.

— Mă bucur că ești aici, a șoptit.

— Serios?

Încă nu înțelegeam de ce nu mă sunase.

Noah mi-a întors privirea încruntându-se.

— Sigur că da, a spus, apoi și-a sprijinit obrazul pe mâna mea și m-a privit ca și cum chiar credea ceea ce spunea. Îmi pare rău pentru ce ți-a spus mama. Știi că nu e adevărat, a murmurat, cuprinzându-mi gâtul cu brațele.

Am privit-o nesigur. Puțin îmi păsa de părerea mamei ei, dar mă îngrijora faptul că Jenna avea dreptate, că Noah nu se simțea bine și, pe deasupra, nu avea suficientă încredere în mine încât să-mi spună cu sinceritate ce era cu ea.

I-am luat mâna și am pus-o între noi, ca să-și poată vedea rănile din palme. A privit tulburată pentru o clipă, dar deloc surprinsă. I se întâmplase de mai multe ori.

— E din cauza mea? am întrebat.

Mă luptam să-mi păstrez calmul și încercam să uit de tot ceea ce o făcea pe Noah să retrăiască amintirile neplăcute din copilărie. Fața mea purta încă urmele loviturilor pe care le încasasem la întoarcerea ei din Europa. Eu îi aminteam permanent că violența nu dispăruse din viața ei și a trebuit să-mi stăpânesc impulsul de a pleca imediat, pentru că era clar că prezența mea îi făcea mai mult rău decât bine.

— Sigur că nu, a răspuns automat. Nicholas, nu da lucrurilor mai multă importanță decât trebuie, am avut doar un coșmar și...

— Nu a fost doar un coșmar, Noah, am răspuns, încercând să-mi controlez pornirile. Ar fi trebuit să te vezi, parcă te tortura cineva. Spune-mi ce visai, te rog, pentru că știu că s-a întâmplat de mai multe ori.

A făcut ochii mari, surprinsă de cuvintele mele. S-a ridicat și s-a îndepărtat de mine cu câțiva pași.

— A fost doar de data asta, a declarat, întorcându-mi spatele.

M-am ridicat din pat.

— Pe naiba doar de data asta, Noah! am izbucnit.

De ce mă mințea?

— Nick! a spus ea, întorcându-se spre mine.

Camera era cufundată în întuneric, cu excepția luminii slabe care intra pe fereastră.

— Chestia asta nu are nicio legătură cu tine, a continuat ea.

Îmi doream să o cred. Mai mult decât atât, o parte din mine știa că toată situația asta avea legătură cu ceea ce i se întâmplase în copilărie. Dar credeam că totul se terminase odată cu moartea ticălosului de taică-său. Mă scotea din minți să descopăr că încă mai era urmărită de demonii din trecut. M-am apropiat, încercând să mă liniștesc și s-o

liniștesc și pe ea. M-a privit cu neîncredere, dar m-a lăsat să mă apropii.

— Ascultă-mă, când vei fi pregătită, vreau să-mi povestești, am spus, punându-mi mâinile pe umerii ei.

Am detestat faptul că acel moment nu venise.

— Știi că sunt alături de tine, nu suport să te văd suferind, Noah, vreau doar să știu ce pot să fac ca să te simți mai bine.

Ochii i s-au umezit. Noah plânsese în ultimele două luni mai mult decât mi-aș fi imaginat vreodată. Înainte nici măcar nu plângea. Și, sincer să fiu, nu știam care variantă era mai rea.

Am tras-o spre mine și am strâns-o în brațe. Era atât de mică pe lângă mine. Nu suportam să știu că o chinuia ceva. S-a îndepărtat puțin și, punându-și mâinile pe fața mea, m-a obligat să cobor privirea și să mă uit fix în ochii ei.

— Încetează să crezi că e vina ta, Nick, a șoptit cu ochii umezi de lacrimi, dar la fel de fascinanți.

Când ne priveam așa, simțeam că fac parte dintr-un întreg unic, că ea îmi aparținea: eram în stare să ucid pentru privirea aceea.

— Tu ești singura persoană care îmi aduce liniștea în viață, ești singurul cu care mă simt în siguranță.

— Dar de ce ți-e frică? nu m-am putut abține să nu întreb.

Privirea i s-a schimbat și am văzut cum acea transparență din urmă cu câteva clipe se ascunsese în spatele acelui zid care se tot ridica între noi, fără să conteze de câte ori încercasem să-l demolez. Se ridica mereu în forță când ieșeau la suprafață anumite probleme.

Nu am putut însă să insist asupra acestui subiect sau să aștept să-mi răspundă, pentru că zgomotul produs de spargerea unui obiect la parter ne-a făcut pe amândoi să tresărim.

— Ce-a fost asta? a murmurat Noah, îndreptându-și privirea spre ușă, cu teama întipărită din nou pe chip.

M-am întors, punându-mă între ea și ușă. Mai mult ca sigur fusese Steve sau Prett.

— Cine mai e acasă? am întrebat-o, păstrându-mi calmul.

S-a lăsat liniștea câteva secunde.

— Doar noi, a răspuns Noah și am simțit-o lipindu-se de spatele meu.

„La naiba!"

21

NOAH

Deşi zgomotul unui obiect spart cu un etaj mai jos mă lăsase împietrită de frică, preţ de câteva clipe m-am bucurat pentru întrerupere.

„De ce ţi-e frică?"

Întrebarea era atât de complicată, făcea trimitere la atâtea aspecte ale vieţii mele şi putea avea mai multe răspunsuri atât de diferite încât era cea mai grea întrebare pe care mi-o putea adresa cineva. Cu atât mai mult dacă venea din partea lui Nicholas. Dacă începeam să vorbesc despre toate temerile care erau încă prezente în mintea mea îmi puteam crea multe probleme. Erau lucruri care mai bine rămâneau îngropate adânc, deşi unele dintre ele se încăpăţânau să iasă la suprafaţă şi să-mi amărască viaţa.

— Spune-mi că ai activat alarma, Noah, a zis Nicholas, apropiindu-se de uşa închisă, apoi a deschis-o uşor cât să poată scoate capul fără să facă zgomot şi să asculte cu atenţie.

— Avem alarmă? am întrebat, simţindu-mă ca o idioată şi atunci am început să mă sperii cu adevărat.

Nicholas m-a săgetat cu privirea.

— La naiba, Noah! a exclamat scurt şi a ieşit pe hol, făcându-mi semn să rămân unde eram şi să nu fac niciun zgomot.

L-am ignorat şi m-am lipit de el, ascultând cu atenţie. Câteva secunde nu s-a auzit nimic în afară de respiraţiile noastre. Apoi s-au auzit nişte voci de bărbaţi.

Nicholas s-a întors repede, m-a prins de braţ şi a intrat din nou în cameră, trăgându-mă după el. L-am privit îngrozită când şi-a dus degetul la buze, indicându-mi să tac.

— Dă-mi telefonul tău, mi-a cerut în şoaptă, încercând să pară calm, deşi mi-am dat seama că nu-i era uşor.

Am încuviinţat, dar o clipă mai târziu am înjurat printre dinţi.

— Fir-ar să fie, l-am lăsat la piscină! m-am plâns pe acelaşi ton şoptit.

Cum puteam să fiu atât de proastă? Întotdeauna aveam telefonul la mine, iar acum, când aveam nevoie de el, îl lăsasem afară, în grădină.

— Al meu e jos, pe măsuţa de lângă uşă.

Creierul lui a început să lucreze rapid.

— Ascultă-mă, vreau să rămâi aici, a spus el, cuprinzându-mi faţa în mâini.

Am clătinat din cap.

— La naiba, Noah, rămâi aici, eu mă duc să caut telefonul care e în cameră la tata şi să sun la 911!

— Nu, nu, stai cu mine, l-am implorat disperată.

Doamne, eram atât de speriată! Nu mai fusesem niciodată victima unui jaf sau într-o situaţie asemănătoare. Răpirea fusese groaznică, e adevărat, dar asta nu însemna că devenisem mai puternică în faţa acestui gen de situaţii, ci mai degrabă invers. Îmi era atât de frică încât îmi tremurau mâinile.

— Nicholas, au tăiat curentul, n-o să funcţioneze telefonul, am spus când mi-am dat seama ce se întâmplă.

Înainte de a-mi putea răspunde, am auzit din nou vocile, de data asta mai aproape. Nicholas mi-a făcut semn să tac punându-mi mâna la gură şi atunci am auzit clar vocile a doi indivizi care urcau scările.

Am rămas tăcuţi un minut care ni s-a părut o veşnicie, până când vocile au părut să se îndepărteze. Asta însemna că, în loc să-şi continue drumul pe hol, se îndreptau spre camera părinţilor noştri.

Nick s-a întors spre mine, m-a privit câteva clipe şi expresia mea l-a convins că, indiferent ce avea de gând să facă, trebuia să mă ia cu el.

— Stai în spatele meu şi nu face zgomot, m-a avertizat.

Apoi a deschis uşa şi a ieşit pe holul întunecat. Mă simţeam copleşită şi încă o dată retrăiam anumite întâmplări petrecute în întuneric, pe care era mai bine să nu mi le amintesc şi care nu făceau decât să-mi alimenteze teama. Dacă mă gândeam bine, nimic bun nu se întâmpla pe întuneric. Mă rog, cu o singură excepţie, dar nu era momentul să mă gândesc la aşa ceva.

Din fericire, camera lui Nicholas era chiar vizavi de a mea. Am intrat rapid, iar el a încuiat uşa. Am rămas nemişcată în mijlocul camerei, în timp ce el cotrobăia în dulap, de unde a scos o casetă dintr-un fel de seif.

— Ce ai acolo? am întrebat, simţind că teama mă împiedica să respir normal.

— Nimic, a răspuns, apropiindu-se de fereastră şi deschizând caseta.

S-a aplecat şi atunci am văzut ce îi ieşea din buzunarul blugilor.

— Ce naiba faci cu o armă, Nicholas?!

A trebuit să recurg la tot autocontrolul de care eram în stare ca să nu ridic glasul.

S-a întors spre mine, privindu-mă cu seriozitate.

— Vreau să cobori pe fereastra asta, Noah, mi-a poruncit, ignorând întrebarea mea. Copacul are multe crengi, nu-ţi va fi greu.

Lacrimile ameninţau să mi-o ia din nou la vale pe obraji. L-am privit clătinând din cap. Nu puteam risca, nu puteam să cad din nou pe fereastră. Nu, pur şi simplu nu puteam să fac asta.

— Nicholas, nu pot, am mărturisit într-o şoaptă abia perceptibilă, înecată de lacrimi.

De ce se încăpăţâna destinul să mă facă să retrăiesc situaţii pe care doream cu disperare să le las în urmă?

— De ce nu poţi? a întrebat neîncrezător, privindu-mă de parcă aş fi fost nebună, de parcă n-aş fi fost conştientă că eram în pericol.

Ne aflam în casa unui milionar, nu a unei persoane obişnuite, cineva tăiase curentul, iar asta demonstra că totul fusese plănuit, pentru că probabil ştiau că William nu era acasă, aşa cum ştiam şi eu, şi personalul de serviciu.

I-am întors privirea şi imediat faţa i s-a luminat, semn că a înţeles ce voiam să spun. S-a apropiat de mine şi şi-a pus mâinile pe chipul meu.

— Noah, nu e ca şi cum ai sări pe fereastră, iubita mea, a spus pe un ton calm, deşi privirea i s-a îndreptat spre uşa dormitorului preţ de o secundă imperceptibilă. Am coborât pe copacul ăsta de mii de ori când eram mic, n-o să cazi, n-o să păţeşti nimic.

Ştiam că ceea ce spunea era logic, dar eram paralizată de frică. Ferestrele, să sar pe fereastră... Consecinţele unei astfel de sărituri pe fereastră fuseseră devastatoare pentru mine. Mi-am dus mâinile la cicatricea de pe abdomen, aproape fără să-mi dau seama.

Nicholas a băgat de seamă, mi-a urmărit reacţia cu privirea şi am văzut tristeţea inundându-i chipul, deşi a ascuns-o cât a putut de bine. Era un subiect tabu deocamdată, eu nu vorbeam despre asta, el nu vorbea despre asta. Deşi trebuia să o facem în viitorul apropiat.

— Te rog, Noah, fă-o pentru mine! m-a rugat cu disperare. Nu pot permite să păţeşti ceva din nou.

Am încercat să mă pun în locul lui. Dacă mi se întâmpla ceva sau dacă ne vedeau cei care se strecuraseră în casă, habar n-aveam ce se putea întâmpla. Dintr-odată mi s-a făcut frică pentru Nicholas, îi cunoşteam temperamentul şi eram sigură că în clipa aceea abia se stăpânea să nu iasă din cameră şi să se pună în pericol. Faptul că era încă lângă mine nu însemna decât un lucru: că îi păsa mai mult de mine decât de ceea ce ar fi putut să facă sau să fure indivizii respectivi.

— Coboară tu primul, iar eu te urmez, i-am spus, încercând să-mi controlez emoţiile.

Ştiam că, dacă aş fi coborât eu prima, cel mai probabil era ca Nicholas să se ducă după ei. Şi, pentru că văzusem arma, teama că i s-ar fi putut întâmpla ceva a depăşit orice altă teamă pe care o simţisem până atunci.

M-a săgetat cu ochii săi albaştri şi mi-am dat seama că avusesem dreptate. Intenţia sa nu era să coboare pe fereastră cu mine.

— Uneori îmi vine să te strâng de gât, m-a ameninţat, dar după aceea m-a sărutat rapid pe buze.

M-am bucurat că vila era suficient de mare încât să nu fim auziţi vorbind, chiar dacă o făceam în şoaptă.

Nicholas a ieşit cu uşurinţă pe fereastră şi m-am apropiat să-l văd coborând. Copacul avea cam trei metri înălţime. Uitându-mă pe fereastră, amintirile despre accidentul pe care-l suferisem au revenit ca să mă chinuiască. Atunci când sărisem pe fereastra aceea, nu avusesem timp nici măcar să asimilez ce făceam. Îmi amintesc că eram atât de speriată încât nu m-a interesat nimic altceva decât să scap din acel infern al întunericului şi al abuzurilor. Tatăl meu devenise chiar monstrul de care se tem toţi copiii când sunt mici, doar că, în clipa aceea, mama nu era lângă mine să-mi spună că totul era un coşmar. Monstrul exista cu adevărat, iar eu fusesem nevoită să sar pe fereastră ca să scap de el.

Nick a ajuns repede jos, pe iarbă, şi mi-a făcut semn să mă grăbesc să-l urmez. Am privit înapoi speriată când am auzit un zgomot de partea cealaltă a uşii. Fără să mai stau pe gânduri, am scos picioarele pe fereastră şi m-am agăţat de crengile copacului. Trebuia să cobor înainte să fim văzuţi. Faptul că îl vedeam pe Nick dedesubt, pregătit să mă prindă în cazul în care cădeam, m-a ajutat să mă liniştesc. Când m-a strâns în braţe câteva minute mai târziu, am simţit că puteam respira din nou normal.

— Haide, a spus, trăgându-mă după el spre grădina din spate. Unde ţi-ai lăsat telefonul?

Amândoi priveam în toate direcţiile, de frică să nu apară cineva din întunericul nopţii.

Slavă Domnului, telefonul meu era exact acolo unde îl lăsasem, pe un şezlong, dar asta nu a fost tot ce am găsit. Thor, câinele pe care amândoi îl adoram, zăcea la un metru distanţă de piscină. Nu-mi dădusem seama că nu-l auzisem lătrând şi am simţit cum stomacul mi s-a strâns de frică. Nicholas a alergat spre el şi şi-a pus urechea pe pieptul animalului. Mi-am dus mâna la gură îngrozită.

— Trăieşte, a zis, iar eu am răsuflat adânc.

M-am apropiat şi am îngenuncheat lângă el. Respiraţia câinelui era regulată, ca şi cum ar fi fost adormit, şi nu părea să fie rănit.

— Probabil l-au adormit cu vreun sedativ, a continuat Nick, mângâindu-l pe cap.

M-am aplecat deasupra lui şi l-am sărutat pe gâtul blănos.

— Haide, Noah, putem fi văzuţi, a spus Nick, trăgându-mă de mână şi obligându-mă să-l las acolo pe Thor.

Nick a luat telefonul şi m-a târât până în spatele casei de la piscină. M-a împins spre perete şi s-a postat în faţa mea, protejându-mă cu trupul său. Faptul că eram acolo în acea situaţie mi-a amintit de petrecerea pentru ziua mea de naştere şi m-am gândit că era ironic să fim nevoiţi să ne ascundem exact în acel loc ca să nu fim văzuţi.

Nu şi-a luat ochii de la mine în timp ce tasta numărul serviciului de urgenţe. Nicholas a explicat situaţia, faptul că nişte indivizi pătrunseseră la noi în casă, şi a dezvăluit unde eram ascunşi. A fost informat că o patrulă era pe drum şi i s-a spus să rămânem unde eram. Când a închis, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe creştet.

— Eşti bine? m-a întrebat, dându-se înapoi pentru a-mi putea observa faţa. Aici n-o să ne vadă, nu o să păţeşti nimic.

Eram într-o stare atât de intensă de agitaţie încât am simţit cum mâinile începeau să îmi tremure. Coşmarul, faptul că Nicholas mă auzise, tot ceea ce îmi spusese după

aceea şi faptul că fusesem nevoită să sar pe fereastră... Îmi venea să mă ghemuiesc pe jos şi să aştept ca lucrurile să revină la normal. Simţeam nevoia să scap de amintirile neplăcute.

— Îmi dai un sărut? l-am întrebat, evitând să-i răspund la întrebare.

Simţeam adrenalina curgându-mi prin vene şi nu aveam să mă liniştesc până la venirea poliţiei.

A părut surprins de rugămintea mea, dar s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale mele. Intenţia sa fusese să mă sărute scurt, dar eu mi-am împletit mâinile la ceafa lui şi l-am încurajat ca sărutul să fie mai pasional. Nicholas m-a luat în braţe şi m-a lipit cu spatele de perete. Ştiam care era explicaţia, toată frustrarea resimţită din ziua în care ne revăzuserăm după o despărţire de o lună, cearta cu mama, îndoielile... Totul ieşise la suprafaţă în clipa aceea.

Nick a redus din intensitatea sărutului când şi-a dat seama că situaţia era pe punctul de a ne scăpa de sub control, iar eu l-am îmbrăţişat şi am rămas lipită de el. Am atins cu mâinile un obiect îndesat la betelia blugilor, iar în clipa aceea a făcut un pas înapoi, dezlipindu-se de mine.

Ne-am privit o secundă în tăcere, cu respiraţia accelerată. Am văzut cum îşi scotea un obiect de la spate şi îl repoziţiona astfel încât să nu-l deranjeze. Am început să tremur când am văzut pistolul.

— N-ar trebui să ai aşa ceva, l-am avertizat când s-a îndepărtat.

Înainte de a-mi putea răspunde, am auzit sirenele maşinilor de poliţie. S-a apropiat de mine şi şi-a pus mâinile pe faţa mea.

— Acum, te rog să stai lângă mine.

Am încuviinţat şi l-am luat de mână ca să trecem împreună prin ceea ce urma.

Nicholas nu s-a îndepărtat nicio clipă de lângă mine. Când am ieşit din ascunzătoarea noastră, am văzut două maşini de poliţie. La uşă se crease o busculadă şi câţiva

vecini se apropiaseră temători ca să se intereseze care era problema. Erau doi hoţi şi fuseseră prinşi în flagrant, nu au avut cum să scape. Cel mai rău lucru era că erau înarmaţi, ceea ce mi-a amintit că şi Nick avea o armă.

L-am privit tăcută în timp ce vorbea cu poliţiştii şi le explica tot ce se întâmplase şi cum coborâserăm pe fereastră. Agenţii şi-au notat totul în carneţele şi ne-au spus că trebuie să mergem la secţia de poliţie să dăm declaraţii.

— O puteţi face mâine, domnule Leister, a spus poliţistul, privindu-mă cu îngrijorare. Poate că ar fi mai bine să vă odihniţi acum.

— Sper să putrezească în închisoare, a afirmat Nicholas, îndreptându-şi privirea spre maşina de poliţie care tocmai părăsea proprietatea noastră.

După această discuţie şi după câteva conversaţii politicoase cu vecinii, poliţiştii au plecat şi, odată cu ei, şi toţi ceilalţi. Am sunat-o pe mama ca să-i povestesc cele întâmplate.

— Spune-i lui Nick să rămână cu tine în seara asta, mi-a cerut şi, deşi m-a surprins, am simţit o căldură în stomac şi o senzaţie de recunoştinţă pe care le uitasem de mult. O să ajungem şi noi cât putem de repede.

Când am închis, Nick m-a tras după el înăuntru, a încuiat uşa şi a format codul alarmei despre a cărei existenţă abia aflasem. Mi-a explicat cum se activează şi unde e. Iar eu am jurat să nu o mai las niciodată dezactivată.

— Să mergem la culcare, a spus, luându-mă de mână în timp ce urcam scările.

Am ajuns în camera lui şi mi-a dat o bluză curată de pijama. Ne-am schimbat amândoi în tăcere, complet îngânduraţi.

— Dacă nu m-aş fi hotărât să vin..., a comentat brusc şi am văzut frica întipărită pe faţa lui.

Imaginile care cu puţin timp în urmă îmi trecuseră prin minte se citeau acum pe chipul lui.

— De asta vreau să stăm împreună, ca să te protejez, să fiu lângă tine de fiecare dată când vei avea nevoie de mine.

Acum îmi era totul atât de limpede. Siguranța pe care mi-o transmitea, cât de bine mă simțeam când știam că e lângă mine... Era adevărat ce spunea, aveam nevoie de el, în el aveam încredere, era leacul împotriva coșmarurilor mele: el îmi speria demonii.

— O să-i spun mamei, Nick, promit, l-am asigurat, îndepărtând orice îndoială care îmi trecea prin minte.

Era evident, trebuia să locuiesc cu Nicholas. Un zâmbet sincer i-a luminat chipul, m-a sărutat pe buze și m-a îmbrățișat strâns. Era ciudat să fiu acolo, în camera lui. Fuseseră puține momentele petrecute împreună între acești patru pereți, pentru că el se mutase imediat după începutul relației noastre. Dar mi-a venit în minte prima dată când făcuserăm dragoste... Cât de tulburată eram și cât de frumos fusese. Mă tratase de parcă aș fi fost de cristal. Acum relația dintre noi era atât de diferită... Pe măsură ce trecea timpul, totul părea să fi devenit mai intens, ca și cum aveam nevoie de mai mult și nu știam cum să gestionăm situația.

— Vino! mi-a spus el simplu.

Am făcut ce îmi cerea. M-am băgat în patul lui și m-am ghemuit sub pături. M-am lipit de el ca o ventuză, lăsându-mă îmbrățișată, și mi-am sprijinit capul de pieptul său. Nicholas a stins lumina și ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că visam, dar, de data aceasta, ceva mult mai frumos: pe el.

22

NICK

M-am trezit cu Noah şoptindu-mi la ureche:

— Nick, trezeşte-te!

Am gemut fără să deschid ochii şi atunci şi-a trecut limba peste bărbia mea cu un gest delicat şi seducător.

„O, Dumnezeule!"

— Nick, a repetat, în timp ce mâna îi cobora pe pieptul meu, oprindu-se uşor deasupra liniei de păr care îmi cobora de la buric.

M-am înfiorat, dar am decis să continui jocul.

— Sunt frânt, pistruiato. Dacă vrei ceva, va trebui să te străduieşti mai tare.

Nu eram obişnuit ca Noah să încerce să îmi atragă atenţia în felul ăsta. Aproape întotdeauna eu eram cel care avea iniţiativa ori de câte ori se ivea ocazia şi mi-a plăcut acest schimb de roluri.

— Va trebui să-mi găsesc pe altul, a spus, captându-mi imediat atenţia şi alertându-mă.

Am simţit-o îndepărtându-se, am deschis ochii şi m-am aşezat deasupra ei atât de repede încât nici dacă ar fi vrut n-ar fi avut cum să scape. M-am lăsat cu toată puterea peste ea şi am savurat atingerea membrului meu în erecţie peste ţesătura delicată a lenjeriei ei intime.

Noah a respirat adânc şi m-a privit în ochi. Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul ei şi i-am strâns uşor unul dintre sânii goi.

— Am dormit prea puțin, pistruiato, am spus dezmierdând-o, în timp ce buzele mele se afundau ușor în gâtul ei. Ce-ți veni așa de dimineață?

— Apelez la datoria ta ca iubit al meu, a răspuns, legănându-și șoldurile în sus și scoțând mai multe suspine întretăiate, cu fața îngropată în umărul meu gol.

— Poți să apelezi când vrei la datoria mea de iubit. Acum stai cuminte, i-am poruncit, imobilizând-o pe pat.

Dumnezeule, o simțeam atât de mică sub mine! Doream să o sărut încet de nenumărate ori, până când nu și-ar mai fi amintit nici cum o cheamă.

— Ești conștientă că e posibil ca părinții noștri să fi venit deja, nu-i așa?

Nu-mi păsa câtuși de puțin de părinții noștri, dar voiam să o fac să mai aștepte câteva clipe înainte de a-i oferi ce dorea. Ca răspuns, mi-a înconjurat mijlocul cu picioarele și s-a lipit ușor de mine.

— De când îți pasă de asta? a răspuns deranjată.

Am zâmbit în semiîntunericul din cameră și, înainte de a putea reacționa, mâna ei a coborât spre pantalonii mei. A încercat să o strecoare înăuntru, dar am oprit-o înainte de a-mi pierde controlul.

— Dacă îmi amintesc bine, ultima dată ai fost tu cea care a condus ostilitățile, pistruiato, iar acum încerci să faci același lucru. Cine ți-a dat voie?

— Voie? a repetat, ridicând din sprâncene. Până la urmă, o să rămâi fără sex, dacă mai faci mult pe deșteptul.

Am râs, îngropându-mi fața în umărul ei, am mușcat-o și, pentru o clipă, mi-am pierdut uzul rațiunii.

— Nu o să regreți că m-ai trezit, iubito, am asigurat-o, scoțându-i pijamaua și mângâindu-i trupul până ce am ajuns exact acolo unde îmi doream să fiu.

I-am sărutat ușor picioarele și coapsele și am numărat până la zece, încercând să-mi păstrez autocontrolul. Noah s-a foit agitată, oftând încet, și am observat că strângea

cu putere cearşaful, confirmând că spusele mele aveau să devină realitate.

— Uită-te la mine, i-am cerut.

Când privirile ni s-au întâlnit, nu am mai putut să-mi iau ochii de la ea.

— Dumnezeule! a exclamat.

— Îţi place? am întrebat-o, dar în clipa aceea am auzit un zgomot de partea cealaltă a uşii.

Am înjurat printre dinţi şi m-am aşezat deasupra lui Noah, acoperind-o în întregime cu corpul meu şi trăgând cuvertura peste amândoi.

— Ce faci?! Eram pe punctul să...

I-am acoperit gura cu mâna exact când uşa camerei s-a deschis cu un scârţâit.

— Nicholas? am auzit vocea Raffaellei în întuneric.

La naiba!

— Dormeam, Raffaella, am răspuns, încercând să-mi disimulez respiraţia agitată.

Noah s-a încordat sub mine, devenind ţeapănă ca un par.

— Îmi pare rău, voiam doar să-ţi mulţumesc că ai rămas cu Noah.

Mi-am lipit şi mai mult trupul de cel al lui Noah şi am simţit-o tremurând, venind în întâmpinarea mea aproape din inerţie. A închis ochii strâns.

— N-ai pentru ce. N-aş fi lăsat-o singură, am spus, zâmbind în întuneric şi dezmierdând-o cu mâna.

M-a privit alarmată şi a trebuit să recurg la întregul meu autocontrol ca să nu izbucnesc în râs.

— Ştiu, a zis Raffaella pe un ton calm. Bine, te las să dormi. Mie şi tatălui tău ne-ar plăcea să luăm mic-dejunul împreună cu toţii astăzi. Mă duc s-o trezesc pe Noah.

— Minunat, am răspuns, strâmbându-mă de durere când am simţit dinţii lui Noah înfigându-se în braţul meu.

Mama ei a închis, în sfârşit, uşa, iar Noah mi-a dat o palmă cu putere peste umăr.

— Idiotule! m-a admonestat supărată.

Am râs din nou şi am redus-o la tăcere cu un sărut. Mi-am introdus limba între buzele ei strânse şi am savurat-o în voie, în timp ce degetele mele continuau să se joace cu pielea ei. Furia i-a dispărut la fel de repede pe cât de rapide erau mişcările mâinii mele.

— Eşti un cretin, a spus, închizând strâns ochii şi bucurându-se de mângâierile mele.

— Un cretin norocos. Vino încoace, i-am poruncit, în timp ce îmi scoteam chiloţeii şi, fără să mai stau pe gânduri, o îmbrăţişam strâns.

Am gemut când am simţit-o lipindu-se de mine. Noah a murmurat ceva neinteligibil şi am început să mă mişc fără să pierd timpul.

— Te rog, Nicholas, vreau să termin, a şoptit ea, strângându-mă atât de tare încât şi-a înfipt unghiile în spatele meu.

O lăsasem neterminată mai devreme, aşa că am început din nou s-o mângâi, în timp ce continuam să mă mişc sub ea.

Când am simţit-o gemând, m-am oprit câteva secunde, concentrându-mă să prelungesc momentul şi să nu termin şi eu odată cu ea.

I-am acoperit gura cu mâna ca să n-o audă nimeni şi am început din nou, de data asta mai lent, aşteptând să îşi revină.

Nimic nu se compara cu plăcerea de a o simţi aşa, fără nicio barieră, piele pe piele. De când Noah lua anticoncepţionale, eram în al nouălea cer.

— Încă o dată, Noah, hai s-o facem împreună, i-am cerut, mărind ritmul.

Şi am făcut-o. Am atins împreună acea senzaţie spectaculoasă de eliberare, care ne-a lăsat epuizaţi câteva minute.

Am rămas nemişcaţi în pat, respirând greoi şi încercând să ne recăpătăm suflul.

— Asta se întâmplă dacă mă ataci dimineaţa, am comentat cu gura lipită de gâtul ei.

— O să ţin minte data viitoare.

Trecuseră mai multe luni de când luasem ultima dată mic-dejunul cu tata în bucătărie. Cred că s-a întâmplat la puţin timp după ce Noah ieşise din spital după răpire. A fost foarte ciudat să repet experienţa. Era şi Raffaella, aşa că am luat mic-dejunul în familie.

Nu voiam ca ei să-şi dea seama cât de puţin îmi doream să fiu acolo. În plus, Noah se întrista când vedea că nu mă înţeleg cu mama ei, aşa că am încercat să par calm. Noah era lângă mine, mai mult se juca cu cerealele din farfurie decât le mânca. Radioul, ca întotdeauna, se auzea în fundal şi, când tata şi Raffaella s-au aşezat în faţa noastră, mi-am dat seama că nu era doar un mic-dejun în familie.

— Ei bine..., a început tata, mutându-şi privirea de la Noah la mine şi înapoi. Cum merg lucrurile? În curând pleci la facultate, Noah. Ai pregătit tot?

— Nu, nici nu am început încă, a răspuns ea, vârându-şi o lingură uriaşă de cereale în gură.

M-am încordat văzând că nu spunea nimic despre decizia de a se muta cu mine. Era un moment la fel de bun ca oricare altul, dar nu a dat niciun semn că ar fi intenţionat să le spună.

— Ştii deja cine va fi colega ta de cameră? a vrut să ştie mama ei, iar Noah s-a înecat.

Am întins mâna şi i-am dat câteva lovituri uşoare pe spate.

— Încă nu, a spus cu o voce răguşită.

La naiba, voiam să dispar din bucătăria aia.

Raffaella s-a uitat la tata şi apoi s-au concentrat amândoi asupra noastră.

— Voiam să vorbim cu voi, a început el. Cred că în ultimele luni nu ne-am comportat ca o familie. Am avut mai multe conflicte și voiam să rezolvăm problemele ca să ne putem înțelege cu toții un pic mai bine.

Nu mă așteptam la asta. L-am fixat cu privirea pe tata și am lăsat cana de cafea pe masă. Eram numai urechi.

— O să acceptați o dată pentru totdeauna că suntem împreună? m-am interesat fără ezitare.

Raffaella s-a îndreptat în scaun, iar tata a avertizat-o cu privirea.

— Acceptăm că sunteți tineri și că vă plăceți și că..., a spus Raffaella.

— Ne iubim, mamă, cred că asta înseamnă mai mult decât să ne plăcem, a declarat Noah, intervenind în discuție.

Mama ei și-a strâns buzele și a dat din cap.

— Înțeleg, Noah, serios, știu că voi credeți că v-am făcut viața un iad și că nu accept relația voastră și e posibil să aveți dreptate. Dar sunteți foarte tineri și diferența de aproape cinci ani dintre voi e mare, mai ales când ai opt-sprezece ani recent împliniți, Noah, a precizat Raffaella, îndreptându-și toată atenția asupra ei. Nu vă cer decât să luați lucrurile ușor. Nick, sper să înțelegi că fiica mea mai are multe experiențe de trăit, că urmează să înceapă facultatea și că vreau să experimenteze și să se distreze, să profite la maximum de ceea ce eu nu aș fi putut niciodată să-i ofer.

M-am încordat și am simțit cum furia începea să clocotească în mine.

— Vrei să spui că, dacă e cu mine, nu se distrează, că nu o s-o las să se bucure de facultate?

— Ce vrea să spună este că viețile voastre nu trebuie să se învârtă una în jurul celeilalte, mai aveți încă multe de văzut și de făcut, nu vrem să vă grăbiți, a intervenit tata, încercând să calmeze spiritele. După cum spuneam, voiam să facem un târg, un fel de acord de pace. Ce părere aveți? a continuat el, oftând adânc.

— Nu am de gând să închei niciun acord: Noah e iubita mea și nu mai e nimic de discutat sau de negociat.

Tata a respirat adânc și mi-am dat seama că își stăpânea impulsul de a începe să tune și să fulgere.

— Atunci vreau să ne faceți o favoare și, în schimbul ei, promitem să nu ne mai amestecăm în relația voastră.

— Ce fel de favoare? l-am întrerupt, cu dorința de a trece mai repede la subiect.

Tata părea să cântărească cum să-și formuleze cererea.

— Peste o lună se împlinesc șaizeci de ani de la înființarea companiei Leister Enterprises. O să organizăm o petrecere la care vor veni tot felul de invitați, probabil chiar și președintele. Toți banii care se vor strânge vor fi donați unui ONG care furnizează alimente pentru persoane din lumea a treia. Este un eveniment vital pentru companie, Nicholas, tu știi foarte bine despre ce vorbesc, iar acum, că avem noi proiecte, este foarte important să transmitem o imagine de familie puternică și unită, să ne prezentăm ca o echipă în fața presei și a celorlalți invitați.

— Știu cât de important este, am ajutat la organizarea evenimentului, dar nu știu ce legătură are asta cu relația mea cu Noah, am spus încruntat.

— E foarte simplu: dacă apăreți la petrecere împreună, îți poți imagina cum vor arăta articolele din presă. Toate se vor concentra asupra voastră și asupra scandalului pe care îl presupune relația asta. Nu, Nicholas, nu mă întrerupe, m-a oprit, văzând că intenționam să-l contrazic. Știu foarte bine că relația voastră, oricât de puțin ne-ar plăcea, e perfect acceptabilă, sunteți doar frați vitregi, dar multe persoane nu vor vedea lucrurile așa. Vreau să transmit o imagine solidă de familie și, dacă apăreți împreună ca un cuplu, imaginea aceasta va fi pătată de stupoarea și dezgustul multora dintre participanții la petrecere. Mă refer la oameni în vârstă, oameni cu bani mulți, care nu acceptă anumite comportamente.

— E ridicol, nimeni n-o să se uite la noi, pentru numele lui Dumnezeu, nu interesează pe nimeni ce facem sau ce nu facem.

— Ar fi adevărat dacă în ultimii ani nu te-ai fi afişat cu tot felul de fete care apar de obicei în revistele mondene. Nicholas, ştii foarte bine că întotdeauna ai trezit interesul presei. Gândeşte-te cum eşti întâmpinat la fiecare eveniment public la care te hotărăşti să participi.

Noah m-a privit cu coada ochiului, iar eu am înjurat printre dinţi. La naiba!

— Îmi ceri să vin la petrecere singur şi să mă port ca şi cum Noah ar fi sora mea mai mică?

— Îţi cer să vii cu una dintre prietenele tale şi să staţi departe unul de celălalt o noapte. Noah va veni şi ea cu cineva, vom poza în familie în faţa presei, vom lua cina, vom purta câteva discuţii şi negocieri importante cu unii dintre invitaţi, iar apoi fiecare va merge la casa lui şi totul va fi ca înainte.

Înainte să explodez, Noah a decis să intervină:

— Sunt de acord, a cedat ea, iar eu am săgetat-o cu privirea.

— Nici să nu te gândeşti, n-o să mergi la o petrecere atât de importantă cu vreun cretin care să creadă că eşti singură. Refuz.

Raffaella, care rămăsese tăcută până atunci, a intervenit:

— Nicholas, la asta mă refer când îţi spun să iei lucrurile mai uşor. Este doar o petrecere. Tatăl tău ţi-a spus cât de importantă este, nu e ca şi cum Noah s-ar căsători cu altul, pentru numele lui Dumnezeu. Din partea noastră poate să vină şi singură.

Am respirat adânc de câteva ori şi m-am ridicat în picioare.

— O să mergem, o să pozăm în faţa camerelor cum vrei tu, dar te avertizez că mai târziu, când se va descoperi relaţia noastră, o să fii văzut ca ultimul mincinos.

Am ieşit împreună în grădina din spatele casei, fără să spunem un cuvânt. Eram atât de nervos încât am rămas

cu ochii aţintiţi la valurile mării care se izbeau de stânca de sub casa noastră pentru a încerca să mă calmez. Am simţit braţele lui Noah cuprinzându-mă din spate şi obrazul său sprijinindu-se uşor pe spatele meu. I-am acoperit mâinile cu mâna mea şi m-am simţit puţin mai bine.

— Nu e aşa de grav, Nick, a spus, făcându-mă să-mi pierd calmul.

M-am întors spre ea şi am privit-o foarte serios.

— Ba este, pentru mine este. Noah, nu suport ca lumea să creadă că nu eşti a mea.

— Dar sunt, ştii că sunt, e doar o petrecere, o să dureze câteva ore cel mult, nu-i da mai multă importanţă decât are.

Am clătinat din cap şi i-am cuprins faţa în palme.

— Are foarte mare importanţă. E ultima dată când cedez la aşa ceva, am zis şi am sărutat-o înainte de a putea spune ceva. Eu aş vrea să strig în faţa tuturor că suntem împreună, nu înţeleg de ce nu vrei şi tu acelaşi lucru.

A ridicat din umeri zâmbind.

— Mie nu-mi pasă ce crede lumea. Tu ştii că sunt a ta şi asta ar trebui să fie suficient.

Am oftat şi am sărutat-o pe vârful nasului. „Ar trebui, dar nu este", am gândit în sinea mea. Lucrurile trebuiau să înceapă să se schimbe.

23

NOAH

În după-amiaza aceea stabilisem să mă întâlnesc cu Jenna. Nu o mai văzusem de mai bine de o lună, de când plecasem în Europa, și aveam senzația că mă evită. În sfârșit, acceptase să trec pe la ea și asta făceam chiar în clipa aceea.

Am așteptat la ușă și am admirat imensa grădină din fața casei ei. Spre deosebire de locuința familiei Leister, casa Jennei nu avea poartă privată, ci dădea direct în stradă, deși era ceva de mers până când ajungeai la intrare. Erau o mulțime de copaci falnici cu leagăne galbene și un mic iaz cu broaște și flori frumoase, chiar în dreapta casei, care îi dădeau un aer de basm. Majoritatea vilelor din acel cartier erau uimitoare, dar cea în care stătea Jenna avea o notă specială, de care cu siguranță ea era responsabilă.

— Intrați, domnișoară Morgan! a spus Lisa, menajera.

I-am zâmbit.

— Jenna e în camera ei? am întrebat.

Se auzea de undeva sunetul unor jocuri video care rulau, ceea ce însemna că frații Jennei erau acasă.

— Da, vă așteaptă, a răspuns, după care a ieșit imediat aproape în fugă când s-a auzit zgomotul unui obiect spart.

Am râs și m-am îndreptat direct spre scări. Spre deosebire de casa mea, acestea se găseau într-un alt loc, unde se aflau un salon decorat elegant și un bar cu sute de sticle de diverse băuturi care te ispiteau să rămâi acolo.

Când am bătut la ușa camerei prietenei mele și am intrat, am găsit-o înconjurată de valize și de grămezi de

haine înşirate pe podea, aşezată ca un indian pe covorul cu imprimeu zebră. Avea părul prins în vârful capului într-un coc lejer. Un zâmbet i-a luminat chipul când m-a văzut şi s-a ridicat să mă îmbrăţişeze.

— Mi-a fost dor de tine, blonduţo, mi-a mărturisit, dându-mi drumul apoi, fără să mai adauge nimic.

M-a surprins să constat că nu era extrem de entuziasmată şi nici nu mă trăgea după ea pe pat ca să vorbim şi să-mi pună o avalanşă de întrebări. Am citit pe faţa ei că o preocupa ceva care nu-i permitea să se manifeste în totalitate, energică şi amuzantă.

— Ce făceai? am întrebat-o, încercând să-mi ascund îngrijorarea.

Jenna a privit în jur distrată.

— Ah, asta! mi-a răspuns, aşezându-se din nou pe podea şi invitându-mă să fac acelaşi lucru. Mă decid ce să iau la facultate. Îţi vine să crezi că mai e atât de puţin?

Spre deosebire de ocaziile precedente când vorbiserăm despre facultate, despre faptul că urma să fim independente şi despre cum intenţionam să ne vizităm reciproc, părea mai mult îngrijorată decât entuziasmată de plecare.

— Eu nici măcar n-am început încă să-mi fac bagajele, i-am spus şi m-a invadat o stare de nelinişte la gândul că nu peste mult timp trebuia s-o înfrunt pe mama şi să-i spun că urma să mă mut cu Nick.

Trebuia să-i explic asta şi Jennei, dar ceva mi-a spus că nu era momentul potrivit.

Am ajutat-o câteva minute să împăturească nişte tricouri şi, în timp ce mă străduiam să-mi dau seama ce era cu ea, am privit în jur distrată.

Camera Jennei era opusul camerei mele: în timp ce a mea era decorată în albastru şi alb şi invita la linişte şi relaxare, în dormitorul Jennei pereţii erau vopsiţi în roz aprins, iar toate piesele de mobilier erau negre. Pe una dintre laturi era un manechin mare, cu o mulţime de coliere încâlcite la gât, pe care în mai multe rânduri încercaserăm să le desfacem, pentru că erau grozave şi am fi vrut să le

purtăm. Încercările noastre au fost însă în zadar, iar colierele deveniseră obiecte decorative. Pe altă latură, o canapea cu imprimeu zebră în alb și negru, asortată cu covorul, te invita să te așezi și să te uiți la televizorul cu ecran plat de pe peretele opus. La fel ca mine, avea un dressing, doar că în clipa aceea totul era răvășit.

Muzica lui Pharrell Williams se auzea pe fundal și din nou am fost surprinsă că nici măcar nu fredona versurile melodiilor. Am analizat-o câteva secunde. De când era în stare Jenna Tavish să rămână tăcută mai mult de cinci minute? Am lăsat jos tricoul pe care îl împăturream.

— Ai de gând să-mi spui ce-i cu tine? am spus pe un ton ceva mai dur decât aș fi dorit.

Surprinsă, Jenna a ridicat privirea din pământ și s-a uitat la mine.

— Ce vrei să spui? N-am nimic, a răspuns, dar, în același timp, s-a ridicat și mi-a întors spatele.

S-a îndreptat spre pat, un pat imens care în clipa aceea era plin de lenjerie intimă și reviste de modă.

Am privit-o încruntată.

— Jenna, ne cunoaștem... Nici măcar nu m-ai întrebat despre excursie, știu că ceva nu e în regulă cu tine, spune-mi ce este, am îndemnat-o, ridicându-mă și apropiindu-mă de ea.

Nu-mi plăcea să o văd așa, nu-mi plăcea că prietena mea, cea mai bună prietenă a mea, veselă și plină de viață, era atât de deprimată.

Când a ridicat privirea dintr-o hârtie pe care o avea în mână, am văzut că plângea.

— M-am certat cu Lion. Nu l-am mai văzut niciodată așa, niciodată n-a țipat la mine ca acum.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz și m-am apropiat de ea, surprinsă s-o aud spunând asta.

Lion era o comoară, uneori cam mitocan, la fel ca Nick, totuși o comoară. O trata pe Jenna ca pe o prințesă, nu înțelegeam ce ar fi putut să se întâmple ca să se certe.

— Iubiții noștri sunt idioți, sunt băgați în aceleași mizerii și ne mint că au renunțat la ele pentru noi!

— Au renunțat, Jenna. Nicholas nu mai are de-a face cu oamenii ăia, s-a schimbat.

Jenna a izbucnit în râs, un râs care a sunat aspru. N-o recunoșteam pe prietena mea în clipa aceea, nu știam cine era, îl acuza pe iubitul meu fără niciun motiv și fără logică, exact ca și cum ar fi fost vina lui că Lion îi criticase decizia cu privire la alegerea facultății.

— Ești mai naivă decât credeam, Noah, serios, nu știi nimic.

M-am apropiat de ea. Îmi punea răbdarea la încercare.

— Ce nu știu?

Jenna a tăcut câteva secunde.

— Au de gând să meargă din nou la curse, a răspuns pe un ton amar. Amândoi. Săptămâna viitoare. Nu-i așa că nu ți-a spus?

Am rămas fără cuvinte.

— Nick nu s-ar mai duce niciodată la curse, nu după ce s-a întâmplat anul trecut, am afirmat răspicat o clipă mai târziu.

— Nu e decât o chestiune de timp ca să te convingi singură.

Până la urmă, am plecat de la Jenna. Nu mai voiam să vorbesc cu ea, nu mai voiam s-o ascult. Nicholas nu avea de gând să reia cursele. Promiseserăm amândoi să nu mai comitem aceeași greșeală. Din cauza curselor îmi atrăsesem ura lui Ronnie, care era cât pe ce să mă omoare. În plus, el îl ajutase pe tatăl meu să mă răpească. Ceea ce la început fusese amuzant se transformase într-o aventură extrem de periculoasă și de aceea nu credeam niciun cuvânt din ceea ce-mi spusese Jenna.

Când am ajuns acasă, era aproape ora cinei. Am intrat încercând să nu fac zgomot și am auzit-o pe mama în salon. N-aveam chef să vorbesc cu ea, așa că m-am dus la bucătărie,

am luat o salată gata preparată din frigider, o coca-cola fără zahăr şi am urcat aproape în fugă scările. Exact în clipa în care le-am lăsat pe toate pe pat, a început să-mi sune telefonul mobil.

Din nou era un număr necunoscut.

Fir-ar să fie, nu putea fi decât o anumită persoană. L-am lăsat să sune, simţind cum inima începea să-mi bată mai tare în piept. Încă mă mai simţeam extrem de vinovată că îi promisesem mamei lui Nicholas să mă întâlnesc cu ea şi să vorbim despre el fără ştire lui. Dar asistenta socială îl sunase deja pe Nick să-i spună că mama lui era de acord să o ia pe Maddie la el câteva zile, iar bucuria lui fusese imensă. Nu mai era cale de întors. Maddie urma să sosească abia joi, mai erau două zile, dar ştiam că, de îndată ce femeia aceea avea să ajungă la Los Angeles, trebuia să mă văd cu ea.

Telefonul a sunat din nou şi din nou am preferat să nu răspund. Atunci am primit un SMS.

Ne vedem la hotelul Hilton de lângă aeroport la prânz.

A.

La naiba, Anabel Grason tocmai îmi lăsase un mesaj pe telefon. L-am şters imediat ce l-am citit, nu voiam să existe nicio dovadă a ceea ce eram pe cale să fac. Mă simţeam groaznic, aveam impresia că îl trădam pe Nick şi, de fapt, chiar asta făceam. Totuşi, pe de-o parte, pe lângă bucuria ca sora lui să stea câteva zile cu el fără asistentă socială şi fără program de întâlnire, voiam să aflu ce avea de spus acea femeie, ce alt interes avea să mă vadă în afară de cel de a-şi cunoaşte prin intermediul meu propriul fiu.

Am luat telefonul şi am tastat un răspuns simplu şi monosilabic.

OK.

După ce l-am trimis, mi-au dispărut pofta de mâncare şi puţina demnitate pe care o mai aveam, cel puţin în faţa acelei femei.

— Haide, Noah, alege una! m-a rugat Nicholas exasperat, după ce stătusem mult timp cu mostrele de culori în față, fără să știu ce să aleg.

— Eu aș alege bej, am propus după ce m-am gândit mai mult.

Nick și-a dat ochii peste cap.

— Decât s-o fac bej, mai bine o lăsăm verde, cum e acum, și cu asta basta, a răspuns, luându-mi mostrele din mână.

— Verde? am spus dezgustată. Cum să zugrăvești în verde camera unei fetițe?

Femeia care ne ajuta, așteptând cu răbdare să alegem o culoare pentru camera lui Maddie, a decis că era timpul să intervină.

— Verde este foarte la modă, dar dacă nu sunteți siguri... În câte luni ești? m-a întrebat, uitându-se la abdomenul meu și zâmbind.

Mi-a luat o clipă să înțeleg ce voia să spună.

— Ce? Nu, nu! am negat.

Nicholas a devenit brusc serios și a privit-o fix pe vânzătoare.

— Credeam..., a spus ea, mutându-și privirea de la Nick la mine și apoi la burta mea.

Femeia aceea credea că sunt însărcinată și că alegeam culoarea camerei pentru bebelușul nostru. Bebelușul nostru... Doamne, de ce a trebuit să se gândească la asta? Am simțit un nod în stomac.

— Alegem culoarea pentru camera surorii mele, care are șase ani, i-a spus Nicholas, punând catalogul cu mostre pe tejghea. Vi se pare că arătăm ca niște viitori părinți? Iubita mea are doar optsprezece ani, iar eu douăzeci și doi. De ce nu gândiți înainte să trageți concluzii stupide?

Am făcut ochii mari, surprinsă. Ce naiba îl apucase să izbucnească așa?

— Îmi... pare rău, n-nu...

Înțelegeam stupefacția femeii. Nicholas îi arunca privirea aceea, cea pe care mi-o arunca și mie când făceam ceva care îl scotea din sărite.

— Nu-i nimic. Rămânem la alb, le poți spune zugravilor să înceapă mâine devreme, am precizat, încercând să calmez spiritele.

Nicholas m-a sfredelit cu ochii săi albaștri, dar n-a mai spus nimic.

După ce am plătit, am ieșit din magazin într-o tăcere stânjenitoare. Nu am putut rezista mult, așa că l-am prins de braț, forțându-l să se uite la mine când am ajuns la mașină.

— Poți să-mi spui ce-i cu tine?

Nicholas mi-a evitat privirea, ceea ce a făcut ca neliniștea pe care o simțeam să crească. Teama aceea, teama că nu eram suficient de bună pentru el nu mă părăsea niciodată. Subiectul legat de copii era un aspect la care nu-mi permiteam să mă gândesc, pur și simplu nu puteam, cel puțin deocamdată, pentru că știam că în clipa în care aș fi făcut asta aveam să mă prăbușesc și nu știam dacă mai puteam ieși din acel abis.

— Pur și simplu, nu suport oamenii care se amestecă unde nu le fierbe oala, mi-a răspuns, apoi mi-a cuprins obrajii în palme și m-a sărutat pe frunte.

Știam că îmi ascunde ceva. De fapt, știam exact ce anume îl preocupa, dar nu voiam s-o aud, nu în clipa aceea.

L-am îmbrățișat, sprijinindu-mi obrazul pe pieptul său, și mi-am compus o mină veselă. Am ignorat acea teamă care în momente ca acesta amenința să iasă la lumină și m-am urcat în mașină ca și cum toată discuția respectivă nu avusese loc.

După acest incident, am petrecut toată după-amiaza cumpărând mobila pentru cameră. Totul urma să sosească în ziua următoare. În plus, trebuia să montăm toată mobila în douăzeci și patru de ore dacă voiam ca dormitorul să fie gata până joi. Nick era emoționat, vedeam asta în ochii lui, în entuziasmul cu care alegea lucrurile. Lăsând deoparte

incidentul de mai devreme, fusese foarte amuzant să intru cu Nick în magazinele cu jucării pentru copii.

Am cumpărat câteva jucării și un pat albastru. Nick hotărâse să îi facem camera în aceleași culori ca a mea, pentru că erau neutre și nu erau de prost gust. Când am ajuns la el acasă, eram epuizată și m-am trântit pe patul lui imediat ce am intrat. L-am simțit întinzându-se peste mine cu grijă, lipindu-mă de saltea sub greutatea lui, dar lăsându-mi spațiu să respir. Și-a apropiat gura de urechea mea și m-a făcut să mă înfior.

— Mulțumesc că ai făcut asta cu mine, a șoptit, acoperindu-mi gâtul cu sărutări fierbinți.

Cu obrazul lipit de saltea, nu-i puteam vedea fața, așa că m-am lăsat purtată pur și simplu de senzațiile pe care le provoca atingerea buzelor lui pe pielea mea. Cu o mână mi-a dat părul într-o parte și a început să mă sărute pe ceafă.

Am oftat, savurând atingerea lui, ca întotdeauna.

— Ieri m-am văzut cu Jenna, am spus brusc, curioasă să îi văd reacția la auzul numelui.

S-a oprit, s-a încordat și m-am simțit eliberată de sub greutatea trupului său. M-am întors, sprijinindu-mă în coate și uitându-mă la el. Stând cu spatele la mine, și-a scos tricoul și l-a lăsat să cadă pe podea.

— Mă bucur, a răspuns câteva secunde mai târziu.

M-am încruntat când s-a dus în baie și a închis ușa aproape trântind-o. M-am ridicat și am intrat după el, fără să bat la ușă și fără să-mi pese de astfel de detalii.

Stătea cu mâinile sprijinite pe chiuvetă și a ridicat capul când m-a văzut intrând.

— Știi...? am continuat, la început șovăielnic. Am stat de vorbă cu ea.

— Și ce? s-a răstit, săgetându-mă cu ochii săi albaștri.

„De ce-mi vorbește pe tonul ăsta?"

— Atitudinea ta defensivă nu face decât să-mi confirme că ceea ce mi-a spus Jenna că o să faci e adevărat, am spus pe același ton.

S-a așezat fix în fața mea.

— Și ce o să fac, dacă nu-i un secret? s-a interesat, morocănos.

Nu suportam să-mi vorbească așa. Îmi părea rău că deschisesem subiectul, dar dacă era adevărat că avea de gând să meargă din nou la curse...

I-am observat pieptul gol, semnele care mai erau încă acolo. Chestia asta trebuia să se termine.

— Nu poți continua cu ceea ce faci, Nicholas, am răbufnit, alegându-mi cuvintele. Jenna mi-a spus că Lion are de gând să meargă din nou la curse.

Fără să mă privească măcar, a trecut pe lângă mine și a ieșit din baie.

— Lion poate să facă orice vrea, e destul de mare, nu crezi?

— Adică tu nu te duci? am insistat ca să mă liniștesc.

M-a săgetat cu privirea.

— Nu, nu mă duc, a negat, fixându-mă din priviri. Și, sincer să fiu, în clipa asta nu mă interesează câtuși de puțin ce părere are Jenna despre mine și despre relația noastră.

Vorbele lui m-au deranjat.

— Nu Jenna e problema, ci faptul că nu ar fi trebuit să te bagi în conflictul ăla cu Lion! Mi-ai promis că ai terminat cu toate astea!

— Am terminat! Noah, serios, ți-am mai explicat o dată. Lion avea probleme și i-am dat o mână de ajutor.

Nick a oftat și s-a apropiat de mine. M-a îmbrățișat strâns, apoi a șoptit:

— Nu m-am gândit nicio clipă că situația o să scape de sub control, dar n-o să mai comit aceeași greșeală, OK?

— Gata cu problemele, Nick, gata cu situațiile periculoase. Promiți? i-am cerut, arcuindu-mi trupul când a început să mă sărute pe gât.

— Promit.

24

NICK

Când am deschis ochii în acea dimineaţă, primul lucru pe care l-am văzut a fost faţa lui Noah la câţiva centimetri de mine. Îşi sprijinea capul pe umărul meu şi aproape tot corpul era peste mine. M-am abţinut cu greu să nu râd, părea că încercase să mă escaladeze şi se oprise la jumătatea drumului.

I-am îndepărtat cu grijă o şuviţă de păr de pe faţă şi i-am mângâiat uşor pielea plină de pistrui. Pistruii aceia care mă înnebuneau, pistruii aceia care nu-i acopereau doar faţa, ci şi sânii, umerii zvelţi, spatele. Îmi plăcea să ştiu că eram singurul care cunoştea la perfecţie acel trup, singurul care ştia unde avea fiecare aluniţă, fiecare semn, fiecare curbă şi fiecare rană.

I-am observat tatuajul, acel mic tatuaj pe care îl avea sub ureche, acelaşi pe care mi-l făcusem şi eu pe braţ. Mă hotărâsem să mi-l fac pentru că mi-a plăcut ideea forţei pe care o poate avea ceva atât de simplu dacă este împletit într-un anumit fel. Dar acum însemna mult mai mult, acum voiam să cred că pentru ea îmi făcusem acel tatuaj. Era ridicol să mă gândesc la asta, dar ideea nu îmi dădea pace, mă gândeam că poate ne făcuserăm amândoi tatuajul pentru că ştiam că urma să ne întâlnim în cele din urmă.

Telefonul meu a început să sune. Am întins mâna şi l-am luat. Era Anne, asistenta socială a lui Maddie. Încă nu-mi venea să cred că mama se hotărâse să o lase la mine în weekendul în care îmi sărbătoream ziua de naştere, dar nu aveam de gând să mă plâng. Anul ăsta nu urma să fie

nicio petrecere, nici striptease, nici alt eveniment deosebit: anul ăsta intenționam să-mi petrec ziua cu cele două fete pe care le iubeam cel mai mult.

Maddie era încântată să vină la mine, iar eu eram în culmea fericirii. Am vorbit cu Anne câteva minute pentru a afla la ce oră ateriza avionul și unde urma să ne întâlnim și am închis cu un zâmbet larg pe față. În sfârșit, aveam ocazia să petrec mai mult timp cu sora mea, așa cum îmi dorisem întotdeauna.

Nu peste mult timp au venit zugravii: îi chemasem înainte de șapte, pentru că trebuia să merg la birou la opt și jumătate. Când le-am arătat cămăruța, mi-au promis că termină în câteva ore.

Nu-mi plăcea că trebuia să o las pe iubita mea dormind cu indivizii ăia în apartament, așa că m-am dus să o trezesc în timp ce ei se apucau de treabă.

— Noah, trezește-te, i-am spus, atingând-o ușor pe umăr.

A mormăit ceva, dar nu s-a trezit. Am început să mă îmbrac, cu ochii pe ceasul de lângă noptieră. Trebuia să plec imediat dacă nu voiam să întârzii.

— Noah! am insistat, ridicând glasul.

A deschis niște ochi obosiți și iritați când am strigat la ea.

— Știi ce înseamnă cuvântul „vacanță"? a răbufnit, rostogolindu-se și vârându-și capul sub perna mea.

La naiba, nu aveam timp pentru așa ceva.

Am pus mâna pe telefon. După ce a sunat de trei ori, Steve mi-a răspuns treaz și atent, ca întotdeauna.

— Nicholas.

— Am nevoie să vii la mine și să stai cu Noah până când zugravii își termină treaba.

Noah a deschis ochii când m-a auzit.

— Glumești, nu-i așa? a spus, ridicându-se în capul oaselor și trecându-și mâinile peste ochi, de parcă ar fi avut patru ani.

Nu, nu glumeam deloc.

— Plec chiar acum, mi-a spus prompt Steve.

— Te aştept aici, am răspuns şi am închis.

Noah şi-a încrucişat braţele, uitându-se la mine enervată.

— Eşti bun de dus la psihiatru.

Am zâmbit, ignorând tonul său morocănos, şi am continuat să mă îmbrac. Eram în întârziere, dar nu-mi păsa. Nu aveam de gând să o las pe Noah singură cu doi indivizi oarecare.

— Nu fac altceva decât să am grijă de tine, am afirmat, făcându-mi nodul la cravată.

— Pot să am şi singură grijă de mine, a răspuns, apoi s-a ridicat din pat şi m-a ocolit ca să intre la baie.

Am oftat când am auzit apa de la duş curgând. N-avea decât să se supere, dar erau prea mulţi ţicniţi pe lume ca să-mi asum riscul, mai ales când era vorba despre ea. Deja fusese răpită o dată, nu aveam de gând să permit ca aşa ceva să se întâmple din nou.

Zece minute mai târziu a ieşit înfăşurată într-un prosop şi cu apa picurându-i din păr.

— Tot aici eşti?

Am zâmbit amuzat. Era fermecătoare când era supărată.

— Steve parchează, aşa că pot să plec liniştit. Nu mă săruţi?

Arăta foarte sexy. M-am apropiat să îi dau un sărut care să o facă să-i tremure picioarele.

— O să te uzi, m-a avertizat, făcând un pas înapoi.

— Asta e clar, am răspuns cu un zâmbet sarcastic.

— Eşti dezgustător, a replicat, dar am văzut că îi mai trecuse supărarea şi că mă studia cu ochii ei frumoşi de culoarea mierii.

Am prins-o de ceafă şi am tras-o spre mine. Mi-am introdus limba în gura ei şi, exact când situaţia începuse să

se încingă, s-a auzit soneria de la uşă. Noah a încercat să mă reţină trăgându-mă de cravată, dar m-am îndepărtat. Mă grăbeam, nu mai puteam pierde timpul.

— Trebuie să plec, am anunţat-o, întorcându-i spatele şi îndreptându-mă spre uşă.

Când eram pe punctul de a o închide, m-a privit fix în ochi şi într-o secundă a lăsat prosopul să cadă pe parchet.

La naiba!

Am ajuns la serviciu exact la timp. Biroul meu era la capătul holului şi m-am îndreptat direct spre el, fără să mă opresc nici măcar la o cafea. Ştiam că, în ziua aceea, tata intenţiona să treacă pe acolo şi Doamne fereşte să mă vadă ajungând târziu. Dacă se întâmpla aşa ceva, m-ar fi pus să servesc cafeaua tuturor angajaţilor.

Dar nu mă aşteptam însă să-l găsesc în biroul meu, stând de vorbă liniştit cu o fată pe care n-o văzusem în viaţa mea. Fata stătea pe scaunul meu şi zâmbea politicos ascultându-l pe tata. Când am intrat, amândoi s-au întors spre mine. Nedumerirea mea s-a transformat în iritare când am văzut încă un birou, situat în partea cealaltă a încăperii, lângă fereastră. Fereastra mea.

— Bună, fiule, m-a salutat tata cu un zâmbet prietenos.

Cel puţin astăzi era binedispus, ce noutate!

— Ce înseamnă asta? am întrebat, arătând întâi spre fată şi apoi spre masa din colţ.

Tata s-a încruntat.

— Sophia este fiica senatorului Aiken, Nicholas. S-a hotărât să facă practica aici. Eu i-am oferit acest post.

Am privit-o printre gene pe fiica senatorului. Nu ştiam nimic despre oferta pe care i-o făcuse tata, presupun că îl interesa să fie în bune relaţii cu tatăl ei, dar nu înţelegeam ce treabă aveam eu în toată povestea asta.

— Tu ai făcut practică mult timp, mai ai puţin şi termini facultatea şi i-am spus Sophiei că ai fi încântat s-o ajuţi să se integreze în lumea asta.

„La naiba, nu!"

Sophia mi-a aruncat un zâmbet sec, care transmitea mai mult ostilitate decât orice altceva. Minunat, antipatia era reciprocă. Tata ne-a privit câteva clipe, presupun că deranjat de tăcerea mea, dar prea bine-crescut ca să pomenească ceva despre asta.

— Sophia, sper să te simți bine aici și, dacă ai nevoie de ceva, ai numărul meu de telefon sau poți pur și simplu să-i spui lui Nick.

— Vă mulțumesc, domnule Leister, voi ține cont de asta și apreciez foarte mult această oportunitate. Întotdeauna mi-am dorit să lucrez pentru Leister Enterprises, cred că sectoarele în care compania dumneavoastră a decis să se implice sunt vitale pentru extinderea afacerii și pentru creșterea profitului. Cunoscând bine legile, se pot cuceri noi piețe și sunt sigură că, cu ajutorul fiului dumneavoastră, vom putea realiza ceva magnific.

Mai era și lingușitoare pe deasupra, dar discursul îi ieșise foarte bine. Tata s-a uitat la ea aprobator și și-a luat rămas-bun, dar nu înainte de a-mi arunca o privire de avertizare.

— Se vede că ești fiica unui politician, m-am răstit la ea, privind-o fix. Ăla e scaunul meu, poți să te dai la o parte.

Sophia a zâmbit și s-a ridicat încet. Am privit-o lung. Avea părul negru, pielea bronzată, ochii căprui și picioarele lungi. Purta o fustă creion gri sidefat și o cămașă albă impecabilă. Era evident, aveam în față o adevărată odraslă răsfățată.

— Nu te lăsa păcălit de aspectul meu, Nicholas. Am venit ca să rămân.

M-am încruntat, dar am preferat să-i ignor comentariul. M-am așezat pe scaunul meu, mi-am deschis e-mailul și m-am apucat de treabă.

25

NOAH

Peste două zile urma să sosească Maddie și camera ei trebuia să fie terminată. Îi spusesem mamei că intenționam să rămân acolo o parte din timpul în care fetița stătea cu Nick. Și, cum nu voiam ca relația noastră să devină și mai tensionată, m-am comportat ca o fată cuminte și m-am dus acasă după ce m-am asigurat că dormitorul lui Madison era gol și pregătit pentru ca mobila să fie asamblată și așezată la locul ei. Nicholas urma să supravegheze totul, pentru că pe mine nu avea să mă mai vadă decât după ce vorbeam cu Anabel Grason.

Următoarele două zile au trecut repede. Presupun că, atunci când vrei ca timpul să treacă mai încet, ca orele să fie cât mai lungi, ele zboară, de fapt. Prin urmare, fără să am timp să mă pregătesc psihic, în dimineața aceea urmau să sosească Maddie și mama ei. Eram agitată și știam că Nicholas se simțea la fel. Îmi trimisese o mulțime de poze, întrebându-mă dacă îmi place camera, dacă sora lui avea să fie încântată, dacă ar fi trebuit să așeze altfel mobila, dacă era mai bine să pună patul sub fereastră în loc să-l pună în colț, dacă dulapul era suficient de mare și dacă trenulețul cu telecomandă avea să-i placă la fel de mult cât îi plăcuse lui.

Am râs amuzată în telefon.

— Nick, o să-i placă la nebunie. În plus, ceea ce o interesează pe sora ta e să te vadă pe tine, nu noua ei cameră.

S-a lăsat tăcerea.

— Sunt foarte neliniștit, pistruiato, nu am petrecut niciodată mai mult de o zi cu sora mea. Și dacă începe brusc

să plângă pentru că îi e dor de casă? E o copilă, iar eu sunt om în toată firea. Uneori, nu știu cum să gestionez chestiile astea.

Am zâmbit în oglinda din fața mea. Îmi plăcea când era așa preocupat. Întotdeauna era atât de sigur pe el, atât de autoritar și dominator, încât atunci când lăsa garda jos și îmi demonstra că sub acea carapace se ascundeau afecțiunea și iubirea unui frate, nu voiam decât să-l îmbrățișez.

— O să încerc să stau cu tine în cea mai mare parte a timpului, i-am răspuns, așezându-mă pe pat, cu ochii la grinzile de lemn din tavan.

— Ce vrei să spui? O să stai tot weekendul, nu-i așa? a întrebat, schimbând brusc tonul și devenind serios.

Mi-am mușcat limba. Chiar în clipa aceea cineva a bătut la ușă.

— Putem sta de vorbă un minut? m-a întrebat mama, apoi a intrat în camera mea și m-a privit calmă.

Am încuviințat, bucurându-mă pentru prima dată că mama îmi întrerupsese conversația cu Nick.

— Mama vrea să vorbească cu mine, te sun mâine, OK?

Am închis înainte să regret. Am lăsat telefonul lângă mine pe saltea și am urmărit-o în timp ce se plimba prin cameră. Părea absentă și ușor abătută. Nu eram într-o pasă prea bună nici eu, nici ea. Nu vorbiserăm aproape deloc în ultimele săptămâni, iar situația urma să se înrăutățească în clipa în care avea să afle ce plănuiam să fac.

— Mai ai mult până când termini bagajele?

Știam că mama testa terenul. Nu-mi făcusem niciodată bagajele decât cu o zi înainte de plecare, iar obiceiul ăsta îl luasem de la ea. Nu înțelegeam de ce unii oameni aveau nevoie de mai multe săptămâni să-și aleagă hainele, să le pună în valiză și s-o închidă. Am clătinat din cap, intenționând să profit de încercarea ei de a iniția un dialog ca s-o anunț că aveam de gând să rămân cu Nick cât timp sora lui venea în vizită.

— Sunt aproape gata. Hei, mamă..., am început, dar m-a întrerupt.

— Știu că abia aștepți să pleci de aici, Noah, a zis, apoi a luat un tricou de-ale mele și a început să-l împăturească distrată.

Am respirat adânc, văzând că ochii începeau să i se umezească.

— Mamă, eu nu...

— Nu, Noah, lasă-mă să-ți spun ceva. Știu că ultimele zile au fost grele, că nu ne-am înțeles bine de când ne-am întors din Europa, crede-mă că știu că ești îndrăgostită și că vrei să stai tot timpul cu Nicholas. Doar că mi-aș fi dorit ca asta, a spus arătând spre noi, să funcționeze în continuare. Noi două am avut întotdeauna o relație bună, ne-am spus mereu totul, chiar și când ieșeai cu Dan.

Am făcut o grimasă când am auzit numele fostului meu iubit, dar am lăsat-o să continue:

— Veneai în fugă în camera mea să-mi povestești cum te-ai distrat și ce declarații de dragoste ți-a făcut. Îți amintești?

Am dat din cap, schițând un zâmbet și înțelegând unde voia să ajungă.

— Acum, că se apropie clipa în care trebuie să pleci, am vrut doar să-ți spun că am încercat să-ți ofer tot ce am putut. Mi-am dorit foarte mult să consideri că aici e căminul tău, mereu mi-am dorit să locuiești aici, înconjurată de atâtea oportunități. Chiar și când erai mică visam să te văd într-o cameră ca asta, cu mai multe jucării și cărți decât mi-aș fi putut imagina vreodată că ți-aș putea oferi.

— Mamă, știu că am fost nesuferită când te-ai hotărât să vii aici, dar acum înțeleg de ce ai făcut-o și nu trebuie să-mi explici nimic, OK? Mi-ai dat tot ce ai putut și știu că ți-e greu să mă vezi cu Nicholas, dar eu îl iubesc.

Mama a închis ochii auzind cuvintele mele și a schițat un zâmbet forțat.

— Sper că într-o zi vei ajunge o scriitoare extraordinară, Noah. Știu că vei reuși și de aceea vreau să profiți de fiecare oportunitate pe care ți-o dă viața. Studiază, învață și bucură-te de anii de facultate, pentru că vor fi cei mai frumoși ani din viața ta.

— Așa o să fac, am șoptit zâmbind.

M-am simțit în același timp puțin vinovată că nu fusesem sinceră până la capăt și să-i spun despre ce aveam de gând să fac.

A doua zi dimineață m-am trezit devreme. Eram foarte agitată și am coborât să iau mic-dejunul, încercând să nu mă gândesc prea mult la ce aveam de gând să fac. Maddie urma să sosească peste câteva ore și nu exista nicio posibilitate ca mama ei să se răzgândească. Mi-am repetat de o mie de ori că o făceam pentru Nick, că nu făceam nimic rău, dar o parte din mine, una foarte ascunsă și profundă, voia să o cunoască pe Anabel și să afle ce dorea de la el și ce o făcuse să-și abandoneze fiul.

Abia am putut să ciugulesc ceva la mic-dejun: am mâncat doar jumătate dintr-o felie de pâine prăjită și o cafea cu lapte. Nick mă anunțase că urma să se întâlnească cu Maddie la aceeași oră la care eu stabilisem să mă văd cu mama lui, așa că aveam timp până când Nicholas avea să înceapă să se întrebe unde eram. El urma să o ducă pe Maddie să mănânce, iar eu puteam termina rapid cu întâlnirea mea pe ascuns.

Știam că restaurantul hotelului Hilton era unul de lux și eram la curent cu stilul de viață al mamei lui Nick. Era încă una dintre numeroasele soții de multimilionari snoabe și dezgustătoare, cărora le plăcea să se laude cu iahturile, caii și vilele pe care le dețineau prin toată lumea. Din acest motiv și tocmai pentru a nu atrage atenția, am optat pentru o fustă cloș cu talie înaltă, de culoare albastru-deschis, și un top Chanel galben care stătea în dulap de ceva timp. Jenna îmi făcuse cadou niște sandale Miu Miu albe, foarte frumoase și foarte scumpe, trebuie să recunosc, dar care se potriveau perfect cu restul ținutei. Cred că a fost una dintre puținele ocazii când m-am decis să mă îmbrac din cap până-n picioare cu haine de firmă, dar nu voiam ca femeia aceea să mă intimideze. Toată lumea știe că o femeie bine îmbrăcată e o femeie puternică.

Atunci când am ajuns la Hilton, un bărbat îmbrăcat elegant s-a apropiat de mașina mea decapotabilă. Am coborât și i-am întins cheile, rugându-mă în sinea mea să nu mi-o zgârie. Tocurile sandalelor au țăcănit pe gresie în timp ce

urcam treptele spre ușa rotativă de la intrare. Înăuntru era o recepție foarte elegantă, cu mici fotolii răspândite strategic pe covoarele fine de culoare bej și maro-deschis. În capătul sălii era o scară imensă care se bifurca, exact ca la mine acasă. Habar nu aveam încotro trebuia să mă îndrept, motiv pentru care m-am dus la recepție, unde două fete frumos îmbrăcate mi-au zâmbit amabil.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă? m-a întrebat una dintre ele și am văzut cum îmi privea cu admirație ținuta.

Presupun că se întreba cum de o fată care avea probabil aceeași vârstă ca a ei putea să stea de partea cealaltă a pupitrului, în fața ei, și să aibă tot ce aveam eu. Uneori mă bucuram că nu sunt genul ăsta de persoană, adică genul de persoană interesată de hainele de firmă și de bani. Nu-mi dorisem niciodată nimic din toate astea, nu eram pretențioasă din fire și i-aș fi dat toate hainele de pe mine acelei fete fără să stau pe gânduri vreo clipă.

— Iau prânzul cu Anabel Grason. Nu știu dacă a lăsat vreun mesaj pentru mine sau ceva de genul ăsta, i-am explicat ezitând.

Fata a căutat ceva în computer și a încuviințat zâmbind.

— Doamna Grason vă așteaptă la Andiamo. Dacă mergeți drept înainte pe culoarul acesta, intrarea este la dreapta. Sper să vă placă prânzul.

I-am zâmbit recunoscătoare și m-am pus în mișcare, încercând să-mi păstrez echilibrul. Exact când am ajuns la ușa restaurantului indicat de recepționeră, am primit un mesaj pe telefon. L-am deschis înainte de a intra: o poză cu Nicholas și Maddie, erau la McDonald's. Am zâmbit când am văzut că lui Maddie îi lipseau doi dinți din față. Dumnezeule, nu știu ce-i spunea Nicholas copilei! Cu zâmbetul pe buze, le-am trimis un mesaj, spunându-le că intenționam să mă văd cu ei în scurt timp, după care am închis telefonul.

Când am intrat în restaurant, m-am uitat neliniștită în jur. Andiamo era un loc primitor și fără pretenții, dar foarte elegant: scaune de culoarea ceaiului cu lapte, fețe de masă albe așternute pe mese pătrate cu tacâmuri argintii și

şervețele cafenii, precum și frumoase plante ornamentale. Imediat ce am intrat, am simțit aroma unor paste proaspăt gătite și sos pesto.

Când am văzut-o pe Anabel, am respirat adânc și m-am îndreptat spre ea. Așa cum bănuisem, era îmbrăcată elegant, într-un costum cu pantaloni de culoare bej și o bluză neagră elegantă dedesubt. Se cocoțase pe niște tocuri foarte înalte, cu care mă întrecea în înălțime cu câțiva centimetri. Mi-a zâmbit când m-am apropiat de ea și i-am întins mâna înainte ca situația să devină stânjenitoare: habar n-aveam cum trebuia să salut când mă întâlneam pe ascuns la prânz cu mama iubitului meu, pe care îl abandonase cu zece ani în urmă.

— Bună, Noah, a spus pe un ton amabil.

— Doamnă Grason, am răspuns politicoasă.

S-a așezat, invitându-mă cu un semn să iau loc.

— Mă bucur că ai acceptat invitația mea, a recunoscut, ducându-și paharul de vin în dreptul buzelor date cu ruj roșu.

Începea reprezentația. Am respirat adânc.

— A fost mai mult un șantaj decât o invitație, am replicat cu un calm prefăcut.

Nu aveam de gând să dau înapoi.

M-a privit fix cu ochii ei albaștri, la fel ca ai fiului ei, și am simțit un fior străbătându-mi șira spinării.

— Ești o fată foarte frumoasă, Noah, deși sunt sigură că știi asta. Dacă n-ai fi fost, fiul meu cu siguranță nu s-ar fi uitat la tine.

Am schițat un zâmbet forțat din politețe. Comentariul său mă deranjase, ca și cum relația mea cu Nick ar fi fost superficială și frivolă, deși, pentru femeia din fața mea, cu siguranță relațiile erau așa. Toți banii pe care îi investise încercând să arate ca o femeie de 30 de ani o demonstrau clar.

— Sunt sigură că am putea flecări ore întregi, doamnă Grason, dar m-ați chemat aici dintr-un motiv și mi-ar plăcea să trecem la subiect, am spus, încercând să fiu cât mai politicoasă posibil, cu toate că mi-era greu.

Bănuielile mele nu fuseseră neîntemeiate: femeia asta nu-mi plăcea și nici nu avea să-mi placă vreodată.

— Doreați să vă fac o favoare. Spuneți-mi despre ce este vorba, am continuat.

Anabel a zâmbit, părând plăcut surprinsă. Am avut impresia că îi plăcea că eram atât de directă cu ea.

— Vreau să reiau legătura cu fiul meu, iar tu mă vei ajuta, mi-a spus fără ocolișuri.

A scos un plic sigilat din geanta sa de firmă și mi l-a întins. Hârtia era groasă și fină, de culoarea fildeșului, iar pe plic era scris numele lui Nicholas cu o caligrafie desăvârșită.

— Nu vreau decât să te asiguri că Nicholas citește scrisoarea asta.

Am privit plicul cu neîncredere. Habar n-aveam cum l-aș fi putut convinge pe Nick să citească scrisoarea. În plus, să-i dau plicul însemna să-i mărturisesc că mă întâlnisem cu mama lui și n-aveam de gând să fac asta nici în ruptul capului.

— Îmi pare rău, dar nu știu cum o simplă scrisoare v-ar putea ajuta să vă recuperați fiul. L-ați abandonat, am răspuns, conștientă că mă uitam la ea cu ură, aceeași ură pe care o simțeam mereu când cineva îi făcea rău uneia dintre persoanele dragi și nu puteam evita acest sentiment.

— Câți ani ai, Noah? m-a întrebat, lăsând plicul pe masă.

— Optsprezece.

— Optsprezece, a repetat în timp ce asimila informația și a afișat acel zâmbet angelic care i-ar fi stat bine unei fetițe de șase ani, și nu unei persoane ca ea. Eu am patruzeci și patru, am trecut prin mult mai multe experiențe decât tine, așa că, înainte de a mă judeca, așa cum o faci, gândește-te că ești doar o copilă și că mai mult ca sigur cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat a fost că a trebuit să pleci de-acasă și să te muți într-o vilă din California.

— Nu știți nimic despre viața mea, am declarat pe un ton glacial.

Imaginea tatălui meu mort mi-a venit în minte și am simțit un junghi dureros în piept.

— Știu mult mai multe decât crezi, a zis. Știu chiar și lucruri pe care tu nu le știi și ți-ai dori să nu le afli niciodată, dar pot schimba asta cu câteva telefoane.

Pe chipul său a apărut un zâmbet diabolic. A luat scrisoarea pe care o lăsase pe masă, s-a ridicat și s-a așezat lângă mine. Cu o mișcare lentă și elegantă, mi-a băgat scrisoarea în geanta pe care o lăsasem atârnată pe spătarul scaunului.

— Tu asigură-te că Nicholas o citește, a șoptit. Dacă nu, o să fac în așa fel încât tot basmul ăsta pe care crezi că îl trăiești, toate bogățiile care ți-au căzut din cer, să dispară.

M-am ridicat în picioare de parcă m-ar fi electrocutat.

— Să nu mă mai căutați, am spus, încercând să-mi controlez emoțiile, pentru că tocmai mă amenințase și nu știam exact cu ce.

— Nu-ți face griji! Nu am de gând s-o mai fac. Dar repet: dacă nu vrei să trăiești cel mai urât coșmar al tău, asigură-te că faci ce ți-am cerut.

I-am întors spatele și am părăsit restaurantul, fără să mă gândesc măcar la amenințarea din vorbele ei. Am traversat recepția hotelului și am ieșit.

Fusesem o proastă, o idioată că acceptasem să mă întâlnesc cu această femeie. Nicholas mă avertizase, îmi vorbise despre ea, despre cât de dură era, iar eu, ca proasta, mă lăsasem păcălită și, pe deasupra, îmi spusese o grămadă de minciuni. Asta erau: minciuni cărora nu aveam de gând să le dedic nicio secundă din timpul meu. Când m-am văzut afară, am scos scrisoarea din geantă, am rupt-o în mii de bucățele și le-am aruncat în toate coșurile de gunoi care mi-au ieșit în cale.

Din punctul meu de vedere, întâlnirea nu avusese loc.

26

NICK

Noah avea, din păcate, telefonul oprit. Fusese aşa toată după-amiaza şi începeam să mă îngrijorez. Am încercat să nu-mi las neliniştea să escaladeze până la un nivel care nu ar fi putut aduce nimic bun în situaţia aceea. Sora mea era cu mine, Anne mi-o adusese aşa cum îmi promisese şi eram fericit să o am timp de patru zile doar pentru mine. Nu aveam de gând să las pe nimeni să-mi strice bucuria celor câteva zile cu surioara mea, în niciun caz. În ceea ce o privea pe Noah, preferam să cred că rămăsese fără baterie.

— Nick! a strigat Maddie, captându-mi atenţia cu vocea sa aparte.

M-am întors spre ea. Eram în Sànta Monica, în port. Îi povestisem de multe ori lui Maddie despre acel loc, despre plajă, despre atracţii, despre copiii care urcau în roata gigantică şi vedeau marea de sus. În clipa aceea, surioara mea, spre deosebire de orice alt copil, şi-a lipit faţa de geamul unuia dintre numeroasele acvarii unde erau expuse moluşte şi vietăţi marine. M-am apropiat de ea.

— Mad, dacă le atingi te pot răni cu cleştii, am avertizat-o.

Eram în zona din magazin unde se vindeau unele dintre acele vietăţi. Am luat-o pe Maddie pe sus şi am scos-o de acolo. Afară se înnopta şi, nehotărât, am început să mă întreb la ce oră trebuia să mănânce şi să meargă la culcare.

— Ţi-e frig, pitico? am întrebat-o, în timp ce-mi scoteam jacheta şi mă aplecam ca să i-o pun pe ea.

Un zâmbet amuzat i-a apărut pe buzele pline.

— Te bucuri că sunt aici? a întrebat și am văzut în ochii ei candizi că răspunsul meu era extrem de important pentru ea.

Am zâmbit în timp ce-i ridicam fermoarul. Părea o mică fantomă cu haina aceea care îi ajungea aproape până la pământ, dar era mai bine așa decât să se îmbolnăvească.

— Dar tu te bucuri că ești aici? am întrebat, la rândul meu, în timp ce îi rulam mânecile.

— Sigur că da, a răspuns emoționată. Ești fratele meu preferat. Nu ți-am mai spus?

Am izbucnit în râs. Ca și cum ar fi avut mai mulți frați!

— Nu, nu mi-ai mai spus, dar și tu ești surioara mea preferată, deci e perfect, nu-i așa?

Zâmbetul pe care mi l-a adresat mi-a topit inima.

— Ne urcăm în roată? am propus.

Răspunsul său entuziast mi-a perforat din nou timpanul.

Portul era plin de oameni veniți cu familiile, iar zgomotul valurilor în depărtare te îndemna să rămâi și să nu mai pleci niciodată. Amurgul era superb și, tocmai când aveam de gând să scot telefonul și să încerc încă o dată să iau legătura cu Noah, i-am simțit prezența. Am zărit-o în mulțime. Un zâmbet larg i-a luminat chipul și mi-am dat seama că fața mea radia aceeași bucurie.

— Hei, Maddie! a strigat-o Noah.

Arăta superb ca întotdeauna și i-a captat atenția surioarei mele, care a alergat imediat spre ea.

— Noah! a țipat entuziasmată.

Am izbucnit în râs când am văzut-o alergând spre ea.

Bucuria din sufletul meu a crescut și mai mult când Noah s-a aplecat și a ridicat-o de jos într-o îmbrățișare caldă.

Maddie se obișnuise cu Noah mai ușor decât mă așteptasem, nu pentru că Noah n-ar fi fost o dulce, doar era

Noah, însă Mad nu era o persoană cu care să te înțelegi ușor, trebuie să recunosc. Eu o adoram pentru că era sora mea, dar uneori putea fi cam nesuferită și ursuză: nu se înțelegea bine cu toată lumea, nu-i plăcea ca spațiul său personal să fie invadat dacă nu avea suficientă încredere în persoana respectivă și, ca să fiu sincer, era și puțin răsfățată, ca orice fetiță de șase ani căreia părinții îi cumpărau absolut orice. Era prințesa tenebrelor, cum îmi plăcea mie să-i spun, dar Noah o adora și Maddie o adora pe Noah, așa că nu era nicio problemă.

Când am ajuns lângă ele, Noah mi-a aruncat o privire care mi s-a părut puțin ciudată, de parcă se simțea ușurată să mă vadă sau ceva de genul ăsta. I-am zâmbit și am tras-o spre mine, cu Maddie între noi.

— Noah, haideți să urcăm în roată, să urcăm toți trei!

Maddie a dat din picioare ca să fie lăsată jos și a pornit în fugă spre zona atracțiilor. Fără să o scap din ochi, mi-am trecut brațul peste umerii lui Noah și am sărutat-o pe păr, în timp ce o urmam pe sora mea.

— E totul în regulă? am întrebat-o.

— Sigur! Sora ta e frumoasă foc, a răspuns, schimbând imediat subiectul.

— Fără cei doi dinți? am spus amuzat. A trebuit să mă controlez ca să n-o iau peste picior, pistruiato.

Noah a râs, dar n-a zis nimic. Era ceva ciudat la ea, dar, pe moment, am ignorat senzația. Am ajuns-o pe Maddie din urmă la roată și am plătit accesul pentru toți trei. Sora mea a început să vorbească încontinuu, povestindu-i în limbajul ei de copil tot ce făcuserăm și cum fusese zborul, și cât de mult se bucura că e aici. Noah o asculta amuzată și îmi zâmbea de fiecare dată când întorcea capul spre mine.

Aproape se înnoptase și era doar un pic răcoare. Nu era niciun nor pe cer, motiv pentru care apusul soarelui se vedea foarte frumos de unde eram. Fără să spună nimic, Noah s-a lipit de mine și s-a așezat pe genunchii mei, privind marea și soarele care apunea. Mi-am trecut brațul

peste mijlocul ei și am strâns-o la piept. S-o privesc pe Noah era cel mai frumos lucru din lume, mai frumos decât orice apus de soare pe mare. Conștientă de privirea mea, s-a uitat în ochii mei și mi-a zâmbit cum numai ea știa s-o facă.

Maddie a adormit în mașină. Nu am fost surprins, se trezise foarte devreme și, pentru ea, ziua aceea fusese plină de noutăți. Era noapte și, în timp ce străbăteam autostrada în tăcere cu Noah lângă mine, mi-am amintit conversația pe care o avusesem în dimineața aceea cu Lion.

Prietenul meu mă sunase să-mi spună că lunea viitoare urmau să aibă loc cursele. După răpirea lui Noah, mă ținusem departe de gașca mea și de problemele străzii: nu voiam ca relațiile mele să-mi afecteze existența și cu atât mai puțin să pun în pericol viața iubitei sau a familiei mele. Mai era însă și Lion, iar Lion, din păcate, trăia în acea lume, iar eu nu puteam să-l scot din ea, cel puțin atâta vreme cât nu voia să se schimbe. Problema nu era că-i plăcea viața asta, dar erau bani obținuți ușor și rapid și de aceea îmi ceruse să-l însoțesc și să particip pentru el, ca de fiecare dată. Îi oferisem un împrumut, dar Lion era prea mândru să-l accepte. Mă hotărâsem să-l ajut doar pentru că știam că avea nevoie de bani și pentru că, în afară de anul trecut, nu avuseserăm niciodată niciun fel de probleme. Întotdeauna mi-au plăcut mașinile și cursele pe timp de noapte, în mijlocul deșertului, să simt adrenalina, viteza, gustul victoriei. Îmi plăcea la nebunie.

Noah m-ar fi ucis dacă ar fi aflat. Jenna o pusese deja pe jar și, deși credeam că reușisem s-o conving că nu aveam nicio treabă cu problemele lui Lion, trebuia să fac ceva să-i înșel vigilența. Lion îmi jurase că Jenna nu știa când era cursa și că urma să fie ceva rapid: mergeam, participam, câștigam și ne întorceam acasă. Fără probleme.

Singurul lucru care îmi trecea prin cap pentru ca Noah să nu bănuiască nimic era să stabilesc să mă văd cu ea chiar în lunea aceea. Să-i dau întâlnire la un restaurant din capătul celălalt al orașului, cât mai departe de locul unde se desfășurau cursele, și... s-o las să mă aștepte în zadar.

Pe urmă aveam să inventez o scuză bună, dar aşa cel puţin m-aş fi asigurat că era cât mai departe de mine, în siguranţă într-un loc plăcut. Furia sa avea să fie monumentală, dar m-aş fi revanşat cumva după aceea.

Mulţumit de planul meu, am parcat maşina, am coborât şi m-am dus să-i deschid portiera.

— E totul în regulă, pistruiato? m-am interesat, mângâind-o pe obraz şi îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe faţă.

Fusese absentă toată seara, iar acum, că sora mea dormea, puteam să îi acord toată atenţia. Am observat cât de elegant era îmbrăcată.

— Sunt obosită, asta-i tot, a răspuns, coborând din maşină fără să-mi arunce măcar o privire.

— Ce-am făcut de data asta, Noah? am întrebat-o, şi am început să analizez în gând tot ce spusesem sau făcusem din clipa în care ne întâlnirăm pe chei.

Un zâmbet amuzat i-a apărut pe chip şi m-am mai liniştit puţin.

— N-ai făcut nimic, prostuţule, a răspuns şi am respirat uşurat când s-a întors, mi-a luat faţa în mâini şi s-a ridicat pe vârfuri ca să mă sărute pe buze.

Înainte de a se îndepărta, mi-am coborât mâna pe mijlocul ei şi am lipit-o de mine. Nu s-a adâncit în sărut, aşa că am făcut-o eu: i-am desfăcut buzele şi am savurat-o cu plăcere.

Mi-a răspuns la sărut, dar am observat că era cu mintea în altă parte.

M-am îndepărtat şi m-am uitat din nou la ea.

— Îmi ascunzi ceva şi o să aflu eu ce, am comentat pe jumătate în glumă şi i-am dat drumul.

Am deschis portiera din spate a maşinii şi am zâmbit ca un prost când am văzut-o pe fetiţa aceea frumoasă adormită lângă un iepure de pluş oribil. I-am desfăcut centura şi am luat-o în braţe. Am închis maşina după ce am scos valijoara cu care venise şi am urcat în apartament împreună cu Noah.

Nu voiam s-o trezesc pe sora mea, așa că am băgat-o direct în pat.

— Dormi, prințesă, am spus, sărutând-o pe obraz.

Când am ieșit și am închis ușa, Noah mă aștepta, sprijinită de peretele din fața camerei. Trebuia să vorbim și m-am bucurat că a fost ea cea care a făcut primul pas.

— Faci baie cu mine? mi-a propus cu un zâmbet cald.

Am zâmbit, am luat-o de mână și am dus-o la baie. Am dat drumul la apa caldă și am lăsat să se umple cada. M-am întors și m-am apropiat de ea.

— Azi arăți foarte bine. Ești foarte elegantă în ținuta asta, am spus și i-am tras cu grijă elasticul de păr, care i-a căzut ca mătasea pe umeri. Ce-ai făcut toată dimineața? În afară de a mă ignora, desigur.

Privea fix nasturii de la cămașa mea și, cu degete tremurânde, a început să-i descheie unul câte unul. I-am prins mâinile ca s-o opresc, simțind o strângere de inimă când mi-am dat seama că era ceva ce nu-mi spunea.

— Am avut treabă cu mama, a răspuns, apoi a ridicat capul și m-a privit fix în ochi. Am rămas fără baterie și n-am văzut apelurile tale.

Am încuviințat și am lăsat-o să continue ce începuse. După ce mi-a scos cămașa, s-a aplecat în față și am închis ochii când i-am simțit buzele chiar deasupra inimii.

Mângâierile lui Noah nu se comparau cu nimic. Era o senzație atât de incredibilă... Mă făcea să mă simt atât de bine. Îmi dădea o stare de liniște interioară. Era drogul meu personal, creat special pentru mine până în cele mai mici detalii ca să mă facă să-mi pierd mințile. Am deschis ochii și i-am prins mâinile în timp ce îmi urcau spre gât. O voiam alături de mine în cadă, relaxată, sperând că astfel aveam să aflu ce era cu ea.

I-am dat jos bluza și fusta aceea care îi făcea pielea să strălucească, apoi m-am aplecat și i-am scos sandalele. Avea un corp incredibil, atletic, nu era nici extrem de

voluptuoasă, nici prea slabă: era făcută în aşa fel încât să petrec ore întregi admirând-o.

Cu un zâmbet care m-a făcut să mă înfior şi-a desfăcut sutienul şi şi-a scos chiloţeii, după care a intrat direct în cadă. Am vrut s-o avertizez că apa era fierbinte, dar nici măcar nu a tresărit, a intrat pur şi simplu în apă până la umeri. M-am grăbit s-o urmez şi, când s-a dat mai în faţă ca să mă pot aşeza în spatele ei şi s-o iau în braţe, am strâns puternic din dinţi, simţind imediat cum pielea îmi lua foc.

— La naiba, Noah! m-am plâns, aşteptând câteva secunde să mă obişnuiesc cu temperatura. Nu te frige?

— Azi nu, a răspuns cu un aer distrat, în timp ce se juca amuzată cu spuma.

Mi-am lipit obrazul de urechea ei şi am tăcut o vreme, bucurându-ne de senzaţia plăcută de a fi împreună, relaxaţi şi liniştiţi. Ştiam că era ceva în neregulă cu ea. Uneori, era atât de cufundată în gânduri încât aş fi dat orice să aflu ce îi trecea prin minte.

— Pot să te întreb ceva? a spus în clipa aceea, smulgându-mă din gânduri.

— Bineînţeles.

— Dar trebuie să-mi promiţi că o să-mi răspunzi.

Am început să-i trasez cu mâna cercuri mici în jurul buricului. Ştiam ce voia să facă, dar eram curios ce avea să mă întrebe, aşa că am acceptat până la urmă, dar nu înainte de a savura plăcerea momentului. Am zâmbit când i-am auzit răsuflarea întretăiată pe măsura ce mâna mea cobora puţin mai mult decât trebuia.

— Crezi că tatăl tău a iubit-o pe mama ta? Vreau să spun înainte să divorţeze, evident.

Nu mă aşteptam la acea întrebare care, în loc să mă lămurească ce îi trecea prin cap, m-a lăsat şi mai nedumerit.

— Presupun c-a iubit-o, da, deşi în aproape toate amintirile mele se certau sau tata era plecat la muncă. Mama nu era o femeie cu care să te înţelegi uşor, dar nici el nu se lăsa mai prejos, am răspuns, amintindu-mi toate ocaziile

în care ne neglijase, susținând că avea de lucru sau că era prea obosit. Când eram mic, ajunsesem chiar să cred că toți tații trăiau departe de casă și se întorceau doar când le era foame sau somn. Evident că, după ce am mai crescut și am început să merg în vizită la prietenii mei, am văzut că nu era așa, că mă înșelam și că tații puteau fi nemaipomeniți. Tatăl unuia dintre colegii mei îl aducea și îl lua în fiecare zi de la școală, iar în drum spre casă se opreau întotdeauna să mănânce clătite și să joace baseball în parcul din cartier. Îl invidiam, atunci am înțeles că mulți tați făceau diverse lucruri cu copiii lor.

Priveam un punct fix în față, pierdut în amintiri, și abia când Noah s-a întors spre mine mi-am dat seama că gândurile mă transportaseră în trecut. Am schițat un zâmbet forțat și am lăsat-o să mă sărute. M-a tras de gât până când buzele ni s-au întâlnit.

— N-ar fi trebuit să te întreb nimic, s-a scuzat.

Mi-am dat capul pe spate și am privit-o.

— Poți să mă întrebi ce vrei, Noah. Viața mea nu a fost o poveste cu zâne, deși aproape că a fost, în comparație cu a altora. Nu toți se nasc dorind să fie părinți și cei mai mulți dau greș.

Nu era cazul să mă lamentez că părinții mei avuseseră probleme. Copilăria mea nu fusese ideală, dar nu aveam de gând să mă plâng, mai ales în fața ei. Lui Noah îi părea rău pentru mine, vedeam asta în ochii ei frumoși și nu puteam să uit că ea trăise un adevărat coșmar. Tatăl meu se purtase poate ca un idiot egoist în copilăria mea, dar nu încercase să mă omoare. Uneori, mintea îmi juca feste și mi-o imaginam pe Noah copilă, un pic mai mare decât Maddie, ascunzându-se de propriul tată și văzându-se obligată să sară pe fereastră. Cum putea să dedice fie și o secundă din timpul său ca să mă compătimească pe mine?

— Crezi că există familii normale și obișnuite? m-a întrebat. Știi la ce mă refer, precum cele care apar în filme, cu părinți normali, care lucrează, și a căror principală grijă este să plătească rata la casă la sfârșitul lunii.

Asta era ceea ce o preocupase toată seara? Oare îi spusese ceva mama ei dimineaţă? M-a cuprins furia doar la gândul că Raffaella îi băgase în cap ideea că relaţia noastră era imposibilă. Am căzut pe gânduri câteva secunde.

— Noi doi o să fim genul ăsta de familie. Ce zici? Doar că fără să ne facem griji pentru rata la casă, evident.

Noah a izbucnit în râs şi am simţit nevoia să demonstrez cât de serios vorbeam.

— Acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare, am spus zâmbind, iar privirea sa a căutat-o din nou pe a mea.

— Unde vrei s-o facem, în cadă sau în pat?

27

NOAH

Nu puteam să-mi scot din minte cuvintele mamei lui Nicholas.

Mă speria amenințarea ei, dar nu voiam să merg mai departe. Nu voiam să continui pe un drum pe care nu știam dacă l-aș fi putut parcurge singură. Mă simțeam vinovată că rupsesem scrisoarea. Nu aveam niciun drept să fac asta pentru că nu era a mea, dar nu voiam ca femeia aceea să-i mai facă rău lui Nick. Ce-mi spusese Nick în dimineața în care veniseră zugravii? Că dorea să mă protejeze? Ei bine, asta făceam și eu.

M-am concentrat asupra lui Nicholas, ca întotdeauna: el era leacul meu, refugiul meu, cu el mă simțeam bine. M-a forțat să mă întorc și am apreciat la adevărata ei valoare dimensiunile acelei căzi.

— Unde vrei s-o facem, în cadă sau în pat? m-a întrebat cu acea privire excitată, deși mi-am dat seama că avea nevoie să mă simtă lângă el, mai ales după ce îl făcusem să-și amintească de trecut.

Și eu aveam nevoie de același lucru, pentru că, dacă începeam să mă gândesc la toată treaba asta, era posibil să descopăr adevăruri pe care aș fi preferat să rămână ascunse. Cel puțin deocamdată.

M-a așezat pe genunchi și buzele ni s-au lipit din nou cu blândețe. Aveam nevoie unul de celălalt în clipa aceea, pentru că ziua fusese agitată pentru amândoi, deși diferită din toate punctele de vedere.

Cu mâinile pe spatele meu, s-a aplecat deasupra mea și mi-a gustat buzele. L-am mângâiat pe umeri și am urcat până am ajuns la obrajii aspri și umezi de la apă. I-am adulmecat parfumul și am simțit cum mă încălzea pe dinăuntru.

— Ești atât de frumoasă, a spus încet, atingându-mi pielea fierbinte.

S-a dezlipit de buzele mele și a început să-mi muște bărbia ușor, până ce a ajuns la gât. L-am mângâiat pe piept, pe mușchii abdominali, până când m-a strâns în brațe și m-a lipit de el, piele pe piele, fără nimic între noi.

— Atât de caldă, atât de suavă..., continua să spună, în timp ce îmi savura cu gura și limba pielea udă.

M-a lăsat pe spate, în timp ce eu am scos un oftat întretăiat când i-am simțit mâinile pe spatele meu și gura punând stăpânire pe sânul meu stâng. Îmi savura pielea sensibilă, flămândă de mângâierile lui. M-am ridicat și i-am strâns șoldurile cu picioarele. Mi-a căutat gura și am început să repetăm cel mai vechi dans, limbile noastre împletindu-se una cu cealaltă.

— Uită-te la mine, a spus dezlipindu-se de mine.

Iar când am deschis ochii, am văzut că îmi analiza chipul.

Însă avea ceva diferit, ceva greu de exprimat în cuvinte.

— Te iubesc și te voi iubi toată viața, a spus și am simțit cum inima mi se oprea în loc paralizată, după care își relua bătăile frenetice.

Fără să-și ia ochii de la mine, m-a ridicat încet cu brațul care îmi înconjura mijlocul și m-a așezat deasupra lui, mișcându-se foarte încet și tandru, așa cum erau și cuvintele lui. Când m-a penetrat, am deschis gura să scot un țipăt, dar buzele sale m-au redus la tăcere cu un sărut profund.

— Simți asta? Simți legătura dintre noi? Suntem făcuți unul pentru celălalt, iubirea mea, mi-a șoptit la ureche în timp ce se mișca încet, imprimând un ritm lent care mă scotea din minți.

Cuvintele lui au continuat să-mi răsune în cap în timp ce mă făcea să simt plăcerea așa cum numai el știa și numai el avea s-o facă.

„Te iubesc și te voi iubi toată viața."

— Promite-mi..., am spus când o teamă îngrozitoare mi-a cuprins trupul și sufletul: teama de a-l pierde, o teamă nesfârșită de a nu avea pentru tot restul vieții ceea ce trăiam în acele momente.

Încerca să mă analizeze cu privirea plină de dorință, neînțelegând ce voiam să spun.

— Că mă vei iubi mereu, promite-mi, aproape l-am implorat.

Fără să-mi răspundă, s-a ridicat din cadă cu mine în brațe, ținându-mă ferm de coapse. L-am îmbrățișat și mi-am îngropat fața în scobitura gâtului său, mușcându-mi buza de jos ca să nu țip în timp ce-l simțeam atât de adânc în mine. M-a dus în cameră, iar apa șiroia de pe noi, făcând baltă în jurul nostru. M-a lăsat pe pat fără să se dezlipească de mine nici măcar un centimetru.

— Nu există nicio altă promisiune care să conteze..., a spus, în timp ce respirațiile noastre agitate păreau să se fi sincronizat.

Eram pe punctul de a ajunge la extaz, iar el știa asta. Îmi dezmierda fiecare parte a trupului care avea nevoie de atingerea lui.

— Pentru că m-ai captivat atât de tare, încât sunt mai mult al tău decât al meu. O să fac ce-mi ceri, orice vrei, a spus, privindu-mă fix. Îți promit, iubirea mea.

Și, astfel, datorită cuvintelor lui și trupului lipit de al meu, am încetat să mai simt frigul.

Următoarele zile au fost grozave. A fost incredibil să împart cu el toate momentele pe care le-a trăit împreună cu sora lui, momente pe care nu avusese ocazia să le mai trăiască din cauza distanței și a timpului scurt pe care îl putea petrece cu ea. De ziua de naștere a lui Nick am fost la Disneyland și, deși era un loc pentru copii și ne-am petrecut

ziua după poftele lui Maddie, m-am bucurat să-l văd pe Mickey Mouse şi gaşca lui cântându-i lui Nick „La mulţi ani". Cu un an înainte, cam în aceeaşi perioadă, relaţia noastră era abia la început şi, dacă cineva mi-ar fi spus atunci că peste un an aveam să-l văd pe Nick cu urechi de şoarece mâncând tort de ciocolată în formă de prinţesă Disney, i-aş fi spus că e nebun.

Zilele au trecut însă repede şi nu peste mult timp a venit momentul să o ducem pe Maddie la aeroport. Stewardesa care urma să aibă grijă de ea până când ajungea în Las Vegas ne aştepta la punctul de control al pasagerilor. După ce petrecuseră atât de mult timp împreună, despărţirea a fost mult mai grea decât îşi imaginaseră.

— Te simţi bine? l-am întrebat în timp ce ne îndreptam spre locul unde parcase maşina.

Mă strângea cu putere de mână.

— O să mă simt, a răspuns simplu.

Nu am vrut să insist, pentru că ştiam că lui Nick nu-i plăcea să vorbească, şi cu atât mai puţin când era vorba despre sentimentele lui. Sora lui era punctul său slab, iar faptul că se întorsese la părinţii ei, care abia îşi făceau timp pentru ea, nu ajuta deloc. Ne-am urcat în maşină în tăcere şi abia după vreo zece minute a decis să-mi vorbească din nou.

— Te las la tine acasă? a întrebat.

Un semnal de alarmă mi s-a aprins în minte. Jenna mă sunase cu o zi în urmă, în timp ce Nick îi făcea baie lui Maddie, şi îmi spusese că luni urmau să aibă loc cursele. N-am vrut s-o cred iniţial, dar, dacă avea dreptate, Nick avea să facă tot posibilul să mă ţină departe de el. Eram pe punctul de a-i răspunde că nu, că rămâneam să dorm la el, dar nu-i puteam pune mamei răbdarea la încercare, era deja destul de supărată. În plus, trebuia să-mi termin bagajele, pentru că nu mai erau decât cinci zile până plecam la facultate. Trebuia să vorbesc cu mama, deşi mă bătea gândul să-i spun după ce mă mutam şi mă instalam, când n-ar mai fi fost cale de întors. Era o idee riscantă, dar preferam s-o înfrunt pe mama de la distanţă decât să fiu nevoită să-i spun personal.

— Da, lasă-mă acasă, am răspuns, și am privit pe fereastră, încercând să mă hotărăsc ce să fac în privința curselor.

Când am ajuns acasă și a parcat la intrare, am crezut că avea de gând să coboare, cel puțin ca să-l salute pe tatăl său, dar nici măcar n-a oprit motorul. Nu asta a fost însă ce m-a surprins, ci ceea ce mi-a spus în continuare.

— Ne vedem mâine la cină?

M-am întors surprinsă.

— Poftim?

A zâmbit în colțul gurii.

— Tu și cu mine... împreună la un restaurant drăguț... ce zici? m-a întrebat, a întins brațul și mi-a dat o șuviță de păr după ureche.

Am rămas surprinsă, nu mă așteptam la asta. Nu în cazul în care Jenna avea dreptate și intenționa să meargă la curse.

— Vii să mă iei?

Și-a abătut privirea de la mine și s-a uitat spre casă.

— Nu cred că pot, lucrez toată ziua. Mai bine ne vedem direct la restaurant.

Când s-a uitat din nou la mine, nu am văzut nicio urmă de îndoială pe chipul său, părea sincer. Poate că Jenna se înșela totuși. Un zâmbet mi-a luminat fața. Mă uram pentru că mă îndoisem de Nick. El nu m-ar minți, nu s-ar duce la curse, nu fără să-mi spună, și cu atât mai puțin după tot ce se întâmplase.

— Bine, ne vedem acolo atunci, am spus, punând mâna pe portieră.

— Hei! a exclamat, oprindu-mă înainte să ies din mașină.

M-am întors spre el.

— Mulțumesc că ai fost lângă mine zilele astea, n-ar fi fost la fel fără tine.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui și l-am mângâiat, după care m-am aplecat să-l sărut. Când m-a sărutat cu pasiune, nu am putut decât să mă rog în gând să nu mă mintă.

În ziua următoare, Jenna a trecut pe la mine după-amiază. Nu o văzusem niciodată atât de deprimată. Ea și Lion nu treceau prin cea mai bună perioadă, iar prietena mea era absolut sigură că în ziua aceea băieții intenționau să meargă la curse. Când i-am povestit că Nick mă aștepta la cină la Cristal, un restaurant elegant din oraș, în privirea sa am citit neîncrederea.

— Știu ce spun, Noah, și sunt aproape sută la sută sigură că deștepții ăștia o s-o facă de oaie în seara asta.

Am oftat în timp ce căutam o rochie frumoasă cu care să mă îmbrac. Mă săturasem să încerc s-o conving pe Jenna că Nicholas nu m-ar minți și în niciun caz nu m-ar invita la restaurant dacă nu avea de gând să vină să cinăm împreună.

— Cum mai merg lucrurile între tine și Lion? Mai e supărat pe tine? am întrebat-o mai mult ca să schimb subiectul.

Jenna, care stătea pe canapeaua din dressingul meu, părea palidă, în contrast cu roșul aprins de pe unghii.

— Dacă prin asta înțelegi că relația noastră în momentul de față înseamnă să ne scoatem ochii unul altuia și apoi să ne-o tragem până când nu mai putem, atunci da, presupun că e în continuare supărat pe mine.

— Ce urât vorbești! am exclamat, surprinsă de felul în care vorbea, deși nu pot spune că mă șocase prea tare.

Jenna nu era atât de rafinată pe cât o credea lumea. În ciuda tonului său dezinvolt, știam însă că nu se simțea bine, că era cu nervii la pământ, iar cursele din seara aceea o făceau să fie mai tulburată decât încerca să pară. Dacă teoria Jennei era adevărată, Lion intenționa să participe la toate cursele ca să câștige bani, fără să-i pese că aceia care frecventau acele competiții ilegale fuseseră cât pe ce să ne omoare ultima dată când dăduserăm ochii cu ei. Și nu era numai asta, dar de-atunci eram amândouă mult mai

conștiente de faptul că, dacă Lion continua să meargă pe același drum, probabil avea să ajungă și el la închisoare la fel ca fratele lui.

— Apropo, zilele trecute l-am văzut pe Luca, a zis, apoi s-a ridicat de pe canapea și a început să treacă în revistă umerașele cu un aer absent.

M-am oprit o clipă și m-am uitat la ea în oglindă.

— Cum e? am întrebat precaută.

— Să fiu sinceră, mi s-a părut destul de simpatic, deși are un aer... nu știu, mi s-a făcut pielea de găină când l-am cunoscut, a recunoscut, oprindu-se la un tricou simplu alb.

Jenna era cu gândul oriunde numai la hainele la care se uita nu, iar asta se întâmpla de mai bine de o lună.

— E foarte chipeș, nu chiar ca Lion, dar e evident că părinții lor arătau bine. Are aceiași ochi verzi ca ai lui, dar privirea ascunde multe secrete, secrete pe care Lion nu dorește să le aflu, pentru că era să mă dea afară în șuturi când m-a văzut intrând la el în casă zilele trecute.

Vocea i-a tremurat puțin când a spus ultimele cuvinte. M-am apropiat de ea, detestând să o văd tristă pe prietena mea. Jenna cea de odinioară era opusul celei pe care o aveam acum în față. Unde era zâmbetul său permanent, sclipirea din ochi și prostiile pe care obișnuia să le debiteze în fiecare secundă? Îmi venea să-i trag un șut în fund imbecilului de Lion.

— De ce nu vii să iei cina cu mine și cu Nick în seara asta? i-am propus, știind că pe el nu l-ar deranja.

Jenna era și prietena lui și cu siguranță m-ar fi ajutat să-i ridicăm moralul.

Ea s-a uitat la mine și a clătinat din cap frustrată.

— Încă mai crezi că o să te scoată la cină?

Am tras adânc aer în piept înainte de a-i răspunde.

— Nicholas nu m-ar minți, Jenna, și nici nu mi-ar da țeapă.

A cântărit câteva secunde răspunsul meu.

— Bine, dar o fac ca să nu fii singură când idiotul ăla n-o să apară așa cum ți-a promis. Așa o să putem merge direct să-i căutăm.

Am clătinat din cap, dar, fără să vreau, am simțit în piept junghiul incertitudinii când am auzit-o spunând asta.

Câteva ore mai târziu făcuserăm deja duș și eram pe punctul de a termina să ne dichisim. Jenna părea cu mintea în altă parte. Fusesem nevoită să duc muncă de convingere ca să se aranjeze, pentru că nu mergeam să luăm cina la McDonald's. În cele din urmă își pusese niște pantaloni scurți din piele, negri și o bluză albă cu sandale fără toc. Eu am preferat o rochie neagră mulată și niște pantofi albi cu un pic de platformă. Mi-am lăsat părul pe spate și m-am machiat, de data asta scoțându-mi în evidență buzele.

Jenna și-a dat ochii peste cap când m-a văzut, dar n-a comentat nimic. Chiar în clipa aceea am primit un mesaj de la Nick.

Rezervarea e pe numele meu, intrați și beți ceva.

I-am arătat mesajul Jennei, care m-a ignorat și a ieșit din cameră.

Ne-a luat aproximativ o oră ca să ajungem la restaurant. Așa cum îmi spusese Nick, era o rezervare pe numele lui pentru trei persoane. Locul era foarte plăcut, cu mese mici în stil francez și o lumină slabă și romantică. M-a amuzat faptul că eram cu Jenna, înconjurate de lumânări, și mi-a fost greu să mi-l imaginez pe Nick acolo cu mine, pentru că locul era prea extravagant pentru el. Jenna a început să glumească, în timp ce perechile din jurul nostru ne observau ușor deranjate.

— Haide, Noah, ia-mă de mână, poate încep să cadă confetti dintr-una dintre lămpile astea care atârnă deasupra noastră, a spus, apropiindu-se de mine și prefăcându-se că-mi face ochi dulci.

Am râs, în timp ce savuram un pahar de vin alb și așteptam ca Nick să își facă apariția.

După mai bine de patruzeci de minute de așteptare, am început să nu mai gust glumele și să simt în capul pieptului o senzație de disconfort.

Vibrația telefonului m-a scos din tăcerea în care mă adâncisem și am citit mesajul încruntată.

Îmi pare rău, pistruiato, n-o să pot ajunge în seara asta, avem de lucru până peste cap și, dacă nu termin rapoartele care mi-au fost cerute, pot să-mi iau adio de la stagiu. Te rog, nu te supăra, o să mă revanșez... la cina cu Jenna și distrați-vă în seara asta.

Am simțit că iau foc, senzație pe care încercam să mi-o stăpânesc după primele douăzeci de minute de așteptare. Nu-mi venea să cred că era atât de idiot încât să creadă că stratagema asta avea să funcționeze.

Am ridicat ochii spre Jenna care, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, m-a privit cu oarecare milă.

— Unde naiba se țin cursele alea?

28

NICK

Imediat ce am apăsat pe butonul „Trimite", am știut că urma să am probleme. Chiar în clipa aceea ieșeam din apartamentul meu. Nimic din toate astea nu mă încânta, dar, pe de altă parte, simțeam adrenalina punând stăpânire pe sistemul meu nervos, lucru care, în fond, îmi lipsise. Problema nu era că viața mea nu ar fi fost și acum grozavă, dar luptele, cursele, nebuniile pe care obișnuiam să le fac îmi oferiseră o posibilitate de evadare pe care mi-era greu s-o abandonez pur și simplu. Îmi spuneam că făceam asta pentru Lion, dar o făceam și pentru mine, și doream s-o fac. De fapt, aveam nevoie s-o fac. Toate amintirile legate de mama, despărțirea de sora mea la aeroport, senzația că Noah îmi ascundea ceva și faptul că nu fusesem în stare s-o scap de coșmaruri îmi creau o stare permanentă de neliniște. Iar faptul că știam că absolut toată lumea voia să ne vadă despărțiți nu mă ajuta deloc.

Mi-am repetat de mai multe ori că Noah era în siguranță cu Jenna, departe de mizeria asta și ferită de toată lumea, inclusiv de mine. Nu o voiam lângă mine în seara asta. Erau momente în care pur și simplu simțeam nevoia să fiu singur, iar acesta era unul dintre ele.

Mi-am pus casca și m-am urcat pe motocicletă. Lion și Luca urmau să ducă mașinile acolo, așa că stabilisem cu ei să ne vedem direct la locul respectiv. Anul ăsta cursele nu se țineau în deșert, ci în oraș. Nu era un traseu foarte lung, dar pariurile erau extrem de mari. În cazul în care câștigam, urma să primim mulți bani, iar Lion avea nevoie de ei.

Muzica răsuna la volum maxim când am trecut cu motocicleta printre grupurile mari de oameni. Mulți dintre ei m-au ovaționat când m-au văzut sosind și adrenalina a început să-mi curgă prin vene imediat ce am simțit că sunt din nou cu gașca mea. Nu puteam nega că îmi lipsise tot ce se întâmpla aici.

— Ia te uită pe cine avem aici! a strigat Mike, vărul lui Lion, apropiindu-se de mine.

Ne-am ciocnit pumnii în timp ce coboram de pe motocicletă, lăsând casca pe șa.

— Care-i treaba, frate? am întrebat, evaluând situația.

Trecuse mult timp de când nu-i văzusem și în câteva minute m-am trezit înconjurat de toată lumea. Toți glumeau și mă tachinau, dădeau pe gât pahar după pahar, iar muzica era atât de tare încât mă dureau urechile.

Lion și-a făcut apariția câteva minute mai târziu și toți l-au ovaționat când l-au văzut venind cu o asemenea mașină: un Lamborghini pe care îl închiriasem special pentru ocazia asta. Mi-am amintit de cursele de anul trecut, de felul în care demonul meu blond îl învinsese pe Ronnie, surprinzându-ne pe toți, iar pe mine aproape omorându-mă cu un infarct. Nu puteam să uit cât de incredibilă fusese în cursa aceea. Noah știa să conducă cu viteză și, când am văzut-o în acțiune, m-am simțit excitat și enervat în egală măsură.

În timp ce în jurul meu lumea dansa și se prostea până când soseau ceilalți, am scos o țigară și m-am sprijinit de motocicletă. Aveam nevoie să știu că Noah era în regulă și că ajunsese acasă.

Nu-mi răspunsese la mesaj, iar asta nu-mi inspira nimic bun. Mai mult ca sigur era supărată, dar era cu Jenna, așa că nu era ca și cum aș fi abandonat-o într-un restaurant cu o atmosferă romantică, nu-i așa?

Nu puteam s-o sun pentru că ar fi auzit vacarmul din jurul meu, așa că am încercat să-i trimit un alt mesaj.

Cum a fost cina? Ești deja acasă?

Am tras din țigară și un minut mai târziu am văzut că era online.

În pijama și în pat.

Am oftat ușurat că îmi luasem o povară de pe suflet. Dacă Noah era acasă, puteam să mă relaxez și să mă concentrez la ceea ce trebuia să fac în seara aceea. Adică să particip, să câștig și să-mi iau rămas-bun de la acea lume pentru totdeauna.

Lion mi-a făcut un semn și ne-am apropiat de un tip pe nume Clark, care crease traseul cursei. Am format un cerc în jurul lui, iar el ne-a arătat unde începea și unde se termina traseul. Urma să fim patru concurenți de data asta: cursa era importantă, pentru că trebuia să plătești pentru a putea participa – nici mai mult, nici mai puțin decât cinci mii de dolari fiecare –, dar câștigătorul avea să ia toți banii, pe lângă cei obținuți din pariuri, firește.

— Dacă nu sunt probleme, o să fiți înapoi în zece minute. Totul e pregătit să oprim traficul în zonele vizate, dar polițaii pot să apară din senin, chestia asta nu o pot controla, a spus Clark, privindu-ne pe toți patru.

Ceilalți doi erau destul de buni, iar unul dintre ei făcea parte din fosta bandă a lui Ronnie, care acum era condusă de Cruz.

Îl văzusem, era într-un colț, înconjurat de toți ceilalți membri, toți la fel de drogați ca el. Îi uram pe indivizii ăștia, dar o parte din mine dorea să se răzbune pentru cele întâmplate data trecută, voiam să-i fac să plătească, dar nu bătându-mă cu ei, ci luându-le banii, pe care ei îi prețuiau și și-i doreau atât de mult.

— Ne vedem aici în zece minute, a spus Clark.

M-am apropiat apoi de Lion și de fratele lui.

— Nu cred că e foarte complicat să câștigăm, dar nu vreau probleme. Dacă situația se înrăutățește renunțăm, e clar? le-am spus.

Luca intenționa să fie copilotul lui Lion. Eu preferam să merg singur, pentru că nu suportam să am pe cineva

alături când participam la curse: îmi distrăgea atenția și nu reușeam să controlez pe deplin mașina. Au dat din cap amândoi și ne-am întors, pregătiți să ne luăm mașinile.

În clipa aceea, o lumină mi-a captat atenția. Trupul meu a intuit cum stăteau lucrurile chiar înainte ca privirea să mi se îndrepte spre Audiul roșu care tocmai sosise. Inima mi s-a oprit în loc și, când picioarele sale lungi au coborât din mașină, toată adrenalina pe care o simțeam a explodat și mi-a invadat tot sistemul nervos.

— Să fiu al naibii! a exclamat Lion în spatele meu.

Mi-am dat seama că mărisem pasul și că respirația mi se accelerase când am văzut-o pe Noah acolo, înconjurată de toate scursurile alea. Am început să fac pași din ce în ce mai mari, dorind parcă să scurtez distanța care ne separa, să ajung lângă ea înaintea oricui. Mă fixa din priviri. Și-a încrucișat brațele la piept și m-a săgetat cu o privire încărcată de ură. Când am ajuns lângă ea, m-am abținut cu greu să n-o bag în mașină și să dispar de acolo în mai puțin de o secundă, dar mâna i-a zburat atât de rapid încât, până să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am trezit cu o palmă zdravănă peste față.

— Ești un mincinos nenorocit! a țipat, încercând să acopere muzica și vacarmul făcut de mulțime.

Am respirat adânc de câteva ori străduindu-mă să mă liniștesc, dar nu am reușit.

— Urcă în mașină! i-am poruncit printre dinți, încercând să-mi păstrez calmul.

— Să te ia naiba, Nicholas! a strigat, întinzând mâinile cu intenția de a mă împinge.

Am oprit-o, apucând-o de încheieturi.

— Nici să nu te gândești! Nici să nu te gândești să-mi dai ordine! a continuat.

Am lipit-o cu spatele de Audi și am imobilizat-o cu corpul meu.

— Vreau să te urci în mașină și să te întorci de unde ai venit în mai puțin de trei secunde, m-ai auzit?

Nu-mi pasă cât de supărată eşti, fir-ar să fie, n-ar trebui să fii aici. Trebuie să-ţi amintesc ce s-a întâmplat data trecută?!

Mi-a aruncat o privire mistuitoare. Era atât de furioasă încât a trebuit să-mi reprim impulsul de a o scutura bine pentru că era atât de încăpăţânată. Nu conta că eu eram acolo, eu nu aveam ce să păţesc. Puteam suporta orice mizerie, dar Noah? Teama că cineva ar fi putut să pună din nou ochii pe ea, că cineva ar fi putut s-o recunoască... M-am uitat instinctiv spre locul în care Cruz bea cu amicii lui şi am văzut că încă nu remarcaseră prezenţa ei.

— Evident că nu trebuie să-mi aminteşti! Am fost acolo! Mai ţii minte? a răspuns, zbătându-se fără succes să se desprindă din strânsoarea mea.

În ciuda eforturilor ei de a se elibera şi a tensiunii momentului, mi-am dat seama cum era îmbrăcată. O ţinută mai frapantă nici că se putea.

— Opreşte-te, fir-ar să fie! i-am poruncit, prinzând-o cu o mână de încheieturi şi cu cealaltă de bărbie, apoi am forţat-o să se uite la mine. Asta nu e o glumă, Noah, trebuie să pleci.

— N-am de gând să plec dacă nu vii şi tu cu mine, a spus pe un ton sfidător, ridicând bărbia şi obligându-mă în felul ăsta să-i dau drumul.

Mi-am sprijinit braţele de maşină respirând adânc, în timp ce Noah se afla la adăpost în spatele aşa-zisului scut care o despărţea de mulţime. Mi-am întors faţa şi i-am simţit mirosul pielii, încercând în primul rând să mă liniştesc. Mâinile sale acum libere au decis să nu mă atingă de data asta şi au rămas nemişcate, ca paralizate, de o parte şi de alta a trupului ei.

— N-ar trebui să fii aici, am şoptit, apropiindu-mi gura de urechea ei şi am simţit amândoi fiorul care i-a străbătut pielea.

— Nici tu.

M-am îndepărtat suficient cât să o privesc atent. Era machiată discret şi îşi pusese o rochie scurtă care îi lăsa la

vedere picioarele. Se aranjase pentru mine, iar eu o lăsasem de izbeliște ca să particip la niște curse ilegale.

Am respirat adânc de câteva ori.

— Îmi pare rău, pistruiato! m-am scuzat, punându-mi mâinile pe mijlocul ei.

Țesătura din care era făcută rochia era atât de fină încât aveam impresia că îi ating direct pielea. Senzația asta și iritarea sa evidentă mă făceau să îmi doresc mai mult decât orice pe lume s-o sărut și să mă asigur că mă iertase.

Când m-am aplecat să fac asta, și-a întors fața.

— Nu suport să mă minți, a spus.

— Știu, n-o s-o mai fac.

— Nu te cred.

Am respirat din nou adânc, încercând să nu-i arăt cât de mult mă dureau cuvintele ei.

— Astea sunt ultimele curse la care particip, poți să-l întrebi pe Lion, i-am spus asta azi-dimineață. S-a terminat, Noah. O fac pentru ultima dată și pentru că știu că Lion are nevoie de mine.

— Nu poți să continui să faci asta pentru el, Nicholas, a spus, dar în vocea ei nu se mai simțea furia, ci îngrijorarea. Știu că-l iubești ca pe un frate, dar am vorbit cu Jenna și el nu mai e cum era. Faptul că tu îl ajuți cu toate astea nu va face decât ca lucrurile să se înrăutățească.

Avea dreptate. Eu lăsasem totul în urmă, în timp ce el își săpa propria groapă. Ori renunța la viața asta odată cu mine, ori avea să fie înghițit de ea, precum Cruz sau propriul său frate, Luca.

Am întins mâinile și am tras-o pe Noah spre mine. Niciodată nu aveam de gând să mai permit ca ea să-și facă griji pentru mine, niciodată. Chestia asta se terminase.

— O să fac tot posibilul ca Lion să renunțe la viața asta odată cu mine, am asigurat-o și m-am simțit în al nouălea cer când Noah și-a pus mâna pe obrazul meu.

Știam că mângâierea ei însemna că mă iertase.

Am mângâiat-o pe spate și am sărutat-o tandru pe obraz. Apoi am mângâiat-o cu delicatețe cu vârful nasului de la pomeți până la ureche.

— Du-te acasă, te rog! O să vin și eu când termin aici.

Noah nu a spus nimic și am interpretat tăcerea ei ca pe o încuviințare.

Am întors capul și am văzut că ceilalți trei concurenți stăteau de vorbă cu Clark.

— Trebuie să plec.

A încuviințat, am sărutat-o pe buze și nu m-am îndreptat spre locul unde erau băieții decât atunci când am văzut-o lângă Audi cu Jenna, pregătite să plece. Doar atunci m-am întors spre ceilalți.

— Baftă tuturor! Ne vedem la întoarcere, i-am spus lui Lion, repetând ceea ce îmi spunea el de fiecare dată când concuram singur.

Am văzut cum un zâmbet i-a luminat fața, dar am mai văzut ceva care m-a pus pe gânduri înainte să se întoarcă și să se urce în mașină.

M-am îndreptat spre locul unde era parcat Lamborghiniul, m-am urcat și l-am pornit. Lion s-a urcat în mașina pe care o adusese Luca și a condus spre locul din unde se dădea startul. O fată purtând doar costum de baie și niște pantaloni minusculi era deja în mijlocul pistei cu două steguleț ridicate. Luminile orașului se vedeau în spatele ei, așteptându-ne să străbatem străzile sale blocate, cu peste o sută nouăzeci de kilometri la oră. Totul trebuia făcut repede și bine. În caz contrar, consecințele puteau fi nefaste.

Chiar atunci, în ultimul minut, când începuse deja numărătoarea inversă și mâinile mele strângeau cu putere volanul, portiera din dreapta s-a deschis brusc, iar Noah a urcat rapid și s-a așezat lângă mine.

— Ce naiba faci?!

Semnalul de start a răsunat cu putere, iar steguleț au coborât: cursa începuse.

29

NOAH

Când Jenna mi-a spus cum urmau să se desfăşoare cursele m-a cuprins o teamă îngrozitoare, motiv pentru care, în clipa în care am văzut maşina lui Nick aliniată la start, gata de plecare, am luat-o la fugă şi, fără să mă gândesc la consecinţe, m-am aşezat pe scaunul din dreapta şoferului. Nick m-a privit mai întâi surprins, iar apoi furios. M-am pierdut cu firea atât de tare încât mi-am îndreptat privirea spre schimbătorul de viteze şi am băgat rapid în viteza întâi, obligându-l să se concentreze la ce avea de făcut.

— Haide, calcă acceleraţia, Nicholas!

Slavă Domnului că avea nişte reflexe ieşite din comun, pentru că nici nu ştiu cum a reuşit să pornească şi să ajungă din urmă celelalte maşini, care aveau un uşor avans în faţa noastră.

— Te omor! M-ai auzit?! a strigat, trecând în treapta a patra şi uitându-se la drum.

Urma să intrăm imediat în oraş şi ştiam că trebuia să-mi ţin gura şi să-l las să se concentreze.

Privirea i s-a îndreptat spre mine pentru o secundă.

— Pune-ţi naibii centura!

M-am întors şi am făcut ce-mi cerea.

Dumnezeule, chestia asta avea să mă coste scump, eram conştientă, dar simţeam nevoia să fiu lângă el. Cursa asta nu era precum cea de anul trecut. Nu conta de câte ori îl rugasem să n-o facă, Nicholas lua propriile decizii şi uneori nu ţinea cont de părerea mea. Asta fusese decizia mea: dacă

el participa, participam și eu; dacă el își asuma riscuri, îmi asumam și eu, și puțin îmi păsa de părerea lui. Aveam să înfrunt consecințele mai târziu.

— Ți-am spus să pleci! a țipat, dând cu pumnul în volan.

Era furios, dar și eu eram la fel. Nu aveam de gând să mă las intimidată, lucrurile nu se făceau așa, și voiam să-i demonstrez că, dacă rămânea în lumea asta, eu intenționam să-i fiu alături. Iar dacă asta îl putea determina să lase totul în urmă, merita să îmi asum riscul.

— Iar eu am decis să n-o fac, am spus cu privirea ațintită la drum.

Îndrăzneala mea l-a făcut să strângă din dinți, iar venele de la gât i s-au umflat amenințător, așa că, fără să vreau, m-am făcut mică pe scaun.

Când am ajuns la primul viraj, mi-am mișcat picioarele ca și cum aș fi apăsat pe pedalele mașinii. Îmi plăcea atât de mult să conduc cu viteză încât adrenalina îmi străbătea tot corpul în acel moment și aș fi vrut să fiu în locul lui Nick, să pun mâna pe volan și să le demonstrez tuturor cât de bună eram. Dar ultima dată totul se terminase prost, chiar dacă reușisem să câștig.

Deși Nick era bun, în clipa aceea nu vedeam în el decât o persoană care nu înțelegea cât de mult ne putea afecta pe amândoi toată situația asta. Indiferent de câte se întâmplaseră, Nicholas continua să ia decizii greșite și să mă târască și pe mine după el. Eu renunțasem la curse, renunțasem la tot ceea ce îmi amintea de tata. Plătisem un preț mare pentru asta, iar acum mă detestam pentru satisfacția pe care o aveam făcând ceva care reușise să-mi distrugă familia.

Creierul meu a început să facă abstracție de probleme și să se concentreze doar asupra mașinilor pe care le aveam în față. În față, nu în spate, ceea ce însemna că eram pe punctul de a pierde.

— Trebuie să accelerezi, Nicholas.

Vena de la gât i s-a umflat și mai mult, iar eu mi-am mușcat buza îngrijorată.

— Nu-mi vine să cred că merg cu o sută șaizeci cu tine în mașină.

„Pentru numele lui Dumnezeu, asta e o competiție, nu o plimbare prin parc!"

— Mașina asta poate ajunge la două sute, deci calc-o până la capăt dacă nu vrei să pierdem.

— Taci! mi-a poruncit, întorcându-se spre mine.

Am tăcut și l-am lăsat în pace. Eram atât de agitată încât îmi tremurau mâinile. Am privit în tăcere cum schimba vitezele, cum accelera până aproape de două sute de kilometri la oră și la următorul viraj era singura șansă să-i depășească și m-am rugat să și reușească. Dacă pierdeam, nu numai că m-ar fi ucis, dar ar fi dat și vina pe mine.

În clipa aceea, lucrurile au luat o altă întorsătură. Am observat îngrozită cum, după ce l-a depășit pe unul dintre concurenți, au început să apară și alte mașini în trafic. Probabil că ultimul tronson nu fusese blocat, motiv pentru care ne-am trezit pe o șosea circulată. Chestia asta nu mi-a plăcut deloc, nu voiam să fie cineva rănit din cauza unei curse ilegale. Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

— La naiba! a bombănit Nick printre dinți, în timp ce lua alt viraj și în același timp evita două mașini care mergeau cu șaptezeci la oră.

Cu o manevră spectaculoasă, a depășit mașina aflată în poziția a doua. M-am entuziasmat.

Doar Lion mai era în fața noastră și, cu toate că și locul doi primea niște bani, firea mea competitivă mă îndemna să-mi doresc victoria. Nicholas a luat un viraj într-o manieră incredibilă, trebuie să recunosc, și am fost nevoită să mă țin de bord ca să nu mă lovesc de portieră. Am rămas în spatele lui Lion, eram aproape de el, dar nu suficient. Am scos un țipăt când Nick a intrat pe sensul opus pentru a putea depăși un camion care ne-a claxonat insistent. Nici eu n-aș fi avut atât de mult curaj, dar manevra ne-a ajutat să

scurtăm distanța. Dacă îl depășeam la următoarea intersecție, puteam termina pe primul loc.

— Haide, Nick! Trebuie să câștigăm! am strigat fără să mă pot stăpâni.

Mi-a aruncat o privire furioasă și chiar în clipa aceea, când nu mai erau decât câțiva metri până să ajungem din urmă mașina în care erau Lion și fratele lui și s-o depășim la curbă, acul accelerației s-a prăbușit de la două sute la o sută douăzeci.

— Ce faci?! am țipat neîncrezătoare.

M-am întors spre el și l-am văzut îngrozită pe Lion care se distanța din ce în ce mai mult.

— Îți dau o lecție, a răspuns, călcând din nou pedala de accelerație, dar degeaba: Lion tocmai trecuse linia de sosire.

Am tras adânc aer în piept, extrem de indignată.

— Nu-mi vine să cred. Am fi putut câștiga!

— Banii o să-i ia Lion. Trebuia doar să terminăm pe primul și pe al doilea loc, indiferent în ce ordine, a spus în timp ce treceam linia de sosire.

A pus o frână bruscă și m-am pregătit pentru ce urma să-mi spună, dar, dintr-odată, niște lumini i-au atras atenția și s-a întors să privească prin lunetă. S-au auzit niște sirene, iar Nick s-a schimbat la față.

— Ce mama naibii! a exclamat.

Apoi a accelerat din nou și, încălcând toate regulile de circulație, a luat un viraj și a intrat pe șoseaua alăturată. Claxoanele mașinilor și strigătele trecătorilor m-au făcut să tresar și atunci mi-am dat seama în ce situație eram.

Telefonul lui Nick a început să sune.

— Scoate-l tu, e în buzunarul meu stâng, mi-a spus, concentrat la drum.

M-am aplecat peste el și am scos telefonul din buzunarul de la blugi.

— Pune-l pe speaker, a mormăit.

Am făcut ce mi-a spus și în mașină s-a auzit o voce necunoscută.

— Băieți, vin polițaii! Ne-au prins, e o nebunie!

— Nu mă enerva, Clark, ai spus că situația e sub control!

— Știu, habar n-am ce s-a întâmplat, probabil cineva a turnat, trebuie să ieși de pe șosea imediat!

— Unde e motocicleta mea?!

Am auzit tot felul de zgomote la celălalt capăt al firului. Probabil fuseseră prinși pe terenul viran, iar acum poliția se îndrepta spre noi. Presupun că aveam un ușor avans, dar eram atât de speriată încât nu puteam gândi limpede. Acum înțelegeam cât de periculoasă era situația, iar Nick fusese un idiot că venise. Ar fi trebuit să mă asculte, ar fi trebuit să plecăm amândoi.

— Toni a dus-o în locul obișnuit, știi ce trebuie să faci. Dacă te grăbești, nu cred că o să te prindă.

Nicholas a luat telefonul de pe piciorul meu, a închis și l-a aruncat nervos pe bord.

S-a făcut liniște.

— Nicholas..., e imposibil să ne prindă, am comentat îngrozită.

Dacă ne prindeau, consecințele ar fi fost cumplite. În primul rând, eu n-aș mai fi putut merge la facultate, iar el, care avea deja antecedente, ar fi fost într-o situație și mai neplăcută. Nici măcar tatăl său nu l-ar mai fi putut scăpa dacă era arestat.

— N-o să ne prindă, m-a asigurat cu voce stinsă.

A călcat accelerația și a intrat pe niște străzi pe care nu le cunoșteam. Părea foarte sigur de direcția în care mergea, iar eu mă rugam să existe o scăpare. Mașinile de poliție ne urmăreau. Știam asta pentru că auzeam sirenele, dar erau încă suficient de departe încât să nu vadă numărul mașinii.

Am mers înainte, după care Nick a virat pe un drum secundar. În scurt timp, am ajuns pe o stradă plină de clădiri industriale și garaje numerotate. A intrat pe o stradă

plină de noroi şi a scos ceva din torpedo în timp ce frâna în dreptul numărului 120. Când uşa s-a deschis, a băgat maşina înăuntru. Motocicleta pe care o văzusem în garajul nostru era parcată acolo.

— Coboară din maşină! mi-a zis şi nici nu mi-a trecut prin cap să mă împotrivesc.

Când am coborât, am văzut multe cutii şi piese vechi de mobilier: probabil că aici era magazia familiei Leister, care era folosită de Nick în astfel de cazuri.

A luat repede o prelată de pe o masă şi a acoperit maşina cu ea. Un nor de praf s-a ridicat, nu se mai vedea aproape nimic şi am început să tuşesc, în timp ce mă îndepărtam de maşină. Atunci l-am simţit în spatele meu, m-a prins de mijloc şi m-am trezit cu spatele lipit de maşină. Mi-a cuprins obrajii în palme.

— Acum o să faci exact ce-ţi spun eu, Noah. Vorbesc foarte serios, s-a răstit la mine furios. Dacă n-ar fi trauma ta nenorocită, te-aş lăsa aici ca să te înveţi minte o dată pentru totdeauna să te mai amesteci în treburile mele.

Am clipit de câteva ori, surprinsă de cuvintele sale dure, şi am încercat să nu izbucnesc în plâns. Oricâtă dreptate ar fi avut, el era de vină pentru situaţia în care ne aflam, el fusese cel care se hotărâse să se întoarcă în acea lume nefastă. Am renunţat la orgoliu şi am încuviinţat, pentru că, în clipa aceea, cel mai important lucru era să nu fim prinşi.

M-a tras după el spre motocicletă. Nu era decât o cască şi s-a grăbit să mi-o pună pe cap. M-a privit lung şi n-am ştiut cum să interpretez ce-i trecea prin cap. S-a urcat pe motocicletă, iar eu m-am aşezat în spate. M-am aplecat şi l-am înconjurat cu braţele, apoi am plecat în noaptea rece.

Mă enervam şi mai tare cu fiecare minut care trecea. Nu-mi venea să cred că eram pe o motocicletă, fugind de poliţie. Unde mai pui că trebuia să-i şi suport furia când el

era cel care provocase toată situaţia asta. Mi-am încordat braţele peste abdomenul său plat, iar trupul său a reacţionat imediat. Şi-a pus o mână peste mâinile mele şi le-a strâns cu putere.

„Ce vrea să însemne asta?"

Zece minute mai târziu a luat un viraj şi s-a oprit la o benzinărie.

— Nu te mişca! mi-a ordonat fără să se uite la mine, în timp ce cobora de pe motocicletă.

Apoi a intrat să plătească benzina.

Am profitat de ocazie: am coborât aproape dintr-un salt, am aruncat casca pe jos şi am fugit cât am putut de repede. Nu voiam nici măcar să-l văd.

— Noah! m-a strigat.

A lăsat baltă ce făcea şi a ieşit după mine. L-am văzut apropiindu-se şi am luat-o la fugă. Nu voiam să-l mai văd, nu voiam să mă mai atingă sau să ţipe la mine, voiam doar să plec cât mai departe.

În seara aceasta, el fusese cel care depăşise măsura, nu eu.

Am alergat până când am ajuns în spatele unei clădiri în construcţie. Am tras de gardul care era întredeschis şi m-am strecurat înăuntru. Nicholas nu avea nicio şansă să încapă prin deschizătură, aşa că m-am oprit şi, când l-am auzit de partea cealaltă, m-am întors şi i-am văzut privirea sălbatică.

— Ieşi de acolo!

— Nu.

S-a agăţat cu îndârjire de gard şi, când a ridicat capul, mi-am dat seama că era mai nervos decât îl văzusem vreodată.

— Crezi că nu pot să sar peste nenorocitul ăsta de gard? m-a provocat, gândindu-se, în mod evident, cum s-o facă.

— Şi ce ai de gând să faci după ce-l sari, Nicholas? am întrebat, ridicând glasul.

Am început să tremur de frig. Nu numai că adrenalina începuse să dispară, dar cuvintele lui Nicholas îmi răsunau în cap de parcă erau repetate la infinit.

S-a oprit o clipă, probabil pentru că habar n-avea ce să facă.

Mi-am frecat braţele, încercând să mă încălzesc. Voiam să merg acasă, voiam să plec, dar nu voiam să mă ducă el.

— La naiba, Noah! a strigat la mine, explodând în cele din urmă. Ţi-am spus să pleci! Niciodată nu faci ce-ţi spun! Azi am fi putut fi prinşi, am putea fi închişi într-o nenorocită de celulă chiar acum, iar eu aş înnebuni gândindu-mă la ce ţi-am făcut!

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că asta nu e doar relaţia ta?! Că totul merge în ambele sensuri?! Că şi eu îmi fac griji pentru tine şi că m-am săturat să mă minţi şi să mă abandonezi!?

— Eu ştiu să am grijă de mine, pe când tu habar n-ai!

M-am holbat la el, uimită de ce auzeam.

— Eu nu ştiu să am grijă de mine? am urlat, apropiindu-mă de gard ca să-l privesc în faţă. Ce ştii tu despre ce înseamnă să ai grijă de cineva!? Am avut grijă de mine şi de mama de când aveam cinci ani! Tu, în schimb, n-ai făcut altceva decât să te îmbeţi, să te droghezi şi să faci chestii ilegale când, de fapt, viaţa ta era aranjată!

Nicholas s-a dat înapoi, vădit surprins de ţipetele mele, dar eu îmi ieşisem din fire. În noaptea aceea mă temusem pentru el, pentru amândoi, pentru că riscase totul, tot ce aveam, tot ce nu visasem vreodată că aş putea avea.

— Încerc să te protejez! Dar tu nu mă laşi, a răspuns el mâhnit.

Mi-am dus mâinile la cap.

— Poate că de tine trebuie să mă protejez, am şoptit printre lacrimi, pentru că tot ceea ce-i spuneam ţineam în

mine de atâtea luni. Tot spui că te vei schimba, că vei lăsa în urmă viața asta. Dar nu o faci, Nicholas!

Mi-a întors privirea neîncrezător.

— Cel puțin încerc, am renunțat la tot pentru tine, am încercat să fiu mai bun, dar tu, pe de altă parte, te pui în pericol și nu ai încredere în mine, sunt lucruri pe care nu mi le spui. Crezi că nu știu asta?!

— Te referi la „trauma mea nenorocită"?

Nicholas a oftat, a închis ochii și, când m-a privit din nou, mi-am dat seama că tocmai depășiserăm limita.

— N-am vrut să spun asta.

Am râs sarcastic.

— Dar o gândești, am spus, apoi i-am întors spatele și m-am îndepărtat de el.

— Noah, ieși de acolo, te rog, a insistat, în timp ce toate spaimele mi se adunau în piept, iar lacrimile îmi inundau ochii fără să le pot opri. La naiba!

M-am așezat pe jos și mi-am cuprins genunchii cu brațele. Nu voiam să mă vadă plângând, așa că mi-am îngropat capul în mâini.

— Noah! a strigat disperat și am auzit gardul scârțâind când i-a dat un picior. Ieși!

Mi-am ridicat privirea și m-am uitat la el de unde eram. Părea disperat, dar și eu mă simțeam la fel, pentru că erau multe lucruri pe care le țineam în mine și nu eram sigură că avea să mă iubească la fel după ce le-ar fi aflat. Toate reacțiile lui nu făceau decât să mă determine să mă închid și mai mult în mine.

— Acum nu vreau să fiu în preajma ta! i-am strigat din toate puterile. Mă faci să sufăr!

Mâhnirea i s-a întipărit pe față și a tras cu putere de gard, încercând să-l urnească din loc. M-am ridicat în picioare. Situația era absurdă.

— Și tu pe mine, fir-ar să fie! a spus, dând cu piciorul în gard când a văzut că nu-l putea urni. Am dat tot în relația

asta, absolut tot, mi-am deschis inima în faţa ta... Şi tu îmi spui că te fac să suferi?

Am tăcut, nu aveam de gând să-i explic de ce mă făcea să sufăr. Dacă nu era capabil să-şi dea singur seama, relaţia noastră nu avea niciun viitor.

— Atunci pleacă! am izbucnit şi, furioasă, am apucat o cărămidă de pe jos şi am aruncat-o cu toată puterea în gard.

Nici măcar n-a fost pe-aproape.

— Dacă nu putem face ca relaţia asta să funcţioneze, poţi să pleci, Nicholas!

Mi-a întors spatele şi a înjurat cu voce tare. După câteva minute de tăcere, s-a uitat din nou la mine cu o altă expresie pe chip.

— Îmi pare rău, serios. Am fost un cretin, dar m-am speriat când te-am văzut la curse. Eram furios, încă mai sunt, dar ştiu că, dacă eu nu m-aş fi dus, nu am fi acum în situaţia asta.

— Şi ce crezi că am simţit când te-am văzut acolo, Nicholas?

— Ştiu, OK? Înţeleg. Dar, te rog, nu suport să stau departe de tine, vreau să ieşi de-acolo.

Am respirat adânc şi mi-am şters lacrimile cu mâna.

— Nu am rezolvat nimic, ştii asta, nu? am spus aproape în şoaptă.

A tăcut, mulţumindu-se să mă privească, iar privirea aceea a fost suficientă pentru ca picioarele mele să decidă pentru mine. M-am apropiat de locul în care stătea şi am ieşit prin deschizătura din gard. M-a tras de mână şi o secundă mai târziu m-a strâns la pieptul său ca şi cum l-ar fi durut să nu mă aibă suficient de aproape. Am inspirat parfumul trupului său, iar bătăile inimii mi s-au potolit aproape imediat. Cum era posibil să fie în acelaşi timp boala şi leacul meu?

— M-ai lăsat să te aştept degeaba, i-am reproşat mâhnită.

Nu puteam să scap de dezamăgirea pe care o simţeam.

— Voiam să fii cât mai departe de mine, a răspuns.

— Odată mi-ai spus că nu suntem meniți să stăm despărțiți, am șoptit cu respirația întretăiată.

— Așa este, am fost un idiot. Nu merită, nu merită să particip la curse dacă în felul ăsta risc să te pierd.

Intenționam să-i răspund, dar chiar în clipa aceea a început să-i vibreze telefonul. Nick și l-a scos din buzunar și ne-am îndepărtat puțin unul de celălalt.

Am așteptat ascultând cu atenție și m-am îngrijorat când l-am văzut încruntându-se.

— Liniștește-te, Lion! a spus, înjurând printre dinți. Da... da, pot s-o scot, nu-ți face griji, o să fiu acolo în mai puțin de douăzeci de minute.

Am simțit o înțepătură în inimă când Nick și-a băgat telefonul mobil în buzunarul de la spate și m-a privit.

— Jenna a fost arestată.

30

NICK

Când am ajuns la secţia de poliţie din North Hollywood, Luca şi Lion stăteau rezemaţi de maşina lor, fratele mai mare cu o ţigară în mână şi cel mic cu capul în mâini. Când m-a văzut, privirea a părut să i se lumineze, deşi înfăţişarea lui inspira milă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Noah, apropiindu-se de Lion, iar apoi şi-a scos casca, prea mare pentru ea.

M-am apropiat de Noah, i-am luat casca din mână şi mi-am atârnat-o de cot.

— Cum au prins-o? am întrebat.

— Poliţia a venit mai întâi pe terenul viran, ceea ce înseamnă, evident, că cineva a turnat, a explicat Lion, apropiindu-se de mine. Dacă aflu cine a fost, jur că îl omor!

— Calmează-te! am spus, încercând să mă gândesc la ce era de făcut.

Puteam să-l sun pe tata, dar, la naiba, dacă afla despre păţaniile din seara asta, habar n-aveam ce s-ar fi putut întâmpla. M-am uitat rapid la Noah şi m-am gândit cum ar reacţiona mama ei dacă ar afla ce făcuserăm.

— Unde e Jenna? E închisă? a continuat să întrebe Noah, cu intenţia clară de a intra în secţia de poliţie.

Am făcut un pas înainte şi m-am grăbit s-o opresc.

— Nici să nu te gândeşti, Noah, nu vreau să pui piciorul înăuntru. Rămâi aici şi aşteaptă împreună cu Lion până când dau eu câteva telefoane.

Noah și Lion m-au privit fix, dar au decis în sfârșit să mă asculte. Am căutat în agenda telefonului și imediat mi-a venit în minte un nume. Era ultima persoană căreia i-aș fi cerut ajutorul, dar nu aveam încotro. Telefonul a sunat mult și mi s-a părut că a durat câteva ore până când cineva a răspuns în cele din urmă.

— De ce naiba mă suni la patru dimineața, Leister? a protestat o voce adormită la celălalt capăt al firului.

Am respirat adânc, înghițindu-mi mândria.

— Am nevoie de ajutorul tău, Sophia.

O jumătate de oră mai târziu, încă o mai așteptam pe colega mea stagiară să sosească. Apelasem la ea pentru că știam că are relații în zona asta. Tatăl ei locuia într-unul dintre ansamblurile de locuințe din apropiere și, în plus, ea era cea care se ocupa la momentul respectiv de cazurile pro bono, așa că era destul de obișnuită să lucreze la cazuri de încălcare a legii de către minori. Dacă-mi aminteam bine, cu o săptămână în urmă îl scăpase de închisoare pe un adolescent acuzat de deținere de droguri și reușise să obțină ștergerea faptei din cazierul său. Sophia Aiken era poate o pacoste, dar își cunoștea meseria.

O mașină de teren albă a apărut de după colț și mi-am dat seama că era ea. Le-am spus lui Noah și prietenilor mei să rămână în mașină și să mă lase pe mine să rezolv problema. Nu știam în ce toane era Sophia și preferam s-o înfrunt singur. Din puținele informații pe care le aveam de la Lion, totul se întâmplase foarte rapid: Jenna nu avusese timp nici măcar să urce în mașină, fusese prinsă în timp ce toți fugeau în toate direcțiile. Nu fusese singura persoană arestată, dar în clipa aceea nu puteam să-mi fac griji pentru nimeni altcineva. Toată lumea știa care erau riscurile dacă mergea la curse, iar prioritatea mea numărul unu era prietena mea.

Din fericire, mașina lui Noah fusese luată de acolo, iar Clark m-a asigurat că avea să fie dusă acasă la tata în ziua următoare. Ar fi fost culmea ca poliția să fi notat numărul

mașinii lui Noah, iar ea să se trezească într-o încurcătură. M-am îndepărtat de mașina lui Lion și m-am apropiat de Sophia.

— Îmi datorezi o favoare atât de mare încât nu vei trăi suficient de mult ca să mă răsplătești, s-a răstit ea, coborând din mașină îmbrăcată impecabil, dar cu părul prins într-o coadă cam ciufulită.

Am făcut tot posibilul ca să nu-mi dau ochii peste cap.

— Mulțumesc că ai venit, am spus, încercând să par cât mai degajat.

Părea să-i facă plăcere situația, pentru că nu a ezitat nicio clipă să-mi zâmbească cu superioritate.

— Mi-ai mulțumit cumva? m-a întrebat, privindu-mă cu un amuzament răutăcios. Cred că mi-ar plăcea să aud asta din nou.

Am făcut un pas spre ea.

— O să-ți mulțumesc din nou dacă o ajuți pe prietena mea.

Presupun că fața mea spunea totul, așa că privirea i s-a îndreptat de la mine spre mașina lui Lion, unde cei trei, inclusiv Luca, așteptau neliniștiți.

— Nu știu în ce încurcături ești băgat, Leister, dar îți jur că pe zi ce trece sunt tot mai intrigată.

M-a observat curioasă și a trebuit să mă înarmez cu toată răbdarea ca să n-o trimit la origini.

— Poți s-o scoți pe prietena mea sau nu?

— Cum o cheamă, dacă nu e un secret?

Am ezitat câteva clipe.

— Jenna Tavish.

A făcut ochii mari.

— Tavish? De la Tavish Oil Corporation? Acei Tavish?

Am încuviințat tot mai neliniștit.

— E o glumă, nu-i așa? a spus supărată, deși îmi imaginam că avea să se enerveze. Mă chemi pe mine, o

stagiară, s-o scot din închisoare pe fiica unuia dintre cei mai mari magnați ai petrolului?

— Nu vrem să afle nimeni, avem nevoie de discreție. În plus, ea n-a făcut nimic, pur și simplu era în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, am răspuns, rugându-mă ca situația să nu se înrăutățească.

Sophia a izbucnit în râs în timp ce scotocea în geantă.

— Dacă aș primi un dolar de fiecare dată când un infractor a spus asta...

— Iubita mea nu e infractoare! M-ai auzit?! a protestat Lion, apărând din spatele meu.

M-am întors spre el, punându-i o mână în piept.

— Liniștește-te, Lion! Sophia a venit să ne ajute, nu-i așa, Soph? am spus, încercând să calmez spiritele.

S-a uitat la noi cu un zâmbet condescendent și am știut la ce se gândea în clipa în care i-am văzut privirea superioară.

— O să vă ajut, dar să nu-mi mai spui vreodată Soph dacă nu vrei să avem probleme, a spus, adresându-ni-se amândurora.

Am râs de seriozitatea cu care a spus asta. Dumnezeule, femeile din noua generație nu se lăsau intimidate. Iubita mea era un exemplu elocvent!

Sophia ne-a poruncit să rămânem afară cât timp ea dădea mai multe telefoane. După o vreme care mi s-a părut o eternitate a intrat în secția de poliție și noi toți am rămas afară, așteptând ca ea să facă demersurile necesare.

Noah rămăsese în mașină și am profitat de ocazie ca să mă apropii de fereastră. Părea epuizată și murdară după ce stătuse pe jos în praf.

— Te simți bine, pistruiato? am întrebat-o, în timp ce-l priveam pe Luca sforăind pe scaunul din față, indiferent la ce se întâmpla în jurul lui.

Noah a încuviințat în tăcere, fără ca măcar să mă privească, dar n-am apucat să fac nimic pentru că în clipa aceea am auzit ușa secției de poliție deschizându-se, iar în

pragul ei a apărut Jenna, murdară, ciufulită şi cu o mică tăietură pe obrazul drept.

Noah a deschis portiera maşinii şi a alergat spre ea.

Sophia era în spatele Jennei, cu un zâmbet superior pe faţă şi privirea aţintită asupra mea. I-am zâmbit de la distanţă şi am văzut-o în timp ce se urca în maşină şi pleca. Poate că, până la urmă, nu era o pacoste atât de mare.

Liniştea mea nu a durat mult, pentru că zgomotul unei palme răsunătoare a spart liniştea nopţii. Când m-am întors, am văzut că Lion îşi dusese mâna la obraz şi se uita la Jenna cu o privire rugătoare.

„La naiba!"

— Nu vreau să te mai văd! M-ai auzit?! a strigat ea, în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji.

Noah mi-a căutat privirea, cerându-mi parcă ajutor, dar amândoi rămăseserăm cu gura căscată, aşteptând reacţia lui Lion.

— Jenna, îmi pare rău, ascultă-mă...

— Nu! a urlat ea, făcând un pas înapoi. Nici să nu te gândeşti să-ţi ceri scuze! Mi-ai jurat că ai terminat cu chestia asta, am răbdat toată vara aşteptând să te schimbi, să faci ce trebuie o dată pentru totdeauna! Şi m-am săturat!

M-am apropiat de ei fără să ştiu prea bine cum să reacţionez. O înţelegeam pe Jenna, dar îl înţelegeam şi pe Lion.

— Am fost o proastă, m-ai făcut să mă simt vinovată pentru ceea ce sunt, pentru ceea ce am, am încercat să fiu alături de tine, să fac tot ce-mi stă în putere să rămânem împreună, în timp ce tu m-ai făcut doar să simt că nu sunt de nasul tău, când, în realitate, este exact invers! a spus ea, plângând.

Lion părea disperat şi pierdut şi, când s-a apropiat de ea şi a văzut cum Jenna se îndepărta din nou de el, am văzut tristeţea întipărită pe faţa lui.

— Jenna, încerc doar să-ţi ofer tot ce e mai bun. Economisesc bani.

Asta a părut să fie picătura care a umplut paharul, pentru că Jenna a făcut un pas înainte şi l-a împins cu toată puterea, în timp ce lacrimile continuau să-i alunece pe obraji.

— Puţin îmi pasă de bani! Eu eram îndrăgostită de tine! Nu pricepi?! De tine, nu de banii tăi nenorociţi!

Lion a prins-o strâns de mâini în timp ce ea îl lovea cu pumnii în piept.

— I-ai lăsat să mă aresteze, i-a reproşat deznădăjduită. Înainte nu m-ai fi lăsat niciodată singură, eu eram cea mai importantă pentru tine...

— Şi încă mai eşti, Jenna. Te iubesc, a declarat el, încercând s-o determine să-l privească.

Jenna a clătinat din cap şi, când şi-a ridicat privirea astfel încât s-o putem vedea toţi, mi-am dat seama că ceea ce urma să spună nu era nimic bun.

— Tu nu ştii ce înseamnă să iubeşti pe cineva.

Şi-a smuls mâinile din strânsoarea lui Lion şi a făcut trei paşi înapoi.

— N-am de gând să-ţi permit să mă târăşti după tine.

— Jenna...

Vocea lui Lion s-a spart şi mi-am dat seama că era ultima lovitură pentru prietenul meu.

Jenna a căutat-o pe Noah cu privirea.

— Vreau să merg acasă.

Noah, care era lângă mine, s-a îndreptat spre ea s-o îmbrăţişeze. M-am apropiat de Lion.

— Frate, i-am spus, punându-i o mână pe umăr pentru că părea complet buimăcit. Le duc eu acasă, nu-ţi face griji, OK?

Lion s-a uitat la mine parcă fără să mă vadă, iar Noah a condus-o pe Jenna pe bancheta din spate a maşinii.

— Ia cheile de la motocicletă.

I-am aruncat cheile lui Luca, spectator la toată scena, dar fără să-şi ia ochii de la fratele lui. Le-a prins din zbor.

— Ai grijă de fratele tău în seara asta, am adăugat, urcându-mă la volan.

Mi-ar fi plăcut să rămân cu Lion, dar știam că cel mai bun lucru pe care îl puteam face în acel moment era să le pun la adăpost pe cele două fete de pe bancheta din spate și să mă rog ca a doua zi lucrurile să se vadă altfel. Noah a decis să rămână să doarmă la Jenna și, când am sărutat-o de rămas-bun, am remarcat că era rece și distantă. Întâmplarea din seara aceea era un avertisment clar cu privire la ceea ce se putea întâmpla dacă nu aveam grijă. Și eram sigur că Noah gândea la fel.

Mă temeam că eu și prietenul meu depășiserăm în seara aceea o limită de a cărei existență nici măcar nu eram conștienți.

Următoarele două zile le-am petrecut cu Lion. Era într-o stare jalnică, beat și nespălat, întins pe canapeaua de la el de acasă. În plus, mirosul de marijuana și dezordinea făceau ca locuința lui să arate ca o cocină. Luca părea să se simtă în largul lui în vechiul său cămin și profita de starea deplorabilă a fratelui său pentru a-și face de cap. Deși petrecuse patru ani la închisoare, își păstrase toate obiceiurile proaste și nici nu voiam să mă gândesc la influența pe care ar fi putut-o avea asupra lui Lion.

— Ar trebui să faci un duș, frate, puți, i-am spus lui Lion, în timp ce aruncam într-o pungă toate gunoaiele de pe canapea și de pe măsuța mizerabilă din colț.

Simțeam că îmi ies din pepeni, nu era treaba mea să curăț toată mizeria asta, dar mi-am stăpânit iritarea și i-am ajutat.

— Lăsați-mă în pace, fir-ar să fie! Vreau doar să mă îmbăt și să nu mai știu nimic.

Am aruncat punga pe jos exasperat.

— Uite care-i treaba, Lion, au trecut două zile, OK? Nu-ți spun să treci peste asta, dar e timpul să te ridici naibii de pe canapea.

— Uneori ești, a spus, dar m-a lăsat să o cuprind cu brațul pe după talie.

— Pot măcar să te duc acasă? Ești beată criță, Jenna, s-a oferit Lion, susținând-o când i s-a părut că era să cadă.

— Dă-mi drumul! a strigat ea, îndepărtându-se de el și căzând în fund pe nisip.

Noah s-a scuturat pentru a scăpa din strânsoarea mea.

— Las-o, Lion!

Am urmărit scena cu atenție. Îl cunoșteam pe prietenul meu aproape mai bine decât pe mine însumi. Era atât de enervat de toată acea situație încât nu m-a surprins reacția lui. Și eu aș fi reacționat la fel.

S-a aplecat cât era de mare și a ridicat-o pe Jenna pe un umăr.

— Ce faci?! Dă-mi drumul, *Homo erectus*! a protestat ea furioasă, lăsând să cadă sticla pe nisip.

Dar n-a reușit, în ciuda eforturilor sale, să scape din brațele prietenului meu.

— N-ai decât să-mi arunci câte insulte intelectuale poftești, dar o să vii cu mine.

Noah s-a întors spre mine cu obrajii îmbujorați.

— Fă ceva! mi-a cerut.

Însă eu am ținut-o cu toată puterea când mi-am dat seama că intenționa să intervină.

— I-a spus *Homo erectus*. Nu pot să mă bag după așa ceva. Avem și noi, bărbații, mândria noastră, știai?

Noah m-a săgetat cu privirea, iar eu am râs în timp ce o ridicam, apucând-o de genunchi. Apoi am dus-o spre focul de tabără în jurul căruia era mai puțină lume.

— Trebuie să-i lași să vorbească, pistruiato. Altfel n-o să se împace niciodată.

Noah tremura de frig, iar beția a făcut-o să uite de supărare pentru că, de îndată ce m-am așezat cu ea în brațe, s-a ghemuit la pieptul meu și a început să se încălzească la foc.

— Am băut cam mult, a recunoscut.

— Nu mai spune! Nu observasem, am replicat sarcastic.

— Şi încă mai sunt supărată pe tine...

Am privit-o lung şi am mângâiat-o uşor pe spate.

— Mă gândeam eu. Pot face ceva în privinţa asta?

— Mângâie-mă în continuare aşa, a răspuns după o scurtă tăcere şi un fior i-a străbătut tot corpul.

Am îndepărtat-o puţin de mine şi mi-am scos hanoracul. Am ajutat-o cu grijă să-şi bage braţele pe mâneci, după care i-am tras fermoarul până sus. O secundă mai târziu şi-a sprijinit capul pe umărul meu şi i-am simţit respiraţia pe gât.

— Mâine se împlineşte un an, a spus melancolică şi buza i-a tremurat uşor.

— Un an de la ce? am întrebat fără să înţeleg, dar a închis ochii şi a adormit.

M-am ridicat şi am dus-o în braţe la maşină. Petrecuse destul pentru o zi. Habar n-aveam unde era Lion, dar nu puteam să fiu tot timpul dădaca lui. Ştia să se descurce şi singur. Am pornit maşina şi m-am îndreptat spre casă. Noah era atât de beată încât nici nu voiam să-mi imaginez cât de mahmură avea să fie în ziua următoare. Presupun că era de aşteptat să bea, avea optsprezece ani, dar nu-mi plăcuse niciodată să o văd aşa.

Mi-am călcat pe inimă şi am decis să rămân peste noapte în casa tatălui meu. Peste două zile, eu şi Noah aveam să ne mutăm împreună în apartamentul meu şi număram minutele care mă despărţeau de acel moment.

31

NOAH

Nu se anunţa o zi bună, mi-am dat seama din clipa în care am deschis ochii în acea dimineaţă. Nu numai din cauza mahmurelii, a durerii de cap şi a senzaţiei acute de greaţă, ci şi pentru că în ziua aceea se împlinea un an de la moartea tatei, pentru care eu fusesem răspunzătoare.

M-am ridicat din pat, simţindu-mi stomacul întors pe dos de la alcoolul băut cu o seară înainte, şi m-am împleticit spre baie să fac un duş. Nici măcar nu ştiam cum ajunsesem în camera mea. Băusem atâta tequila încât cred că prin vene îmi curgea alcool în loc de sânge. Îmi aminteam că îl văzusem pe Nick... şi pe Lion.

Trebuia să o sun pe Jenna ca să aflu cum se încheiase noaptea, dar nu în ziua aceea. În ziua aceea nu aveam de gând să vorbesc cu nimeni, intenţionam să mă închid în cameră cu demonii mei interiori şi să îl plâng pe tatăl care nu mă iubise niciodată, să plâng după persoana care încercase să mă omoare şi după copila care nu reuşise să-l facă pe tatăl ei s-o iubească.

Ştiu că eram o idioată pentru că încă mă mai gândeam la el, dar cuvintele lui şi vina pe care o simţeam după moartea sa nu dispăreau. Coşmarurile erau ceva obişnuit noaptea şi uneori mă urmăreau şi în timpul zilei.

Eu îl iubisem. Asta însemna că sunt un monstru? Eram un monstru pentru că îl iubisem pe omul care o lovea pe mama şi o maltrată în fiecare zi? Eram nebună pentru că încă mai credeam că, dacă m-aş fi comportat altfel, tata ar fi fost încă în viaţă?

Am închis ochii, lăsând apa să curgă peste mine, și m-am frecat cu buretele pe tot corpul. Mă simțeam murdară pe dinăuntru. Uram gândurile astea, uneori aveam impresia că în mine era o altă persoană, care mă obliga să fiu masochistă, să mă comport într-un mod pe care nici eu, nici răposatul meu tată nu îl meritam. Pentru că nu merita lacrimile mele, nu merita să îmi pară rău pentru el.

Nu conta de câte ori mă dusese în parc sau la pescuit. Nu conta că mă învățase să conduc când nici măcar nu ajungeam cu picioarele la pedale, nu conta că îmi plăcea să-l văd participând la curse și câștigând.

Fusese tatăl meu, iar mintea mea de copil, mintea mea încâlcită de copil, mă făcuse să privesc în altă parte de fiecare dată când omul ăsta o maltrata pe mama. Nu înțelegeam modul meu de a gândi sau de a acționa, încercam să mă analizez din altă perspectivă și nimic nu avea sens.

În lunile petrecute la centrul de plasament îmi fusese dor de mama, bineînțeles, dar și de el. Îmi plăcuse că mă trata pe mine mai bine decât pe ea. Era îngrozitor ce simțeam, dar îmi plăcuse să fiu diferită, să văd că tata nu-mi făcea niciodată rău, că mă iubea mai mult decât pe oricine, că eram specială pentru el. Evident că totul se dusese de râpă până la urmă, pentru că îmi făcuse rău. Mult rău.

Amintirile, conversațiile purtate mi-au revenit în minte fără să pot face nimic ca să le opresc.

— Ești rea! a strigat la mine una dintre fetițele de la centrul de plasament.

Eram cinci fete și un băiețel care stăteam în casa aceea oribilă, cu niște falși părinți care nici nu ne iubeau, nici nu se ocupau de noi.

— Tu mi-ai luat păpușa! am strigat și eu la ea, încercând să mă fac auzită peste hohotele de plâns ale fetiței blonde de lângă noi. Dacă nu te porți frumos, ești pedepsită, nu te-a învățat nimeni asta!?

— Să nu mai dai în ea!

Fetița brunetă cu codițe împletite mă amenința cu degetul său murdar în timp ce își îmbrățișa sora de patru ani, care plângea cu obrazul înroșit de la palma pe care i-o dădusem.

Celelalte două fete, una de șapte ani și una de șase, s-au postat în spatele Alexiei, bruneta cu codițe. Nu suportam să văd că pe ea o iubeau, și pe mine nu. Nu făcusem altceva decât să revendic ceea ce îmi aparținea. Fetița aceea îmi luase păpușa cu forța, și trebuia s-o lovesc pentru asta, nu-i așa?

Așa se făcea când cineva nu se purta frumos.

— Ești rea, Noah, și nimeni nu te iubește, m-a apostrofat Alexia.

Era aproape la fel de înaltă ca mine. Eram cele mai mari din casă, dar ea avea o privire aprigă, pe care eram incapabilă să o imit. Deși o lovisem pe fetița aceea, eu voiam doar să fim prietene, încercasem să-i explic că, după ce terminam eu să mă joc, putea să ia păpușa, că trebuia s-o împărțim, dar ea mi-o luase pur și simplu. Mi-o smulsese din mâini.

— Să nu vorbească nimeni cu ea, a poruncit, întorcându-se spre celelalte fetițe. De acum o să rămâi singură, pentru că fetițele bătăușe ca tine nu merită să fie iubite de nimeni, ești rea și urâtă!

Am simțit cum ochii mi se umpleau de lacrimi, dar eu nu aveam voie să plâng. Tata îmi explicase foarte clar: doar cei slabi plâng. Mama era slabă pentru că plângea, eu nu.

— Ești rea! Ești rea! Ești rea! Ești rea! Ești rea!

Celelalte fetițe s-au alăturat corului, până și fetița care plângea începuse să zâmbească și să strige împreună cu celelalte. Mi-am strâns păpușa cu putere la piept și am ieșit în fugă.

Am ieșit de la duș, încercând să șterg acele amintiri. M-am privit în oglindă și mi-am observat tatuajul. Am trecut un deget peste el. Era mic, dar însemna foarte mult

pentru mine. Am respirat adânc încercând să mă liniștesc, nu voiam să mă las copleșită de toate astea, o făcusem deja la momentul respectiv, nu puteam să permit ca amintirile să mă afecteze din nou.

Chiar în clipa aceea cineva a bătut în ușa băii.

— Noah, sunt Nick, a spus.

Am închis ochii strâns și am numărat în gând până la trei. M-am apropiat de ușă și l-am lăsat să intre. Nu știam că rămăsese peste noapte. I-am întors spatele înfășurată în prosop și am luat crema de pe un raft. Nu doream compania nimănui. În ziua aceea simțeam nevoia să fiu singură.

— Te simți bine? m-a întrebat apropiindu-se încet, testând parcă terenul.

— Mă doare capul, am răspuns, ocolindu-l și îndreptându-mă spre camera mea.

Știam că avea să mă urmeze și nu-mi doream decât să înțeleagă că nu era o zi bună. Uneori, eram în stare să ne ghicim reciproc starea de spirit și în clipa aceea speram ca el să facă asta.

Am intrat în dressing și mi-am pus un tricou cu un mesaj publicitar pe care îl aveam de când mă mutasem aici. Era printre puținele lucruri pe care nu le împachetasem ca să le iau la facultate. Tricoul respectiv și niște colanți erau ținuta pe care plănuiam să o port în ziua aceea.

L-am simțit în spatele meu exact când îmi luam prosopul de pe cap, iar părul umed îmi cădea pe umeri. M-a luat de braț și m-a întors spre el.

— Te simți bine? a repetat, dându-mi la o parte o șuviță de păr ud.

— Sunt doar obosită și mahmură, am răspuns, remarcând că, în clipa aceea, el era exact opusul meu.

Cu blugii săi Levi's, tricoul alb Calvin Klein și cu părul răvășit, părea un fotomodel.

— O să-ți pregătesc mic-dejunul înainte să plec, a spus, sărutându-mă pe obraz. Aș vrea să stau cu tine și să ne

petrecem după-amiaza uitându-ne la un film, dar trebuie să merg la muncă.

Am oftat ușurată. Nu voiam să mă vadă în starea aceea. Nu aveam chef de companie, aș fi reușit să îl sperii.

— Nu-ți face griji, o să-mi petrec după-amiaza dormind.

Am făcut un pas înainte și l-am sărutat pe buze. A fost un sărut dulce și blând. Cearta noastră din ziua cursei continua să-mi răsune în minte, lucrurile pe care ni le spuseserăm, felul în care îmi reproșase că nu aveam încredere în el. Dar ce să fac dacă nici măcar eu nu înțelegeam ceea ce simțeam? Cum să-i povestesc asta lui Nick? Știam că sesiza că nu era ceva în regulă, iar o parte din mine își dorea să caute mângâiere în brațele lui, dar nu puteam. Mă temeam să povestesc anumite lucruri și nu voiam să se simtă dezamăgit sau să mă judece.

A plecat îngrijorat, iar eu am încercat să schițez un zâmbet forțat ca să-l liniștesc. Nu știu dacă am reușit.

Trecuse mult timp de când nu mai stătusem ore în șir în fața televizorului, uitându-mă la serialul *Prietenii tăi* și mâncând ciocolată. Chiar dacă nu știu ce studiu științific susține că ciocolata eliberează endorfine în creier, în cazul meu nu funcționa: singurul efect pe care urma să-l obțin era să pun pe mine câteva kilograme.

Era o zi neagră pentru mine și, deși la început îmi dorisem ca Nick să plece la muncă, acum îmi lipsea și simțeam o nevoie disperată să mă îmbrățișeze.

M-a surprins să văd agitația din bucătărie când am coborât după un suc... și după mai multă ciocolată. Mama era gătită cu o rochie elegantă și sandale, ba chiar se și machiase, iar, când l-am văzut pe William intrând pe ușă îmbrăcat în costum, mi-am dat seama că urma să se întâmple ceva.

— Așteptați pe cineva la cină?

Mama, care îi dădea instrucțiuni lui Prett, s-a întors spre mine și m-a privit de sus până jos ușor încruntată.

— Senatorul Aiken şi fiica lui vin la cină în seara asta.

„Senatorul?"

— E vreun motiv anume? Aveai de gând să-mi spui?

De obicei, mama mă anunţa din timp cu privire la astfel de situaţii, cu excepţia cazului în care nu voia să fiu prin preajmă.

— Este un vechi prieten de-ai lui Will şi vor să înceapă o afacere împreună. Pentru că te simţeai rău, m-am gândit că preferi să rămâi sus, a adăugat, scoţându-şi şorţul pe care îl avea legat în jurul taliei.

Slavă Domnului!

— Da, adevărul e că prefer să sar peste cină decât să stau de vorbă cu un moş şi fiica lui, mulţumesc, am spus pe un ton mai morocănos decât intenţionam pentru că eram într-o dispoziţie extrem de proastă.

Mama mi-a aruncat o privire acuzatoare pe care am ignorat-o.

— Îi voi spune lui Prett să-ţi ducă ceva de mâncare sus.

— Nu-ţi face griji, nu mi-e foame, am răspuns, apoi m-am răsucit pe călcâie şi m-am întors în camera mea.

Cu o uşoară ezitare, am luat telefonul ca să-l sun pe Nick. Ştiam că în ziua următoare trebuia să lucreze şi că nu putea să vină până la mine. Dar mai ştiam şi că era suficient un apel din partea mea ca să vină dacă i-aş fi cerut asta.

Aveam îndoieli, dar simţeam o nevoie disperată să-i aud vocea şi am format numărul lui.

— Salut, pistruiato! m-a salutat vesel de la celălalt capăt al firului.

— Salut, ce faci? am întrebat, cu jumătate de voce.

L-am auzit îndepărtând telefonul de ureche şi vorbind cu cineva. Am auzit şi un râset de femeie şi, o secundă mai târziu, vocea lui Nick mormăind ceva despre un cântec oribil.

Tot trupul mi s-a încordat imediat.

— Unde ești? am întrebat pe un ton un pic mai dur decât intenționam, intrigată să aflu cu cine era.

— Chiar acum intru pe ușă, a răspuns și am auzit în depărtare o ușă deschizându-se încet.

— Care ușă?

— Cum care? De acasă de la tata.

Am făcut ochii mari, surprinsă.

Era aici?

Am coborât scările și m-am dus să-l întâmpin cu inima cât un purice. Îmi doream să-l văd imediat. Era ca și cum cineva mi l-ar fi trimis prin curier rapid. Nu am stat să mă gândesc ce însemnau cuvintele lui și nici la vocea feminină pe care o auzisem prin telefon. Am ieșit din cameră cu intenția de a mă arunca în brațele lui, dar, în schimb, m-am trezit față în față cu ea: tipa care o scosese pe Jenna de la închisoare.

Am rămas nemișcată lângă ușă.

Era îmbrăcată elegant, cu o fustă creion până la genunchi, strâmtă și neagră, și o bluză de firmă roz pal. Pantofii erau, fără îndoială, marca Manolo Blahnik și o făceau să pară aproape la fel de înaltă ca Nick.

Cine naiba era fata asta?

Nick m-a privit fix și am văzut-o trecând imediat de la uimire la afecțiune.

Am rămas acolo unde eram, în pragul ușii deschise și am simțit curentul de aer drept în față. Aveam un coc lejer pe care mi-l făcusem în vârful capului.

M-am dat puțin înapoi ca să poată intra.

— Noah, ea este Sophia Aiken, colega mea stagiară, a spus Nick, făcând un pas în față și apoi m-a sărutat tandru pe obraz.

Sophia m-a privit cu un zâmbet curios pe buze și mi-a întins o mână a cărei manichiură era la fel de perfectă ca a mamei mele.

— Îmi pare bine, Noah.

Am dat din cap intimidată și m-am simțit complet deplasată.

N-am apucat să-i răspund, pentru că mama a apărut ca o gazdă perfectă ce era și s-a apropiat să-i salute pe nouveniți. În acest timp, mă tot privea, ca și cum nu plănuise ca fiica sa cea nearanjată să fie cea care să le deschidă ușa.

Ce naiba se întâmpla?

— Tatăl tău nu a sosit încă, Sophia. Dacă vrei să intri în salon și să bei ceva, Nick te va servi cu un pahar.

Sophia a încuviințat și a urmat-o pe mama.

Înainte ca Nick să meargă după ea, l-am fulgerat cu privirea. Acum, că șocul inițial trecuse, nu mai simțeam decât furie și o dorință irezistibilă să plâng.

— De ce nu mi-ai spus că vii?

Nick părea la fel de încurcat ca mine și m-a privit de sus până jos.

Dumnezeule, tocmai îi deschisesem ușa fiicei senatorului arătând în asemenea hal?

— Credeam că ți-a spus mama ta. M-au sunat după-amiază să-mi spună s-o invit pe Sophia la cină, pentru că tatăl ei vrea să mă cunoască sau ceva de genul ăsta. Atunci, când a fost povestea cu Jenna, nu am avut ocazia să ți-o prezint.

— Nu mi-a spus nimeni că vii și tu. Dacă aș fi știut, nu aș fi refuzat să iau cina cu ei, am răspuns, în timp ce o auzeam pe mama vorbind cu Sophia în salon. N-am de gând să intru acolo îmbrăcată așa. Mă duc la culcare și o să stăm de vorbă după asta.

Fără să mă lase să fac nici măcar trei pași, s-a postat în fața mea.

— Ce-i cu tine? Haide, urcă să te schimbi și vino la masă! Am acceptat să vin la porcăria asta de cină doar pentru că știam că o să fii și tu. Nu știu ce pun la cale, dar n-am de gând să stau acolo singur și să flecăresc.

Am ridicat din sprâncene și m-am uitat la el supărată.

— Nu e problema mea, Nicholas, am spus, încercând să-mi păstrez tonul calm. Și de ce nu mi-ai vorbit niciodată despre ea? Păreți foarte buni prieteni.

Nick s-a oprit o clipă încruntat. S-a uitat spre Sophia și mama mea, care stăteau de vorbă, și apoi s-a întors din nou spre mine.

— La naiba! Ești geloasă? a întrebat, dându-și ochii peste cap.

L-am plesnit peste braț fără să mă gândesc.

— Ce prostii vorbești?

Nicholas a izbucnit într-un hohot de râs, care a fost suficient pentru a-mi spori proasta dispoziție.

— Doamne Sfinte! Nu e decât o snoabă insuportabilă care vrea să-și găsească un loc în firma tatei ca să nu fie nevoită să lucreze pentru tatăl ei. Nu pot să cred că ești geloasă pe ea.

— Nu sunt geloasă, prostule! am șuierat, ocolindu-l ca să urc scările spre camera mea.

— Dacă nu cobori, vin după tine și te aduc târâș, m-a amenințat în glumă. Tu știi mai bine ce preferi, iubito.

Dacă privirile ar putea ucide, cred că Nicholas ar fi fost deja mort și îngropat.

M-am privit frustrată în oglindă. Nu aveam de gând să mă aranjez pentru cina aia nenorocită, nici nu mă gândeam, nu intenționam să mă aranjez pentru ea.

Mi-am scos tricoul găurit și l-am aruncat pe jos, căutând ceva cu care să mă îmbrac fără să fiu nevoită să desfac una dintre valizele împrăștiate prin tot dressingul. În cele din urmă, m-am oprit la niște blugi negri simpli mulați, dintre cei pe care îi purtam de obicei când mergeam la film, și la un tricou alb pe care scria I ♥ CANADA.

Am zâmbit în sinea mea. Cu siguranță, senatorul avea să fie încântat.

Mi-am desfăcut cocul și mi-am prins părul într-o coadă înaltă, m-am spălat pe față și m-am dat pe buze cu un

ruj maroniu. Mai mult de atât nu intenționam să mă aranjez în seara aceea. Sophia n-avea decât să poarte și Chanel dacă avea chef, eu eram frumoasă oricum m-aș fi îmbrăcat. Sau cel puțin așa îmi spunea bunica.

Atunci când am coborât în salon, tot într-o dispoziție proastă, trebuie să recunosc, am auzit o voce de bărbat pe care nu o mai auzisem înainte. Toți cinci, William, mama, Nick, Sophia și tatăl ei erau în jurul barului din salon, purtând o conversație amicală în timp ce Will servea băuturi. Văzându-i de la distanță, păreau ieșiți din paginile unei reviste. Atât de distinși, de înalți și de eleganți... Mi-am privit tenișii și, fără să vreau, m-am simțit ca o intrusă.

Mama m-a văzut prima și a făcut ochii mari când a observat tricoul cu care eram îmbrăcată, dar, înainte să mă poată trimite sus, Will mi-a sesizat prezența și mi-a urat bun-venit cu un zâmbet.

— Noah, vino aici, îți prezint un bun prieten de-ai mei de la facultate, Riston. Ea este fiica mea vitregă, Noah. Noah, el este prietenul meu Riston.

Spre deosebire de fiica sa, Riston arăta ca un american tipic: blond, cu ochii albaștri ca ai mamei, cu spatele lat și la fel de înalt ca Nick. Avea aceiași ochi migdalați și aceeași gropiță în bărbie ca Sophia, gropiță care mi se păruse întotdeauna adorabilă la o fată, dar acum, că o vedeam la ea, nu mi se mai părea la fel de drăguță.

Am zâmbit și i-am întins mâna. L-am simțit pe Nick lângă mine, dar, în loc să fie o prezență caldă și protectoare, de data asta era ca o barieră care ne despărțea.

În scurt timp am trecut în sufragerie, unde Prett aranjase masa mai frumos chiar decât de Crăciun, sărbătoare pe care cei din familia Leister deciseseră să o ignore până când eu și mama am apărut să le dăm viața peste cap. Îmi mai aminteam și acum cât de amuzant fusese să-i văd pe Will și pe Nick cu căciuli de Moș Crăciun. Mi-am amintit și de Nick încruntat când pur și simplu I-am obligat să instaleze un brad mare și să împodobească toată casa cu

ghirlande. Afurisitul se distrase atârnând crenguțe de vâsc în toate colțurile posibile.

Spre enervarea mea, pentru că îmi făcusem apariția la masă în ultimul moment, fusesem așezată lângă senator, iar Sophia și Nick stăteau în fața mea... unul lângă altul.

Dumnezeule! De ce eram atât de geloasă? Oare era din cauză că nu mă puteam abține să n-o compar cu mine?

Tot timpul cât a durat cina au vorbit despre nu știu ce proiect în legătură cu care Sophia părea extrem de entuziasmată. Vorbea despre legi, numere și statistici cu aceeași pasiune cu care eu vorbeam despre surorile Brontë sau Thomas Hardy. Spre supărarea mea, și Nick părea entuziasmat. Am văzut în ochii lui că era foarte interesat de acel proiect, iar eu nici măcar nu eram în stare să le urmăresc discuția. Atâtea numere mă amețeau și mă simțeam ca o idioată. William o tot lăuda și li se adresa amândurora ca și cum ar fi fost o echipă. Toți păreau să îi privească de parcă ar fi fost o jucărie nouă, iar eu am început să simt niște furnicături neplăcute în stomac.

Spre sfârșitul cinei, senatorul Riston a părut să mă observe.

— Dar tu, Noah? Cum merge liceul?

Întrebarea lui m-a făcut să simt o căldură intensă care m-a invadat și mi s-a urcat în obraji.

Era atât de evident că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau? Era atât de evident că nu eram atât de matură ca fiica lui și erau nevoiți să mă întrebe asta din milă, la sfârșitul conversației, ca atunci când întrebi un copil mic cum e la școală?

— Am absolvit în iunie, așa că e bine, aștept cu nerăbdare să plec la facultate, am răspuns, ducând la gură singurul pahar cu băutură răcoritoare de pe masă.

Eu și Nick ne-am uitat unul la altul și am simțit o împunsătură dureroasă în piept.

Nu puteam să discut cu Nick despre proiectele lui, pentru că nici măcar nu știam de existența lor. El nu vorbea cu mine despre munca lui, pentru că știa că nu-l puteam

ajuta cu nimic. În clipa aceea, Sophia s-a aplecat spre el să-i spună ceva la ureche, nu știu ce anume, dar Nick a zâmbit și s-a uitat la mine.

Despre ce naiba vorbeau?

Următoarea întrebare a senatorului am auzit-o doar pe jumătate.

— ...căminul o să-ți placă, e partea cea mai distractivă a vieții de student...

Mi-am întors privirea spre senator.

— De fapt, o să locuiesc cu Nicholas, am spus pe un ton calm și am început să mă simt amețită doar când liniștea s-a lăsat în cameră.

A fost întreruptă doar de mama care a lăsat tacâmurile cu zgomot pe masă.

Nick a ridicat privirea și s-a holbat la mine, după care s-a uitat spre părinții noștri.

Senatorul părea ușor descumpănit și, după ce s-a uitat la mine, s-a întors spre Nick. Ca să vezi, cineva uitase să-i spună că eram împreună.

Sophia nu a părut surprinsă, lucru care m-a enervat și mai tare. Dacă știa că eram împreună, de ce naiba nu stătea departe de el? Mi-am întors privirea spre mama la câteva secunde după ce aruncasem bomba și am regretat aproape instantaneu: era limpede că urma să mor în seara aceea.

32

NICK

Când m-am uitat la Noah după ce Sophia îmi spusese că eram un cuplu frumos, ultimul lucru la care mă aşteptam era să spună asta.

Am simţit cum tot corpul mi s-a încordat. Tăcerea care s-a aşternut când Noah a mărturisit, în cele din urmă, că urma să se mute cu mine a fost întreruptă doar de zgomotul scaunului pe care l-a împins în spate când s-a ridicat.

— Îmi cer scuze, nu mă simt bine. Ar fi mai bine să mă duc la culcare, a spus ea, albă la faţă.

Fără să aştepte vreun răspuns, a ieşit aproape imediat din salon. Mama ei a încercat să se ridice, dar tata a prins-o de mână şi i-a şoptit ceva. Raffaella m-a străpuns cu ochii ei albaştri şi m-am simţit, brusc, ameţit.

De fapt, mă bucuram că Noah se hotărâse, în sfârşit, să-i spună mamei ei ceea ce îi cerusem toată vara, dar nu fusese cea mai bună modalitate. Trebuia să vorbesc cu ea. Ştiam că nu era ceva în regulă, de aceea acceptasem să vin la porcăria asta de cină, ca să am un pretext s-o văd şi să rămân din nou peste noapte în aceeaşi casă cu ea. Oricât de mult uram locul ăsta, îmi plăcea să iau mic-dejunul cu Noah şi s-o sărut înainte de a pleca la muncă. În plus, ceva îmi spunea că, pe lângă gelozia pe care părea s-o simtă faţă de Sophia – un sentiment ridicol şi lipsit de orice temei –, îmi ascundea ceva important.

Tata m-a avertizat din priviri să rămân la locul meu când am schiţat şi eu un gest să mă ridic. Sophia, care şi-a dat seama ce se întâmpla, a lansat rapid alt subiect de

discuție și situația a devenit mai puțin stânjenitoare. Până când am auzit ușa de la intrare trântindu-se.

„La naiba!"

M-am ridicat fără să-mi pese de nimic și am fugit spre intrare. Când am ajuns pe verandă, am văzut-o pe Noah cum ieșea din parcare la volanul mașinii ei decapotabile, pornind aproape în trombă pe rampa de acces, fără să privească înapoi.

Ce avea de gând să facă?

Am intrat în casă să iau cheile pe care le lăsam mereu pe masa din hol. Raffaella a apărut brusc, iar privirea pe care mi-a aruncat-o spunea atât de multe încât m-am oprit câteva clipe înainte să ies pe ușă.

— V-am rugat să o lăsați mai ușor, mi-a reproșat, privindu-mă cum nu o mai făcuse niciodată.

Cred că tocmai pierdusem orice fărâmă de afecțiune pe care femeia aceea o mai avea pentru mine.

— Raffaella...

— V-am rugat și am promis să nu ne amestecăm în relația voastră cu condiția să fiți discreți, a insistat, făcând un pas spre mine. Presupun că înțelegerea a căzut.

Asta ce mai voia să însemne?

— Du-te după ea! Azi nu e o zi potrivită să fie singură.

Ceva s-a luminat în creierul meu când a spus asta.

— Ce vrei să spui?

Raffaella m-a privit impasibilă.

— Azi se împlinește un an de la răpire. Se împlinește un an de la moartea tatălui ei.

N-aveam nici cea mai mică idee unde s-ar fi putut duce. Dădeam ture ca un idiot, reproșându-mi încontinuu că fusesem atât de orb. Cu o zi înainte, când era beată, îmi spusese ceva. La naiba! Din cauza asta se purta așa. Cum putusem să uit data? Încă îmi mai aminteam groaza din ochii ei când era amenințată cu pistolul, încă îmi mai aminteam

cum inima aproape mi-a sărit din piept când am auzit împușcătura... Împușcătura care, preț de câteva secunde, am crezut că o omorâse pe Noah. Nu, tot acel coșmar rămăsese în urmă, eu îl îngropasem adânc în mintea mea, nu voiam să-mi mai amintesc nimic din cele întâmplate.

Era însă clar că ea nu uitase nimic. Coșmarurile încă existau, oricât de mult ar fi negat ea, și eram sigur că încă dormea cu lumina aprinsă când nu eram cu ea. Dar tatăl ei murise, nu mai era, nimeni nu-i mai putea face niciun rău. De ce nu îngropa amintirile neplăcute o dată pentru totdeauna?

În clipa aceea, după toate gândurile care îmi trecuseră prin cap, mi-am dat seama unde puteam s-o găsesc pe iubita mea. Am simțit un fior străbătându-mă din cap până în picioare.

Am întors rapid și m-am îndreptat spre cimitir. Când am ajuns și am văzut mașina lui Noah staționată în parcarea pavată cu pietriș de lângă poartă, am răsuflat ușurat și m-am grăbit să cobor. Nu mai fusesem niciodată în acel loc. Străbunicii părinților mei erau înmormântați într-un cavou privat în partea cealaltă a orașului. Costa o avere să îi îngropi acolo pe cei dragi, dar acum, că aveam ocazia să văd pentru prima dată cimitirul public, cred că merita cheltuiala.

Când intram în cimitir, am simțit răcoarea nopții și mi-am dat seama că Noah ieșise îmbrăcată așa cum fusese la cină. Abia mă abținusem să izbucnesc în râs când am văzut-o cu tricoul ăla și cred că am iubit-o un pic mai mult, dacă așa ceva ar fi fost posibil, pentru simplitatea și frumusețea ei. Nu avea nevoie să se aranjeze ca să arate bine și îmi demonstra asta în fiecare zi.

Am început să pășesc printre pietrele funerare, căutând numele Morgan. Multe dintre ele erau deteriorate și foarte puține aveau flori sau vreun semn că oamenii își mai aminteau de persoana îngropată acolo.

Deodată, am văzut-o. Era așezată în iarbă în fața unei pietre funerare a cărei inscripție nu o puteam citi de la distanță. Am observat-o câteva clipe înainte de a mă

apropia. Își ținea strâns picioarele la piept și, când am văzut că își ștergea lacrimile cu dosul mâinii, m-am apropiat, străbătând distanța dintre noi într-o secundă.

M-a auzit venind pentru că s-a ridicat imediat, cu ochii larg deschiși și o privire vulnerabilă și pierdută. Și-a șters lacrimile cu o mișcare rapidă, ba chiar mi s-a părut că descifrez o oarecare vinovăție când, în sfârșit, s-a decis să mă privească.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

Nu înțelegeam de ce se dusese la mormântul omului care aproape o ucisese.

Noah a tăcut și trupul său a fost străbătut de un fior. Am făcut un pas în față și mi-am scos geaca. Am avertizat-o din ochi să nu protesteze și i-am pus haina pe umeri.

— N-ar fi trebuit să vii după mine, a spus în cele din urmă, fără să îndrăznească să mă mai privească în ochi.

— E o manie de-ale mele. Mai ales când iubita mea se hotărăște să arunce o bombă în mijlocul cinei și apoi să fugă.

Mi s-a părut că văd o urmă de vinovăție pe fața ei, dar a dispărut imediat.

— Eu eram în plus la cina aia stupidă, iar tu păreai să te simți foarte bine.

Nu aveam de gând s-o las să schimbe subiectul. Oricât de geloasă ar fi fost pe Sophia, asta nu avea nicio legătură cu ea sau cu faptul că urma să ne mutăm împreună. Era ceva mult mai important decât toate acestea.

— De ce ai venit aici, Noah? am întrebat-o din nou, făcând un pas spre ea și încercând din toate puterile să o înțeleg. Explică-mi de ce plângi moartea unui om care a încercat să te omoare. Explică-mi, pentru că mă tem că o să înnebunesc încercând să înțeleg toate astea.

Privirea i s-a mutat de la mine la piatra funerară. Dintr-odată, am simțit-o tulburată.

— Hai să plecăm, mi-a cerut, luându-mă de mână. Vreau să plec, te rog, du-mă acasă la mine sau la tine, mi-e indiferent, a insistat, trăgându-mă de braț s-o urmez.

M-a surprins reacţia ei, pentru că părea că vrea să ascundă ceva. Instinctiv, mi-am îndreptat privirea spre mormântul tatălui ei.

Piatra funerară era nouă şi foarte curată, iar o vază de cristal cu flori portocalii şi galbene o făcea să iasă în evidenţă printre celelalte pietre, pline de murdărie şi buruieni. Inscripţia, scrisă cu caractere elegante, era:

JASON NOAH MORGAN
(1977–2015)

TIMPUL POATE VINDECA DUREREA RĂNILOR PE CARE LE-AI LĂSAT
ÎN URMĂ, DAR ABSENŢA TA MĂ VA URMĂRI
MEREU ÎN SOMN.

Sub aceste cuvinte, imaginea gravată a unui nod în formă de opt ieşea în evidenţă pe marmura imaculată.

33

NOAH

Nicholas nu ar fi trebuit să vadă asta.

Am simțit cum mi se accelerează bătăile inimii, atingând un ritm aproape frenetic. Când, în sfârșit, s-a uitat la mine, mi-am dat seama că era total descumpănit. Și speriat. Nu mi-a plăcut deloc privirea lui.

— Nu este ceea ce crezi, am spus, făcând un pas înapoi. De asta mă ferisem de la bun început, asta era ceea ce nu voiam să se afle...

— Atunci, explică-mi, Noah. Chiar încerc să te înțeleg, cred că niciodată nu m-am străduit mai tare, dar îmi îngreunezi mult situația.

Mă simțeam stingherită, pentru că era un subiect atât de intim, atât de personal... Nu voiam să fiu judecată de nimeni și cu atât mai puțin de el.

— Ce vrei să-ți spun, Nick? am răspuns, încercând să-mi stăpânesc plânsul care amenința să îmi inunde din nou ochii. Era tatăl meu...

— A încercat să te omoare, a răspuns el nedumerit. A maltratat-o pe mama ta, Noah. Nu înțeleg... Ți-e dor de el?

Privirea lui era atât de sinceră încât mi-a topit inima. Era clar că voia să se pună în locul meu, dar era și dureros de clar că nu putea și asta era ceea ce ne înstrăina, ceea ce eu mă temeam că avea să ne separe definitiv.

— Nu ai cum să mă înțelegi, Nicholas, pentru că nici eu nu știu să controlez ceea ce simt. Nu mi-e dor de el, e

altceva... Pur și simplu mă simt vinovată că lucrurile s-au terminat așa. În fond, el... el m-a iubit cândva.

Nick a făcut trei pași până a ajuns lângă mine. Mi-a prins fața în mâini cu delicatețe și m-a privit fix în ochi.

— Nu trebuie să gândești așa, Noah, a spus încet, dar ferm. Nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Problema e că ești prea bună, fir-ar să fie, nu ești în stare să îl învinovățești pentru că era tatăl tău, înțeleg asta, dar ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. El a fost cel care și-a semnat sentința în clipa în care a îndreptat pistolul spre tine... și-a semnat-o în clipa în care te-a rănit în noaptea aceea, acum zece ani.

Am clătinat din cap. Nu știam cum să explic ce simțeam în sufletul meu, pentru că sentimentele erau contradictorii. Îmi făcuse mult rău, dar mai erau și toate momentele în care mă îmbrățișase, toate nopțile în care mă luase cu el pe circuitul de curse și îl parcurseserăm la viteză maximă... Și când m-a învățat să pescuiesc sau când m-a învățat cum să fac nodul nostru.

Nicholas a închis ochii strâns și și-a lipit fruntea de a mea.

— Încă ți-e frică de el, nu-i așa? a spus deschizând ochii. Încă ți-e frică de el, chiar dacă a murit. Încă mai crezi că îi datorezi ceva, te simți vinovată și din cauza asta vii aici, din cauza asta ai scris epitaful și ai adus florile astea pe care nu le merită.

Buzele au început să-mi tremure. Da, îmi era frică de el... Îmi era frică de el mai mult decât de oricine, pentru că asta era aproape tot ceea ce știam despre el.

Nu mi-am dat seama că mângâiam pielea unde era tatuajul decât când Nick și-a pus mâna peste a mea și a dat-o la o parte.

— De ce ți l-ai făcut?

Am oftat încercând să mă liniștesc, dar nu am reușit. Eu știam foarte bine de ce mi-l făcusem.

L-am privit în ochi pe Nick și m-am văzut în ei. O imagine care nu avea nicio legătură cu mine.

— Când legi o persoană prea strâns..., se rănește încercând să se elibereze sau rămâne prizonieră pentru totdeauna. Eu sunt dintre cele care rămân prizoniere.

Nicholas s-a încruntat și m-a privit neputincios. Cred că era prima dată când rămânea fără cuvinte în fața mea.

M-am apropiat de el și l-am îmbrățișat. Nu voiam să se simtă așa și cu atât mai puțin pentru mine. Eu reușeam să gestionez problemele mele, nu avea de ce să-și facă griji.

— Cred că ai nevoie de ajutor, Noah.

Când l-am auzit, m-am dat înapoi.

— Ce vrei să spui?

M-a privit precaut înainte de a continua:

— Cred că ar trebui să stai de vorbă cu cineva imparțial... cu cineva care să te poată ajuta și care să încerce să înțeleagă cum te simți și să te ajute cu coșmarurile.

— Mă ajuți tu, l-am întrerupt imediat.

Nicholas a clătinat din cap, părea brusc atât de trist...

— Nu e adevărat. Nu știu cum să te ajut, nu știu cum să te fac să înțelegi că nu ai niciun motiv să te temi.

— Când sunt cu tine, mă simt în siguranță. Tu mă ajuți, Nick, nu am nevoie de nimeni altcineva.

Și-a prins capul în mâini, părând să cântărească ce să spună în continuare.

— Vreau să faci asta pentru mine, a spus brusc. Am nevoie să te văd fericită ca să pot să fiu și eu, vreau să nu te temi de întuneric sau de tatăl tău mort și mai ales vreau să nu mai crezi că ar trebui să-l iubești sau să-i iei apărarea, pentru că, Noah, tatăl tău era un agresor și nimeni nu poate schimba asta, nici tu, nici nimeni altcineva, înțelegi?

Am clătinat încet din cap, simțindu-mă pierdută. Nu știam ce să-i răspund pentru că era prima dată când îmi recunoșteam cu voce tare sentimentele și se întâmpla exact ce mă temusem: eram judecată.

— Nu sunt nebună, l-am asigurat, împingându-l cu mâinile.

Nicholas a negat imediat.

— Sigur că nu eşti, iubire, dar ai trecut prin lucruri pe care cei mai mulţi oameni nici nu şi le pot imagina şi cred că nu ştii cum să le faci faţă. Noah, vreau doar să fii fericită, OK? Eu voi fi mereu alături de tine, dar nu pot să mă lupt cu demonii tăi, asta trebuie s-o faci tu singură.

— Mergând la un doctor de nebuni? am răspuns enervată.

— Psiholog, nu doctor de nebuni, m-a corectat cu blândeţe, apropiindu-se din nou de mine. Eu am fost la unul, ţi-am spus? Când eram mic... După ce a plecat mama, am început să am insomnii, abia reuşeam să dorm sau să mănânc. Eram atât de trist încât nu reuşeam să trec singur peste asta. Uneori, să vorbeşti cu cineva care nu te cunoaşte te ajută să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Fă-o pentru mine, pistruiato! Vreau cel puţin să încerci.

Părea atât de îngrijorat pentru mine şi în adâncul sufletului ştiam că avea dreptate. Nu puteam continua aşa, temându-mă de întuneric şi de coşmarurile care mă urmăreau aproape în fiecare noapte...

— Te rog.

L-am privit câteva clipe şi dintr-odată m-am simţit recunoscătoare pentru că îl aveam alături de mine. Ştiam că, fără el, nu aş fi îndrăznit să iau o astfel de decizie.

— Bine, o să merg.

I-am simţit oftatul de uşurare pe buze când s-a aplecat să mă sărute.

Nu voiam să mă întorc acasă. Mama era cu siguranţă furioasă şi ultimul lucru pe care îl doream în clipa aceea era să o înfrunt.

— Am făcut-o de oaie, nu-i aşa? am spus, trecându-mi mâinile peste faţă în timp ce ne întorceam cu maşina lui.

I-am simțit mângâierea pe ceafă, în timp ce privirea îi era ațintită asupra drumului.

— În privința felului în care i-ai spus-o poate, dar cel puțin i-ai spus.

M-am întors să-l privesc. Dumnezeule, urma să stăm împreună. Era adevărat, era un fapt și era iminent. Dacă voiam, puteam să-mi strâng lucrurile chiar atunci și să ies pe ușă, să încep o viață nouă alături de el.

Nick a parcat lângă intrare. Senatorul și fiica lui plecaseră se pare, pentru că nu mai erau alte mașini în afară de cea a lui Will și a mamei. A mea rămăsese la cimitir. Nick fusese categoric în privința ideii de a mă întoarce singură și-mi spusese că Steve avea să meargă să ia mașina în ziua următoare.

Ezitând să cobor și simțind în continuare o apăsare neplăcută în piept, mi-am sprijinit brațul pe cotieră și fruntea de geam. Fusese o zi îngrozitoare.

— Vino lângă mine! a spus Nick.

M-a tras spre el și m-a așezat pe genunchii lui, cu picioarele sprijinite lateral pe celălalt scaun. M-a înconjurat cu brațele, iar eu mi-am sprijinit obrazul de scobitura gâtului său.

— Totul o să fie bine, iubirea mea.

Am închis ochii și am lăsat cuvintele lui să mă liniștească.

— În legătură cu Sophia... Știu că n-ar fi trebuit să reacționez așa, dar e persoana care a scos-o pe Jenna din închisoare, iar tu nici măcar nu-mi spuseseși că ai o colegă la muncă.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, Noah! Nu simt absolut nimic pentru Sophia sau pentru altcineva în afară de tine. Cum poate să-ți treacă prin cap așa ceva?

M-am întors și mi-am lipit buzele de pielea lui. Mirosea atât de bine și mă simțeam atât de în siguranță în brațele sale... În acele brațe puternice care mă protejau

de orice și care, în același timp, mă legănau ușor, parcă de teamă să nu mă spargă.

— Rămâi cu mine în seara asta! am șoptit, deși știam că asta însemna să dea ochii cu tatăl lui dimineață.

— Sigur că da, a răspuns.

În clipa aceea m-am simțit de parcă mi se luase o greutate imensă de pe umeri.

34

NICK

Dimineață am ieșit din casă foarte devreme cu două valize enorme ale lui Noah. Nu aveam timp să-i înfrunt pe părinții noștri înainte să merg la muncă și nici nu voiam să-mi strice bucuria de a ști că începuserăm mutarea și că, în scurt timp, eu și Noah aveam să locuim, în sfârșit, împreună.

Imediat ce am ajuns m-am dus direct în sala amenajată pentru servirea cafelei. Nu apucasem să iau mic-dejunul și eram mort de foame. Exact când terminam a doua ceașcă, și-a făcut apariția Sophia.

I-am aruncat o privire, conștient de faptul că seara precedentă uitasem de ea, deși, dacă mă gândeam bine, nu era responsabilitatea mea să-i țin companie. În plus, era cu tatăl ei. Am salutat-o cu un semn din cap și am trecut pe lângă ea cu intenția de a ieși.

Mi-a tăiat calea și mi-a aruncat o privire sfidătoare.

— Știi care e cel mai amuzant lucru când primești o invitație la o cină de care nu ai niciun chef și, pe deasupra, trebuie să rămâi cu tata, șeful și soția lui?

A trebuit să-mi mușc buza ca să nu râd. Adevărul e că, din punctul ăsta de vedere, era chiar amuzant. Într-un fel m-a distrat să o văd atât de enervată.

— Sunt numai urechi, Aiken, am spus, sprijinindu-mă de masă cu brațele încrucișate.

— Că toți trei mi-au împuiat capul cu prostii despre cât de bun avocat ești, ce viitor strălucit ai în față, ce fiu responsabil și matur ai devenit.

Zâmbetul care îmi apăruse a dispărut aproape imediat.

— Despre ce naiba vorbești?

Sophia a ridicat din sprâncene și m-a ocolit pentru a ajunge la aparatul de cafea. M-am întors spre ea, așteptând un răspuns.

— Tatăl meu pare să creadă că ar fi o idee grozavă dacă tu și cu mine am lucra împreună de-acum încolo. Și știi la ce mă refer când spun „am lucra".

Am făcut ochii mari, simțind o căldură intensă în tot corpul.

— Ce prostii ți-au băgat în cap? Tata a spus că eu sunt un fiu responsabil și matur? Nu știu ce naiba ai prizat ieri înainte de cină, dar sunt sigur că ai auzit prost: tata nu mă suportă.

Sophia s-a întors să mă privească, în timp ce buzele ei roșii ca focul sorbeau din cafea cu o încetineală calculată.

— Tatălui meu îi place la nebunie să-mi caute parteneri, se pare că este hobby-ul lui preferat, iar acum a pus ochii pe fiul lui William Leister, deși nu a fost influențat doar de el, ci și de mama ta vitregă. Oricine ar auzi-o vorbind despre tine ar zice că te adoră, dar bănuiesc că, de fapt, nu îi convine deloc că te culci cu fiica ei... Și cu atât mai puțin că o să locuiți împreună.

Mi-am strâns pumnii cu putere. Nu-mi venea să cred ce auzeam. Femeia aia avea să mă termine. Cum naiba îndrăznea să insinueze că eu aș putea să mă arăt interesat câtuși de puțin de Sophia, mai ales că puteam s-o compar cu fiica ei? Ce fel de mamă încerca să îl facă pe tipul de care fiica ei era îndrăgostită să se încurce cu altă femeie?

Am strivit paharul în pumn și am încercat să-mi controlez furia care amenința să mă scoată din minți.

Nu numai că se jucase cu sentimentele noastre, dar ne tratase și cu o lipsă totală de respect.

Sophia s-a apropiat de mine puțin mai relaxată.

— Se vede că o iubești, Nick, a spus, punându-și o mână pe brațul meu. Dar îți spun din experiență că o relație pe care atât de multe persoane sunt hotărâte s-o distrugă... de obicei nu se termină cu bine.

Apoi a plecat fără să mai adauge nimic.

Mi-am acoperit fața cu mâinile, încercând să mă calmez și să ignor și de data asta toate eforturile altora de a pune capăt relației mele cu Noah. Din seara precedentă, de când înțelesesem cât de afectată era Noah din cauza tatălui ei, o teamă pe care îmi era greu s-o ignor pusese stăpânire pe mine. Una era să lupt cu ghearele și cu dinții împotriva celor care se încăpățânau să ne distrugă relația și cu totul altceva era să mă lupt cu Noah și cu demonii ei. Iar acum, că înțelegeam că nimeni nu avea să ne ajute să rămânem împreună, am început să mă tem că eforturile pe care le făceam nu erau suficiente. Eu puteam îndura orice, puteam continua să lupt până în ultima clipă, nu aveam să renunț niciodată. O iubeam pe fata asta cu atâta pasiune încât numai gândul că aș putea s-o pierd mă înnebunea. Dar dacă Noah se lăsa convinsă de alte persoane? Și nu era vorba doar de niște persoane. Dacă, în cele din urmă, zidul acela care se clătina din când în când, fără însă să se prăbușească, avea să se ridice și mai mult și să mă împiedice să ajung la ea, așa cum ar fi trebuit s-o fac?

Un singur lucru îmi era clar: nimeni în afară de Noah nu avea să mă ia de lângă ea. Nimeni.

Era după-amiaza târziu când șeful meu a intrat pe ușă. Sophia își punea lucrurile în geantă, iar eu îmi închideam laptopul.

— Am o veste bună pentru voi doi, a anunțat el, privindu-ne pe amândoi cu un zâmbet.

— Mor de curiozitate, am spus pe un ton sarcastic.

Era lucru ştiut că eu şi nemernicul de Jenkins ne uram de moarte. Se întâmpla asta pentru că el îmi ocupa locul până când eu urma să capăt experienţă suficientă pentru a-l înlocui şi pentru că el ştia foarte bine că postul de care era atât de mândru era, de fapt, temporar.

Sophia s-a oprit şi s-a uitat la el cu o sclipire aparte în ochi. Sophiei îi plăcea de şeful nostru şi, spre deosebire de mine, se străduia să-şi îndeplinească sarcinile ireproşabil, pentru a putea avansa pe o funcţie mai importantă.

— Am rămas fără doi oameni care să se ocupe de cazul Rogers mâine şi ni s-a cerut să trimitem pe cineva de aici. Dacă-mi amintesc bine, tu, Nicholas, doreai cazul ăsta. Dar ai renunţat la el pentru că ar fi trebuit să rămâi la San Francisco să te ocupi de el. Ei bine, ce era mai greu a fost deja făcut. Nu va trebui decât să vă prezentaţi în faţa instanţei şi să colaboraţi la susţinerea apărării. Va fi totul foarte rapid şi sunt sigur că puteţi învăţa multe dintr-un astfel de caz.

— Minunat, domnule, când ar trebui să fim acolo?

Sophia părea atât de entuziasmată încât nu m-ar fi mirat dacă ar fi început să ţopăie.

— V-am luat două bilete pentru mâine la prima oră.

„La naiba!"

— Atât de repede? Nu poţi să ne anunţi aşa din scurt. Avem şi noi o viaţă, ştiai asta?

Jenkins a ignorat tonul meu şi a continuat să vorbească la fel de calm:

— Chiar dacă ţi-e greu să accepţi asta, lumea nu se învârte în jurul tău, Nicholas. Procesul e mâine după-amiază, aşa că trebuie să fiţi acolo cât mai devreme. Dacă nu eşti de acord, sunt convins că tatăl tău va fi încântat să-ţi asculte reclamaţiile.

M-am ridicat în picioare încet şi mi-am sprijinit pumnii pe masă.

— Îţi recomand să nu-l pomeneşti pe tata în clipa asta, J, pentru că nu cred că vrei să faci cunoştinţă cu podeaua.

Pe chip i-a apărut o grimasă de nemulțumire și mi-am dat seama că abuzam de puterea mea, de faptul că eram fiul șefului. Dar ori făceam asta, ori chiar îi trăgeam un pumn, iar ultima variantă ne-ar fi putut aduce, într-adevăr, probleme serioase.

— Într-o zi o să fii nevoit să înfrunți realitatea, Nicholas, iar când se va întâmpla asta, voi fi încântat să fiu prin preajmă și să privesc.

Fără să-mi permită să mă lase să răspund, s-a întors spre Sophia.

— La ora cinci la aeroport. Și ați face bine să n-o dați în bară, pentru că, altfel, unul dintre voi doi va fi pus pe fărăș!

Acestea fiind spuse, a plecat, iar eu am rămas cu dorința de a-l pocni.

Sophia mi-a apărut în față și am fost nevoit să-mi focalizez privirea ca să mă pot concentra la ce-mi spunea.

— ...o să fiu eu cea care o să plătească oalele sparte, m-ai auzit? Controlează-te, pentru că nu vreau să-mi pierd slujba din cauza ta!

Am ignorat-o intenționat și am ieșit din birou, trântind ușa în urma mea.

Cum să-i spun acum lui Noah că trebuia să plec la San Francisco cu fata pe care ea era geloasă și cu care părinții noștri încercaseră să mă cupleze?

35

NOAH

Tăcerea în care mama părea să se fi refugiat nu era de bun augur. Calmul acela dinaintea furtunii mă îngrijora. În timp ce continuam să îmi fac bagajele, împachetându-mi tot ce mai aveam nevoie, Jenna se apucase să înșire toate neajunsurile pe care le putea avea traiul în comun cu Nick. În clipa aceea mi-am dat seama că trebuia să încep să-i ignor pe toți cei care aveau de gând să își dea cu părerea despre relația mea.

Jenna trecea printr-o pasă antiromantică. De când se despărțise de Lion trecea printr-o etapă în care vărsa râuri de lacrimi și ajunsese acum o feministă convinsă. Susținea că noi, femeile, eram cât se poate de capabile să ne trăim viața fără niciun bărbat alături, că lumea de azi era făcută să ne bucurăm de ea, fără niciun obstacol care să ne stea în cale. În plus, „să-l ia naiba pe Lion" era expresia ei favorită de câteva zile încoace.

— Eu mă bucuram la gândul că acum, când o să mergem la aceeași facultate, o să ieșim nopțile și o să mergem la frății și o să facem ce fac studenții în primul an, a spus în timp ce mă ajuta să pun lucrurile în cutii.

— O să merg la facultate, Jenna, doar că, în loc să stau la cămin, o să stau cu iubitul meu.

Jenna și-a dat ochii peste cap.

— De parcă Nicholas o să te lase să mergi la petreceri până noaptea târziu...

Am ridicat ochii și m-am uitat la ea.

— Nick nu e tatăl meu, pot să merg unde vreau, i-am răspuns răspicat.

— Așa spui acum, dar, după ce o să te instalezi, o să fii genul ăla de prietenă pe care n-o vezi niciodată la față și care stă toată ziua cu iubitul.

Am râs amar.

— Așa cum erai tu până acum câteva săptămâni?

Jenna m-a privit lung, ținând în mână una dintre cărțile mele.

— Despărțirea de Lion este cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla, a spus răspicat și mi-am dat seama că încerca să se convingă mai mult pe ea decât pe mine. Acum fac ce vreau, nu mă cert cu nimeni, în afară de nesuferiții mei de frați mai mici, nu am de ce să mă simt vinovată pentru ceea ce sunt, așa că am închiriat una dintre cele mai tari camere din cămin, una care costă o avere și are până și bucătărie proprie. Da, da, exact cum ai auzit și știi ce mi-am cumpărat azi? a întrebat, în timp ce-și ridica fusta lungă și strâmtă. Vezi sandalele astea?

Am dat din cap, lăsând-o să-și verse oful... în felul ei.

— Știi cât m-au costat?

— Nu și nici nu vreau să știu, am răspuns, ridicându-mă de jos și împăturind o cuvertură pe care am pus-o apoi într-o cutie.

— Aproape șase sute de dolari. Exact! Am cheltuit o avere pe sandalele astea pe care mai mult ca sigur peste câteva săptămâni n-o să mai pot să le port, pentru că o să fie frig, o să plouă și o să mă ud la picioare.

— Are logică, am convenit, cântându-i în strună.

— Sigur că are, pentru că, deși am învățat ceva văzând cât de mult muncea fostul meu iubit, cum se spetea să-și păstreze serviciul și casa, deși știu că banii nu cad din cer și că multe persoane o duc prost, știu că aproape toate fetele, dacă ar fi în locul meu, ar face exact același lucru. Așa că de ce să fiu atât de idioată și să nu profit de faptul că m-am născut într-o familie bogată?

Am ridicat privirea și m-am uitat la ea.

— Pentru că am tot ce-mi doresc, nu-i așa? Pot să-mi cumpăr orice vreau, pot să aleg la ce universitate să merg; ba mai mult, știai că tata s-a decis să cumpere un avion privat? Da, da, cum ai auzit, anunță-mă când vrei să te duc undeva... pentru că sunt milionară și banii, se pare, sunt singurul lucru care contează pentru mine.

S-a înecat la ultimele cuvinte, iar eu am făcut un pas spre ea.

Cu un gest rapid și-a șters lacrima care îi alunecase pe obraz, dând-o de gol, și m-a amenințat cu mâna în care avea cartea.

— Nu am nimic, a afirmat pe un ton răspicat.

Spre deosebire de multe alte persoane, eu și Jenna aveam ceva în comun, și anume faptul că nu ne plăcea să ne arătăm deschis sentimentele. Dacă plângeam însemna că aveam o problemă serioasă, ceea ce mă făcea să cred că Jenna se amăgea singură rău de tot dacă ajunsese să plângă în fața mea.

— Știu că nu vrei să vorbești despre asta, Jenn, dar cred că nu e decât ceva de moment. Lion te iubește la nebunie și tu știi...

— Încetează, Noah! m-a întrerupt din nou cu fermitate. Relația noastră s-a terminat, n-am de gând să mă întorc la acel cerc vicios, noi doi facem parte din lumi diferite, așa că uită de asta. Acum nu vreau să aud decât cum o să ne îmbătăm criță în fiecare vineri și ce de tipi sexy o să cunoaștem.

Am vrut să-i amintesc că eu nu eram singură, dar am renunțat. Dacă în clipa aceea avea nevoie de o prietenă petrecăreață care să-i fie alături, asta intenționam să-i ofer. Evident că în doze moderate.

Nu peste mult timp a plecat și am profitat de ocazie pentru a-l suna pe Nick. Nu mai vorbisem cu el de când plecase cu o seară în urmă și voiam să știu când intenționa să vină după mine în ziua următoare. Mai erau câteva lucruri

pe care voiam să le iau și preferam să mă bazez pe forța lui fizică în loc să car eu totul.

A intrat căsuța vocală, așa că i-am lăsat un mesaj în care îl anunțam că urma să am nevoie de el a doua zi și îl rugam să mă sune.

Exact când eram pe punctul să mă dezbrac, să fac un duș și să mă bag în pat pentru ultima mea noapte în acea casă și-a făcut apariția mama. Expresia de pe chipul ei când a intrat m-a făcut să mă pregătesc de o ceartă zdravănă.

— Speram să vii să stăm de vorbă și să-mi mărturisești că ceea ce ai spus la cină era o glumă proastă.

— Nu e nicio glumă, mamă, i-am răspuns, încrucișându-mi brațele.

Mama s-a uitat la toate valizele și cutiile împrăștiate pe jos, pe care plănuiam să le iau cu mine.

— Am făcut tot posibilul să nu mă amestec în relația ta cu Nicholas. Eram chiar dispusă să-l suport, dar ai depășit orice limită, neținând cont nici de mine, nici de William, și nu am de gând să tolerez așa ceva.

Nu-mi plăcea felul în care vorbea cu mine, ca și cum s-ar fi adresat unei străine, nu mie și am înțeles cât de supărată era. Cuvintele sale nu au făcut decât să-mi alimenteze furia provocată de felul în care voia să-mi controleze viața.

Mă săturasem.

— Ăsta nu e un subiect pe care să-l discut cu tine. E viața mea și trebuie să înveți să mă lași să fac propriile greșeli și să iau propriile decizii.

— O să fie viața ta când o să fii în măsură să devii independentă și când o să ai o slujbă din care să te întreții, m-ai auzit?

N-am spus nimic. Fusese o lovitură sub centură și era și ea conștientă de asta. Banii despre care vorbea nici măcar nu erau ai ei.

— Tu m-ai adus aici! am izbucnit, dându-mi seama încotro se îndrepta conversația. În sfârșit sunt fericită, am

găsit pe cineva care mă iubește, iar tu nu ești în stare să te bucuri pentru mine!

— Nu-ți dau voie să te muți cu fratele tău vitreg la 18 ani!

— Sunt majoră! Când o să-ți intre în cap?!

Mama a respirat adânc de câteva ori.

— N-am de gând să intru în jocul ăsta sau să stau la discuții cu tine, în niciun caz. Să-ți fie clar un lucru: dacă te muți cu Nicholas, poți să uiți de facultate.

Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred ce auzeam.

— Poftim?

Mama s-a uitat la mine fără nicio urmă de îndoială în privire.

— N-am de gând să-ți plătesc studiile sau să-ți dau bani pen...

— Sunt banii lui William! am strigat scoasă din fire.

Mama se comporta ca o străină. Ce naiba tot spunea?

— Am vorbit cu William, ești fiica mea, iar el o să accepte decizia mea în ceea ce te privește: dacă-i spun să nu-ți dea bani pentru absolut nimic, n-o să-ți dea bani pentru absolut nimic.

— Ai înnebunit complet, i-am spus, simțind presiunea cuvintelor sale.

— Crezi că poți avea totul și nu e așa. Ți s-a dat un deget și ai luat toată mâna și nu am de gând să accept așa ceva.

— O să cer o bursă, pentru că intenționez să mă mut cu Nicholas. Poți să-ți păstrezi banii, oricum banii soțului tău nu mă interesează.

Mama a clătinat din cap, uitându-se la mine de parcă aș fi avut cinci ani. Eu am început să simt o căldură intensă în tot corpul, care creștea pe măsură ce îmi dădeam seama că vorbea serios.

— N-o să primești nicio bursă, în fața legii ești fiica vitregă a unui milionar. Încetează să mai spui prostii și să te porți ca o răzgâiată.

— Nu pot să cred că îmi faci asta, am spus cu o durere în piept.

A părut să ezite când buzele au început să-mi tremure ușor. Era ultimul lucru de care aveam nevoie în clipa aceea.

— Chiar dacă nu mă crezi, îți doresc numai binele.

Am izbucnit în râs.

— Ești o egoistă! m-am răstit la ea. Îmi tot spui că faci asta pentru mine. Când m-ai obligat să plec din țara mea ca să te căsătorești cu un necunoscut, mi-ai promis un viitor strălucit. Iar acum, când în sfârșit am tot ce mi-am dorit vreodată, când în sfârșit sunt fericită, vrei să îmi răpești tot ce am și mă amenințI că îmi iei singurul lucru pe care ți l-am cerut și care chiar contează pentru mine de când am venit aici acum un an.

— O să ai tot ce vrei, trebuie doar să te muți la un nenorocit de cămin. Nu e ca și cum n-o să-l mai vezi niciodată pe Nicholas. În plus, sunt sigură că asta n-a fost ideea ta!

— Și ce dacă n-a fost? Eu am luat deja o decizie! i-am reproșat și m-am îndepărtat de ea, ducându-mă în celălalt capăt al camerei. Dacă mă obligi să fac asta, n-o să te iert niciodată.

Mama nu a părut să audă ce am spus, pentru că a rămas cu ochii ațintiți asupra mea, cu brațele încrucișate și cu o atitudine hotărâtă.

— Facultatea sau Nicholas, tu decizi.

Nu mi-a luat nici două secunde să-i răspund.

— Îl aleg pe Nicholas.

O jumătate de oră mai târziu, valizele erau încărcate în mașină. Nu-mi venea să cred că mama mă șantajase, cerându-mi nici mai mult, nici mai puțin decât să-l părăsesc pe Nicholas. Între timp intrase în camera ei și nu mai ieșise de acolo. Cred că nici măcar nu era conștientă cât de serios

vorbisem. Eram atât de nervoasă încât nu aveam nicio problemă să plec din casa familiei Leister fără să privesc în urmă. Unul dintre membrii ei mă interesa mai mult decât toată mizeria asta pe care mama părea hotărâtă să o reverse asupra noastră.

Știam că aveam să găsesc o soluție, într-un fel sau altul urma să fac rost de bani, chiar dacă ar fi trebuit să lucrez nopțile.

Din mașina parcată în garajul casei, l-am sunat pe Nick. Încercasem să dau de el de când mama se închisese în camera ei. În sfârșit a răspuns.

— Îmi pare rău, pistruiato, credeam că o să pot să mă întorc la timp, dar n-am reușit.

Am tăcut, fără să înțeleg absolut nimic.

— Despre ce vorbești? Unde ești?

— A trebuit să plec dimineață devreme la San Francisco. Ni s-a dat un caz foarte important și credeam că o să pot prinde zborul din seara asta, dar nu cred că o să mă întorc decât peste câteva zile.

Am simțit o durere stranie în piept. Nu era aici. Nu era aici să mă îmbrățișeze și să-mi spună că totul o să fie bine.

Durerea a lăsat însă loc unui sentiment mai ușor de gestionat și tot ceea ce acumulasem în sufletul meu a ieșit la suprafață în clipa aceea.

— Ești la San Francisco și nu m-ai sunat să-mi spui?!

— Intenționam să mă întorc azi și n-am crezut că e important. De ce țipi la mine?

Am văzut roșu în fața ochilor.

— Și dacă eu m-aș duce în alt oraș fără să-ți spun? Tu ce-ai fi făcut?

Știam că mă răzbunam pe el pentru tot ceea ce mi se întâmplase, dar aveam nevoie să fac asta în acel moment. Renunțasem la tot pentru Nicholas, iar el nici măcar nu era acolo să mă întâmpine și să mă ajute cu bagajele. Nu era, nu era și ăsta era singurul lucru care conta pentru mine!

— La naiba, OK! Înțeleg ce vrei să spui, dar ne-au luat prin surprindere.

— Ne-au...? am întrebat, simțind un nod în stomac.

Nicholas a tăcut câteva secunde.

— Ești cu ea, nu-i așa?

— E colega mea stagiară, nimic mai mult.

O gelozie cumplită a pus stăpânire pe mine, împiedicându-mă să gândesc rațional.

— Dumnezeule, de asta nu mi-ai spus! Știai că o să mă supăr.

L-am auzit înjurând în receptor.

— Vrei să te liniștești? Te porți ca un copil.

— Du-te naibii! am izbucnit și am închis.

Am lăsat telefonul pe scaunul șoferului și am dat cu pumnul în volan, simțindu-mă ca ultima idioată. Așa urmau să stea lucrurile de-acum înainte? El avea să plece la San Francisco cu Sophia, iar eu să rămân în apartamentul lui, fără bani și fără să merg la facultate?

Fir-ar să fie! Situația se complica rapid, iar teama că nu o să mai merg la facultate m-a făcut să vărs câteva lacrimi. Nu șovăisem nicio secundă să-l aleg pe Nicholas, dar mama avea dreptate într-o privință: el era practic cu cinci ani mai mare decât mine. Nu peste mult timp avea să lucreze și să moștenească firma tatălui său, dar eu?

Eu nu aveam absolut nimic și nu voiam ca Nicholas să-mi plătească tot. Dacă mă mutam în apartamentul lui aveam să pierd mai mult decât posibilitatea de a merge la facultate. Aveam să-mi pierd independența, pentru că eram sigură că Nick m-ar fi ajutat dacă i-aș fi cerut asta. Dar cum aș fi putut să trăiesc liniștită știind că iubitul meu îmi plătea nu numai chiria apartamentului, ci și studiile?

Întotdeauna fusesem independentă și, dacă mama nu s-ar fi căsătorit cu Will, cu siguranță aș fi putut solicita o bursă de studii la vreo facultate. Acum, fiind fiica vitregă a unei persoane atât de importante, nu aș fi primit niciun cent,

iar facultatea în Statele Unite nu era ieftină. Aș fi intrat în datorii până în gât, oricât m-aș fi spetit să muncesc...

Pe măsură ce furia mi se domolea și lăsa loc îngrijorării, am înțeles că, oricât de mult mi-aș fi dorit să stau cu Nick, oricât aș fi vrut să rămân cu el, să mă trezesc lângă el, nu puteam face asta până când nu eram pe picioarele mele. Mama avea dreptate în privința asta: chiar dacă eram majoră, dacă nu aveam bani să-mi încep viața, ea era cea care avea ultimul cuvânt.

Privind lucrurile în perspectivă, era o nebunie să mă mut cu el. Chiria costa șapte mii de dolari. Mi se păruse o avere de când îmi spusese și mă simțisem nelalocul meu știind că nu mi-aș fi putut permite așa ceva, că n-aș fi putut plăti nici măcar un sfert din cât costa pe lună.

Telefonul meu suna întruna.

L-am deschis și am văzut că aveam apeluri pierdute și de la Nick, și de la mama.

Ce aveam de gând să fac? Întrebarea mamei mi-a răsunat în cap iar și iar.

Răspunsul era clar: mutarea în apartamentul lui Nick trebuia să mai aștepte. Cel puțin deocamdată.

Am coborât din mașină și am urcat înapoi în camera mea. Am scotocit în sertarul în care pusesem scrisoarea prin care eram înștiințată că primisem un loc la cămin și am citit toate informațiile. Ar fi trebuit să confirm rezervarea de săptămâna trecută ca să primesc camera. Am simțit că mă sufoc. Ce naiba mai puteam face acum? M-am așezat pe pat, simțind cum inima îmi bătea cu putere și îmi era tot mai greu să respir. Mă sufocam, panica pusese stăpânire pe mine.

„Calmează-te. Trebuie să existe o soluție."

Chiar în clipa aceea am auzit ușa de la intrare. Will se întorsese devreme de la birou, iar mama avea să-i spună că preferam să stau cu Nick în loc să merg la facultate. Am respirat adânc. Dacă tot aveau să mă despartă de el, cel puțin puteau să-mi găsească o cameră la cămin. Hotărâtă, mi-am

șters lacrimile cu mâna și am ieșit din cameră dispusă să-mi pun ordine în viață.

Când m-am trezit a doua zi dimineață, m-am simțit ciudat. Cu o zi în urmă mă trezisem fericită la gândul că urma să mă mut cu iubitul meu, iar acum aveam un nod în stomac știind că urma să locuiesc cu o fată pe care nu o cunoșteam. După ce le comunicasem decizia mea mamei și lui Will cu o seară în urmă, tatăl lui Nick dăduse câteva telefoane și reușise în cele din urmă să-mi găsească un loc unde să stau. Mi-a spus că nu reușise să găsească un apartament doar pentru mine, ci doar un loc la un cămin de lux, unde urma să am camera mea și să împart bucătăria cu o altă fată. Will părea mulțumit de ceea ce obținuse, așa că mi-am imaginat că era cea mai bună soluție la care puteam spera.

M-am ridicat din pat și am pornit telefonul. Nick încetase să mă mai sune pe la unu dimineața, deși eu închisesem telefonul cu mult înainte. Oricât de infantil ar fi fost comportamentul meu, într-un fel îl consideram vinovat pentru că nu fusese lângă mine. Nu mă puteam abține, eram foarte geloasă și eram copleșită de toată povestea cu mama și cu facultatea.

Am așteptat până când Will a plecat de-acasă și abia atunci am ieșit din cameră să iau mic-dejunul. N-aveam chef să-i văd, nici pe el, nici pe mama. Când îmi terminam cafeaua, am primit alt apel de la Nick și m-am hotărât în sfârșit să-i răspund.

— Bună, l-am salutat tulburată, mușcându-mi o unghie.

Nu s-a auzit nimic de la capătul celălalt al firului.

— Crezi că e OK să nu-mi răspunzi toată noaptea la telefon?

Știam că nu urma să fie o conversație plăcută, dar nu eram dispusă să-i suport crizele de nervi. Nu în clipa aceea.

— Niciunul dintre noi nu e rezonabil, așa că nu pot să-ți răspund la întrebare.

— Nu te-am sunat ca să ne certăm, Noah, aşa că n-am de gând să intru în jocul ăsta. Am vrut doar să-ţi spun că o să vin peste cinci zile. Lucrurile aici nu stau aşa cum ni s-a dat de înţeles.

— Cinci zile? am întrebat, conştientă de faptul că vocea mea sunase cumva jalnic.

— Ştiu, n-o să fiu nici măcar când începi facultatea şi îmi pare rău. Nu plănuisem să te las să te muţi singură şi cu atât mai puţin să fii nevoită să stai fără mine în apartament. Dar nu pot face nimic.

Am respirat adânc. Trebuia să-i spun, trebuia să-i mărturisesc că nu mă mai mutam cu el, dar mă temeam de reacţia lui. Era în stare s-o sune pe mama sau să facă vreo nebunie. Ştiam că o să se supere rău şi de aceea am preferat să-i cânt în strună şi să-l aştept să se întoarcă pentru a-i da vestea personal. Discuţia a fost destul de încordată de ambele părţi şi, când am închis, m-a cuprins tristeţea.

Două ore mai târziu, au venit Jenna şi tatăl ei să mă ia. Eram prea supărată pe mama ca să o rog să mă ajute cu mutarea, aşa că, atunci când Jenna s-a oferit, am acceptat recunoscătoare. Îl văzusem doar de două ori pe domnul Tavish – care îşi petrecea viaţa călătorind prin toată lumea –, dar ştiam că o adoră pe Jenna şi îşi anulase toate întâlnirile pentru a-şi duce fiica la facultate. Nu părea deranjat de faptul că trebuia să mă ia şi pe mine şi m-a ajutat să-mi îndes aproape toate lucrurile în Mercedesul său. Nici nu ştiu cum am reuşit să punem toate lucrurile noastre, dar, în cele din urmă, un pic înghesuită, am reuşit să-mi pun centura şi am aşteptat să ajung la noua mea locuinţă.

Nu era prima dată când mergeam la Universitatea din California; Nick studia aici, aşa că fusesem de mai multe ori la câteva petreceri organizate de fraţii sau, pur şi simplu, în vizită. Uneori îmi luasem cărţile cu mine şi petrecusem ore întregi studiind în imensa bibliotecă, uimită să aflu că pe rafturile ei erau înmagazinate peste opt milioane de cărţi. Ştiam că biblioteca avea să fie unul dintre locurile

mele preferate, dar universitatea în general era uimitoare. Construită din cărămidă roşie şi cu o grădină imensă, era una dintre cele mai importante universităţi din Statele Unite. Nu fusese uşor să fiu admisă. Mă străduisem din greu să câştig un loc şi eram mândră de faptul că nu fusesem nevoită să recurg la relaţiile lui Will. Acum, că mă aflam aici, regretam puţin că nu era şi mama cu mine. Ar fi trebuit ca ea să mă ducă la cămin, nu tatăl Jennei. Şi mi-ar fi plăcut şi ca Nick să fie lângă mine şi să-mi arate facultatea, pentru a fi cumva la fel de entuziasmată precum ceilalţi studenţi. Jenna era entuziasmată, dar vedeam tristeţe şi în ochii ei.

Unde erau iubiţii noştri?

36

NICK

Mă aflam în holul hotelului în care eram cazaţi. Nu aveam Wi-Fi în camere, motiv pentru care fusesem nevoit să cobor la recepţie şi să îmi petrec timpul alături de nişte necunoscuţi. Era târziu, aşa că am scos telefonul şi am verificat pentru a patra oară dacă Noah îmi trimisese vreun mesaj de noapte bună. Nu-mi plăcea cum se terminase discuţia noastră din ziua precedentă. Şi, cu toate că începea cursurile abia în ziua următoare, aş fi vrut să-i urez succes în prima zi de facultate. Mă gândeam că probabil încerca să doarmă şi că era posibil să aibă coşmaruri. Îmi plăcea să ştiu că eu eram singurul în stare să i le ţin la distanţă şi de aceea nu suportam gândul că dormea singură.

Pentru mine era o uşurare că acceptase să meargă la psiholog şi făcusem cercetări pe internet despre traumele din copilărie şi cum puteau fi depăşite. Aveam o listă cu cei mai buni psihologi din oraş şi sunasem deja la cinci dintre ei pentru a discuta despre asta. Voiam ca Noah să fie ea însăşi, fără temeri sau alte trăiri care s-o împiedice să fie pe deplin fericită. Iar dacă trebuia să plătesc o avere pentru orele de terapie, eram dispus să o fac.

Uneori mă gândeam la tot ce îndurase de la tatăl ei şi un fior neplăcut îmi străbătea şira spinării. Am strâns pumnul aproape fără să-mi dau seama şi am respirat adânc, încercând să mă liniştesc. Chiar în clipa aceea am văzut-o cu coada ochiului pe Sophia făcându-şi apariţia, cu laptopul în mână şi cu acei ochelari cu rame negre care mă făceau să zâmbesc dintr-un motiv inexplicabil: îi stăteau oribil.

— Care-i treaba, Leister?

— Aiken, am răspuns, întorcându-mi din nou privirea spre ecranul laptopului meu.

Nu m-am uitat la ea decât o secundă, dar am observat că s-a așezat lângă mine pe canapeaua albă. Eram de două zile acolo împreună și trebuia să recunosc că nu era așa cum îmi imaginasem la început. Poate că părea superficială și cam cu nasul pe sus, dar nu era deloc așa. De fapt, era chiar amuzantă dacă își propunea asta. Având în vedere că era înconjurată de bărbați – eram cinci persoane care lucram la cazul ăsta, iar ea era singura femeie –, făcea tot posibilul să nu iasă în evidență, nu voia să beneficieze de tratament preferențial.

— N-ai chef să ieșim să mâncăm ceva nesănătos? m-a întrebat, închizând brusc laptopul la care lucrase până atunci.

Am ridicat din sprâncene și am privit-o lung.

— Tu? Mâncare nesănătoasă? am spus uimit, în timp ce-mi puneam telefonul în buzunar.

Nu aveam nicio veste de la Noah.

— Nu cred că știi ce înseamnă asta, am continuat.

M-a privit serioasă, și-a pus laptopul în geantă și s-a ridicat. Mi-am dat seama că nu purta pantofi cu toc, ci niște sandale simple albe.

— Am poftă de un Big Mac și o să merg să-mi iau, cu tine sau fără tine. Te-am întrebat pentru că mâncarea de aici nu e bună de nimic, așa că tu decizi. Vii sau nu?

Am ezitat o clipă, dar avea dreptate: mâncarea era oribilă.

— Bine, dar te avertizez că astăzi nu sunt o companie prea plăcută, am spus eu, acceptând propunerea ei.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ieșire. Sophia a venit după mine și am remarcat cât de scundă era fără pantofii cu toc pe care îi purta mereu.

A izbucnit în râs.

— Nici astăzi, nici în general, Leister. Cred că, de când te cunosc, nu te-am văzut nici măcar o dată relaxat, ar trebui să consulți un specialist.

I-am ignorat comentariul și ne-am îndreptat spre parcare.

— Ce crezi că faci? am întrebat-o când am văzut-o scoțând niște chei din buzunar.

— Eu am închiriat mașina, Nicholas, a fost explicația ei.

— Îmi pare rău, frumoaso, dar eu conduc, i-am spus, luându-i cheile din mână cu o mișcare atât de rapidă încât nici măcar nu a avut timp să reacționeze.

Spre surprinderea mea, gestul meu nu a făcut-o să protesteze. Sophia a ridicat din umeri și s-a așezat pe scaunul din dreapta șoferului.

Am lăsat-o, în schimb, să aleagă muzica și tot drumul de la hotel până la restaurant am ascultat melodii din anii 1980. Vremea era destul de plăcută, deși la San Francisco era mai frig decât eram obișnuiți în Los Angeles. Deși mulți detestau străzile abrupte ale orașului, consideram că ele dădeau farmec locului, străzile și casele colorate, toate având un aer distins și un aspect extrem de pitoresc.

Voiam s-o aduc pe Noah să viziteze orașul, erau atâtea locuri pe care voiam să le vadă... De când eram împreună nu o dusesem decât în Bahamas și preferam să nu-mi amintesc cum se terminase totul.

Am încercat să nu mă mai gândesc la ea pentru moment și am parcat mașina în fața unui restaurant pe care îl descoperisem când mai fusesem nevoit să stau la San Francisco o săptămână.

— Ăsta nu e McDonald's, a remarcat Sophia, desfăcându-și centura de siguranță.

— Eu nu mănânc la McDonald's, am răspuns în timp ce scoteam cheia din contact și am râs când s-a încruntat la mine. Haide, Soph, aici se fac cei mai buni hamburgeri de casă din oraș. Altfel nu te-aș fi adus.

Sophia a ridicat din sprâncene cu condescendență și m-a plesnit peste braț.

— Ți-am mai spus de o mie de ori că nu mă cheamă Soph, a protestat.

Apoi a coborât din mașină, iar eu am urmat-o.

— Îmi pare rău, Soph.

Am râs când am văzut-o strâmbându-se, dar am decis s-o las în pace. Un ospătar ne-a întâmpinat și ne-a condus spre o masă retrasă din celălalt capăt al restaurantului. Nu mi-a plăcut că lumea ne privea ca pe un cuplu, dar nu puteam să intru în mintea oamenilor, așa că m-am resemnat.

— Sper că hamburgerii de aici sunt mai buni decât cei cu pui și bacon, pentru că, altfel, chiar o să vezi cum fac când mă supăr.

În cele din urmă am făcut-o să-și înghită cuvintele, pentru că, așa cum îi spusesem, hamburgerii erau delicioși.

— Deci până la urmă o să stați împreună? m-a întrebat după ce am vorbit vrute și nevrute, mai ales despre muncă.

Am ajuns la subiectul Noah fără să ne dăm seama.

— Chiar dacă părinții ei nu-i dau voie? a continuat.

— Mama ei, am specificat eu și am spus în continuare: Toată lumea pare să uite că e majoră și că poate lua ce decizii consideră de cuviință.

Sophia a încuviințat, dar gestul pe care l-a făcut o contrazicea.

— E o copilă, Nick, a spus, ducându-și paharul la buze.

— Maturitatea nu are legătură cu vârsta, ci cu experiențele trăite și ce învățăm din ele.

— Nimeni nu spune că nu e așa, dar nu poți ignora faptul că urmează să înceapă facultatea, că o să vrea să facă anumite lucruri pe care le face orice fată de vârsta ei și, dacă nu mă înșel, tu pari să fii genul care vrea să dețină controlul.

Mi-am pus coatele pe masă și mi-am sprijinit absent bărbia în mâini.

– Nu fac decât să am grijă de ce-mi aparţine.

Sophia a părut dezgustată de ceea ce am spus.

– Asta e o gândire sexistă, ea nu-ţi aparţine.

Mi-am strâns buzele cu putere.

– O să-mi ţii un discurs feminist, Soph?

– Ca femeie care încearcă să-şi croiască drum într-o companie condusă în totalitate de bărbaţi, aş putea să-ţi ţin un astfel de discurs, dar nu asta este ideea. Problema ta ţine de încredere. Dacă ai fi cu adevărat sigur că e îndrăgostită de tine, nu ai încerca prin toate mijloacele posibile să o faci să se mute cu tine, punându-ţi în cap toată familia. În opinia mea, e o decizie destul de stupidă din partea ta.

— Ea are nevoie de mine şi eu de ea. Nu există niciun motiv ascuns. Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Sophia a clătinat din cap şi m-a privit fix în ochi.

— Ştiu doar că nu îmi doresc să fiu iubita ta.

— Sunt iubitul pe care orice fată şi-ar dori să-l aibă, frumoaso, am răspuns, uitându-mă la ea.

A început să râdă, iar eu am zâmbit. Evident că nu eram nici pe departe cel mai bun partener, dar cel puţin încercam.

Asta mi-a dat o idee.

— Ca să vezi ce partidă bună sunt..., am spus, în timp ce scoteam telefonul şi accesam internetul. Ce părere ai despre trandafirii albaştri? Sunt frumoşi, nu-i aşa?

Sophia şi-a dat ochii peste cap în timp ce eu făceam comanda. În ziua de azi, tehnologia ne uşurează mult viaţa.

— Superbi, a remarcat ea, ducându-şi paharul la buze.

Am apăsat pe butonul „Cumpără", am scris adresa şi un scurt mesaj.

Zâmbeam în timp ce-mi băgam telefonul în buzunar.

— O duzină de trandafiri albaştri? m-a întrebat.

— Două duzini. E bine să repeţi mesajul, aşa devine mai clar.

— Şi care este mesajul? Că eşti un idiot arogant?

I-am ignorat cuvintele.

— Că o iubesc mai mult decât orice pe lume.

După cină ne-am întors la hotel. În ciuda îndoielilor mele și deși știam că aș fi avut multe probleme dacă spuneam asta cu voce tare, Sophia nu era o companie rea. Lion avea necazurile lui, iar Jenna era cea mai bună prietenă a lui Noah, așa că nu știam cu cine să vorbesc despre problemele mele în mod imparțial. Nu eram eu foarte vorbăreț în general, dar îmi plăcea să vorbesc cu Sophia și să descopăr că existau persoane care aveau o viață normală. Din câte îmi povestise, părinții ei erau încă împreună, avea un frate mai mare care era arhitect și se descurca destul de bine, iar tatăl ei era un politician respectat de majoritatea partidelor democratice, un posibil viitor președinte. Cine știe ce se putea întâmpla?

Era plăcut să mă pot distanța de drama vieții mele de zi cu zi, iar ea m-a ajutat să mă relaxez și să privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă. Situația mea nu era chiar atât de rea. Cu Noah alături de mine, totul urma să fie mai ușor. Cel puțin ea avea să doarmă liniștită și, dacă făcea ce o rugasem, unul dintre cei mai buni psihologi avea s-o ajute să-și gestioneze problemele cauzate de moartea tatălui ei. Lucrurile s-ar fi putut îmbunătăți și abia așteptam să mă întorc și să-i demonstrez că puteam să reușim, că puteam să luptăm împotriva tuturor, că împreună făceam cea mai bună echipă.

37

NOAH

Prima mea zi la facultate a decurs mai bine decât mă aşteptam. Atmosfera universitară era ceva care îţi intra în sânge şi nu puteai să o ignori. Oriunde mă uitam vedeam numai tineri veseli care scoteau piese de mobilier din maşini ca să le ducă în camerele de la cămin, părinţi care îşi luau rămas-bun şi fluturaşi împărţiţi care anunţau petreceri, petreceri şi iar petreceri.

Orarul meu era destul de rezonabil, cu materii care în sfârşit mă interesau, nu toate absurdităţile pe care trebuia să le învăţăm la şcoală, ca, de exemplu, legile lui Newton sau războiul de independenţă. Eu doream cărţi, literatură, voiam să scriu, voiam să citesc. În sfârşit, eram înconjurată de persoane care aveau aceeaşi pasiune, iar profesorii, unii mai severi, alţii mai indulgenţi, au reuşit să ne facă să simţim fiorul emoţiilor.

Trebuie să recunosc că pentru câteva minute mi-a plăcut să fiu singură. Nu voiam să vorbesc cu nimeni, cel puţin cu nimeni dintre cunoscuţi, nici cu mama, nici cu Jenna şi nici cu Nicholas, deşi motivele pentru care nu voiam să vorbesc cu el erau diferite. Uneori, să laşi totul în urmă şi să începi de la zero te ajută să vezi că nu există doar o uşă deschisă, ci şi multe ferestre.

Pe Jenna nu prea o mai văzusem după ce mă lăsase la cămin, pentru că mergea la cu totul alte cursuri decât mine: Jenna Tavish dorea să studieze medicina, domeniu care nu i se potrivea deloc, dar la care visa de când era mică. Comunicasem cu ea doar prin mesaje şi îmi povestise că îşi căuta o colegă de cameră dispusă să plătească acea sumă imensă în

fiecare lună. Nu avea să fie foarte complicat, având în vedere că sunt mulți bogătași peste tot.

După ce am terminat cursurile, i-am cunoscut pe profesori și am primit invitații la cină de la câțiva băieți de la cămin, m-am hotărât să trec pe la apartamentul lui Nick. În primul rând ca să mă asigur că N avea mâncare suficientă și să iau tot ce mai aveam de luat. Încercasem să amân asta, mai ales pentru că mă întrista ideea de a-mi lua lucrurile, dar voiam s-o fac înainte ca el să se întoarcă. Știam că avea să fie furios și preferam să fiu pe deplin instalată la cămin înainte de a-l înfrunta. În plus, așa evitam tentația de a mă răzgândi și de a mă muta până la urmă cu el.

Nu mi-a luat mult ca să adun cele câteva lucruri care mai rămăseseră de luat. După ce le-am pus pe toate unele peste altele la ușă, mi-am dat seama că era prea târziu ca să mă întorc la cămin. Conștientă de faptul că trișam și că ar fi trebuit să încetez să mă mai agăț de ceva ce nu puteam avea – cel puțin pentru moment –, m-am băgat în patul lui Nick, m-am întins în partea sa de pat și i-am îmbrățișat perna. Am inhalat acel parfum pe care doar el îl avea și care provoca reacții instantanee în corpul meu.

Chiar în clipa aceea am primit un SMS.

Se pare că ai decis să-mi ignori apelurile. Vorbim când mă întorc. Somn ușor, pistruiato.

Am oftat.

Era o situație ciudată, în primul rând din cauza mea. Am simțit un nod în stomac și era cât pe ce să-i formez numărul ca să-i mărturisesc de ce nu am vrut să vorbesc cu el. Sperând că își închipuia că dormeam, am băgat telefonul sub pernă și am închis ochii, încercând să mă odihnesc.

Dimineață m-a trezit soneria. Ușor dezorientată, m-am uitat în jur să văd unde mă aflam. Soneria s-a auzit din nou și am sărit din pat încurcându-mă în cearșafuri și împotmolindu-mă până am reușit în sfârșit să ajung la ușă.

Când am deschis, m-am trezit în fața unui buchet uriaș de trandafiri.

— Sunteți Noah Morgan? a întrebat un bărbat al cărui chip era ascuns în spatele acelui buchet spectaculos.

— D-da, am reușit să articulez.

— E pentru dumneavoastră, a spus, făcând un pas înainte.

L-am lăsat să intre, uluită de ceea ce vedeam. Bărbatul a lăsat impresionantul buchet pe masa din salon și a scos un carnet de chitanțe din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Vă rog să-mi semnați aici, mi-a cerut amabil.

Am semnat și, după ce a plecat, m-am uitat la trandafiri cu un nod în gât. Am văzut și un bilet și, când l-am citit, a trebuit să mă stăpânesc din toate puterile să nu izbucnesc în plâns.

Știm amândoi că prostiile astea siropoase nu îmi stau în fire, pistruiato, dar te iubesc din tot sufletul și știu că, după ce mă întorc, o să începem o viață nouă și specială. Mi-am dorit să trăiesc cu tine încă de la începutul relației noastre și un an mai târziu am reușit în sfârșit să-mi văd dorința împlinită. Sper că prima zi a fost nemaipomenită și îmi pare rău că nu am fost acolo cu tine să văd cum îi cucerești pe noii profesori. Ne vedem peste câteva zile, te iubesc. Nick

Am luat telefonul de pe masă și i-am format numărul.

— Bună, iubito, m-a salutat pe un ton vesel.

M-am așezat pe brațul canapelei cu privirea ațintită asupra acelor flori uimitoare. Erau superbe, de un albastru-deschis care îmi amintea de ochii lui Nick, nici nu știam că existau trandafiri de o asemenea culoare.

— Ești nebun, am spus cu o voce tremurândă.

Am auzit zgomotul traficului în telefon.

— Nebun după tine. Ți-au plăcut florile?

— Da, sunt superbe, am spus, dorind să mă arunc în brațele lui și să mă ascund de toată lumea.

— Cum a fost prima ta zi de cursuri?

I-am povestit banalități, evitând să vorbesc despre cămin sau despre colega mea de apartament. Nu mă prea

pricepeam deloc să ascund adevărul și de aceea am decis să întrerup conversația înainte ca el să-și dea seama.

— Trebuie să închid dacă nu vreau să întârzii la curs, am spus, mușcându-mi obrazul.

— Știu că nu e ceva în regulă, nu știu dacă este din cauza Sophiei sau pentru că a trebuit să plec tocmai când te mutai, dar o să mă revanșez, bine?

Mi-am luat repede rămas-bun și am băgat telefonul sub perna canapelei. Mă simțeam groaznic pentru că îl mințeam și pentru că aveam să fiu răspunzătoare pentru marea sa dezamăgire când urma să se întoarcă și să înțeleagă că nu puteam locui împreună.

Urându-mă pentru asta, m-am îmbrăcat rapid, i-am pus mâncare și apă lui N pentru zilele următoare și mi-am scos ultimele lucruri din apartament. Când am stins lumina, mi-am dat seama ce scandal urma să se stârnească la întoarcerea sa, când nu avea să mă mai găsească acolo.

Aveam trei zile la dispoziție ca să pun la cale un plan convingător.

Următoarele două zile le-am petrecut la cursuri și am ieșit în oraș cu câțiva colegi. Cu mama vorbisem o singură dată, și doar pentru că mă amenințase că o să vină la facultate dacă nu-i răspundeam la telefon. Nu ne împăcaserăm, lucrurile stăteau la fel între noi și așa urmau să continue mult timp. Cel puțin până când aveam să mă simt în stare să o iert pentru că mă șantajase.

Stăteam la restaurantul facultății și vorbeam cu Jenna, care își găsise în sfârșit o colegă de cameră. O chema Amber și lucra la o companie de IT. Îmbina slujba cu facultatea și câștiga suficient încât să poată locui cu Jenna, ceea ce spunea multe.

— Când se întoarce Nick? m-a întrebat, în timp ce eu îmi terminam salata.

— Mâine-seară, am răspuns cu jumătate de gură pentru că nu voiam să vorbesc despre asta.

Jenna m-a privit amuzată: din cine știe ce motiv bizar o distra situația în care mă aflam.

— Și a aflat că locuiești cu o necunoscută într-un apartament din campus?

Am ridicat privirea și m-am uitat la ea încruntată.

— O să afle când o să vină și o să-i spun, nu vreau să vorbesc despre Nick. Mai spune-mi o dată planul pentru seara asta, că nu sunt foarte lămurită.

Jenna și-a dat ochii peste cap, dar s-a entuziasmat rapid.

— Petrecerea e organizată de niște băieți din grupa mea, care fac parte dintr-o frăție, și e o petrecere de bun-venit. Din câte știu, azi sunt mai multe petreceri, iar cea de la Medicină este cea pe care o așteaptă toată lumea. O să fiu înconjurată de medici drăguți și de o mulțime de persoane care înțeleg că medicina e viitorul omenirii, nu fizica sau literatura. Fără supărare, a adăugat când m-am încruntat la ea.

— Bine, merg cu tine, dar o să plec cel târziu la miezul nopții, vreau să-mi încarc bateriile ca să fac față întâlnirii cu Nick de mâine.

Jenna a râs, și-a luat cărțile și s-a ridicat de la masă.

— Ne vedem peste câteva ore, fă-te frumoasă.

Mi-a făcut cu ochiul și a ieșit unduindu-și șoldurile în felul acela provocator care îi făcea pe toți bărbații să se întoarcă s-o privească. Jenna fără Lion era o noutate pentru mine. De când o cunoșteam fusese iubita lui și bănuiam că înainte de relația cu el fusese o persoană mai libertină.

Spre deosebire de ultimele petreceri la care fusesem – toate organizate în case imense de pe plajă și cu invitați înstăriți –, de data asta puteam în sfârșit să intru în contact cu oameni din diverse medii, atât din punct de vedere geografic, cât și al statutului social. Partea bună a sistemului public de învățământ este că nu e elitist. Nu mă simțisem niciodată prea bine înconjurată de milionari, pentru că eu nu fusesem niciodată una dintre ei și nu eram nici acum, deși mama insista să mă convingă că lucrurile nu stăteau așa, și îmi

plăcea senzația că în sfârșit puteam să mă simt în largul meu. Nu mi-a luat mult să o găsesc pe Jenna, care era cu Amber într-un colț al bucătăriei, bând bere. Am făcut ochii mari surprinsă când am văzut-o cu o bere Budweiser în mână. Aș fi vrut să-i fac o poză ca să-i scot ochii mai târziu, dar am văzut-o atât de integrată încât mi-am înghițit comentariile malițioase.

— Noah, m-a strigat ea când m-a văzut intrând. M-am apropiat de ea și m-a îmbrățișat cu putere.

Era prima dată când o vedeam pe Amber și mi-a făcut impresia că era la fel de zăpăcită ca Jenna, deși puțin mai rezervată, dacă așa ceva era posibil. Mi-a zâmbit veselă în timp ce dădea din cap pe ritmul muzicii și discuta pe un ton seducător cu unul dintre băieții din preajma ei.

Nu mi-a luat mult să beau câteva beri și, până să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am trezit înconjurată de cincizeci de studenți beți care țopăiau în mijlocul unui salon din care fusese scoasă toată mobila. Muzica era dată la volum maxim și abia ne mai puteam auzi. Jenna țopăia și își legăna șoldurile lângă mine. Amber dispăruse de ceva timp cu tipul musculos.

— Trebuie să iau o pauză, Jenn! am strigat la ea râzând când toți cei din jur au început să țipe la auzul unei melodii cunoscute. Mă duc la bucătărie!

Jenna a dat din cap, ignorându-mă total și s-a alăturat altui grup, continuând să danseze.

Era o căldură sufocantă în salon. Mi-am suflecat mânecile și mi-am trecut mâna pe frunte. Când am ajuns la bucătărie, se pregătea un rând de shoturi.

— Hei, tu, prospătură, m-a strigat un băiat din celălalt capăt al bucătăriei. Beau în cinstea fetelor frumoase!

Toți băieții aflați acolo și-au dus paharele la gură, strigând și râzând. Am râs, dar m-am îndreptat discret spre celălalt capăt al bucătăriei. M-am sprijinit de masă și, înainte de a scoate telefonul ca să văd cât era ceasul, tipul care strigase la mine s-a postat în fața mea.

— Ține, te văd cam însetată, a spus, întinzându-mi un pahărel și umplându-l cu un lichid gălbui.

— Nu cred că tequila o să-mi potolească setea, dar mulţumesc, am răspuns şi am acceptat paharul, apoi am sorbit din el.

Alcoolul m-a ars pe gât şi m-am strâmbat. Băiatul a început să râdă şi l-am văzut cu coada ochiului venind relaxat lângă mine.

— Cum te cheamă? m-a întrebat el, apoi a luat un pahar şi l-a umplut cu apă.

— Noah, am răspuns, simţind cum mi se învârte capul.

N-ar fi trebuit să beau tăria asta, băusem deja suficientă bere.

— Eu sunt Charlie, s-a prezentat pe un ton prietenos. Suntem colegi la cursul de literatură, nu ştiu dacă îţi aminteşti de mine. Eu sunt cel care doarme de obicei în spatele clasei.

Am râs de comentariul său şi am recunoscut că mi se părea că îl mai văzusem la cursuri.

— Ce te aduce pe aici? Eşti departe de petrecerile de tip shakesperian, deşi e evident că tipii interesaţi de ştiinţe sunt mult mai tari decât cei cărora le place să citească, nu ţi se pare?

Am zâmbit şi m-am relaxat când mi-am dat seama că era cu siguranţă gay.

— Prietena mea studiază medicina, am venit cu ea, i-am explicat, ridicând din umeri.

Charlie părea încântat să stea de vorbă cu mine, pentru că în următoarele zece minute am pălăvrăgit relaxaţi. Am făcut chiar şi diverse comentarii despre cursurile şi colegii noştri. M-am bucurat să mă împrietenesc cu un coleg de facultate, pentru că nu-mi plăcea să stau singură şi încă nu schimbasem prea multe vorbe cu nimeni în afară de „bună" şi „pa".

Râdeam în hohote la un comentariu destul de bizar despre unul dintre profesorii noştri când şi-a îndreptat privirea spre uşă. Tocmai intrase un tip, care ne-a zărit câteva secunde mai târziu.

— Minunat! Îl vezi pe băiatul ăla?

Am dat din cap, remarcând că ne privea încruntat.

— Să nu iei în seamă tot ce-o să spună.

Nu am avut timp să-l întreb nimic, pentru că a și ajuns lângă noi, mergând cu pași mari.

— Ești idiot?!

— La asta mă refeream, mi-a spus încet.

Am zâmbit.

— Hei, poartă-te frumos, e o domnișoară de față, i-a reproșat Charlie cu un zâmbet pe chip.

— M-am săturat să fac pe dădaca ta, m-ai auzit? Ce bei acolo?

M-am uitat la amândoi pe ascuns. Aș fi plecat de acolo dacă nu aș fi fost prinsă la mijloc: Charlie era blond, puțin mai înalt decât mine și slab. În schimb, cel care tocmai sosise era cu aproape un cap mai înalt decât amândoi, era tot blond și cu niște ochi verzi ca iarba. Părea să-și dorească să fie oriunde în altă parte, dar nu aici, înconjurat de adolescenți, pentru că era evident că el nu făcea parte din aceeași categorie.

— Beau apă, idiotule.

Tipul cel înalt nu l-a crezut, pentru că i-a smuls paharul din mână și l-a dus la nas să-l miroasă.

Charlie părea amuzat și satisfăcut.

— Dacă încetezi să mai mârâi ca un câine turbat, o să ți-o pot prezenta pe noua mea prietenă. Noah, el e fratele meu Michael. Michael, ea e Noah.

Michael nu părea nici pe departe interesat de mine; de fapt, aș putea spune că m-a privit dezgustat, ca și cum aș fi fost o companie proastă pentru fratele său sau ceva de genul ăsta.

Înainte de a putea spune ceva, telefonul meu a început să sune. M-am scuzat cu un gest și am ieșit ca să pot auzi mai bine. Inima mi s-a oprit în loc când am văzut cele cinci-sprezece apeluri pierdute de la Nicholas. Am răspuns când numele lui a apărut din nou pe ecran.

— Unde ești, Noah?

38

NICK

Mi-am luat cheile și am ieșit din apartament trântind ușa. Nimic, nu era absolut nimic. Nici valizele ei, nici hainele, nici măcar puținele lucruri pe care le lăsa în mod normal când petrecea noaptea aici. Eram din ce în ce mai nervos, nu numai pentru că nu era aici, ci și pentru că nu răspunsese la niciunul dintre ultimele mele apeluri. Nu știam nimic de soarta ei de trei ore și nu aveam de gând s-o sun pe mama ei ca s-o întreb. Ceva îmi spunea că era mai bine să nu o implic în problema asta, pentru că, dacă ceea ce bănuiam era adevărat...

— La ce petrecere? m-am răstit la ea la telefon, așteptând să-mi spună exact unde era.

— Poți să te calmezi? mi-a răspuns și mi-am dat seama că se îndepărtase de zgomotul asurzitor al muzicii.

„Să mă calmez?"

— O să mă calmez după ce te văd și după ce îmi explici ce naiba se întâmplă, am spus, urcându-mă în mașină și pornind-o.

— Nu cred că vreau să-ți spun unde sunt.

M-am oprit cu cheia în contact. „Asta era o glumă?"

— Noah, spune-mi unde ești, i-am cerut cu un calm aparent.

Muzica abia se mai auzea. Acum auzeam doar respirația ei agitată la celălalt capăt al firului.

— Ți-am spus, la o petrecere.

— Strada, numărul, clădirea... Unde?

Am auzit-o oftând și un minut mai târziu mi-a spus de unde s-o iau.

Aveam o presimțire sumbră și nu-mi doream decât să ajung mai repede, sperând că ea avea să mi-o alunge. Mă întorsesem mai devreme, dornic să-i fac o surpriză, să o scot la cină și să mă revanșez pentru zilele în care nu fuseserăm împreună. În schimb, când am ajuns, am găsit casa goală, cu excepția florilor pe care i le trimisesem, care se ofileau pe masă.

Nu mi-a luat mult să ajung acolo și, când am cotit, am văzut-o. Stătea sprijinită de mașina ei, cu brațele încrucișate. Când m-a văzut, s-a îndreptat de spate și m-a privit tulburată. Am parcat în fața ei și am coborât.

Am respirat adânc, încercând să mă calmez. Acum, că o văzusem și constatasem că e întreagă și nevătămată, puteam să analizez situația cu mai mult calm.

M-am apropiat de ea cu pași fermi, dar nu am făcut ceea ce îmi doream de când plecasem. Nu, m-am mulțumit s-o privesc în tăcere. Ea nu a spus nimic, deși mi-am dat seama că tăcerea mea o tulbura.

— Să mergem, am poftă de o ciocolată caldă, i-am spus, întorcându-i spatele fără s-o ating măcar.

— Stai puțin. Ce? a întrebat neîncrezătoare.

Am deschis portiera din dreapta șoferului și am așteptat să se apropie.

— Se pare că ai multe de povestit și nu vreau să vorbim aici în timp ce tremuri de frig și te clatini pe jumătate beată.

În ciuda faptului că încercam să mă stăpânesc, străduindu-mă să nu cedez tentației de a răbufni, s-o văd acolo ametită de băutură, incredibil de atrăgătoare și fără mine mă deranja peste măsură, mai mult decât aș fi îndrăznit să recunosc.

Noah s-a apropiat cu ezitare. Nu o mai văzusem niciodată așa și asta m-a făcut să mă îngrijorez și mai tare.

I-am închis portiera, am ocolit mașina și m-am așezat la volan. Am dat drumul la căldură și am pornit în căutarea unei cafenele deschise nonstop. Chestia cu ciocolata era o

scuză stupidă ca să o iau din locul acela. Tremura, nu știu dacă de frig sau din cauza a ceea ce îmi ascundea, dar toate apelurile pe care le ignorase căpătau acum un cu totul alt sens decât cel la care mă gândisem inițial.

— Nicholas, prefer să merg acasă, mi-a spus când a văzut că mergeam mai departe în loc să mă îndrept spre ieșirea de pe autostradă.

Am ignorat-o și am continuat să conduc.

— Credeam că îți place ciocolata caldă, am spus simplu, cotind la dreapta și luând-o pe altă stradă.

Am simțit privirea lui Noah ațintită asupra mea.

— Nu te mai preface că totul e în regulă, știu că ești supărat, OK? Așa că oprește-te.

— De ce să fiu supărat? Pentru că nu-mi răspunzi la telefon de când am plecat la San Francisco? Știm amândoi că îți place la nebunie să mă scoți din sărite, sper doar să nu fie un soi de pedeapsă că am plecat.

Am văzut cum se foia neliniștită pe scaun și am decis să rămân imperturbabil și să merg mai departe.

Șoseaua era aproape goală. Era și firesc de altfel, având în vedere că era trecut de ora două dimineața. Dacă m-ar fi întrebat cineva cu câteva ore înainte ce urma să fac la ora asta, n-aș fi zis că tocmai ceea ce făceam. Și cu atât mai puțin cu Noah lângă mine, așezată la distanța pe care i-o permitea scaunul din dreapta șoferului.

În cele din urmă am parcat în fața unei cafenele sordide. Nici nu oprisem încă mașina când Noah a coborât și a intrat fără mine în micul local. Pentru o clipă, am comparat-o fără să vreau cu Sophia. Noah avea un caracter la fel de puternic ca al meu și, chiar dacă știa că în situația de față aveam dreptate, nu era în stare să se controleze. Am intrat după ea și m-am așezat în locul pe care îl alesese: o măsuță mai retrasă, cu vedere la autostradă.

Fixa cu privirea masa din fața ei și nu părea foarte dispusă să înceapă o conversație. Ospătărița s-a apropiat de noi și am comandat o ciocolată caldă pentru ea și o cafea pentru mine. Încercam să detensionez atmosfera, pentru

că era neobișnuit să nu o acopăr cu sărutări după patru zile departe unul de celălalt. Dar furia pe care mi-o stăpâneam și ceea ce ea îmi ascundea stăteau între noi ca un ocean nesfârșit și imposibil de traversat. Văzând că nu zicea nimic, am decis să deschid eu discuția. Joaca se terminase.

— Unde sunt lucrurile tale?

Și-a ridicat în cele din urmă privirea și i-am putut vedea ochii de culoarea mierii. Se machiase, iar genele sale păreau foarte lungi și îi aruncau o umbră interesantă asupra pomeților înalți. Și-a întredeschis buzele cu ezitare, dar, înainte de a putea răspunde, a reapărut ospătărița cu băuturile comandate.

Noah a închis gura și a luat cu ambele mâini ceașca fierbinte. Am așteptat câteva minute.

— Ai de gând să spui ceva?

Au trecut câteva secunde înainte să se hotărască în sfârșit să vorbească.

— M-am certat cu mama, m-a anunțat cu jumătate de gură.

M-am sprijinit cu spatele de spătar și am așteptat să continue.

Când s-a uitat din nou la mine, am văzut că se străduia din greu să nu izbucnească în plâns. M-am încordat și am așteptat.

— Nu o să mă mut cu tine, Nick, m-a anunțat un minut mai târziu.

Am privit-o fix, așteptând o explicație care nu mai venea.

— Ce tot spui, Noah?

— Mama m-a pus să aleg dacă vreau să-mi plătească studiile sau să mă mut cu tine, iar eu...

— Nu m-ai ales pe mine, i-am terminat eu fraza.

— Ba am făcut-o, OK? I-am spus mamei că nu-mi pasă, că o să mă mut cu tine. Dar nu pot să fac asta, Nicholas...

Am clătinat din cap, eram sătul de toată porcăria asta.

— E clar care sunt prioritățile tale.

M-am ridicat, iar Noah s-a ridicat și ea. Am aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă și m-am îndreptat spre ieșire fără să privesc înapoi.

— Nicholas, așteaptă, m-a rugat și am ascultat-o.

M-am oprit, dar numai pentru că știam că nu puteam să o las acolo.

— Ce-ai fi vrut să fac? Nu am bani ca tine, nu pot să-mi plătesc studiile, nici măcar nu pot primi bursă.

Era ridicol. M-am întors spre ea.

— Nu mă lua cu prostiile astea, Noah! am izbucnit.

Nu era absolut nimeni afară. Nu se auzeau decât zgomotele mașinilor care goneau cu peste o sută la oră pe autostradă și șuieratul vântului.

— Știi foarte bine că aici nu e vorba de mama ta, ea nu te-ar priva de facultate. Problema e că nu ești în stare s-o înfrunți. Există multe alte opțiuni, n-ar fi trebuit să pleci fără să te consulți mai întâi cu mine!

Noah m-a privit clătinând din cap.

— O cunosc, Nicholas, e hotărâtă să mă despartă de tine, iar eu n-o să-i permit să facă asta. Dar nu pot să-mi risc viitorul din cauza unei decizii pe care am luat-o în pripă și care mai poate să aștepte.

— Eu nu vreau să mai aștept! am strigat scos din fire. Vreau să stai cu mine, Noah, nu cu mama ta, nici cu tata, nici cu o prietenă. Vreau să fim o dată pentru totdeauna un cuplu de adulți care ia decizii împreună, fără ca mama ta sau tatăl meu să se amestece! Te vreau alături de mine, te vreau în patul meu în fiecare noapte, în fiecare dimineață! Dacă ești cu mine, vreau să fii cu mine și cu nimeni altcineva.

A făcut ochii mari surprinsă.

— De asta vrei să stau cu tine? a întrebat neîncrezătoare, ridicând tonul ca să mă acopere. Ca să mă poți controla? Ce porcărie de relație mai e și asta, Nicholas?!

Mi-am dus mâinile la cap. Era ultimul lucru la care mă așteptam. În sfârșit, totul părea să meargă bine, în sfârșit urma să fim împreună fără ca nimeni să se amestece între

noi, iar acum totul era ca înainte, ba chiar mai rău. Noah nu mai locuia în casa tatălui meu, ci într-un campus, înconjurată de idioți, într-o zonă în care violurile erau la ordinea zilei.

— Dacă nu ai încredere în mine, atunci totul nu mai are niciun sens, a zis.

M-am întors și am privit-o. Vocea i s-a spart la ultimul cuvânt. Am făcut un pas înainte și i-am cuprins obrajii în palme.

— Nu e vorba despre tine, am spus detestând acea parte din mine, blestemându-mă pentru caracterul meu. Când nu ești cu mine îmi imaginez tot felul de lucruri, nu pot să-mi țin imaginația sub control. Pur și simplu e o senzație pe care am purtat-o în mine și pe care am descoperit-o de curând. Mi se întâmplă cu tine pentru că te iubesc. Pe ultima persoană pe care am iubit-o la fel de mult ca pe tine o voi urî toată viața și nu pot să nu te compar cu ea.

Nu-mi venea să cred că îi spusesem asta.

— Nicholas, eu nu sunt ca mama ta, a afirmat pe un ton categoric. Eu nu o să plec nicăieri.

Mi-a revenit în minte imaginea mamei plecând de acasă. Niciodată nu mai avusesem încredere în vreo femeie, niciodată. Îmi jurasem să nu las pe nimeni să îmi cucerească inima, să nu mă îndrăgostesc niciodată, în primul rând pentru că nu credeam în dragoste după ce văzusem relația dintre părinții mei. Iar acum, că o aveam pe Noah, nu puteam să nu mă tem că avea să-mi facă același lucru. Ea era a mea, nu puteam s-o pierd. Nu aș fi suportat.

M-am apropiat până când ochii ni s-au întâlnit.

— Ai plecat de la mine, am șoptit cu buzele lipite de ale ei.

Noah a rămas nemișcată, așteptând probabil să spun sau să fac ceva. Mi-am luat mâinile de pe umerii săi și am făcut câțiva pași înapoi.

— Nu știu cum o să rezolvăm situația asta.

39

NOAH

Ne-am îndreptat spre apartamentul lui într-o tăcere deplină. Nicholas nu a scos o vorbă, nici măcar nu s-a uitat la mine. Când am ajuns în apartament, l-am urmat, încercând să mă calmez. Mă simțeam vinovată pentru tot ce se întâmplase, deși mama fusese cea care reușise să ne despartă din nou. Nu puteam să scap de senzația că Nick se îndepărta de mine tot mai mult. Problemele mele și mama se interpuneau între noi și nu știam ce să fac în privința asta. Încercam să iau decizii în mod obiectiv, ținând cont de ce era mai bine pentru amândoi, dar nimic nu ieșea așa cum îmi doream.

În apartament, liniștea era insuportabilă. Preferam să-i ascult reproșurile, pentru că tăcerea însemna că se gândea la ceva ce nici nu voiam să iau în calcul. L-am privit cum traversează livingul și intră în dormitor. Eu m-am oprit în mijlocul camerei, nehotărâtă. Voiam oare să continui discuția cu el? Poate că ar fi trebuit să-i cer să mă lase la cămin, dar n-am vrut să-i dau peste nas amintindu-i că deja mă mutasem în altă parte. Fără el. În plus, nu suportam ideea de a pleca fără să rezolv problema. Nu voiam ca mama să-și vadă visul împlinit și să reușească să ne despartă definitiv.

Nu auzeam absolut nimic dincolo de ușă și, după câteva minute, mi-am făcut curaj și am întredeschis-o.

Nick stătea pe marginea patului. Își scosese tricoul și își sprijinea coatele pe genunchi, cu o țigară în mâna dreaptă. Și-a ridicat privirea spre mine când m-a auzit intrând.

Ne-am privit în tăcere. Ne despărțeau doar câțiva metri, dar deodată păreau un abis. Am simțit atâta teamă,

atâta singurătate încât am străbătut distanța dintre noi, strecurându-mă între picioarele lui și forțându-l să ridice capul și să mă privească.

— Nu lăsa problema asta să ne despartă.

A fost singurul lucru care mi-a venit în cap, pentru că nu înțelesesem cât de gravă era situația dintre noi decât atunci când l-am auzit pe Nick spunându-mi toate acele lucruri cu o jumătate de oră în urmă.

Nick și-a coborât privirea spre abdomenul meu și am văzut că avea de gând să-și ducă din nou țigara la buze. L-am prins de încheietură și cu cealaltă mână i-am luat-o. M-a privit încruntat cum stingeam țigara în scrumiera de lângă el. Apoi m-am așezat pe genunchii lui și i-am luat obrajii în mâini, făcându-l să se uite la mine.

— Vreau să mă lași singur, Noah, a spus abia șoptit încât mi s-a părut că nu aud bine.

Voiam să-l apuc de ceafă, să-mi îngrop degetele în părul său, să-i șterg acea neliniște din ochi, acea mânie pe care încerca să și-o stăpânească din toate puterile. Mi-a prins mâinile și le-a dat la o parte, împiedicându-mă să-l mai mângâi.

— Nu te juca cu mine. Nu acum, a continuat.

Cuvintele sale au fost dure și reci, iar acea răceală a continuat să ne învăluie când s-a ridicat din pat și m-a ocolit aproape fără să mă atingă. M-am ridicat în picioare și l-am privit în ochi.

— Te-am rănit plecând de lângă tine și plecarea mea te sperie, dar nu mă poți ignora așa. Nu poți!

S-a întors spre mine, scoțând scântei din ochi.

— Te ignor pentru că încerc să mă controlez!

M-a surprins reacția sa nervoasă, dar am încercat să-mi păstrez calmul. A tras adânc aer în piept și a continuat:

— Eu aș putea să te ajut să plătești taxa la facultate, a afirmat, privindu-mă cu seriozitate.

Am închis ochii și am respirat profund. Știam că avea să spună asta, dar nu puteam accepta.

— Știi bine că nu o să te las să faci asta, am răspuns.

— Îți ofer o soluție care ne-ar mulțumi pe amândoi. De ce nu înțelegi că deciziile tale ne afectează pe amândoi, nu doar pe tine? a replicat pe un ton ridicat.

— Eu nu aș fi mulțumită, Nicholas! am spus, încercând să-mi păstrez calmul, dar fără să reușesc. Dacă să stau cu tine înseamnă să intru în conflict cu mama și cu tatăl tău și pe deasupra să depind de tine din punct de vedere financiar și aș ajunge să urăsc situația asta. Nu-ți dai seama?

— Nu, evident că nu! Nu-mi dau seama decât că o să fii înconjurată de o mulțime de persoane, iar eu nu o să fiu printre ele. De asta îmi dau seama!

— Nu ți-am dat niciodată motive să fii gelos și de fapt din cauza asta ești așa de supărat.

— Nu-mi veni cu chestii din astea, tu ești la fel.

Am încercat să mă gândesc cum să-i explic că gelozia putea fi acceptabilă până la un punct.

— Eu am mai multe motive să fiu geloasă decât tine. Ai fost cu mai multe femei decât poți socoti pe degetele de la ambele mâini. Eu, în schimb, ți-am dat tot, știi că sunt a ta cu totul și, chiar și așa, tot nu ai încredere în mine.

— Știai cu ce te confrunți de când am început să ieșim împreună, nu-mi pot schimba trecutul.

Distanța dintre noi mă ucidea. Sigur că știam cu ce mă confruntam când am început să ies cu el, dar nu era ceva ce alesesem să fac. Pur și simplu se întâmplase, mă îndrăgostisem de el până peste cap, dar asta nu însemna că acțiunile sale nu mă afectau în aceeași măsură ca pe el.

— O relație lipsită de încredere nu are viitor și știi foarte bine asta.

Privirea i s-a întunecat când s-a uitat la mine.

— Nu am nevoie să am încredere. Am nevoie să fii cu mine.

Oricât de supărat era, am înțeles ce voia să spună.

— Acum sunt aici, nu-i așa?

A clătinat din cap.

— Ești pe jumătate. Întotdeauna pe jumătate, Noah, mi-a reproșat și a făcut câțiva pași cu intenția evidentă de a ieși din cameră.

— Sunt aici, Nicholas! am exclamat, simțindu-mi ochii umezi de lacrimi.

Nu știam ce dorea de la mine: îi oferisem tot ce aveam, tot ce îi puteam da.

— Nu, nu ești! a strigat, întorcându-se din nou spre mine.

— Sunt aici atât cât pot să fiu în clipa asta.

— Presupun că, la un moment dat, asta nu o să mai fie suficient.

M-am uitat la el cuprinsă de o teamă groaznică. De asta mă temusem tot timpul: că nu eram suficient de bună pentru el.

— Nu e corect ca tu să fii cea care plânge, a spus câteva secunde mai târziu, fără să-și ia ochii de la mine.

— Plâng pentru că nu pot să-ți ofer ce vrei și pentru că mă tem că o să te saturi de mine până la urmă, am mărturisit, stăpânindu-mi un suspin care mi-a rămas în gât.

Nu suportam să văd cât de tare îl dezamăgisem. Voiam să plec, pentru că știam că aveam să mă prăbușesc și nu voiam să fac asta în fața lui.

— Ar trebui să plec, am spus, ștergându-mi obrazul cu mâna și privind în altă parte.

L-am auzit pe Nicholas respirând adânc de câteva ori, apoi a traversat camera, mi-a luat fața în palme și m-a sărutat. A fost un sărut atât de intens încât m-am prins cu putere de brațele lui, încercând să-mi păstrez echilibrul.

— Nu m-aș sătura de tine nici într-o mie de ani, a murmurat cu buzele lipite de ale mele.

Cu un gest rapid m-a împins cu grijă pe pat și s-a așezat deasupra mea.

M-a sărutat din nou și, în ciuda cuvintelor sale frumoase, am observat că se purta diferit cu mine. Felul în care mă atingea, mă săruta, îmi scotea hainele era mai

curând o luptă cu el însuși decât un act de iubire. Îl rănisem cu plecarea mea și existau consecințe. Sărutările s-au intensificat și buzele sale au început să-mi traseze o cărare sinuoasă de sărutări fierbinți și mușcături ușoare pe gât și sâni, până a ajuns la coapse.

— Nick, am spus într-o șoaptă întretăiată.

Nu mă asculta, era pierdut în corpul meu, pierdut în sărutarea fiecărui centimetru de piele goală la care putea ajunge.

— Șșșt! nu vreau să mai vorbesc, Noah, m-a redus la tăcere.

Mi-a scos chiloțeii cu o mână și s-a așezat între picioarele mele.

— Ne-am spus deja tot ce aveam să ne spunem.

Mi-a căutat buzele cu gura lui și am preferat să uit totul.

Nu puteam să dorm.

Lângă mine, Nick respira încet, cufundat într-un somn adânc și mă strângea cu putere la piept. Își încolăcise brațele în jurul meu, asigurându-se că abia mă mai puteam mișca. L-am privit în timp ce dormea și am simțit un nod de nostalgie în piept.

Seara anterioară fusese atât de intensă, atât fizic, cât și emoțional, încât mă simțeam zdrobită. M-am dus la baie să mă spăl pe față și să-mi revin. Dar, când m-am privit în oglindă, ceva mi-a atras atenția și m-a făcut brusc să mă trezesc.

— Nu pot să cred, am exclamat supărată.

Aveam mai multe semne de mușcături pe tot corpul.

Am ieșit din baie și m-am îndreptat furioasă spre el. Era treaz și m-a privit imperturbabil din vârful patului.

— De ce ai făcut asta? l-am întrebat fără să mă mișc de unde eram.

A ignorat întrebarea mea, s-a ridicat, și-a pus pantalonii de trening și a intrat în baie fără să scoată un cuvânt. M-am dus direct spre el.

— Orice fac cu corpul tău este ceva frumos și special, am afirmat cu un zâmbet pe buze.

— Ai petrecut prea mult timp cu mine, asta e clar, a comentat el și s-a rostogolit înapoi pe pat.

M-a forțat să mă așez deasupra lui, exact acolo unde îmi doream să fiu.

— Să fii blândă, m-a avertizat, punându-și mâinile pe coapsele mele goale.

Situația era amuzantă și, vrând-nevrând, mă ajuta să las deoparte toată încărcătura emoțională pe care o acumulasem în ultimele ore. M-am aplecat deasupra lui și am început să-i desenez pe piept. O inimioară deasupra pectoralilor, o față zâmbitoare pe umăr, un „Te iubesc" în dreptul inimii. Încet-încet m-am simțit tot mai inspirată și am început să desenez tot ce simțeam pentru el. Mi-am amintit de scrisoarea și florile de la el și mi s-a strâns inima. Chiar dacă gestul meu ar fi trebuit să fie o pedeapsă, în scurt timp s-a transformat într-o scrisoare de dragoste pe pielea sa... scrisă de mine. Nu și-a luat nicio clipă privirea de la mine, iar cu mâinile trasa cercuri pe pielea mea în timp ce eu lucram hotărâtă și cu cea mai frumoasă caligrafie a mea pe trupul său sculptural. Voiam să-i demonstrez cât de mult îl iubeam, voiam să-l fac să înțeleagă că nu mai exista nimeni altcineva pentru mine în afara lui.

Cerneala părea să șteargă suferința și să ne ajute să recuperăm armonia dintre noi.

Cu un zâmbet larg, l-am prins de încheietura mâinii și i-am desenat un ultim mesaj: „Ești al meu."

Pentru totdeauna.

40

NICK

Nu mi-am luat ochii de la ea nicio secundă în timp ce o lăsam să facă ce voia cu trupul meu. Fraza asta ar putea însemna visul oricărui bărbat şi n-aş fi crezut niciodată că ar fi putut însemna să las pe cineva să-mi deseneze prostii pe piele. Dar s-o privesc în voie, aşa cum făceam în acel moment, era o satisfacţie nepreţuită. Era atât de concentrată la desenele pe care mi le schiţa pe piele şi la ceea ce făcea încât nu era conştientă de cât de frumoasă era în clipa aceea.

Avea obrajii uşor îmbujoraţi şi pleoapele cam umflate după lacrimile vărsate cu o seară înainte. Ştiu că nu ar trebui să spun asta, dar îmi plăceau buzele ei după ce plângea. Mă îmbiau să o sărut la nesfârşit. Am profitat de faptul că nu era atentă pentru a sorbi din priviri fiecare gest al ei şi pentru a-i mângâia încet picioarele şi coapsele în timp ce ea îşi continua opera.

Când mi-am coborât mâna prea jos, strecurându-se în locuri interzise, privirea sa a căutat-o pe a mea şi mi-a oprit mişcarea.

— Stai cuminte! mi-a poruncit cu un zâmbet amuzat, după care şi-a îndreptat privirea spre încheietura mâinii mele.

Am lăsat-o să îmi facă un ultim desen pe piele.

— Am terminat, m-a anunţat.

Apoi a pus capacul markerului și s-a aplecat să mă sărute ușor pe buze. Să stau liniștit atât de mult timp și s-o văd aproape goală deasupra mea fusese o adevărată tortură.

Am ținut-o de mijloc și am rostogolit-o până am ajuns deasupra ei.

— Și acum ce se presupune că trebuie să fac? am întrebat, sprijinindu-mă pe coate ca să n-o strivesc.

M-a mângâiat cu delicatețe pe față, apoi pe păr.

— Să ieși în lume și să etalezi capodopera mea, a răspuns cu o sclipire amuzată în privire.

Mi-am apăsat șoldurile de ale ei și am simțit-o atât de slabă sub mine, atât de fragilă și de perfectă. Am simțit un nod în gât când mi-am dat seama că astfel de momente nu aveau să se mai întâmple atât de des pe cât îmi doream. Trebuia s-o las să plece, să locuiască la cămin înconjurată de idioți care aveau să se lupte pentru a-i atrage atenția ei. Dintr-odată, nici sărutările mele, nici altceva din ce mi-ar fi putut spune nu mi s-a mai părut suficient să mă convingă că nimeni nu mi-o putea lua.

Să o pierd... Numai gândul ăsta mă durea, mă speria. Era un sentiment sfâșietor care îmi apăsa inima, ca și cum doi uriași s-ar fi așezat pe pieptul meu. De când plecase mama nu mai simțisem o emoție asemănătoare. Mă închisesem atât de mult în mine, refuzasem cu atâta înverșunare să simt ceva, încât acum eram extrem de vulnerabil în fața posibilității ca fata asta incredibilă să îmi frângă inima.

Atunci m-am uitat la desenul de pe încheietură și un fior cald și dulce mi-a cuprins tot corpul. Eram al ei. Asta desenase, o scrisese pe pielea mea și am înțeles că nimic nu m-ar fi făcut mai fericit decât să-i aparțin cu trup și suflet.

Mi-am dat seama că privirea mi se întunecase din cauza sentimentelor mele și a dorinței iraționale de a o reține, de a o avea alături pentru totdeauna. Nu puteam controla ceea ce simțeam și felul în care dragostea mea pentru ea creștea vertiginos.

— O să te las să pleci... deocamdată, dar știi că asta nu va dura mult, când vreau un lucru, pistruiato... Pur și simplu îl obțin. Nu-mi pasă peste cine trebuie să trec, am spus când am văzut-o clipind surprinsă.

M-a privit pe sub gene și s-a foit neliniștită sub mine.

— Ai trece și peste mine?

Întrebarea ei mi-a distras atenția pentru câteva clipe.

— Pe tine te port în inimă, iubirea mea. Nu există loc mai sigur ca ăsta.

A zâmbit și m-am ridicat din pat, apoi am început să mă îmbrac.

— Nu faci duș? m-a întrebat, în timp ce îmi trăgeam un tricou peste cap.

— E o aluzie? Miros urât sau ceva de genul ăsta? m-am interesat zâmbind în timp ce-mi legam șireturile.

Noah era încă îmbrăcată cu tricoul meu și avea părul răvășit. Întotdeauna eram în întârziere și nu înțelegeam de ce nu se îmbrăca și ea. Pur și simplu stătea în vârful patului și mă privea amuzată.

— Credeam că o să te grăbești să scapi de capodopera mea, a comentat, captându-mi atenția.

Am zâmbit și m-am așezat în fața ei pe marginea patului. Stătea cu un picior întins pe cearșafurile albe, imaculat și perfect, ca fiecare părticică din ea.

— O să port cu mândrie desenele pe care le-ai făcut, pistruiato. Sunt făcute de tine, așa că o să le las până când se șterg singure.

Am întins mâna și i-am ridicat piciorul. L-am pus pe pieptul meu și i-am masat glezna. M-a privit lung.

— De fapt, elefantul ăsta de aici – am spus, ridicându-mi tricoul și arătând spre unul dintre mușchii oblici – cred că îmi dă un aer masculin destul de interesant.

A privit fix spre abdomenul meu și am schițat un zâmbet ironic. Am tras-o de gleznă spre marginea patului, iar tricoul i s-a ridicat până la sâni. I-am văzut abdomenul

neted și plat și lenjeria din dantelă albă care îmi accelera bătăile inimii.

— Vezi ceva care îți place? am întrebat-o, apoi am plecat și i-am sărutat cu tandrețe buricul.

A închis ochii pentru o clipă. Cum putea să miroasă atât de bine?

— Pe tine, a răspuns simplu.

Nu aveam însă timp pentru asta acum. Am luat-o în brațe, zâmbind cu superioritate, iar ea și-a încolăcit picioarele în jurul șoldurilor mele. Trebuia s-o scot din camera aia.

Am străbătut holul și am intrat în bucătărie. Am zâmbit și am așezat-o pe blat. S-a strâmbat la contactul cu marmura rece. Am lăsat-o acolo în timp ce scoteam din frigider cele necesare pentru mic-dejun. Simțeam cum îmi urmărea fiecare mișcare.

Am scos un castron cu fructe, am stors portocale și am bătut câteva ouă pentru omletă.

— Te ajut? s-a oferit, dar am refuzat.

— Lasă-mă să-ți pregătesc mic-dejunul pentru ultima oară, am răspuns, săgetând-o fără să vreau cu privirea.

Ea s-a făcut mică și n-a mai spus nimic.

Când totul era pregătit pe mica insulă din bucătărie, am luat-o din nou în brațe și am așezat-o pe genunchii mei în fața mesei. M-a luat de gât cu un braț și, în timp ce se juca absentă cu părul meu, i-am dat să mănânce cufundat în propriile gânduri. A mâncat ce îi dădeam, preocupată, la rândul ei, de cine știe ce gânduri îi treceau prin cap.

Eram conștient că, oricât de împăcați cu ideea păream amândoi, ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă era ca o fantomă care ne dădea târcoale. Tulburat, i-am dat capul pe spate și mi-am lipit buzele de ale ei, savurând portocala proaspăt stoarsă din gura ei delicioasă.

A fost surprinsă de reacția mea, dar mi-a răspuns la sărut. Limbile ni s-au întâlnit, în timp ce o trăgeam strâns spre mine.

Când m-am îndepărtat, mi-am lipit fruntea de a ei, iar privirile ni s-au întâlnit. Ochii ei aveau acea culoare ca mierea care mă făcea să mă topesc și am simțit un impuls irațional de a o încuia în camera mea și de a nu o lăsa să mai plece.

— Te iubesc, Noah. Să nu uiți asta niciodată.

Ochii i-au sclipit în felul acela incredibil, în timp ce îmi mângâia obrajii și buza inferioară. Părea pierdută în gânduri și, când a dat să-și retragă mâna, i-am prins-o și am dus-o la buze. I-am sărutat fiecare deget cu delicatețe și apoi am lăsat-o să termine de mâncat ce avea în farfurie.

Dacă înainte era gânditoare, acum o pierdusem complet.

— La ce oră ai cursuri? am întrebat, neputând să-i mai suport tăcerea.

— La doișpe jumate.

— Te duc eu.

După ce am lăsat-o pe Noah la facultate, m-am întâlnit cu Lion și l-am obligat să mă însoțească undeva.

— Noah o să te ucidă, m-a avertizat în timp ce aștepta să termin.

— Nu-ți place? am întrebat cu un zâmbet zeflemitor și simțindu-mă extrem de satisfăcut.

Ieșise perfect.

— Ai devenit un sentimental, asta o să-ți afecteze reputația, o să vezi, a adăugat, luând mingea de baschet pe care a încercat apoi s-o introducă în coșul montat pe ușă.

I-am ignorat comentariul și m-am ridicat. Mai aveam și alte treburi de terminat.

— Nu sunt eu cel care plânge pe la colțuri, Lion, i-am amintit, ignorând sentimentul de vinovăție.

Lion făcea acum pe durul, ca și cum nu îi păsa de nimeni și de nimic, dar nu care cumva să fi menționat numele acela care începea cu J că imediat o lua razna.

— Ești un cretin, mi-a zis în timp ce arunca mingea și lovea instrumentele din colț.

Mi-am luat jacheta, m-am îmbrăcat cu ea și am ieșit, știind că avea să mă urmeze.

Mașina mea era parcată chiar alături, ne-am urcat și, în timp ce dădeam în marșarier, mi-am dat seama că îl preocupa ceva.

— M-am gândit să vând atelierul, m-a anunțat.

M-am întors spre el.

— Ce?

Atelierul era lucrul cel mai important pe care îl avea Lion, era afacerea lui, a familiei sale. Privea fix în față, mișcând din picior nervos.

— Vreau să mă împac cu știi tu cine, a comentat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Cred că mergi pe o cale greșită dacă nici măcar nu-i spui pe nume.

— Sunt în continuare supărat pe ea, a recunoscut pufnind. Dar tatăl ei m-a sunat aseară.

Mi-am întors privirea de la drum pentru o secundă și l-am privit neîncrezător.

— Și ce ți-a spus?

— Domnul Tavish m-a tratat întotdeauna bine. Nu se uită la mine ca toți ceilalți bogătași, înțelegi ce vreau să spun. E un tip de treabă.

Greg Tavish era un om extraordinar și își crescuse copiii perfect. Jenna era așa cum era pentru că nu-i lipsise niciodată nimic. Chiar și eu fusesem invidios pe ea când eram mici.

— Așa cum îți spuneam, am stat de vorbă. Știi tu, inițial pentru că voia să afle de ce Jenna nu mai vorbea

despre mine acasă și de ce plânsese două nopți la rând fără oprire.

L-am privit cu coada ochiului și mi-am dat seama că, deși nu-l bucura suferința Jennei, faptul că aflase că și pe ea o afecta despărțirea și nu trecea singur printr-o perioadă grea era o ușurare pentru el.

— Mi-a spus că o să-mi dea un post la firma lui. O să încep de jos, bineînțeles, va trebui să dau un examen și să avansez în carieră cu timpul. Tipul e nemaipomenit, Nick, ar fi trebuit să-l auzi cum vorbea. E atât de sigur pe el, atât de inteligent. E și normal că Jenna îl adoră. Cine nu și-ar dori un astfel de tată?

Am privit fix mașina din fața mea.

— Nu zici nimic?

Mintea mea rătăcea într-o zonă întunecată, îl comparam pe tata cu Greg și mă gândeam la felul în care el și soția lui acceptau relația fiicei lor cu Lion. Și asta în condițiile în care Lion era un băiat de pe stradă, un tip de nota zece, e adevărat, dar, la urma urmei, o persoană fără resurse și fără studii. Tatăl Jennei îl accepta așa, iar eu eram nevoit să mă lupt cu ghearele și cu dinții pentru a fi acceptat de propria familie.

— Cred că e cel mai bun lucru care ți se putea întâmpla, frate, i-am răspuns cu un zâmbet.

M-am uitat la el și, pentru prima dată după mulți ani, l-am văzut sigur pe el. Ochii verzi ai prietenului meu reflectau o liniște deplină.

41

NOAH

Am petrecut următoarele trei zile fără să-l văd pe Nick. Vorbeam în fiecare seară şi îmi trimitea mesaje care mă făceau să roşesc în timpul cursurilor, dar nu reuşiserăm să găsim niciun moment să ne vedem.

Zilele acelea am ieşit cu Jenna. Nu mergeam la club sau să dansăm, dar în apropierea facultăţii erau câteva baruri foarte bune, cu condiţia să ajungi înainte de ora de vârf, când era imposibil să găseşti o masă liberă. În clipa aceea eram cu Jenna şi cu Amber, colega ei de cameră, la Ray's, barul cel mai căutat. Ne duseserăm din timp şi de aceea stăteam la una dintre cele mai bune mese. Câţiva băieţi jucau biliard la doar câţiva metri distanţă şi era evident că încercau să ne capteze atenţia. Trei fete frumoase şi fără nicio companie masculină erau suficiente motive să încerce să iniţieze o conversaţie.

Amber ne tot spunea că s-a îndrăgostit de unul dintre ei, un tip roşcat, slab şi cam deşirat, dar destul de drăguţ. Mă amuza cum, în mai puţin de cinci secunde, îşi construise un adevărat scenariu în cap.

— Cred că pe primul o să-l botezăm Fred[1]. Întotdeauna mi-a plăcut *Harry Potter* şi copiii noştri vor moşteni cu siguranţă părul lui roşcat.

— Du-te la el şi spune-i că ştii deja cum o să-l cheme pe primul lui copil. Sunt sigură că îl cucereşti cu asta, a

[1] Trimitere la personajul Fred Weasley din *Harry Potter* (n. red.).

încurajat-o Jenna, care nu se oprise din băut și părea dezgustată de privirile pe care ni le aruncau băieții.

— Hei, Noah, e unul care nu-și ia ochii de la tine, am auzit-o pe Amber, ignorând-o pe Jenna și întorcându-se spre mine.

M-am întors brusc ca să mă uit înapoi, așteptându-mă să-l văd pe Nick.

Am întâlnit o privire străină: nu era Nick, asta era clar, dar, așa cum îmi spusese noua mea prietenă, nu își lua privirea de la mine. Era înalt și blond și ținea tacul de biliard de parcă ar fi fost o prelungire a mâinii. Cel mai ciudat lucru este că mi s-a părut cunoscut. Am încetat să mă mai uit la el și mi-am concentrat atenția la prietenele mele.

— Poate suntem colegi, dar nu mi-l amintesc foarte bine, am comentat, ridicând din umeri.

Jenna s-a întins ca să-l poată privi fără nicio urmă de rușine.

— Pe tipul ăsta l-am mai văzut. Cred că ieșea din cafeneaua din clădirea unde se țin cursurile de biologie și te asigur că nu e în anul întâi; de fapt, cred că e profesor. Hei, poate îți predă vreun curs sau ceva de genul ăsta!

Un curs? Nici vorbă de așa ceva.

L-am privit pe furiș ascunzându-mă în spatele părului și, pentru că era concentrat asupra jocului, aplecat peste masă și pregătit să lovească o bilă, am putut să-l privesc mai pe îndelete. Nu, eram sigură că nu era profesor, era prea tânăr pentru asta, deși nu atât de tânăr încât să fie în anul întâi. Am încercat să-mi storc creierul ca să-mi dau seama de unde îl cunoșteam, dar mi-a fost imposibil. După câteva minute am abandonat subiectul și am continuat să vorbim vrute și nevrute.

— Hei, poți să-mi mai aduci un pahar? m-a rugat Jenna după o vreme.

Am încuviințat și am profitat de ocazie ca să merg la baie, văzând că nu era multă lume. Ca să ajung la baie trebuia să trec pe lângă mesele de biliard. Uitasem deja de

tipul misterios, motiv pentru care am fost foarte surprinsă când m-a abordat la jumătatea drumului tăindu-mi calea.

— Bună, m-a salutat, privindu-mă curios.

— Bună, am răspuns, scrutându-i chipul.

Mi-am amintit imediat unde îl mai văzusem: ne întâlnirăm la petrecerea la care fusesem cu Jenna în noaptea în care Nick s-a întors de la San Francisco și a venit după mine.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te abordez așa, dar cred că erai cu fratele meu acum câteva zile la o petrecere, nu-i așa?

— Da, suntem colegi, am răspuns.

A dat din cap. Nu-mi aminteam numele lui, dar îmi aminteam că fusese cam bădăran.

— Aș vrea să te rog ceva. Fratele meu se pricepe foarte bine să dispară și să nu mai dea niciun semn de viață. Dacă îl vezi la cursuri, ai putea să-i spui să mă sune? E important.

Am încuviințat, iar el și-a scos portofelul și a căutat ceva în el.

— Știu că îți cer prea mult, dar nu cunosc alt coleg de-ai săi. Dacă vreodată observi că se poartă ciudat sau că nu se simte bine, poți să mă suni la numărul ăsta?

Am luat cartea de vizită pe care mi-o întindea.

— Sigur, nu-ți face griji, am răspuns, văzându-l atât de preocupat. N-a pățit nimic, nu?

Charlie îmi era prea simpatic încât să-mi doresc să pierd prietenia sa. Datorită lui, în ultimele zile râsesem cum nu o mai făcusem de mult. Îmi plăcea buna sa dispoziție permanentă și felul în care lua pe toată lumea peste picior, chiar și pe el însuși, fără urmă de răutate.

Fratele lui Charlie a schițat un zâmbet scurt, dând de înțeles că nu voia să vorbească despre asta.

— Nimic care să te îngrijoreze.

— Doamne, ce bine arată! Serios, numai când mă uit la el mă trec fiori, a mărturisit una dintre fetele de la masa de alături.

M-am încordat aproape imediat.

— E viitorul meu soț, așa că nu te mai uita la el, s-a răstit altă fată și toate au râs.

Nu fusesem conștientă de faptul că, în mod evident, Nick nu era invizibil și era extrem de atrăgător. Era suficient să-l vezi cum merge, cu pantalonii care îi cădeau pe șolduri, tricourile care i se mulau ușor pe corp, scoțându-i în evidență brațele musculoase. Și cel mai rău era că purta ochelarii pentru citit, ochelarii aceia care mi se păreau foarte provocatori, ochelarii pe care credeam că îi poartă doar acasă, cu mine.

O parte din mine dorea să alerge la el și să-l revendice, dar nu mai avusesem niciodată ocazia să-l urmăresc astfel și să văd cum se comporta când nu eram cu el.

Sincer vorbind, părea să-i ignore total pe tovarășii săi de masă, care vociferau încontinuu, în timp ce el era concentrat la ecranul calculatorului. Două fete li s-au alăturat la masă și l-au privit provocator. Una dintre ele i-a spus ceva, iar Nick a ridicat privirea și i-a zâmbit. Am simțit o căldură intensă în tot corpul.

— Trebuie să aibă vreun defect, a comentat o altă fată de lângă mine.

— Singurul său defect e că se dă la tot ce poartă fustă, nu aș vrea să fie iubitul meu. În plus, numai văzându-l mi-ar pieri graiul, m-aș uita la el ca o idioată, vorbesc serios.

De parcă Nick ar fi auzit conversația, a ridicat capul din calculator și privirile ni s-au întâlnit, în ciuda distanței. Aș fi făcut pe proasta sau m-aș fi făcut că plouă, dar voiam să mă vadă, voiam să văd ce făcea acum când eram pe teritoriul lui, la facultatea lui, unde toată lumea îl cunoștea și vorbea despre el.

Un zâmbet amuzat i-a apărut pe buze. Eu, în schimb, m-am mulțumit să-l privesc insistent.

— Se uită la noi, a zis cineva de la masa de alături și le-am auzit râzând prostește.

Nick s-a ridicat, și-a luat lucrurile și, fără să-și ia ochii de la mine, s-a îndreptat spre locul în care mă aflam. Eram conștientă că multe fete îl urmăreau din priviri.

M-am concentrat din nou asupra cărții și am așteptat să văd ce avea de gând să facă. Am auzit cum scaunul de lângă mine s-a mișcat, iar el s-a așezat.

— Bună, a spus scurt și, fără să aștepte răspunsul, a tras de scaunul meu și l-a poziționat în așa fel încât să fim față în față, picioarele mele aproape atingându-i genunchii.

Fetele de la masa alăturată ne priveau șocate.

M-am uitat la el și am simțit fluturi în stomac. Era o senzație pe care nu o puteam evita: prezența sa îmi dădea hormonii peste cap, la fel ca tuturor celorlalte reprezentante ale sexului frumos.

— Bună, am răspuns pe un ton cam aspru.

Eram obișnuită ca femeile să-l soarbă din priviri, dar nu auzisem niciodată părerile lor despre el și nu știam cum se văd lucrurile de partea cealaltă. Evident că îl priveau și când era cu mine, dar nu făceau comentarii pe care să le aud și eu. Acum eram conștientă de mulțimea de fete care așteptau ca eu s-o dau în bară ca să-mi ia locul.

„Nu aș vrea să fie iubitul meu... se dă la tot ce poartă fustă."

M-am concentrat din nou asupra cărții, eram prea tulburată știind că toată lumea ne privea și, în plus, nu suportam să aud cum vorbea lumea despre el, ca și cum ar fi fost un individ frivol, superficial, pur și simplu atrăgător. Nick era mult mai mult decât un tip drăguț.

— Asta e ceea ce numesc eu o primire călduroasă, da, domnule, a răbufnit, luându-mă în zeflemea.

M-am uitat din nou la el și m-am încruntat.

— Nu știam că azi ai ore sau că o să vii aici. Ai fi putut să-mi spui.

Fetele continuau să șușotească și să râdă și începeau să mă calce pe nervi.

— Nu aveam de gând să vin, dar a trebuit să predau o lucrare. Cum nu stăm împreună, am mult timp liber.

Mi-a aruncat una dintre privirile sale întunecate, care îmi aminteau tot ce pierdeam pentru că nu trăiam sub același acoperiș.

— Nu știam că ești atât de popular în facultate, am comentat eu schimbând subiectul, pentru că nu voiam să începem din nou aceeași discuție.

Nick și-a îndreptat privirea spre fetele de la masa alăturată. Nu voiam nici măcar să se uite la ele.

— Ești geloasă? m-a întrebat fixându-mă din priviri.

Am preferat să nu răspund la întrebarea sa, așa că m-am aplecat peste masă și l-am tras de cămașă spre mine.

— Cred că aici e prea multă lume care habar n-are cine sunt eu, am recunoscut, în timp ce îmi analiza chipul și un zâmbet amuzat îi apărea pe buzele seducătoare.

— Nu e nimic rău în a revendica ceea ce îți aparține, iubito.

Cuvintele lui au fost suficiente pentru mine. Buzele noastre s-au unit într-un sărut tandru. Tăcerea care s-a lăsat la masa alăturată m-a făcut să schițez în sfârșit un zâmbet. Intenția mea fusese doar să-l sărut cu pasiune, dar Nick părea să aibă alte planuri în minte. M-a așezat pe genunchii lui fără să se îndepărteze nici măcar un centimetru. Apoi mi-a întredeschis buzele cu un sărut, făcându-și loc cu limba, și l-am lăsat să pună stăpânire pe gura mea.

În acea poziție, eu eram cu spatele la aproape toată cafeneaua, motiv pentru care lumea putea deduce ce făceam fără să ne dăm în spectacol. Nick mi-a mușcat buza inferioară, a supt-o și și-a apăsat din nou buzele de ale mele, pecetluind parcă dragostea dintre noi.

Când m-am dezlipit de el am constatat că toată situația asta îl amuza și dorința îi întuneca privirea.

— Îmi plac manifestările de iubire în public, a mărturisit, desenând cercuri cu degetul pe spatele meu.

M-am înfiorat.

În clipa aceea am simţit pe piele o atingere ciudată. M-am încruntat şi l-am făcut să îşi mişte braţul ca să văd ce era: un bandaj alb îi acoperea încheietura mâinii.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat îngrozită.

A părut să ezite câteva secunde, iar îngrijorarea mea a crescut.

— Nimic, nu-ţi face griji!

Mi-am imaginat cum Nicholas a fost implicat în altă bătaie. Am căutat alte semne de violenţă, dar nu simţeam vreo zgârietură pe faţă. M-am uitat la pumnii lui şi nu am văzut vreun fel de rană.

— De ce ai un bandaj la încheietura mâinii, Nicholas? l-am întrebat, schimbând tonul şi devenind serioasă.

Şi-a dat capul pe spate şi un zâmbet pe care nu am ştiut prea bine cum să-l interpretez i-a apărut pe faţă.

— Să n-o iei razna, OK?

M-am încruntat şi l-am prins de încheietură.

— Ce-ai făcut?

Un clopoţel de alarmă mi-a sunat în cap.

— Uită-te singură, a spus, făcându-mi semn să ridic bandajul.

Am făcut-o fără să stau pe gânduri şi sub bandaj, uşor umflat dar cât se poate de vizibil, era un tatuaj.

— Dumnezeule! am exclamat cu vocea întretăiată.

Nick şi-a scos cu totul bandajul şi l-a lăsat pe masă.

— Cred că nu e nevoie să-l mai acopăr, nu ţi se pare?

Pe pielea lui frumoasă, imitându-mi caligrafia, scria cu litere negre ceea ce scrisesem eu cu trei zile înainte pe trupul său: „Eşti al meu."

— Spune-mi că nu e un tatuaj, am zis cu inima strânsă.

— Chiar credeai că o să las chestia asta să mi se șteargă? a întrebat, privindu-și mândru încheietura mâinii.

— Ești nebun, Nicholas Leister! am izbucnit, asaltată de o mulțime de senzații contradictorii.

Un tatuaj era ceva permanent, un semn pe piele care avea să-i amintească mereu de mine. Acele trei cuvinte îl revendicau ca fiind al meu.

— Îmi intraseși pe sub piele cu mult înainte de a-mi face tatuajul. Tatuajul ăsta nu este decât o amintire de la tine pe care o voi purta mereu, pistruiato. Nu-i da mai multă importanță decât are.

Atunci mi s-a făcut frică. Am înțeles cât de mult însemna asta și, în ciuda cuvintelor sale frumoase, o presiune în piept pe care o cunoșteam bine m-a făcut să respir cu dificultate.

— Trebuie să plec, am spus încercând să mă ridic, dar brațul său m-a ținut în loc.

Nick m-a privit cu seriozitate pe sub gene.

— Ai luat-o razna și nu asta era intenția mea, a recunoscut în mod evident nemulțumit.

Am clătinat din cap. Dintr-odată aveam nevoie de mai mult aer și simțeam nevoia să ies. Mi se părea că toată lumea era atentă la următoarea mea mișcare.

— Un tatuaj e pentru toată viața, Nicholas, am spus cu un nod în gât. O să-ți pară rău că ți l-ai făcut, sunt sigură. Dacă într-o zi devine o amintire neplăcută, o fantomă care te bântuie? O să-ți pară rău și o să mă urăști pentru că o să-ți amintească de mine chiar și când nu o să vrei asta.

Buzele lui m-au redus la tăcere cu un sărut rapid. Deși părea un gest tandru, i-am simțit încordarea sub trupul meu și buzele aspre lipite de ale mele.

— Sunt momente în care nu știu cum să mă port cu tine, Noah, chiar nu știu.

L-am urmărit cum își lua laptopul fără să se uite la mine și pleca.

Fir-ar să fie! Oare îi rănisem sentimentele?

În noaptea aceea nu am putut dormi. Privirea nemulțumită și mâhnită a lui Nick a fost motivul pentru care nu am putut închide un ochi; m-am simțit vinovată pentru cum mă comportasem, pentru felul în care reacționasem. Atunci am înțeles că aveam nevoie să vorbesc despre asta cu cineva, aveam nevoie de cineva care să mă ajute, care să mă ajute să fiu așa cum își dorea Nick.

A doua zi dimineață am avut prima mea ședință cu Michael O'Neil.

— Povestește-mi despre tine, Noah. De ce crezi că ai nevoie de ajutorul meu?

Cabinetul lui Michael nu era așa cum îmi imaginasem. Nu exista niciun divan, nici obiecte ciudate sau altceva de genul ăsta: era un simplu birou, cu o masă de lucru într-un colț, două canapele negre cu o măsuță în centru și perne albe confortabile. Perdelele care acopereau fereastra mare erau trase, lăsând lumina caldă să intre în încăpere. Michael îmi oferise ceai și biscuiți și mă simțeam de parcă aș fi avut cinci ani.

I-am povestit fără prea multe detalii cum fusese copilăria mea, relația cu tatăl meu și problemele dintre el și mama. Nu intenționasem să îmi dezvălui toate secretele de la prima ședință, dar Michael se pricepea să obțină informații practic fără să-mi dau seama. Aproape fără să vreau, i-am povestit cum căzusem pe fereastră și despre teama mea de întuneric; i-am mai spus că în urmă cu mai bine de un an fusesem nevoită să plec de acasă și să mă mut la Los Angeles și l-am menționat și pe Nick. La urma urmei, eram acolo pentru el.

— Ai un iubit? m-a întrebat, oprindu-se din luat notițe.

Am încuviințat, foindu-mă neliniștită pe canapea.

— Vorbește-mi despre relația ta cu el.

Timpul a zburat și nu am avut timp să-i povestesc foarte multe.

— Noah, ora asta m-a ajutat să te cunosc un pic mai bine, dar n-am avut timp să intrăm în subiect. Aș vrea să începi să vii două ore pe săptămână. Din câte mi-ai spus, ceea ce te îngrijorează cel mai tare este nictofobia[2], iar problema asta se poate rezolva cu terapie. Ai fi surprinsă cât de mulți oameni au aceeași problemă, nu ai de ce să te simți stânjenită.

Aș fi vrut să-i spun că nu eram stânjenită, că pur și simplu uram faptul că aveam acel blocaj mental când se stingea lumina. Nu-mi dădeam seama dacă ședința mă ajutase cu ceva, dar e adevărat că mă simțeam confortabil, iar asta era foarte important.

Michael s-a ridicat și m-a condus până la ușă.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Noah, și sper din tot sufletul să te pot ajuta.

I-am întors zâmbetul. Tonul său atât de calm și felul în care mă privea îmi transmiteau o stare de liniște aproape totală. Presupun că era bun la ceea ce făcea.

2 Teamă de întuneric (n. red.).

42

NICK

M-am uitat la clădirile din fața mea. Uneori, să privesc lumea de la înălțime era o senzație amețitoare; alteori, mă făcea să mă simt superior faptul că puteam observa oamenii fără știrea lor, traficul nocturn, ultimele raze de soare. Nu-mi displăcuse niciodată să stau la înălțime; în schimb, distanțele nu mă mai atrăgeau foarte tare. Îmi tot băteam capul de ceva vreme, mă tot gândeam, încercând să înțeleg de ce uneori era atât de greu să obții ceea ce îți doreai. Multă lume ar fi putut să-mi reproșeze aceste gânduri, având în vedere că mie chiar nu-mi lipsea nimic, dar era ceva anume care mă captiva, de fapt cineva, și nu știam cum să fac să mă asigur că avea să rămână alături de mine orice s-ar fi întâmplat.

Expresia feței ei când a văzut tatuajul nu fusese cea la care mă așteptam; nu credeam că o să sară în sus de bucurie, dar nici că pe fața ei urma să citesc teama. Teama nu avea loc în gândurile sau în planurile mele, era foarte greu să mă sperie ceva.

Noah trăia cu senzația de teamă, o recunoscuse, iar eu nu puteam face nimic s-o ajut în privința asta. Simpla mea prezență o ajuta să doarmă fără coșmaruri și îi calma demonii interiori, dar nu îi făcea să dispară. Mă temeam că acei demoni aveau să devină și ai mei, pentru că toate persoanele au o limită. Eu, ca bărbat, aveam limitele mele clar stabilite, dar păreau să se redefinească în funcție de acea ființă pe care o iubeam la nebunie.

Voiam să o cunosc pe deplin și, când credeam că am reușit, mă surprindea cu ceva pentru care nu eram pregătit și trebuia să mă întorc la linia de start.

„Dacă într-o zi devine o amintire neplăcută, o fantomă care te bântuie? O să-ți pară rău și o să mă urăști, pentru că o să-ți amintească de mine chiar și când nu o să vrei asta..."

Cum a putut să-mi spună așa ceva? Oare nu îi arătasem care sunt sentimentele mele pentru ea? Nu era evident că universul meu se învârtea în jurul ei?

M-am uitat la contractul care îmi fusese trimis chiar în acea dimineață. Câștigaserăm cazul Rogers, un începător ca mine reușise să câștige un proces pe care toată lumea îl credea pierdut. Jenkins ne trimisese pe mine și pe Sophia convins că o să pierdem și că, astfel, putea demonstra că nu eram încă pregătiți să ne ocupăm de cazuri mai complicate... Jenkins își apăra postul cu ghearele și cu dinții, dar stratagema îi ieșise pe dos.

Iar acum aveam în față hârtia pe care o așteptasem întotdeauna. Mi se oferea doi ani de stagiu într-o firmă de avocatură care nu avea nicio legătură cu cea a tatălui meu, la New York, un apartament plătit de firmă și un salariu de patru mii de dolari pe lună, care urma să fie renegociat după încheierea perioadei de probă. O oportunitate unică, oportunitatea de a fi pe propriile picioare datorită realizărilor și meritelor mele, fără a depinde de tata.

Și atunci mi-a apărut în fața ochilor... Chipul acela frumos, chipul acela pentru care eram dispus să ucid sau să-mi dau viața: Noah.

Am luat contractul și l-am băgat într-un sertar. Nu mai aveam de ce să mă gândesc la chestiunea asta.

43

NOAH

Tăcere.

Asta era între mine și Nicholas și nu era un lucru la care mă așteptasem. Stăteam în pat uitându-mă lung la telefon și întrebându-mă ce puteam să fac sau să spun pentru a-mi justifica reacția din urmă cu câteva zile. Îmi era dor de el și mă speria gândul că, în cele din urmă, reușisem să-l aduc la capătul răbdării.

Călcându-mi pe inimă, am început să-i scriu un mesaj. Dar pe urmă l-am șters și am decis să mă înarmez cu curaj și să-l sun. Am așteptat cu nerăbdare până când am auzit că a răspuns cineva.

— Alo?

O voce de femeie.

Inima mi-a bătut de trei ori, după care am simțit sângele bubuindu-mi în urechi.

— Nicholas e acolo?

Vocea mea era extrem de elocventă și, dacă n-ar fi fost furia care mă orbea, aș fi închis telefonul de îndată ce am auzit vocea Sophiei.

Ea a încuviințat și câteva minute mai târziu i-am auzit respirația la celălalt capăt al firului.

— Noah.

Noah... Nici vorbă de „pistruiato", se pare.

M-am simțit atât de departe de el în acel moment încât mi s-a strâns inima.

— Ce faci cu ea?

Nu intenționasem să îi pun o astfel de întrebare.

— Lucrez cu ea.

Am tras adânc aer în piept încercând să găsesc o modalitate de a comunica cu el, dar trecuseră patru zile fără ca niciunul dintre noi să dea vreun semn de viață, iar asta nu ni se mai întâmplase înainte. Eram derutată, pentru că nu înțelegeam ce se întâmplă.

„Tatuajul."

Vorbisem despre asta cu Michael. În ultima perioadă mă duceam aproape zilnic la cabinetul lui și vorbeam despre orice. Niciodată nu mai fusesem în stare să îmi deschid așa sufletul în fața unui necunoscut, dar el reușise să mă convingă și fusese ideea lui să aștept să văd cum evoluau lucrurile cu Nick. Îmi spusese că nu era o idee bună să îl presez și că era mai bine să aștept să îmi treacă supărarea decât să o las să vorbească în locul meu.

Ei bine, asta făceam acum: vorbeam. Dar nu era tocmai conversația și cu atât mai puțin reacția la care mă așteptasem.

— Nick...

— Noah...

Am vorbit amândoi deodată și am tăcut amândoi ca să auzim ce avea de spus celălalt. Altă dată ar fi fost amuzant, dar nu acum, nu când îl simțeam la kilometri distanță de mine.

— Vreau să te văd, am spus, văzând că nu lua inițiativa.

L-am auzit izolându-se de zarva din jur. Probabil se închisese în altă cameră.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, a recunoscut o secundă mai târziu. Am fost ocupat cu aniversarea companiei...

— Mă duc la un psiholog, am spus fără să mă gândesc, după o tăcere pe care niciunul dintre noi nu a vrut să o întrerupă.

Nu știu de ce i-am aruncat brusc chestia asta, poate pentru că simțeam nevoia să-i explic că, în ciuda atitudinii mele, eram dispusă să mă schimb în bine pentru el.

— Cum? De când? De ce nu mi-ai spus?

— Îți spun acum.

— Nu poți să mergi la orice psiholog, Noah, făcusem cercetări, vorbisem cu cei mai buni, iar acum tu...

— Nicholas, ce contează cine e? Mă ajută și e tânăr, lucrează la facultate, e ca și cum aș sta de vorbă cu un prieten.

— Prieten?

Tonul său a trecut de la rece la glacial în câteva secunde.

— Îl cheamă Michael O'Neill, este fratele unui coleg de clasă și mi-a spus că dacă...

— Psihologii din campus sunt niște mucoși prost plătiți care nu au nici cea mai vagă idee despre ce trebuie să întreprindă. Câți ani zici că are?

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Ce importanță are asta?

— Crede-mă, are. Ce naiba știe un tip care abia a absolvit facultatea despre ce probleme ai tu?

— Are 27 de ani și mă ajută. E singurul lucru care ar trebui să te intereseze.

— Mă interesezi tu și ce e mai bine pentru tine și te asigur că un psiholog de la facultate nu o să știe ce să facă atunci când vei începe să-i spui ce ți se întâmplă.

— Ce vrei să insinuezi?

— Insinuez că vreau să nu te mai duci la idiotul ăla și să mă...

Nu puteam să-l mai ascult. Am închis telefonul și am încercat să respir adânc pentru a mă calma. Cum naiba se transformase conversația noastră într-o nouă ceartă?

Mi-am luat geaca de piele, mi-am pus cizmele și am ieșit în salon, unde colega mea se uita la televizor fără prea

mare interes. Apartamentul nostru era destul de confortabil, cu două camere, o baie comună și un salon cu bucătărie în stil american. Nu mă puteam plânge, cel puțin William se străduise să-mi găsească un loc plăcut. Pe colega mea o chema Briar și, după câteva săptămâni de stat împreună, puteam spune, fără nicio ezitare, că era cam ușuratică. Problema nu era că s-ar fi îmbrăcat extrem de provocator, ci pur și simplu avea acel dar de a-i face pe toți bărbații să își dorească să se culce cu ea, iar ea accepta încântată. Avea un păr superb, mai mult roșu decât portocaliu, și niște ochi verzi exotici. Era înaltă și zveltă și, din câte îmi spusese, lucra ca fotomodel pentru multe firme cunoscute. Părinții ei erau regizori celebri la Hollywood, iar ea știa că avea să lucreze cu ei mai devreme sau mai târziu.

Nici nu era de mirare, cu un chip ca al ei, și eu m-aș fi făcut actriță, dar Briar avea o atitudine gen „nu-mi pasă de nimic" care era chiar îngrijorătoare. Cu mine vorbise destul de mult, era simpatică, dar nu eram pe aceeași lungime de undă.

— Ceartă de îndrăgostiți? m-a întrebat cu indiferență, inspectându-și o unghie, pe care a aplicat un nou strat de ojă roșie ca sângele.

M-am dus la frigider și am scos o cutie de coca-cola. E adevărat că nu aveam nevoie de cofeină care să mă agite și mai tare, dar mă mișcam din reflex, nici măcar nu îmi era sete; nu puteam să stau locului. Ultima conversație mă afectase profund.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am răspuns pe un ton destul de aspru.

Briar m-a fixat din priviri și m-am simțit imediat vinovată.

Nu eram prietene sau ceva de genul ăsta, dar ea fusese drăguță cu mine. Am oftat și i-am povestit în linii mari care era problema cu Nick. Adevărul e că duceam lipsă de prietene, pentru că Jenna își vedea de viața ei de când începuserăm facultatea și, în plus, stătea în partea opusă a

campusului. Nu i-am povestit despre psiholog, evident, dar i-am spus despre tatuaj și despre reacția mea.

— Nu mai spune, un *tattoo*, e mort după tine, nu-i așa? a comentat, așezându-se pe un taburet dintre cele înșirate în jurul mesei din bucătărie.

M-am jucat absentă cu cutia de Coca-Cola, încercând să mă decid cât de multe detalii să-i dau.

— Relația noastră e diferită de orice am simțit vreodată pentru altcineva. E intensă. Un cuvânt de-al lui mă poate duce în al nouălea cer sau mă poate îngropa la cinci metri sub pământ.

Briar mă privea cu atenție.

— Eu am simțit asta pentru o singură persoană și s-a dovedit a fi un mincinos manipulator care m-a dus de nas.

Cuvintele sale erau sincere și, în timp ce vorbea, și-a scos cu un gest neglijent brățara de argint pe care o purta mereu la mâna dreaptă.

— Te înțeleg când spui că o relație poate fi intensă, a continuat.

Am făcut ochii mari când am văzut cele două semne de pe încheietura ei. Privirile ni s-au întâlnit și am văzut în ochii ei multe din ceea ce vedeam la mine când mă priveam în oglindă.

Buzele ei au schițat un zâmbet.

— Nu e mare lucru, e amuzant cum te privesc oamenii când le spui că ai încercat să te sinucizi, mi-a spus ea, punându-și brățara la loc. E un semn de slăbiciune, e adevărat, dar am făcut-o și sunt aici, vorbesc cu tine și n-am nicio remușcare. Viața e uneori o porcărie, fiecare o suportă cum poate.

Nu știam prea bine ce să spun. O înțelegeam, o înțelegeam mai bine decât își putea ea imagina. Mi se părea atât de ciudat să văd cum vorbea despre asta fără nicio ezitare... Mie îmi luase zece ani ca să îmi arăt cicatricea de pe abdomen.

Semne pe piele... amintiri nepieritoare ale unor momente pe care nu voiam să le retrăiesc niciodată.

— Îmi place tatuajul tău, mi-a zis și mi-am dat seama că mi-l atingeam.

Uneori făceam asta fără să-mi dau seama.

— Câteodată mă întreb ce îmi trecea prin cap când m-am hotărât să mi-l fac.

Briar a zâmbit, și-a ridicat tricoul și mi-a arătat partea laterală a coastelor. Cu litere negre și o caligrafie frumoasă avea tatuat un mesaj care m-a impresionat profund: „Keep Breathing"[3].

Am înțeles imediat sentimentul din spatele acelor cuvinte.

— Acum e momentul ăla când ne îmbrățișăm și jurăm să fim prietene pentru totdeauna, a spus, lăsându-și în jos tricoul și râzând cu nepăsare.

Era clar că nu eram prima persoană căreia îi spusese toate astea. Ne cunoșteam de puțin timp, iar felul în care vorbea despre trecutul său demonstra clar că nu căuta simpatia nimănui. Își expunea fără rezerve demonii interiori și mi-am dat seama imediat că făcea asta pentru ca nimeni să nu ajungă să o cunoască pe deplin. Știam că ascundea multe secrete și, văzând-o acum cu alți ochi, am înțeles că aparținea acelei lumi în care nu totul e întotdeauna roz.

— Ai chef să ieșim undeva? am întrebat-o fără ca măcar să-mi dau seama de ce spuneam.

M-a privit surprinsă.

— Asta nu e reacția obișnuită pe care o are cineva după ce-i povestesc că am încercat să mă sinucid, Morgan, a glumit, schițând un zâmbet și încăpățânându-se să-mi spună pe numele de familie.

Nu o auzisem nici măcar o dată rostindu-mi numele mic.

— Majoritatea se uită de obicei în altă parte sau schimbă rapid subiectul, iar tu vrei să mă inviți la un pahar?

3 „Continuă să respiri", din limba engleză (n. red.).

Am ridicat din umeri.

— Eu nu sunt precum ceilalți oameni și nu am spus că te invit la un pahar.

Briar a izbucnit în râs și s-a dat jos de pe taburet.

— Îmi ești simpatică. Hai să ieșim pe undeva.

Am zâmbit și am intrat în camera mea.

Am înțeles atunci că nu eram singura care avea probleme, nu eram singura fată căreia cineva îi făcuse rău. Discuția cu Briar mă făcuse să mă simt mult mai bine decât mi-aș fi imaginat.

— Cu care dintre tipii ăștia te-ai culca?

Eram într-un pub din apropierea campusului. Briar era un fel de bilet de liberă trecere care ne asigura intrarea în localurile selecte. O simplă privire a fost suficientă să fim lăsate să intrăm fără ca măcar să stăm la coadă.

— Am un iubit, îți amintești? am răspuns, ducându-mi la gură paiul din care sorbeam băutura.

Ospătarul ne făcuse cinste cu băuturile de când ajunseserăm.

Briar a dat din mână cu indiferență.

— Lasă iubiții, vorbim ipotetic.

Am remarcat că niște băieți dintr-un separeu alăturat nu-și luau ochii de la noi. Nu era de mirare, eram două fete singure într-un pub și, pe deasupra, una dintre noi era Briar, care îi tot măsura din ochi.

— Nu mai face asta, o să-i faci să vină la noi, am rugat-o când i-a făcut cu ochiul, fără urmă de rușine, unuia dintre cei mai drăguți.

— Vin spre noi, a spus cu un zâmbet radios.

Avea dinții foarte drepți și albi. Se vedea că provine dintr-o familie înstărită, dar, chiar și așa, nu avea nimic în comun cu foștii mei colegi de liceu. Briar părea diferită de orice altă fată pe care o cunoscusem.

Nu voiam ca băieții să vină la noi pentru că nu puteam să îi ignor în timp ce Briar cocheta cu ei cu nerușinare. În plus, doi dintre ei au decis să se așeze în separeul nostru fără ca măcar să ne ceară părerea.

— Bună, frumoaselor, ne-a salutat tipul blond, cel căruia Briar îi făcuse ochi dulci.

Celălalt avea părul închis la culoare și mi-a amintit de Nick. Asta nu era bine și deja nu mă mai simțeam în largul meu.

După zece minute de conversație banală și superficială, Briar a început să-l sărute cu pasiune pe tipul blond. Eu, în schimb, îi tot spuneam amicului său să mă lase în pace, pentru că am o relație.

— Iubitul tău nu e aici și știu că mă placi, prezența mea te tulbură, recunoaște, a spus, apropiindu-se și mai mult.

Am strâns din buze cu putere.

— Nu am de gând să-ți mai spun o dată, l-am amenințat, mai enervată decât era cazul. Nu vreau absolut nimic de la tine, nu ți-aș da nici bună ziua, ai înțeles? Acum dispari.

Mâna i s-a îndreptat rapid spre genunchiul meu și l-am plesnit, ridicându-mă în picioare.

— Ești și idiot pe lângă faptul că ești surd?! am strigat la el, încercând să acopăr zgomotul muzicii.

— De ce nu faci precum prietena ta și nu te relaxezi un pic?

M-am uitat la Briar, care s-a desprins de tipul blond și mi-a aruncat o privire plină de înțeles.

— Nimeni n-o să afle, Morgan.

Era ridicol.

— Eu am plecat.

Am ieșit din separeu, blestemând ideea de a veni la taverna aia nenorocită. Nu m-a surprins faptul că Briar nu a venit după mine: îmi demonstrase deja că, în opinia ei, fiecare era liber să facă orice voia.

Am ieșit să iau puțin aer. Eram mai beată decât crezusem inițial. N-ar fi trebuit să beau atât de mult fără să mă mișc din loc. Acum totul se învârtea cu mine.

M-am decis să deschid telefonul și să chem un taxi. Când am făcut asta, am constatat că aveam mai multe apeluri pierdute de la Nick. Mă enervasem foarte tare pentru chestia cu psihologul și decisesem să nu-i răspund, dar brusc mi-am dat seama că eram sătulă să fiu certată cu el. Trebuia să ne vedem și să ne rezolvăm problemele față în față. Am decis să-i trimit un mesaj cu adresa localului.

Sunt aici. Vii să mă iei? Trebuie să vorbim.

Am primit imediat răspunsul.

Ajung în cinci minute.

Nu i-a luat mult să ajungă, iar când i-am văzut Range Roverul parcând vizavi nu eram sigură cum să reacționez. Nu știam în ce ape ne scăldam sau cum să procedez pentru că totul era foarte ciudat între noi după ultimele discuții în contradictoriu pe care le avuseserăm. Am preferat să rămân unde eram în timp ce el cobora din mașină.

Exact în clipa în care traversa strada îndreptându-se spre mine, am auzit că mă striga cineva. Era tipul de la bar.

— N-ai de gând să intri? Glumeam mai devreme, a spus, ajungând lângă mine înaintea lui Nicholas.

M-am întors către Nick în timp ce el îmi înconjura mijlocul cu un braț, iar cu cealaltă mână îl împingea pe individ.

— Dă-te la o parte.

Tonul său era la fel de rece ca vremea din seara aceea. Am simțit un fior.

Tipul a ridicat privirea spre Nick.

— Tu cine ești?

— Cel care o să-ți spargă fața dacă nu o lași în pace pe iubita mea.

M-am încordat când mi-am dat seama cât de nervos era.

Brunetul a făcut de nevoie un pas înapoi.

— Nu te-a pomenit deloc când își făcea de cap cu mine înăuntru.

Am făcut ochii mari, șocată. Ce idiot!

Nick mi-a dat drumul și a făcut un pas înainte.

— Dacă nu dispari din fața mea în mai puțin de o secundă, o să ai o problemă, m-ai înțeles?

Situația începuse să scape de sub control. Am făcut un pas și l-am luat de mână pe Nick.

— Hai să mergem, te rog, i-am cerut cu glas scăzut.

Nu voiam să se bată, voiam doar să plecăm imediat de acolo.

Idiotul de la bar a părut să înțeleagă că nu avea șanse să câștige, pentru că era clar cine ar fi mușcat din asfalt în cazul unei încăierări. În clipa aceea, ușa s-a deschis și zgomotul înfundat al muzicii a ajuns până în stradă. Am văzut-o pe Briar ieșind de mână cu tipul blond, prietenul idiotului.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat el, venind spre noi.

Lui Nick i-a luat o secundă în plus să se întoarcă spre ei.

Toți mușchii i s-au încordat pe loc și mi-am dat seama că lucrurile nu aveau cum să se termine cu bine.

44

NICK

M-am uitat lung la fata care tocmai ieşise din bar.

Briar Palvin.

Nu-mi venea să cred.

Tipul cu care mergea la braţ i-a dat drumul şi a venit în grabă spre amicul lui. Eram atât de nervos încât eram în stare să mă iau la bătaie cu patru indivizi deodată dacă era nevoie, dar, când am văzut-o pe Briar, am rămas complet buimăcit. Şi pe faţa ei s-a citit surprinderea, dar mi-am întors privirea de la ea spre cei doi idioţi.

— Ce spuneai că ai de gând să faci, imbecilule?

Am strâns pumnul, dornic să-i închid gura dintr-o lovitură. Credea că mă speriase faptul că acum erau doi. Se înşelau amarnic. Singurul motiv pentru care nu erau întinşi pe jos plini de sânge era fata care mă ţinea strâns de braţ.

— Nicholas, te rog, a insistat Noah.

Blondul a făcut un pas înainte, invadându-mi spaţiul personal.

— Te sfătuiesc să te dai la o parte, am spus, controlându-mi tonul vocii.

— Şi, dacă nu vreau, ce faci?

Celălalt idiot s-a postat lângă prietenul său. Mi-ar fi fost atât de uşor să îi bat măr, dar nu voiam să fac asta. Nu era nici momentul, nici locul potrivit şi cu atât mai puţin în faţa lui Noah.

Am aruncat o privire spre Briar şi am văzut-o apropiindu-se chiar în clipa aceea cu un bodyguard pe care se

dusese să îl caute la intrare. Individul cel corpolent ne-a privit încruntat și s-a oprit lângă noi.

— Cărați-vă de aici dacă nu vreți să chem poliția, a spus, îndreptându-și privirea spre mine o secundă mai târziu. Toți trei.

Idioții au bătut în retragere, iar eu am profitat de ocazie pentru a evita o situație din care nu aș fi obținut decât niște pumni învinețiți și o ceartă și mai aprinsă cu Noah.

Aveam o problemă mai importantă căreia trebuia să-i fac față, mai ales când am văzut-o pe Briar apropiindu-se de Noah și luând-o de braț. M-am străduit din răsputeri să mă gândesc la ceva ce i-aș fi putut spune acelei fete cu părul roșu ca focul. Privirea sa era complet indiferentă.

— Nu faci prezentările, Morgan? a întrebat cu vocea aceea angelică pe care știam că o folosea ori de câte ori îi convenea.

Noah m-a privit tulburată, mușcându-și buza. Mi-ar fi plăcut să îi trag de ea în jos ca să nu se rănească, dar cuvintele pe care le-a rostit în clipa aceea au făcut ca toate sistemele mele de alarmă să se declanșeze.

— Nick, ea este noua mea colegă de apartament, Briar. Briar, el este iubitul meu, Nicholas.

Mi-a luat câteva secunde să reacționez și să îi strâng mâna pe care mi-o întindea.

Nu-mi venea să cred că se întâmplase asta. Briar Palvin era ultima persoană pe care aș fi ales-o să stea cu Noah, nu numai pentru că era așa cum era, ci și pentru că îmi cunoscuse latura cea mai urâtă a caracterului și, când spun cea mai urâtă, nu exagerez deloc.

— Îmi pare bine. Nicholas...? a spus, așteptând răspunsul meu.

Mi-am strâns imediat buzele.

— Leister, aproape m-am răstit la ea.

De parcă nu știa... Nu înțelegeam de ce se prefăcea că nu mă cunoaște, dar era prea târziu pentru explicații. În plus, ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Noah să aibă

încă un motiv să se îndoiască de relația noastră. Briar Palvin făcea parte din trecutul meu și acolo avea să rămână.

— Noi tocmai plecam, am comentat, apucând-o pe Noah de mână și trăgând-o spre mașină.

— Stai, mi-a cerut Noah, dându-mi drumul. Poți să conduci, Briar? a întrebat-o îngrijorată.

Îmi venea să o iau pe Noah pe sus și s-o bag în portbagaj, pentru că mereu își făcea griji pentru cine nu trebuia. Fata aia știa foarte bine dacă putea sau nu să conducă și, dacă nu era în măsură s-o facă, avea să se descurce să ajungă în siguranță acasă. Eu știam foarte bine de ce era în stare.

— Da, nu-ți face griji, du-te și rezolvă lucrurile cu iubitul tău, a răspuns ea încet, dar am auzit-o foarte bine.

Noah i-a zâmbit, de parcă erau prietene de o viață, iar eu am urcat în mașină și am pornit-o, nevrând să mai aud nimic.

În timp ce Noah îi întorcea spatele și se apropia de portiera din dreapta șoferului, privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Briar. Ochii săi verzi felini dezvăluiau mai mult decât aș fi crezut și mi-am dat seama, văzându-i zâmbetul care îi apăruse pe chip, că trebuia s-o îndepărtez pe Noah de ea cu orice preț.

Am făcut drumul cufundați într-o tăcere profundă. Noah nu mă mai văzuse de mult atât de nervos și dispus să mă bat. Îi promisesem că nu avea să se mai întâmple, dar îmi era foarte greu să renunț la această latură a mea. Nu fusesem niciodată un tip calm și când l-am văzut pe idiotul ăla lângă ea...

Am oprit motorul și mi-am întors privirea spre ea. Noah se foia neliniștită pe scaun.

I-am dat la o parte o șuviță de păr de pe față. Ea nu s-a mișcat, dar pielea i s-a înfiorat când i-am mângâiat lobul urechii cu degetele. S-a uitat la mine și, o secundă mai târziu, privirea i s-a îndreptat spre încheietura mea. Am văzut o expresie stranie pe fața ei și am oftat adânc.

— Mi-am făcut tatuajul pentru că așa am vrut, Noah. Îmi plac cuvintele astea și cu atât mai mult venind din partea ta. Dacă adăugăm și faptul că tu ai fost cea care mi le-ai scris pe piele...

— Pot să-l văd? a întrebat.

Am întins brațul, iar ea m-a apucat ușor de încheietură și mi-a întors-o, lăsând-o la vedere. Apoi, cu ochii ațintiți asupra tatuajului, a început să urmărească cu vârful degetului scrisul.

Am simțit un fior.

— Îmi place, a spus în cele din urmă, privindu-mă din nou în ochi.

Am eliberat încet aerul pe care îl aveam în plămâni, în timp ce mă pierdeam în privirea ei. De ce era atât de complicat s-o iubesc? Dacă ea ar ceda, am fi perfecți unul pentru altul. Dacă Noah nu ar avea atâtea temeri, aș iubi-o fără ezitări și necondiționat.

Am întins mâna și am tras-o spre mine, dar m-a oprit punându-și mâna pe pieptul meu. S-a uitat în jos și mi s-a părut că inima i s-a oprit pentru o clipă.

— Întotdeauna facem același lucru, Nicholas, s-a plâns ea, privindu-mă acum în ochi.

— Ce facem? am răspuns, conștient de tonul cu care rostisem acele cuvinte.

Noah și-a întors privirea, ațintind-o asupra luminilor din fața noastră.

— Nu poți să reacționezi așa cum ai făcut la telefon și pe urmă să vii ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, să mă săruți de câteva ori și să ai pretenția să uit tot.

Văzând că tac, s-a întors din nou spre mine.

— Mă duc la psiholog pentru tine, fac terapie, îi povestesc viața mea unui străin pentru tine și pe tine ce te îngrijorează? Că e tânăr și că, în opinia ta, sunt prea dusă cu capul să mă poată ajuta... Problema ta e că ești gelos.

— Nu sunt gelos, la naiba, vreau să fii bine, vreau cel mai bun psiholog pentru tine, Noah, nu pe unul oarecare.

— Vrei să controlezi totul, Nicholas, dar sunt lucruri pe care nu le poţi controla. Este decizia mea cui îi spun problemele mele sau în cine am încredere. Dar pe tine singurul lucru care pare să te preocupe este că psihologul e bărbat. Peste tot sunt bărbaţi, nu mă poţi izola într-o bulă! Nu ai reacţiona aşa dacă m-aş duce să mă tratez la o femeie.

— Vreau doar ce e mai bine pentru tine. Vreau să te vindeci naibii odată!

A făcut ochii mari surprinsă şi neîncrezătoare, iar o clipă mai târziu m-a privit cu tristeţe.

„Fir-ar să fie!"

— Să mă vindec? a repetat încet, dar vocea i s-a spart la ultima silabă.

Fără să-mi dea timp s-o opresc, a ieşit din maşină şi a trântit portiera.

Am coborât cât de repede am putut şi, când am ajuns-o din urmă, am văzut că suna undeva.

— Pe cine suni? am întrebat, apropiindu-mă de ea.

Privirea ei umedă de lacrimi m-a făcut să mă opresc.

— Noah..., n-am vrut să spun asta.

Am încercat să vorbesc pe un ton conciliant.

— Nu te apropia de mine, mi-a poruncit făcând un pas înapoi, cu telefonul la ureche şi mâna întinsă. Eu nu sunt bolnavă, Nicholas, nu-mi vine să cred că ai spus asta.

„La naiba, fir-ar să fie!"

Am mai făcut un pas spre ea.

— Ţi-am spus să nu te apropii!

Am înjurat printre dinţi, în timp ce o auzeam spunându-i cuiva adresa.

— Noah, ascultă-mă, am rugat-o când şi-a băgat telefonul în geantă.

S-a întors spre mine cu ochii scânteietori.

— Nu e uşor pentru mine, Nicholas! Fac tot ce pot ca să fie bine, ca relaţia noastră să funcţioneze, iar tu nu vrei să mă înţelegi, îmi faci doar reproşuri, nu ai încredere în mine şi m-am săturat!

Cuvintele ei m-au durut de parcă mi-ar fi înfipt niște pumnale în inimă, unul câte unul.

— Nu am vrut să spun asta, Noah, m-am scuzat, încercând să o liniștesc. Nu ești bolnavă, nu am crezut niciodată asta, vreau doar să îți fie mai bine, să nu-ți mai fie teamă, să nu mai fugi de mine, asta e tot ce vreau.

— Vrei să-mi fie mai bine, dar numai în condițiile impuse de tine, Nicholas! a replicat, încrucișându-și brațele goale. E o nebunie... Tu ești cel care are nevoie de ajutor! Vezi amenințări acolo unde nu există!

M-am apropiat de ea fără să-mi pese că se îndepărta de mine și că ochii ei mă avertizau să rămân acolo unde eram.

Am prins-o de brațe și m-am aplecat să o pot privi în ochi.

— Iar faci asta, cauți scuze ca să te îndepărtezi de mine. De ce o faci?!

Noah a clătinat din cap și a închis ochii.

— Cred că avem nevoie de o pauză, a recunoscut, privind în pământ.

I-am apucat bărbia cu două degete și am forțat-o să se uite la mine.

— Nu cred că vorbești serios.

Lacrimile pe care încă nu le vărsase îi străluceau în ochi.

— Cred că amândoi trebuie să privim situația obiectiv, avem nevoie să ne distanțăm puțin unul de altul, Nick. Pentru că, în clipa asta, nu te recunosc, nu recunosc relația noastră. Nu văd decât gelozie peste tot și nu e bine.

— Nu face asta, nu te îndepărta de mine.

Mi-am pus mâinile pe obrajii ei, i-am cuprins fața și i-am atins buzele cu buzele mele.

— Doar câteva zile, Nicholas, a spus. Dă-mi timp să asimilez tot ce s-a întâmplat: plecarea de acasă, din apartamentul tău, faptul că am început să vorbesc de trecutul

meu, să scot la lumină amintiri dureroase, faptul că simt că nu sunt suficient de bună pentru tine...

Vocea i s-a spart când a rostit ultimul cuvânt şi am strâns-o în braţe, îmbrăţişând-o cu putere.

— Tu eşti singurul lucru de care am nevoie, iubito, te rog, nu mă lipsi de prezenţa ta, nu mă lipsi de asta, am implorat-o, dându-i capul pe spate şi sărutând-o cu adevărat, cu o tandreţe infinită, dar şi cu o pasiune infinită. Trupul i s-a înfiorat şi m-am dat la o parte.

— Cred că amândoi avem propriile probleme de rezolvat, Nicholas, iar să ţipăm unul la altul nu rezolvă nimic. Trebuie să înveţi să ai încredere în mine, iar eu trebuie să nu mai fug de ceea ce mă faci să simt... pentru că te iubesc prea mult, Nicholas, te iubesc atât de mult încât mă doare.

Mi s-a tăiat respiraţia, nu puteam să o las să plece aşa, nu puteam pleca fără ea, văzând cum îşi înghiţea lacrimile.

— Tocmai din cauza asta despărţirea nu o să ajute la nimic. Tu şi cu mine nu suntem făcuţi pentru asta, îţi aminteşti? am spus, ştergându-i o lacrimă care scăpase fără voie din ochii ei frumoşi.

— Trebuie să mă gândesc... Trebuie să aflu ce vreau, ce îmi lipseşte, pentru că acum tot ce fac este să mă gândesc la tine şi, deşi o parte din mine ştie că am nevoie de tine, mai există o alta care începe să dispară. Nicholas, Noah nu există fără tine şi lucrurile nu pot sta aşa, nu pot să depind de tine într-o asemenea măsură, pentru că voi ajunge să mă pierd pe mine însămi. Nu vezi că e o problemă?

Ceea ce vedeam era o fată frumoasă şi distrusă din cauza mea, din cauză că nu ştiam cum s-o fac fericită. De ce nu eram în stare să fac asta? Unde greşeam? Unde erau vremurile când Noah îmi dăruia o sută de zâmbete în fiecare zi? Unde dispăruse sclipirea aceea aparte pe care o avea în ochi când privirile ni se întâlneau?

Oare avea dreptate? O făcusem să se schimbe?

45

NOAH

Am privit fix ceaşca pe care o ţineam în mână. Aburii se ridicau încolăcindu-se şi îmi încălzeau faţa. Era tot mai frig, vara rămăsese în urmă şi, în timp ce mă uitam cum se topeau bezelele în ciocolata mea caldă, a trebuit să fac un efort să înţeleg ce insista Michael să-mi explice. Discuţiile cu el mă ajutau, sau aşa credeam, deşi fiecare cuvânt pe care îl rostea mă deruta şi mai tare în ceea ce privea relaţia mea cu Nicholas.

— Întotdeauna mi-a fost frică de întuneric – îi spuneam în clipa aceea –, întotdeauna m-am simţit de parcă aş fi sub apă, scufundându-mă tot mai mult, fără să pot reveni pe linia de plutire. Abia după ce l-am cunoscut pe Nick am putut să respir din nou, am putut să ies la suprafaţă. Cum poate fi ăsta un lucru rău? Cum poate fi dăunător pentru mine?

Michael s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de canapeaua pe care stăteam eu. M-a privit cu atenţie.

— Trebuie să înoţi singură, Noah. Nicholas nu va putea fi mereu colacul tău de salvare. Fie înveţi să înoţi, fie, cu prima ocazia când el nu va fi atent, o să te scufunzi din nou.

Trecuseră şase zile, şase zile lungi fără să vorbim. La început, Nick încercase să ia legătura cu mine şi a fost cât pe ce să uit de distanţă şi să-l rog să vină să mă vadă, să mă strângă în braţe...

— Te descurci foarte bine, Noah, îmi asculți sfaturile, înveți să supraviețuiești fără el și numai așa, când vei învăța să mergi singură, vei putea să o faci alături de cineva.

Am respirat adânc. Până la urmă, ajungeam să vorbim mereu despre Nick, iar eu voiam să mă ajute cu spaimele mele, cu coșmarurile...

M-am ridicat în picioare, lăsând ceașca pe măsuță, și m-am apropiat de fereastră. Afară se înnoptase și am văzut trecând câțiva studenți care probabil avuseseră cursuri după-amiază.

— Eu vreau doar să fiu... normală, am mărturisit fără să mă întorc și fără să-i văd reacția la cuvintele mele.

În clipa aceea i-am simțit mâna cuprinzându-mi brațul, m-a obligat să mă întorc și privirea sa a căutat-o pe a mea.

— Noah, ești normală, doar că ai trăit situații care nu sunt deloc normale, înțelegi? Îți extrapolezi temerile și nesiguranța asupra relației cu Nicholas și de aceea încerc să te fac să înțelegi că relația pe care o ai cu el nu este benefică pentru tine.

M-am desprins din strânsoarea lui și m-am așezat pe canapea.

— Nu vreau să mai vorbim despre Nick.

Michael a oftat și s-a așezat din nou în fața mea. Am observat că și-a studiat îndelung notițele.

— Să vorbim despre cum au decurs ultimele nopți. Ai făcut ce ți-am spus?

Am încuviințat, deși nu mă ajutase prea mult. Coșmarurile continuau să îmi invadeze somnul și eram în continuare incapabilă să sting lumina și să dorm pe întuneric.

— Teama pe care o simți este direct legată de ceea ce ți s-a întâmplat cu tatăl tău. Chiar tu mi-ai spus că, înainte de a te ataca, te închideai în camera ta pe întuneric și te simțeai protejată. Într-un fel, tatăl tău a întors toată situația pe dos și a schimbat-o total, de aceea te afectează atât de mult;

ceva care era pentru tine un mediu prietenos și protejat s-a transformat în cel mai mare coșmar al tău.

Nu suportam să-mi amintesc noaptea aceea, nu suportam să simt din nou mâinile lui pe pielea mea, degetele sale trăgându-mă de gleznă și imobilizându-mă cu toată puterea pe saltea. Am închis ochii strâns și mi-am încleștat pumnii pe picioare.

— Persoana care ar fi trebuit să te protejeze te-a trădat, era un adult, cineva care știa ce face; tu, în schimb, erai o copilă lipsită de apărare. Erai singură, nimeni nu te-a ajutat, Noah, și ai făcut tot ce ai putut ca să scapi, ai fost curajoasă și nu ai ezitat, ai luptat pentru tine când nimeni altcineva nu a putut s-o facă.

Am deschis ochii gândindu-mă la mama, la felul în care i-a suportat loviturile fără să obțină niciodată rezultate pozitive; de fapt, nu a reușit decât să înrăutățească lucrurile. Observând-o pe ea, am învățat că uneori e mai bine să taci, să accepți să țipe cineva la tine. Tata îmi spunea mereu că ea era de vină, că eu nu eram o fetiță rea și de aceea nu mă lovea niciodată.

— Pe mine mă iubea, n-ar fi trebuit să-mi facă rău...

În dimineața celei de-a șaptea zile m-am trezit cu o senzație ciudată în stomac. Era ultima zi a perioadei de separare și nu știam dacă eram pregătită pentru asta. Pe de o parte, fiecare fibră a trupului meu dorea să îl vadă, dar, pe de alta, despărțirea mă ajuta să reevaluez multe lucruri. Am decis să merg la el la birou pentru a afla dacă timpul petrecut departe unul de altul fusese suficient sau nu.

Când am intrat în sediul Leister Enterprises, m-a cuprins o stare de neliniște. Am ieșit din lift și o femeie de vârstă mijlocie mi-a explicat cum să ajung la biroul lui Nick. Nu mai fusesem niciodată acolo și m-am simțit minusculă ca o furnică. Totul strălucea, iar pereții erau de sticlă. În centru, după recepție, era un hol imens cu canapele albe pe un covor de un negru intens. Nuanțe de gri, alb și negru... De ce oare nu mă surprindea lucrul ăsta?

În clipa aceea l-am văzut.

Biroul său avea pereții de sticlă și nu era singur. Am simțit un nod în gât când am văzut-o pe Sophia stând pe masa lui de lucru. De unde mă aflam puteam să-i văd colțurile buzelor ridicându-se într-un zâmbet, în timp ce vorbea și gesticula cu mâinile. Nick părea exasperat, dar abia se abținea să râdă ascultând ceea ce îi spunea ea.

M-am apropiat de ușă și atunci m-a văzut.

Am observat prin peretele de sticlă cum se ridica de pe scaun, cum Sophia se întorcea spre mine, zâmbetul îi dispărea de pe față, iar Nick îmi ieșea în întâmpinare.

— Noah, a spus el simplu după ce mi-a deschis ușa.

Nu prea știam ce să spun. Toată nesiguranța mea, toată gelozia aceea oribilă a pus din nou stăpânire pe mine. Nu puteam să mă abțin: ea era perfectă... perfectă pentru el.

— Bună, Noah! Mă bucur să te văd din nou, m-a salutat Sophia cu un zâmbet larg.

M-am străduit să-i răspund la fel.

Nick nu își lua ochii de la mine.

— Poți să ne lași puțin singuri, Soph?

„Soph."

Ea a încuviințat și a ieșit din birou.

M-am apropiat de biroul lui și Nick m-a urmat, a luat o hârtie aflată deasupra celorlalte și a pus-o într-un sertar. Apoi a apăsat pe un buton și pereții au început să se întunece. În mai puțin de cincisprezece secunde nu se mai vedea nimic altceva decât ceea ce se afla între cei patru pereți.

În clipa aceea m-a strâns în brațe, căldura pe care o emana trupul său m-a învăluit cu totul și mi-a tras capul pe spate, lipindu-și buzele de ale mele. Nu a aprofundat sărutul. Ba mai mult, s-a separat câțiva centimetri de mine pentru a-mi putea analiza chipul, trupul și degetele tremurânde.

— Mi-a fost dor de tine, pistruiato, a mărturisit cu ochii ațintiți asupra mea, încărcați de un sentiment straniu, greu de definit.

Simţeam că mă sufoc şi dintr-odată nu-mi doream decât să ies de acolo şi să-l aud din nou pe Michael spunându-mi că sunt în stare să mă descurc în orice situaţie, că eu sunt cea care trebuie să-şi înfrunte temerile, că sunt puternică şi inteligentă, că nimeni şi nimic nu mă va putea doborî. Nu îmi trebuise altceva decât să-l văd cu ea pentru ca toată încrederea în mine să se prăbuşească.

— Ce era hârtia aia pe care ai pus-o în sertar? l-am întrebat, mai mult ca să mă gândesc la altceva.

Am remarcat că a devenit brusc încordat.

— Nimic, chestii de serviciu, a răspuns, nedând importanţă subiectului. Noah..., spune-mi că porcăria asta de pauză s-a terminat, pentru că sunt pe punctul de a o lua razna. Nu mi-ai mai răspuns la telefon, nu mi-ai mai citit mesajele...

— Aveam nevoie de timp să mă gândesc, am spus şi mi-am dat seama cât de dură şi distantă sunase vocea mea.

Nick m-a privit încruntat.

— Noah... Ce-i cu tine?

Am clătinat din cap, m-am uitat în ochii lui frumoşi în care se citea îngrijorarea şi mi-am dat seama că nu eram pregătită.

— Am nevoie de mai mult timp.

Degetele sale şi-au oprit mângâierea. Nu i-am mai simţit atingerea pe piele şi deodată m-am simţit mică lângă el. S-a îndreptat şi m-a săgetat cu privirea.

— Nu.

— Nicholas, eu...

— Nu te-am văzut de şapte zile, ţi-am dat timp să te gândeşti, nici nu ştiu la ce naiba trebuie să te gândeşti.

S-a îndepărtat de mine şi s-a îndreptat spre fereastra aflată în spatele biroului său. Înainte de a mai putea spune ceva, uşa s-a deschis în spatele meu şi a intrat Sophia.

O singură privire a fost suficientă ca să-şi dea seama că lucrurile nu mergeau bine.

— Îmi... pare rău că vă întrerup, dar ești așteptat în sala de ședințe, Nick.

Nicholas s-a îndreptat spre ușă, s-a uitat la Sophia și apoi la mine.

— Așteaptă-mă aici!

Când Nick a ieșit din birou, eu și Sophia am rămas cufundate într-o tăcere incomodă.

Am privit-o apropiindu-se de biroul ei și așezându-se.

— Poți să stai jos dacă vrei. Îți fac o cafea sau altceva?

Am refuzat-o și am rămas unde eram.

— Noah..., cred că știu de ce ești supărată. Dar este o oportunitate unică, eu aș da orice pentru postul ăla, iar New York nu e atât de departe, mulți oameni au o relație la distanță și nu ar fi decât...

— Stai puțin, ce?

Inima a început să-mi bată cu putere, atât de tare încât credeam că o să-mi sară din piept.

— Ce-ai spus? am insistat, făcând un pas înainte.

Cuvintele pe care tocmai le rostise au început să îmi răsune la nesfârșit în cap ca o melodie macabră.

„Oportunitate", „New York", „relație la distanță"...

Sophia a aruncat o privire spre biroul lui Nick, apoi spre mine, după care a făcut ochii mari, surprinsă. Obrajii săi au început să capete o culoare stacojie intensă.

— Eu... credeam că Nick...

— Despre ce oportunitate vorbești?

Sophia a clătinat din cap.

— Ar trebui să-l întrebi pe el, Noah, eu nu ar fi trebuit să spun nimic, dar am crezut... că ți-a spus, mai ales având în vedere cât de insistenți sunt.

— Nicholas nu mi-a spus nimic, dar, dacă tot ai început, termină. Despre ce naiba vorbești?

Știam că nu mai aveam mult până să izbucnesc și preferam să n-o fac în fața ei, voiam să plec, dar mai întâi voiam să știu ce naiba se întâmplase.

– Una dintre cele mai bune firme de avocatură din New York i-a oferit un post pentru o perioadă de doi ani; faptul că am câștigat cazul Rogers a atras atenția multor persoane, persoane importante, și, chiar dacă mi-ar plăcea să-mi atribui meritul, nu am fi reușit dacă n-ar fi fost Nick.

Eu nici măcar nu știam că au câștigat, nici măcar nu știam că Nicholas era interesat de un post la New York și cu atât mai puțin că era vorba despre un contract pe o perioadă de doi ani.

Trebuia să plec de acolo, să plec înainte ca Nicholas să se întoarcă.

— Spune-i lui Nicholas... spune-i că a trebuit să plec, spune-i că nu mă simțeam prea bine.

Înainte de a ieși pe ușă, Sophia m-a prins de braț și s-a uitat la mine cu ochii ei căprui mărginiți de gene lungi. Tocurile o făceau să pară mai înaltă decât mine și nu mi-a plăcut acea senzație, nu mi-a plăcut deloc.

— Știu că nu vrei să plece. Dar ar trebui să-l susții în privința asta, Noah.

Furia a pus stăpânire pe întreaga mea ființă și, cu o smucitură, am reușit să mă eliberez din strânsoarea ei.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să-mi spui ce ar trebui să fac sau să nu fac cu iubitul meu.

Nu mi-a luat mai mult de două minute să iau liftul și să părăsesc sediul.

Doi ani? Avea de gând să plece pentru doi ani și să mă lase aici? Și de ce ea era la curent, iar eu nu?

„Ar trebui să-l susții în privința asta, Noah."

De ce Nick nu putea avea încredere în mine? De ce nu puteam să ne povestim tot, fără să ne fie teamă de ce va spune celălalt?

Imediat ce am ieșit din parcare am apăsat accelerația până la podea și am clipit des, încercând să îmi stăpânesc lacrimile care mă împiedicau să văd drumul.

46

NICK

Mi-a luat ceva mai mult de zece minute de când am ieşit din birou până am reuşit să scap de ticălosul de Jenkins, care tot insista că eram un idiot dacă refuzam postul ce mi se oferise la New York, că trebuia să-l accept, că avea să mă ajute în carieră şi aşa mai departe. Ideea era că lui i-ar fi convenit de minune, pentru că ar fi scăpat de mine şi, pe deasupra, ar fi avut calea liberă să fie promovat în firma tatălui meu: ar fi ucis doi iepuri dintr-o lovitură. Maşinaţiile lui m-au făcut să pierd timpul şi de aceea, când am ajuns în birou, nu am mai găsit-o decât pe Sophia.

— De cât timp a plecat? am întrebat-o, oprindu-mă la uşă.

— Acum cinci minute, dar, Nick..., a spus ea.

M-a făcut să mă opresc şi să mă uit din nou la ea. Ceva din tonul Sophiei m-a determinat să reacţionez aşa.

— ...i-am spus despre postul din New York şi nu cred că i-a picat prea bine.

— Ce-ai făcut?

Sophia mi-a întors privirea tulburată.

— Credeam că v-aţi certat din cauza asta. Îmi pare rău, am dat-o în bară, nu era intenţia mea...

„La naiba!"

Am ieşit din birou şi m-am îndreptat direct spre parcare. Am urcat în maşină şi am pornit spre facultate.

Nu-mi venea să cred că îi spusese, subiectul respectiv era închis, nu ştiam cum să-i fac pe toţi să înţeleagă că nu

mă interesează, că nu am de gând să plec nicăieri. Sophia fusese extrem de enervantă când îi spusesem că nu aveam de gând să plec; nu eram nebun, eram conștient de oportunitatea pe care o refuzam, dar nu mă interesa, nu aveam de gând s-o las pe Noah acolo, în niciun caz, nici dacă mi s-ar fi oferit un post la Casa Albă. Jenkins mă bătuse la cap de când aflase, pierdusem zece minute să-i spun că nu plec nicăieri, în timp ce el îmi reproșa că eram un idiot și jumătate. Și, pe deasupra, acum trebuia s-o înfrunt pe Noah, într-un moment foarte dificil al relației noastre. Situația ne scăpa de sub control.

Am sunat-o să-i spun că mă îndreptam spre apartamentul ei, am sunat-o să-i explic, dar, așa cum părea să fie mai nou obiceiul ei, mi-a ignorat toate apelurile. Am parcat un sfert de oră mai târziu în fața căminului și am coborât, analizând care era cea mai bună modalitate de a-i explica situația și de a evita să scot din nou la lumină aspectele pe care mi le reproșase. Ultimul lucru pe care îl doream era ca acea pauză pe care mi-o ceruse să se prelungească la infinit.

Eram furios pe Sophia că vorbise gura fără ea.

Am bătut la ușă de trei ori și am așteptat să mi se deschidă, dar nu a fost Noah cea care a deschis.

„La naiba!"

— Leister, a spus Briar pe un ton mieros.

Avea pe ea doar o cămașă de noapte minusculă. Părul său roșu era prins într-un coc în vârful capului, iar pe buze avea acel zâmbet care îmi trezea atâtea amintiri neplăcute.

— Noah e acasă? am întrebat, uitându-mă în spatele ei și nedându-i prea multă atenție.

— E în camera ei, s-a mulțumit să răspundă și s-a dat la o parte, lăsându-mă să intru.

Nu fusese chiar atât de greu. Am ignorat-o și m-am îndreptat spre camera lui Noah, dar, când am deschis ușa, camera era goală.

Când m-am întors, Briar m-a privit cu un zâmbet diabolic. Se așezase pe blatul din bucătărie, iar cămașa de noapte i se ridicase pe coapse.

— Am uitat că nu e acasă. Îmi pare rău, nu stau bine cu memoria.

Am ignorat-o și m-am îndreptat direct spre ușă. Când am încercat s-o deschid, am constatat că era încuiată.

Am închis ochii, încercând să nu las furia să pună stăpânire pe bruma de rațiune care îmi mai rămăsese.

— Deschide ușa asta nenorocită.

— Ai o gură la fel de spurcată ca înainte.

A coborât de pe blat și a deschis frigiderul.

— Ai poftă de o bere? mi-a sugerat, iar ochii săi m-au studiat din cap până în picioare. Sau mai bine îți ofer altceva. Cred că au trecut vremurile în care beai bere, sau mă înșel?

Ultimul lucru pe care îl doream în clipa aceea era să am o confruntare cu fata asta. La naiba! Încercasem să ignor faptul că Noah stătea cu ea, dar știam că mai devreme sau mai târziu urma să ne întâlnim. Sperasem doar să nu fie în ziua aceea.

— Briar, nu am de gând să intru în jocul tău, nici acum, nici altă dată. Deschide ușa!S-a sprijinit cu spatele de blat și a scos cheile din sutien.

— Le vrei? a șoptit pe un ton lasciv. Vino să le iei!

În mai puțin de trei pași m-am postat în fața ei. Ochii săi verzi sălbatici m-au privit amuzați, dar eu știam ce se ascundea în spatele acelei priviri. Briar mă ura și pe bună dreptate.

— Dă-mi cheile, Bri, i-am poruncit, ținându-mi respirația, nu te juca cu mine. Știi că nu poți să faci asta.

Cuvintele mele au făcut ca zâmbetul de pe buzele sale să dispară.

— Nu credeam că o să te mai văd vreodată.

Am închis ochii, încercând să mă calmez.

— Nici eu. Şi cu atât mai puţin că o să stai cu iubita mea. Briar... să nu-i spui nimic, mă auzi?

Pe faţa ei s-a citit amărăciunea şi am tăcut pentru o clipă.

— Te îngrijorează că ceea ce i-aş spune i-ar putea deschide ochii, Nick? a întrebat cu o figură inocentă.

Briar Palvin avea o mie de feţe diferite, dar eu le descoperisem pe toate.

Dacă Noah afla... Deodată mi s-a făcut frică.

— O iubesc, am mărturisit, încercând să o conving că eram cât se poate de sincer.

Cuvintele mele au fost întâmpinate cu o grimasă răutăcioasă.

— Tu nu ştii să iubeşti pe nimeni şi cu atât mai puţin pe fata asta. Nu o meriţi.

Dumnezeu ştia că nu o merit. Nu aveam nevoie de asta, nu acum, nu voiam să stârnesc amintiri vechi, nu voiam să simt din nou vinovăţia de atunci. Lăsasem în urmă toate astea, le lăsasem chiar înainte de a mă muta înapoi la tata, cu un an înainte s-o cunosc pe Noah, dar Briar nu ar fi trebuit să fie aici, plecase, plecase şi jurase să nu se mai întoarcă. Ce naiba făcea din nou aici?

— E posibil să ai dreptate, dar o să rămân cu ea atâta vreme cât şi ea o să vrea asta.

Briar m-a privit cu neîncredere. A ridicat mâna şi mi-a atins obrazul cu degetele.

— O iubeşti, a spus, ca şi cum ar fi fost ceva imposibil. Cum am putut să cred că tu o să fii altfel?

Când a început să-mi mângâie părul, am prins-o de încheietură şi i-am îndepărtat-o.

— Nu mai sunt aceeaşi persoană pe care ai cunoscut-o acum trei ani: m-am schimbat.

Un zâmbet a apărut pe buzele sale pline.

— Cine se naşte ticălos aşa moare, Nick.

Am smucit-o cu putere, pierzându-mi cumpătul timp de trei secunde nesfârșite.

Cu cealaltă mână am forțat-o să dea drumul cheilor și apoi am făcut un pas înapoi, respirând adânc și încercând să mă calmez.

M-am uitat din nou la ea și un acces de tristețe și vinovăție mi-a calmat furia.

— Știu că n-o să te ajute cu nimic... Dar îmi pare rău pentru ce ți-am făcut, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

— Faptul că te simți vinovat te face pe tine să te simți bine, Nicholas, nu pe mine. Acum pleacă.

Nu a trebuit să mi-o spună de două ori, dar, înainte de a pleca, am scris un bilețel și l-am lăsat sub perna lui Noah. Luasem o decizie.

47

NOAH

Când am părăsit sediul Leister Enterprises, m-am dus direct acasă la Charlie. Nu voiam să văd pe nimeni care m-ar fi putut convinge că nu aveam motive să fiu atât de supărată pe Nicholas, nu voiam s-o aud pe Jenna spunându-mi că mă înțelege, dar că Nick avea tot dreptul să se gândească să accepte un post pentru care mulți ar fi ucis.

Voiam să fiu egoistă, trebuia să fiu egoistă când era vorba de Nick. Doi ani despărțiți... Nu ne văzuserăm o săptămână și aproape o luaserăm razna.

Nu mai fusesem niciodată acasă la Charlie, dar îl dusesem odată cu mașina și de aceea știam adresa. Când am sunat am auzit un zgomot în spatele ușii și apoi mi-a deschis într-o stare pe care o cunoșteam destul de bine: era beat.

— Noah? a spus el, pronunțându-mi numele corect, deși avea ochii roșii și duhnea a alcool.

— Bună. Te superi dacă-ți țin companie?

Să-mi înec temerile și nesiguranța în alcool era exact opusul a ceea ce ar fi trebuit să fac, dar un pahar nu făcea rău nimănui.

Charlie a zâmbit și m-a invitat înăuntru. Ne-am petrecut ziua în camera lui și ne-am făcut tot felul de confidențe la o sticlă de tequila. I-am povestit care era situația cu Nick, iar el mi-a mărturisit că era în starea aceea pentru că iubitul său îl părăsise. Mi-a vorbit și despre dependența sa de alcool, lucru care m-a făcut să mă

simt vinovată: faptul că mă îmbătasem cu el nu îl ajuta să se vindece de dependență, dar în apărarea mea trebuie să spun că era deja destul de beat de când mi-a deschis ușa.

— Dacă mă vede așa fratele meu, mă ucide, a spus la un moment dat. Crede că terapiile lui stupide mă pot ajuta și de fapt cel care ar trebui să facă terapie este el. E un idiot când își propune asta, știai? Habar n-ai cum a fost să cresc lângă el când a murit mama.

M-a durut să constat că nu era atât de vesel și lipsit de probleme cum păruse inițial. Nu știam nimic din toate astea și am înțeles că fiecare persoană are secrete pe care nu vrea să le dezvăluie nimănui.

Când mi-am dat seama că alcoolul nu avea să rezolve nimic, i-am propus să mâncăm ceva și să ne uităm la un film. Am râs cu lacrimi uitându-ne la *Shrek* și am uitat pentru câteva ore de Nick.

Trecuse mult timp de când nu mai aveam un prieten cu care să împărtășesc astfel de momente simple. Jenna era foarte nebunatică, planurile noastre constau aproape de fiecare dată în petreceri sau cumpărături, rareori ne întâlniserăm doar ca să stăm de vorbă pe canapea.

Aproape se înnoptase când ușa apartamentului s-a deschis și a intrat Michael cu o mină supărată. Nu mă așteptam să îl văd acolo, dar deodată mi-am dat seama că acela era și apartamentul lui. Charlie locuia cu fratele său pentru că abia îi ajungeau banii să își plătească facultatea.

Nu știu de ce m-am simțit stânjenită, poate pentru că eram obișnuită să îl văd la cabinetul său și pentru că îmi cunoștea aproape toate secretele, temerile și nesiguranța. A străbătut salonul cu privirea, până când ochii i-au căzut asupra mea. O expresie stranie i-a apărut pe față, iar eu m-am așezat mai bine pe canapea, de parcă mă așteptam să mă certe. Trecuseră câteva ore de când lăsaserăm deoparte băutura, Charlie făcuse chiar și un duș rece și părea destul de lucid, așa că m-am rugat să nu-și dea seama ce făcuserăm până atunci.

Charlie a sesizat tensiunea care părea să se fi instalat brusc în aer.

— Care-i treaba, frăţioare? a spus în loc de salut. Ai chef să te uiţi la un film cu noi?

Michael a început să scoată cumpărăturile din punga de la supermarket şi să le pună pe blat.

— Aţi mâncat ceva?

Acesta a fost răspunsul său. Nici măcar nu mă salutase şi totul mi se părea atât de ciudat încât m-am ridicat, pregătită să plec.

— Cred că ar trebui să plec, am comentat, luându-mi geanta de pe canapea.

Michael m-a privit fix înainte de a vorbi.

— Am adus mâncare să fac cina, poţi să rămâi. Aşa o să poţi să-mi explici de ce nu ai venit azi la cabinet; te-am aşteptat până la şapte.

La naiba! Uitasem complet. Din cauza asta se purta atât de ciudat, îl făcusem să mă aştepte degeaba.

L-am văzut cu coada ochiului pe Charlie observându-ne, după care a spus ceva despre faptul că trebuia să facă ordine în camera lui.

Foarte oportun.

M-am apropiat de suprafaţa de marmură pe care scotea cu o atitudine degajată cumpărăturile.

— Îmi pare rău, am uitat complet.

Michael a tăcut câteva secunde, după care un zâmbet binevoitor i-a apărut pe buze.

— Nu-ţi face griji, o să recuperăm în următoarea şedinţă. Îţi place *risotto* cu ciuperci?

Părea atât de relaxat dintr-odată, nu mai păstra nimic din felul în care arăta când intrase pe uşă, din privirea pe care mi-o aruncase cu câteva secunde în urmă. Am dat din cap, lăsând geanta pe scaun şi gândindu-mă că era mai bine să rămân, nu era frumos să îl refuz după ce îl lăsasem să mă aştepte în zadar la cabinet.

Mi-am pus un șort și l-am ajutat cu ciupercile și sosul. Charlie nu se pricepea deloc la gătit și nu făcea altceva decât să ne stea în drum și să bage degetul în oala fierbinte.

Ne-am așezat pe jos la măsuța din sufragerie și am luat cina, discutând vrute și nevrute. Mi-a plăcut să-l văd pe Michael relaxat și mi se părea ciudat să îl văd în afara mediului său de lucru. Părea mai tânăr și era foarte priceput la gătit: *risotto*-ul era nemaipomenit. A fost o experiență interesantă să fac schimb de rețete cu el.

În seara aceea m-am întors acasă cu zâmbetul pe buze, fusesem relaxată și în largul meu, de mult nu mă mai simțisem așa. Cu Nick, totul era atât de intens, o privire de-a sa reușea să mă facă să mă încordez, o atingere a buzelor sale mă făcea să simt un junghi în stomac.

Era una dintre acele situații în care vrei să scapi de o experiență atât de intensă, să petreci cel puțin câteva ore într-o bulă unde să nu poată intra nimeni, să închizi telefonul și pur și simplu să uiți de toate. Să nu simți nimic. Să fii singur și nimic mai mult.

În seara aceea fusesem așa, reușisem să trag adânc aer în piept, să fiu doar Noah, să nu aparțin nimănui, dar imediat ce am intrat în apartament și m-am dus în camera mea am văzut bilețelul de la Nick.

L-am luat și am început să-l citesc tulburată.

O să-ți dau mai mult timp. Dacă de asta ai nevoie, dacă asta trebuie să fac ca să înțelegi că te iubesc pe tine și numai pe tine, asta o să fac. Nu știu ce să mai fac ca să mă crezi, ca să înțelegi că vreau să am grijă de tine și să te protejez mereu. Nu o să plec nicăieri, Noah, viața și viitorul meu sunt alături de tine, fericirea mea depinde numai de tine. Nu te mai teme: eu o să-ți luminez mereu întunericul, iubito.

Mi s-a strâns inima când am citit mesajul său și m-am simțit și mai vinovată pentru ceea ce îl determinam să facă. Nick intenționa să renunțe la o ocazie unică pentru mine...

M-am dus în salon să iau o sticlă cu apă și m-am aruncat pe canapea. Eram cu nervii la pământ, ăsta era adevărul. Mă temeam că, dacă Nick rămânea, avea să-mi reproșeze la un moment dat faptul că irosise acea oportunitate. Cuvintele Sophiei continuau să răsune în capul meu: „Ar trebui să-l susții în privința asta, Noah". Dumnezeule! De ce se băga, de ce vorbea ca și cum îi păsa de el? De ce Nick îi spusese ei despre asta, și mie nu?

O uram pe Sophia, o uram cu adevărat, știam că nu aveam motive întemeiate, dar gelozia era cea care vorbea, gelozia pe care o simțeam când vedeam că ea era perfectă pentru el, după care, analizându-mă pe mine, îmi dădeam seama că eu eram opusul.

Nu știu cât timp am stat acolo pe canapea, dar probabil că am adormit. Când m-a trezit lumina care intra pe fereastră, mi-am dat seama că nu eram singură.

O pereche de ochi mă privea în timp ce mă așezam mai bine pe canapea. Briar stătea jos cu o ceașcă de cafea în mână.

— Bună dimineața, m-a salutat cu un zâmbet straniu.

— Am adormit, m-am scuzat.

— Ai primit o scrisoare, m-a anunțat, întinzându-mi un plic alb.

Am citit-o rapid și mi-am dat seama că uitasem complet de treaba asta. Era invitația la petrecerea de aniversare a șaizeci de ani de la înființarea firmei Leister Enterprises.

— La naiba!

Briar mi-a luat hârtia din mână și a citit-o.

— Asta e petrecerea despre care se vorbește în presă de aproape o lună?

Habar n-aveam de chestia asta, dar am dat din cap. Era minunata petrecere unde eu și Nick trebuia să ne purtăm ca niște frați care se iubesc și se respectă. La naiba, era cel mai nepotrivit moment să mergem la un astfel de eveniment, mai ales că eram certați.

— Fir-ar să fie, un moment mai prost nici că se putea! am exclamat, ridicându-mă de pe scaun și turnându-mi o ceașcă de cafea.

Briar m-a privit cu o sclipire stranie în ochi.

— Aici scrie că poți să mergi însoțită, dar, dacă nu mă înșel, acum nu vorbești cu iubitul tău, nu-i așa?

Mai mult sau mai puțin, lucrurile erau ceva mai complicate, dar uitasem de însoțitor. Nick îmi spusese că urma să mergem singuri, așa că presupun că trebuia să suport petrecerea aia nenorocită în compania iubitului meu pe care eram supărată, alături de părinții cu care abia mai vorbeam și de niște persoane pe care nu le văzusem în viața mea.

— Adevărul e că nu știu în ce punct suntem, dar nu, nu o să merg cu el.

Mi-am prins capul în mâini și am închis ochii strâns. Petrecerea era la sfârșitul săptămânii și ceva îmi spunea că nu aveam să rezolv problemele cu Nick până atunci.

— Dacă vrei, te însoțesc eu, mi-a propus Briar câteva secunde mai târziu.

Mi-am ridicat capul și m-am uitat la ea.

— Serios, nu mă deranjează, ba mai mult, la evenimente de genul ăsta pot să cunosc persoane influente. Doar știi, nimic nu e mai important ca o relație. Ne-am face reciproc o favoare: îți țin companie să nu te plictisești și, în schimb, mă combin cu vreun agent important.

Am analizat ceea ce spunea și nu mi s-a părut o idee rea. Era evident că era mai bine să mă duc cu ea decât singură.

— Chiar nu te deranjează? O să fie o porcărie, iar eu va trebui să joc rolul fiicei perfecte, să salut oamenii și să fac poze stupide.

Ea a zâmbit, arătându-și frumoșii dinți albi. Când zâmbea părea un înger căzut din cer. Briar mă deruta complet, încă nu eram în stare să-i descifrez comportamentul.

— Nu mă deranjează deloc, tu îmi faci mie o favoare.

Acestea fiind spuse, s-a întors pe călcâie și a intrat în camera ei.

Nu mai erau decât două zile până când aveam să-l văd pe Nick la petrecerea familiei Leister și habar n-aveam cum urma să ne purtăm unul cu celălalt. Mă surprindea distanța pe care o menținea față de mine și acea parte din mine dominată de nesiguranță se întreba dacă exista un alt motiv ascuns pentru care făcea asta.

„Doar două zile, Noah, doar două zile. Peste două zile îl vei vedea și totul va fi din nou ca înainte."

Mi-am repetat asta întruna și am încercat să-mi distrag atenția cumpărându-mi rochia și alte lucruri pentru petrecere. Protocolul cerea ca femeile să poarte rochie lungă și pantofi cu toc. În după-amiaza aceea o sunasem pe Jenna, iar acum ne plimbam și pălăvrăgeam în timp ce priveam vitrinele dintr-un centru comercial.

— Mă gândeam să vin și eu, dar Lion mă sună în fiecare zi de o săptămână încoace, insistă că vrea să mă vadă, să mă scoată la cină, să vorbească cu mine și să vadă ce mai fac. Ce să fac, Noah? Îmi lipsește atât de mult încât absența lui mă doare, dar mi-e frică... mi-e frică să nu mă rănească din nou, mă tem că totul va fi ca de obicei.

Am ascultat-o pe prietena mea și nu m-am putut abține să nu mă compar cu ea. Deși eu și Nick nu ne despărțiserăm – nici măcar nu puteam lua în considerare o astfel de posibilitate –, distanța apărută între noi părea să marcheze un punct de cotitură în relația noastră.

— Trebuie să te duci, Jenna. Lion merită măcar să asculți ce are de spus, sunteți despărțiți de mai bine de o lună, e momentul să puneți cărțile pe masă și, oricât de mult ai insista că ți-e mai bine fără el, știam amândouă că nu este adevărat.

Jenna a început să-și muște o unghie compulsiv și un zâmbet a apărut pe buzele mele.

Ei doi erau făcuți unul pentru celălalt și nu știu cum de nu își dădeau seama.

Am probat cel puțin douăzeci de rochii. Mama mă autorizase să plătesc tot ce cumpăram cu cardul de credit pe care îl avea pentru urgențe; adevărul este că mă gândisem să merg cu o rochie împrumutată, dar nu voiam să declanșez un conflict.

De aceea mă plimbam acum prin magazine de îmbrăcăminte precum Chanel, Versace, Prada... de parcă nu aș fi avut suficiente probleme financiare. Mă gândisem la un moment dat să-mi cumpăr o rochie de firmă la mâna a doua, care era la jumătate de preț, și să păstrez restul de bani pentru a plăti chiria, mâncarea și alte necesități. Am renunțat însă la idee, pentru că eram sigură că mama avea să verifice extrasul cardului de credit și ar fi descoperit adevărul.

În cele din urmă am ajuns la Dior, un magazin care pe Jenna o încânta. Prețurile erau uriașe, dar m-am lăsat convinsă de prietena mea și m-am prefăcut că nu cumpăram pentru mine, ci pentru altcineva.

Partea proastă când intri în astfel de locuri este că ți se poate întâmpla cel mai rău lucru: să te îndrăgostești de o rochie. Era în mijlocul magazinului, pe un manechin, iar privirea mi s-a îndreptat spre ea încă de când am intrat.

— Dumnezeule, Noah..., asta este, asta e rochia ta, a spus Jenna, care era lângă mine și era la fel de uluită.

M-am uitat la țesătura de un gri sidefat, am pipăit cu degetele textura fină a mătăsii și am admirat cât de frumoasă era.

— Trebuie s-o probezi, m-a sfătuit Jenna și, o secundă mai târziu, am fost abordată de o vânzătoare care mă trata de parcă aș fi fost o celebritate de la Hollywood.

Ne-au condus într-o cameră alăturată și m-au ajutat s-o îmbrac. Partea superioară a rochiei era un fel de corset cu mici diamante argintii. Fusta cădea în cascadă până la pământ, scoțându-mi în evidență silueta și marcându-mi

fiecare curbă de parcă ar fi fost o perdea de apă alunecându-mi pe piele. În plus, avea și o despicătură pe un picior care îmi ajungea aproape până la șold. Dumnezeule, era pur și simplu perfectă.

Când am ieșit din cabina de probă, Jenna a făcut ochii mari și s-a uitat la mine lung.

— Doamne, arăți minunat!

M-am uitat în jos la eticheta mică de pe o latură. Era să mă înec când am văzut prețul.

— Costă cinci mii de dolari, Jenna.

Nu a părut deloc surprinsă.

— Și la ce te așteptai? Aici nu ești la GAP. Trebuie să fii la înălțime, ascultă-mă pe mine, rochia ta o să fie una dintre cele mai banale. Și arăți minunat, Noah. Serios, cred că o să plâng.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am privit din nou în oglindă.

Rochia era superbă și culoarea sa gri sidefat contrasta perfect cu bronzul și cu nuanța părului meu. Rochia asta era pentru o ocazie specială, pentru a fi purtată în fața camerelor... pentru a fi purtată în fața lui Nick.

Da, cu siguranță voiam să văd expresia de pe fața lui Nicholas când avea să mă vadă îmbrăcată atât de frumos. Dacă petrecerea urma să fie ziua revederii după două săptămâni aproape fără să ne vorbim... După cum bine zicea Jenna, trebuia să arăt spectaculos.

48

NICK

Mai era o zi până la petrecere, iar eu nu mai vorbisem deloc cu Noah. Eram îngrijorat, îngrijorat pentru ea, pentru noi, simţeam o apăsare în piept care nu mă lăsa să lucrez. În dimineaţa aceea, tata trecuse pe la biroul meu, îmi înmânase invitaţiile pentru ziua următoare şi îmi amintise rugămintea pe care ne-o făcuseră mie şi lui Noah cu o lună în urmă. Nu suportam ideea de a o vedea după atâtea zile fără s-o ating sau s-o îmbrăţişez şi de a fi nevoit să mă prefac că nu era nimic între noi, totul părea o glumă de prost gust. Proasta mea dispoziţie era evidentă, oricine stătea de vorbă cu mine îşi dădea seama şi avusesem deja atâtea discuţii în contradictoriu cu ceilalţi angajaţi încât singurul motiv pentru care nu fusesem dat afară era că purtam numele Leister.

— Am închiriat trei maşini pentru mâine. Una pentru mine şi Ella, alta pentru Noah şi prietena ei şi încă una pentru tine şi Sophia.

Mi-am ridicat imediat privirea din hârtia pe care o citeam distrat.

— Ce-ai spus?

Tata mi-a aruncat o privire care mi-a dat de înţeles că nu eram singurul care se trezise cu faţa la cearşaf în dimineaţa aceea.

— Aiken m-a rugat, Nicholas, şi n-am de gând să stau la discuţii pe tema asta. El nu va putea veni mâine. Sophia îi va ţine locul şi m-a rugat să o luăm cu noi.

— Măcar știe și ea? am întrebat, ridicându-mă și trântind ușa biroului. Sophia mi-a spus că nu o să vină la petrecere, că pleacă la Aspen mâine-dimineață.

Tata și-a scos ochelarii și s-a ciupit de nas.

— Asta a fost înainte ca Riston să trebuiască să plece la Washington pentru o problemă importantă, nu poate să rămână și de aceea o să meargă Sophia în locul lui. Riston m-a rugat să-ți spun să o iei cu tine și, evident, am fost de acord.

Am clătinat din cap, conștient de faptul că asta avea să-mi aducă o mulțime de probleme.

— Vom merge cu aceeași mașină, dar nu voi fi însoțitorul ei.

Tata s-a uitat la mine cu îngăduință. Spuneam prostii, dacă apăream amândoi în aceeași mașină nu conta că invitațiile erau individuale, lumea avea să creadă că eram împreună... inclusiv Noah.

— Din cauza ta o să am probleme cu iubita mea, i-am reproșat printre dinți.

Tata a oftat, îndreptându-se spre ușă.

— Relația ta cu Noah te costă deja destul, fiule. Dacă nu e în stare să suporte faptul că mergi la o petrecere cu o prietenă, cred că ar trebui să reevaluezi multe lucruri.

I-am ignorat cuvintele și l-am lăsat să plece. N-o puteam lăsa pe Noah să vină la petrecere și să mă vadă cu Sophia, trebuia să îi povestesc înainte. Ultima veste pe care o primisem de la ea fusese un SMS cu un simplu „mulțumesc". Îi promisesem să nu o caut, dar, dacă nu-i explicam problema cu Sophia, încălcarea promisiunii avea să fie cea mai mică problemă a mea. M-am ridicat, am luat cheile mașinii și m-am îndreptat direct spre apartamentul ei.

Am avut noroc că, exact când am ajuns la cămin, Noah intra pe cealaltă parte. Și-a parcat mașina lângă a mea

și a făcut ochii mari surprinsă când m-a văzut coborând. Am așteptat încordat reacția sa.

S-a apropiat de mine cu prudență, s-a oprit și m-a privit tulburată.

— Mă bucur să văd că ești încă aici și nu la New York.

Mi-a întors spatele și a urcat treptele de la intrare. Fir-ar să fie, încă mai era supărată? Am înjurat printre dinți și am urmat-o, hotărât să închid subiectul ăsta o dată pentru totdeauna.

Am remarcat rochia pe care o purta, studiindu-i curbele în timp ce ea se chinuia să deschidă ușa. Nu mai văzusem niciodată rochia aceea: era galbenă cu floricele.

În cele din urmă a reușit să deschidă ușa. Aș fi ajutat-o, dar eram ocupat să admir felul în care rochia îi curgea pe șolduri.

După ce a intrat, s-a întors cu buzele strânse.

— Nu te mai uita la fundul meu, Nicholas Leister.

Am izbucnit în râs și am închis ușa după mine. Am aruncat o privire prin apartament și am ascultat cu atenție orice sunet care m-ar fi putut alerta de prezența lui Briar, dar nu era nici urmă de ea.

— Îmi place rochia ta, asta-i tot, am recunoscut, privind-o lung.

Dumnezeule, uram rochia aia, uram felul în care i se lipea de piept și îi dansa deasupra genunchilor.

Noah m-a privit cu condescendență și a lăsat punga pe care o avea în mână pe blatul din bucătărie.

M-am dus spre ea, așteptând să mai spună ceva. Părea tulburată și nu mă așteptam la asta.

Era Noah, o cunoșteam perfect.

Am privit-o amuzat în timp ce deschidea frigiderul și scotea două beri.

— Vrei? m-a întrebat și am văzut cum obrajii i s-au îmbujorat de emoție sau poate doar pentru că o devoram cu privirea.

— Bineînțeles, am răspuns, întinzând mâna și atingându-i ușor degetele când am luat sticla.

Am fost cât se poate de conștient de fiorul pe care i l-a provocat acea atingere ușoară, dar m-am prefăcut că nu observ. Mă dusesem acolo să liniștesc spiritele, să vorbim și să-i explic care era treaba cu postul de la New York, deși adevărul este că singurul lucru la care mă puteam gândi era să îmi bag mâinile pe sub rochia ei și să o fac să se înfioare cu adevărat.

Am apropiat sticla de marginea blatului și, cu o mișcare scurtă a mâinii, am deschis-o și am dus-o la buze. Noah m-a privit fix, s-a uitat în jos la sticla ei cu bere și pentru câteva clipe a părut ușor dezorientată.

Am schițat un zâmbet. Am mai luat o înghițitură și m-am apropiat de ea.

— Ține, pistruiato, i-am spus, întinzându-i sticla mea și luând-o pe a sa pentru a o deschide în același fel.

Eram conștient că prin acest gest reușisem să reduc semnificativ distanța dintre noi.

A ezitat, dar, în cele din urmă, a dus sticla mea la buze și a lăsat băutura rece să-i alunece pe gât. Am privit fascinat cum gâtul i se contracta ușor la fiecare înghițitură. Am respirat adânc, încercând să nu scurtez spațiul care ne despărțea. Ceva îmi spunea că nu era încă momentul, cel puțin în cazul în care voiam să obțin un răspuns pozitiv, dar nu mă puteam abține să nu o devorez din priviri.

Tulburată, s-a îndepărtat de mine și s-a dus spre canapea; nu părea foarte sigură ce să facă și a început să aranjeze revistele cu un aer absent. M-am sprijinit de masă și am observat-o.

A continuat să aranjeze lucrurile cu un aer absent, iar eu am păstrat tăcerea. A făcut asta timp de câteva minute, după care s-a întors spre mine, a lăsat revistele pe canapea și și-a dat părul pe spate exasperată.

— Nu te mai uita la mine!

Am zâmbit amuzat.

— Mă laşi fără opţiuni, iubito, nu pot să te ating, nu pot să mă uit la tine. Relaţia asta a devenit o adevărată tortură.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat la mine pe jumătate iritată, pe jumătate tulburată.

— De ce ai venit, Nicholas?

Am observat-o preţ de câteva secunde. Ne despărţeau doar câţiva metri, dar o simţeam la kilometri distanţă, lucru care nu mă încânta câtuşi de puţin. Îmi lipsea atât de mult... Ştiam că îi promisesem să o las în pace o vreme, că mă dusesem la ea doar ca să-i spun personal despre Sophia, dar înainte doream să mă asigur că relaţia noastră era în regulă, cel puţin atât cât se putea.

— Ştiu că ţi-am spus că o să te las în pace, dar trebuia să te văd, fie şi pentru o jumătate de oră, i-am explicat.

M-a privit cu nesiguranţa întipărită pe faţă. Cred că nu o mai văzusem niciodată atât de derutată. A venit spre mine, dar a lăsat între noi o distanţă extrem de deranjantă. Am făcut un pas în faţă, iar ea s-a dat uşor înapoi până când s-a lovit cu spatele de blatul din bucătărie.

— De ce nu mi-ai spus? a răbufnit, cu amărăciune în glas.

Întrebarea sa nu m-a luat prin surprindere. Ştiam că ceea ce o deranjase cel mai tare din toată povestea cu postul de la New York fusese faptul că aflase de la altcineva.

— Pentru că nu am intenţionat niciodată să plec nicăieri, cel puţin nu fără tine.

Şi-a muşcat buza preocupată şi am simţit impulsul de a o trage de ea, dar nu ştiam dacă era o idee bună s-o ating. Cel puţin deocamdată.

— Atunci ai face-o... dacă aş merge şi eu cu tine ai pleca...

Nu era o întrebare, iar adevărul este că nici măcar nu mă gândisem la asta.

— Mi-e bine cum sunt acum, Noah, îmi place unde lucrez și spre ce se îndreaptă cariera mea în viitor.

Nu mă încânta în mod deosebit ideea de a moșteni firma tatălui meu, pentru că asta însemna să lucrez în continuare pentru el cine știe câți ani, dar era un detaliu lipsit de importanță în comparație cu avantajele de a lucra pentru compania Leister.

Privirea lui Noah a căutat-o pe a mea și am încercat să descifrez ce îi trecea prin cap.

— Nici măcar nu mă întrebi dacă vreau?

M-am încruntat.

— Vrei să mergi cu mine la New York?

— Nu.

— Și atunci? am răspuns cu un oftat plin de frustrare, dând capul pe spate.

— Nu vreau să plec, evident, pentru că tocmai am început facultatea aici, nu a trecut decât un an și ceva de când am plecat din Canada, dar... Dacă este atât de important pentru tine, Nicholas, atunci... presupun că aș fi dispusă să fac asta pentru tine.

Mi-am lăsat capul în jos încet și m-am uitat din nou la ea.

— Ai face asta pentru mine? am întrebat-o, încercând să citesc pe fața ei ceva care să-i contrazică spusele, dar din felul în care mă privea mi-am dat seama că era sinceră.

— Nicholas..., eu te iubesc, chiar dacă acum lucrurile nu merg prea bine între noi, mi-a mărturisit în șoaptă. Dacă mi-ai cere asta și ar fi ceva important pentru tine, ți-aș spune da, aș merge cu tine oriunde și o știi și tu foarte bine.

Un val de iubire nemăsurată mi-a inundat pieptul, umplând acel gol pe care îl simțisem în suflet în cele două săptămâni de când eram despărțiți. Dumnezeule, distanța dintre noi mă durusel

Am făcut un pas înainte, invadându-i în totalitate spațiul personal. Am prins-o de mijloc și am strâns-o cu putere, aproape că am ciupit-o. Doream să înțeleagă tot

ce aș fi fost dispus să fac sau să accept ca să pot fi alături de ea și s-o fac fericită.

Noah și-a ținut respirația și cred că i-am auzit inima bătându-i tot mai rapid.

— Mulțumesc, am șoptit.

Cu cealaltă mână i-am atins gâtul și i-am dat părul la o parte. Voiam să-i simt parfumul, să-mi amintesc de acea aromă pe care numai ea părea să o emane.

I-am atins cu vârful nasului bărbia și gâtul, inspirând încet și închizând apoi ochii.

Am auzit cum respirația i se accelera aproape în același ritm cu a mea. M-a prins de braț și tot corpul i s-a cutremurat când m-a simțit atât de aproape.

— Mi-e dor de tine, i-am spus la ureche, mă bucur că vrei să vii cu mine, dar nu o să accept postul ăla, nu încă. Vreau să rămân aici și știu că și tu vrei același lucru, așa că asta o să facem, bine?

Nu am așteptat să-mi răspundă. I-am pus o mână pe ceafă și am sărutat-o pe scobitura gâtului. Un geamăt întretăiat i-a scăpat de pe buze. I-am atins cu vârful limbii clavicula, ajungând până la lobul urechii, pe care l-am prins ușor cu dinții. Noah a dat drumul aerului pe care îl reținea și mi-am simțit trupul reacționând la semnalele sale. M-am îndepărtat câteva clipe și am privit-o lung. Excitarea și dorința erau atât de evidente încât a trebuit să-mi controlez impulsul de a o devora chiar în clipa aceea.

— Ai avut destul timp? am întrebat-o.

— Nu... nu știu.

Nu mi-a plăcut răspunsul ei. Poate că trebuia să-i amintesc cât de mult îi fusese dor de mine.

— Nu o să fac nimic din ce tu nu vrei, iubito, am șoptit, punându-mi mâinile pe mijlocul ei. O s-o iau încet, până când îmi spui tu să mă opresc.

Nu a spus nimic, așa că am urcat-o pe blat cu o mișcare rapidă. I-am desfăcut picioarele cu delicatețe și m-am așezat între ele.

Am zâmbit încercând s-o liniștesc, pentru că aveam senzația că era foarte tulburată. Înțelegeam că între noi se petrecuseră multe și că nu fusesem la înălțimea așteptărilor ei, mai ales în ultima lună, și de aceea profitasem de cele două săptămâni să încerc s-o înțeleg, să încerc să aflu unde greșisem.

Mi-am pus mâinile pe fața ei și i-am mângâiat acei pistrui care mă scoteau din minți. I-am trasat cu degetele conturul bărbiei, al buzelor senzuale... Pieptul lui Noah tresălta vizibil sub țesătura rochiei. În orice alt moment aș fi dezbrăcat-o deja, aș fi dus-o în cameră, iar mâinile mele ar fi mângâiat deja toate acele părți ale corpului ei pe care le adoram.

Acum nu aveam de gând să mai fac aceeași greșeală. Intenționam să o iau încet, asigurându-mă că se simte în largul ei tot timpul.

— Vreau să te sărut.

Mi-a întors privirea în tăcere, dar mi s-a părut că nu intenționa să refuze, că și ea își dorea asta la fel de mult ca mine.

— O să te sărut.

Mi-am lipit buzele de ale ei cu intensitate, cu dorință și am savurat senzația dată de presiunea lor, o conexiune unică ce a făcut să dispară toate trăirile negative din ultimele zile. I-am mușcat buza inferioară pentru ca apoi să i-o dezmierd cu limba și să i-o mușc din nou cu putere. Buzele ei erau pierzania oricărui bărbat, iar eu nu făceam excepție. I-am pus mâna pe ceafă și m-am apropiat și mai mult de ea, forțând-o să se lase pe spate și să se sprijine de brațul meu întins. Gura mea s-a separat o clipă de a ei, după care și-a reclamat din nou drepturile. De data asta mi-am introdus limba și am căutat-o cu disperare pe a sa. Ea mi-a venit în întâmpinare, iar savoarea și reacția sa au reușit să mă facă să-mi pierd și bruma de autocontrol pe care o mai aveam.

Fără să mă pot abține, mâinile mele i-au străbătut tot trupul, în timp ce Noah se îndrepta și mă atrăgea spre ea nerăbdătoare cu picioarele. Brațele ei s-au înfășurat în jurul

gâtului meu și ne-am contopit într-o îmbrățișare pasională care nu putea duce decât la un singur lucru.

Mâinile mi-au coborât spre poalele rochiei sale, pe care i-am ridicat-o peste coapse până ce i-a rămas înfășurată pe șolduri.

M-am îndepărtat de ea și m-am aplecat să-i sărut picioarele... Sărutările mele fierbinți au urcat pe coapse, având grijă să nu-i las nicio urmă. Mâinile sale m-au împins și m-au obligat să ridic capul. Și-a lipit din nou buzele de ale mele și am simțit aceeași disperare și aceeași dorință nestăvilită de a mă atinge.

Am ridicat-o cu grijă, ținând-o de picioare, și am mers cu ea în brațe până în camera ei. Am închis ușa și m-am îndreptat direct spre pat. Cu o mână îmi mângâia părul, în timp ce cealaltă se sprijinea pe ceafa mea. M-am așezat deasupra ei în pat și i-am ridicat rochia, scoțându-i-o pe cap.

— Urăsc rochia asta, am mărturisit, lăsând-o să cadă la întâmplare pe pat.

— E nouă, a spus ea, trăgându-mă de ceafă spre ea și îngropându-și buzele în gâtul meu.

M-a mușcat și m-a sărutat, iar eu am răspuns cu un geamăt.

— E oribilă.

I-am lins bărbia și cu dinții i-am mușcat ușor scobitura gâtului.

Noah a râs.

— Mincinosule!

M-am uitat la trupul ei, acel trup care părea să fi fost *conceput* pentru mine, acel trup pe care numai eu îl *mângâiasem*, îl atinsesem și îl sărutasem.

— Aș putea petrece ore întregi contemplându-te, Noah. Ești frumoasă, în toate sensurile cuvântului.

Nu a spus nimic, mulțumindu-se să mă privească în timp ce îmi scoteam cu o mână tricoul și mă întindeam peste trupul ei dezgolit. Avea un sutien de dantelă, atât de subțire încât părea să nu poarte nimic.

Am sărutat-o peste țesătura fină și am simțit-o încordându-se sub atingerea mâinilor mele.

— Nick...

Mi-a pronunțat numele cu un glas întretăiat și asta m-a încurajat să continui.

I-am sărutat cu grijă abdomenul, încet, în timp ce cu degetele îi mângâiam coastele de sus până jos, până când am ajuns la scobitura genunchiului și i-am ridicat piciorul, forțând-o să-mi înconjoare șoldul. M-am poziționat la nivelul său și mi-am frecat șoldurile de ale ei.

Un val de plăcere ne-a cutremurat pe amândoi. Trecuse prea mult timp.

În clipa aceea, Noah s-a mișcat, m-a împins pe spate și, cu o mișcare rapidă, s-a așezat călare peste mine. Părul său blond îi cădea peste umăr și și-a dat după ureche șuvițele care o deranjau.

Am văzut în ochii săi că în ea se dădea o luptă și am apăsat pe frână.

Mi-am sprijinit mâinile pe picioarele ei și m-am uitat la ea până când s-a decis să vorbească.

— Cred... că nu e o idee bună să continuăm. Simt că, dacă facem asta, o să aruncăm pe fereastră tot ce am încercat să lămurim în ultimele două săptămâni.

Simțeam că cea care vorbea nu era ea, ci mai degrabă afurisitul de psiholog care o trata. El era cel care o îndemnase să stea departe de mine săptămânile astea și, văzând reacția trupului ei la mângâierile mele, găsind în ochii ei dorința de a continua... bănuielile mele se confirmau.

M-am așezat pe pat cu ea deasupra mea și mi-am apropiat fața de a ei.

— Vrei să ne oprim? am întrebat-o, o parte din mine sperând să spună nu.

Ochii săi păreau să delibereze. Mi-a mângâiat bărbia încet și m-a sărutat pe buze.

— Nu vreau, dar e mai bine așa, cel puțin deocamdată.

Am tras adânc aer în piept, amândoi respirând agitat după ultimele săruturi. Am dat din cap și am sărutat-o pe nas.

— Vrei să plec?

Am citit pe fața ei un sentiment asemănător cu teama.

— Nu, rămâi.

Părea să fie mai mult decât o simplă solicitare. Am zâmbit și am dat-o jos din pat.

— Ți-e foame?

Comandasem sushi, iar în clipa aceea stăteam amândoi pe covorul din salon... la televizor era un film foarte prost, la care renunțaserăm să ne mai uităm la puțin timp după ce începuse.

Eu stăteam cu spatele sprijinit de canapea, iar Noah era așezată în fața mea, cu picioarele încrucișate și un zâmbet ironic pe buze.

— Nu te cred, a spus, ridicând din umeri.

Mi-am arcuit sprâncenele și m-am ridicat în picioare. I-am întins mâna.

— O să-ți demonstrez. Vino!

S-a ridicat și a așteptat să mișc puțin mobila ca să fac loc. Apoi m-am îndreptat spre sistemul audio și am căutat un post cu muzică veche.

Prima melodie care s-a auzit a fost o piesă clasică a lui Frank Sinatra: „Young at heart".

Perfect.

— Apropie-te, suspicioaso!

Noah mi-a aruncat o privire amuzată și în același timp bănuitoare.

M-am apropiat de ea, i-am trecut un braț peste mijloc și mi-am înlănțuit degetele cu ale ei. Am privit-o câteva clipe, după care am început să mă mișc. Am condus-o așa cum învățasem, așa cum făceam cu cel puțin zece ani în urmă.

La început ne-am mișcat încet, dar în cele din urmă Noah a prins ritmul și am putut să o conduc cu ușurință.

— Nu-mi vine să cred că dansez cu tine în living și pe muzica lui Frank Sinatra. Ce-ai fumat, Nick?

Am zâmbit și am îndepărtat-o ușor, după care am tras-o din nou spre mine, de data asta cu spatele lipit de pieptul meu. Am legănat-o ținând-o strâns în brațe și mișcându-ne tot mai lent. Capul ei se sprijinea pe umărul meu, în timp ce eu o îmbrățișam strâns. Am sărutat-o pe cap și am răsucit-o din nou cu fața spre mine.

Deodată m-am simțit ca la începutul relației noastre, într-un fel pe care nu știu cum să-l explic. Noah zâmbea, părea relaxată, iar eu eram o reflectare a stării ei de spirit. Proasta mea dispoziție dispăruse și simțeam nevoia să-mi amintesc acest moment, când o țineam în brațe, iar ea se mișca în ritm cu mine de parcă problemele noastre s-ar fi volatilizat după atâtea zile departe unul de altul.

Am mângâiat-o pe spate și am îmbrățișat-o cu putere. Îi țineam o mână la pieptul meu, lângă inimă, iar picioarele noastre se mișcau încet, fără să se atingă, lăsându-ne purtați de muzică.

— Te iubesc, am declarat, simțind fiecare literă, fiecare cuvânt.

Noah nu a răspuns, mulțumindu-se să-mi strângă și mai tare mâna și să mă sărute pe piept. Am rămas așa... mișcându-ne la unison până s-a terminat melodia.

Am dansat o vreme, sau mai bine spus ne-am îmbrățișat pe ritmul muzicii. Abia când am simțit-o lăsându-se cu toată greutatea peste mine mi-am dat seama că mai avea puțin să adoarmă. Mi-am petrecut brațul pe sub genunchii ei și am luat-o în brațe.

— Ce faci? m-a întrebat cu ochii mijiți. Vreau să dansez în continuare... Mă pricep la asta.

Am zâmbit în timp ce deschideam ușa camerei ei și o închideam încet cu spatele.

— Ești grozavă, pistruiato, mai ales când nu te ții pe picioare.

Am lăsat-o pe pat, iar ea s-a întors, a deschis ochii și m-a privit.

Mi-am dat jos tricoul și blugii, fără să-mi iau ochii de la ea.

— Deci rămâi, a spus și un zâmbet extraordinar de dulce i-a apărut pe buze.

— Rămân, am fost de acord, făcându-mi loc sub pătură.

Ne-am întins în pat și ea s-a lipit de mine, sprijinindu-și capul pe pieptul meu.

— Acum dormi, iubito.

49

NOAH

Mă simţeam de parcă aş fi plutit pe nori albi cu un apus de soare pe fundal. Simţeam căldura razelor soarelui pe trupul meu şi senzaţia aceea plăcută de a mă fi odihnit atât de profund încât mintea mea se străduia cu greu să revină la realitate. Mă simţeam atât de bine, pe dinăuntru şi pe dinafară... Senzaţia de frig pe care o simţisem în ultimele zile părea să fi dispărut şi, când în sfârşit am reuşit să deschid încet ochii, am înţeles de ce: doi aştri cereşti, minunaţi şi senzuali, mi-au întors privirea. Am simţit nevoia să închid ochii, o privire de o asemenea intensitate fără niciun avertisment prealabil nu era recomandabilă pentru hormonii mei deja agitaţi. Mâna sa, care se odihnea liniştită pe spatele meu, a început să-mi traseze cercuri pe pielea caldă.

— De cât timp eşti treaz?

Un zâmbet i-a înflorit pe buzele senzuale.

— De când ai început să sforăi, cam de o oră.

M-am uitat la el încruntată, am apucat perna şi i-am aruncat-o în cap. Mişcarea mea a fost jalnică, pentru că încă nu mă trezisem definitiv.

M-am răsucit în pat mormăind şi i-am întors spatele. Trupul i s-a lipit imediat de al meu şi m-a tras la pieptul lui. Mâinile ni s-au împreunat şi am privit degetele noastre înlănţuite. Nu puteam să-l văd, dar m-am mulţumit să observ cum degetele sale se jucau cu ale mele.

— Mi-e dor să te am în patul meu.

Şi mie îmi era dor, Dumnezeule, era ceea ce îmi lipsea cel mai mult. Era incredibil câte se puteau întâmpla

într-un pat între două persoane care se iubesc şi nu mă refer numai la sex, ci şi la faptul că acela era locul confesiunilor, al mângâierilor din miez de noapte, locul încrederii, locul în care toate complexele erau lăsate deoparte, cel puţin când exista dragoste adevărată. Era ceva magic în a dormi cu o altă persoană şi a împărţi cu ea locul rezervat viselor. Chiar dacă nu îl atinsesem noaptea trecută, eram sigură că trupul şi mintea mea fuseseră liniştite la gândul că el era aproape.

I-am dat mâna într-o parte şi i-am văzut tatuajul. Mi-a plăcut la nebunie să văd cuvintele acelea pe pielea sa. Mi-au plăcut foarte mult, pentru că eu le scrisesem, eu eram cea care îl determina să facă toate acele nebunii, pentru că eram îndrăgostiţi unul de celălalt. Îndrăgostiţi până peste cap.

Cu o seară înainte, când am dansat împreună şi i-am simţit bătăile inimii în ureche... a fost ceva atât de special încât mi-a fost teamă de momentul când avea să se termine. Nu voiam să se termine, de aceea am rezistat până când ochii şi trupul meu au pierdut bătălia. Acel Nick pe care îl văzusem cu o seară în urmă fusese cel de care mă îndrăgostisem cândva, cel pe care îl iubeam din tot sufletul. În astfel de momente înţelegeam că eram făcuţi unul pentru celălalt. Doream să cred că puteam lăsa în urmă trecutul, că, dacă ne străduiam în continuare, puteam să ne salvăm relaţia; era lucrul pe care mi-l doream cel mai mult şi eram dispusă să fac orice ar fi fost nevoie.

Dar atunci de ce nu puteam să-mi scot din cap ideea că ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă, la fel ca momentul matinal de intimitate dintre noi, era liniştea dinaintea furtunii?

Nick m-a întors în aşa fel încât să se poată aşeza deasupra mea.

— Eşti foarte tăcută. Nu vorbeam serios când am zis că sforăi, ştii foarte bine că nu sforăi.

Am zâmbit şi am întins mâna să-i dau la o parte o şuviţă de păr din ochi.

— Mi-a plăcut mult să dansez cu tine aseară.

Mi-a adresat un zâmbet, zâmbetul acela care îmi plăcea atât de mult și pe care rar îl lăsa să iasă la lumină.

— Ți-am spus că sunt un dansator nemaipomenit.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Îngâmfatul ar trebui să fie al doilea nume al tău, am spus, întorcându-mi fața când era pe punctul să mă sărute.

Am râs când m-a gâdilat într-o parte, făcându-mă să tresar.

— Nu am două nume, doar fraierii au două nume.

— Eu am două nume, deșteptule.

Și-a ascuns fața în gâtul meu și mi-am dat seama că râdea de mine.

— Noah Carrie Morgan, vai de capul meu! Mama ta era cu siguranță beată, dar acum n-o să te răzbuni pe mine cu puterile tale malefice, nu-i așa?

L-am împins cu toată puterea, dar nu s-a clintit niciun centimetru. Da, citisem afurisitul de roman al lui Stephen King și nu, mama nu-mi pusese numele ăsta pentru că avea impresia că o să ajung o nebună detestată de toată lumea, ci pur și simplu pentru că pe bunica o chema așa.

— Idiotule! am răbufnit râzând și relaxându-mi corpul pe saltea.

A tăcut, s-a ridicat și s-a uitat lung la mine.

— Ador toate numele tale, pistruiato.

M-a sărutat pe obraz și m-a eliberat din strânsoare. Când nu l-am mai avut deasupra mea, m-am putut da jos din pat. Trebuia să fac un duș. Am luat lucrurile de care aveam nevoie, în timp ce Nick se îmbrăca lângă mine, privindu-mă cu coada ochiului. Devenise brusc tăcut și l-am privit curioasă. Exact în clipa în care intenționam să ies din cameră pentru a merge la baie, m-a luat de mână și m-a tras spre el, așezându-se pe marginea patului. M-a luat de mijloc și a ridicat capul să mă privească preț de câteva secunde.

— Trebuie să-ți spun ceva... Și nu vreau să te superi.

M-am încruntat și l-am privit bănuitoare.

— Nu o să merg singur la petrecerea de mâine, a continuat.

Cred că ăsta era ultimul lucru pe care mă aşteptam să-l spună.

— Ce vrei să zici?

Eram conştientă că tonul meu se schimbase. Până şi temperatura din cameră a coborât într-o clipă cu câteva grade.

— Trebuie să merg cu Sophia.

Şi iată cum brusc ne-am întors la punctul de plecare.

— Am venit ieri să-ţi spun asta personal. Nu vreau să te superi, mergem împreună doar în calitate de colegi de muncă, nimic mai mult.

— Şi de ce nu mi-ai spus până acum? am replicat supărată.

— Pentru că ne simţeam atât de bine şi îmi fusese atât de dor de tine.

M-am uitat la el. Nu voiam să meargă cu ea. Era ultimul lucru de care aveam nevoie într-un moment în care simţeam că lucrurile îmi scăpau de sub control. Dar poate că acum era momentul, aşa cum îmi spusese de o mie de ori Michael, în care să îmi urmez în sfârşit raţiunea, nu inima.

— Bine. Fă ce trebuie să faci şi, după ce termini, o să stăm de vorbă.

M-am întors să merg la baie, dar, înainte de a ieşi, Nick mi-a ţinut calea.

— Mâine, după ce se va termina totul, o să plecăm undeva departe, un weekend întreg, o să plecăm şi o să rezolvăm problemele dintre noi, pentru că ştii la fel de bine ca mine că niciodată nu m-aş uita la altcineva.

Am râs cu amărăciune.

— Aminteşte-ţi cuvintele astea data viitoare când o să-mi faci vreun scandal din gelozie.

A părut să accepte răspunsul meu.

Mi-a luat faţa în mâini şi s-a uitat în ochii mei cu o sclipire aparte.

— Te iubesc și pentru mine nu există nimeni altcineva în afară de tine.

Am închis ochii, l-am lăsat să mă sărute și, după ce a plecat, am intrat în baie.

Am încercat să dau uitării toate acele gânduri negative care reveneau să mă chinuie, toate acele gânduri pe care le analizasem în ultimele două săptămâni, toate acele lucruri pe care mă străduisem să le ignor, încercând să mă schimb pentru a mă simți mai bine în propria piele, mai încrezătoare, mai curajoasă. Nu puteam să mă întorc de unde plecasem, nu, nu aveam de gând să fac asta. De aceea mi-am lăsat gândurile chinuitoare deoparte și am încercat să am încredere în Nick.

De un lucru eram însă sigură: intenționam să fiu atât de fermecătoare și provocatoare încât deșteptul de Nick să nu-și poată lua ochii de la mine.

În dimineața petrecerii m-am bucurat de compania lui Briar și a Jennei, care pălăvrăgeau întruna, râdeau și mi-au făcut ziua mult mai distractivă decât mă așteptam. Jenna o chemase pe femeia care le coafa pe ea și pe mama ei de fiecare dată când urmau să participe la evenimente precum cel din ziua aceea și, în timp ce așteptam să vină să îmi aranjeze părul, apartamentul meu s-a transformat într-un adevărat salon de frumusețe.

Ne-am făcut pedichiura, manichiura, m-am depilat pe tot corpul, am făcut o baie cu săruri din petale de trandafiri pentru ca pielea să-mi miroasă minunat și m-am uns cu un ulei de migdale pe care mi-l cumpărase mama acum o mie de ani și despre care Nick îmi spusese odată că îl făcea să își dorească să mă sărute peste tot.

Am zâmbit privindu-mă în oglindă în lenjeria intimă cea mai provocatoare pe care o găsisem și mi-am jurat că, după petrecere, aveam să-i ofer cea mai frumoasă noapte din viața sa, cea mai frumoasă, urma să fie ceva memorabil încât să-l determine să nu se mai uite la altă femeie tot restul vieții.

— Asta e rochia? a întrebat Briar, scoţând-o din dulap.

Am încuviinţat în timp ce aruncam o privire spre telefon. Mama îmi trimisese un mesaj spunându-mi că urma să vină după noi o maşină care să ne ducă la vila unde avea loc petrecerea. Eram tot mai agitată, nu ştiam cum trebuia să mă comport şi ce să fac când ajungea maşina, dar am încercat să las deoparte teama şi am oftat uşurată când coafeza Jennei şi-a făcut apariţia. Briar a insistat să îşi aranjeze singură părul, pentru că era obişnuită după ce părinţii ei o târâseră după ei la o mulţime de defilări pe covorul roşu.

M-am aşezat pe un scaun şi am lăsat-o pe femeia aceea extravagantă pe nume Becka să îmi facă o coafură drăguţă. Mi-a răsucit tot părul şi mi l-a prins într-o mulţime de codiţe împletite care se înlănţuiau spectaculos între ele. Am suportat să mă tragă de păr pentru că ştiam că rezultatul avea să fie uimitor. O oră şi jumătate mai târziu am zâmbit văzându-mi imaginea din oglindă.

— Îmi place, am spus, întorcându-mă ca să mă pot vedea din toate unghiurile.

Jenna a scos rochia şi mi-a întins-o. M-am îmbrăcat cu grijă, savurând atingerea delicată a mătăsii pe pielea mea.

— O să faci senzaţie, a spus Jenna, întinzându-mi poşeta pe care urma să o port, în care nu încăpeau decât telefonul mobil şi rujul.

Am îmbrăţişat-o rapid.

— Rezolvă problemele cu Lion, Jenn, te iubeşte, nu uita.

Jenna a dat din cap, iar eu am ieşit s-o caut pe Briar.

Colega mea de apartament purta o rochie frumoasă de culoare bej, mulată pe trupul său voluptuos, care nu lăsa prea mult loc imaginaţiei. Părul îi cădea în bucle pe care le prinsese într-o parte. Arăta minunat.

Ne-am luat rămas-bun rapid de la Jenna şi ne-am urcat în maşina închiriată care ne aştepta afară. M-a surprins faptul că şoferul nu era un străin, ci Steve, îmbrăcat la patru ace.

Când ne-a văzut coborând scara, a zâmbit şi mi-a întins o cutiuţă dreptunghiulară.

— Din partea lui Nick, a spus serios.

Am privit încruntată cutiuţa şi biletul pe care mi le dăduse Steve.

Briar m-a observat curioasă când le-am lăsat pe amândouă pe scaunul de lângă mine, nedeschizând nici plicul, nici cutia.

— Nu vrei să ştii ce ţi-a cumpărat?

Am clătinat din cap, uitându-mă cu atenţie la drum. Trebuia să am mintea limpede. După terminarea petrecerii urma să stăm de vorbă şi atunci îmi puteam permite să-mi deschid inima în faţa lui.

Proprietatea era în afara oraşului, iar drumul până acolo nu a făcut decât să-mi sporească tulburarea. Am constatat cu uimire că toţi copacii de pe marginea drumului care ducea la locul de organizare a petrecerii erau decoraţi cu luminiţe albe. Un şir de limuzine aştepta ca ocupanţii lor să coboare la poarta acelei vile albe. Când maşina s-a oprit, un bărbat îmbrăcat la costum ne-a deschis portiera şi a trebuit să-mi stăpânesc toate temerile. Am fost ajutată să cobor şi cel puţin treizeci de perechi de ochi s-au aţintit asupra mea.

— Bună seara, domnişoarelor, ne-a salutat bărbatul în costum.

Am observat că îşi atingea dispozitivul din ureche şi şoptea ceva ce nu am reuşit să aud.

Mama îmi spusese să nu mă opresc să fac poze până când nu mă reuneam cu ea şi cu William. Când bărbatul mi-a făcut semn să-l urmez, m-am întors spre Briar.

— Eu n-am de gând să ratez asta, a declarat, observând şedinţa foto cu un interes aproape calculat.

— Sigur nu te deranjează să rămâi singură?

Briar şi-a dat ochii peste cap şi mi-a întors spatele. S-a îndreptat cu mersul său elegant spre mulţimea de

oameni şi mi-am dat seama că nu aveam de ce să-mi fac griji pentru ea.

Tipul în costum mi-a făcut semn să-l urmez şi m-a condus spre locul unde o grămadă de reporteri îi intervievau pe mulţi dintre cei prezenţi. M-am simţit copleşită de lumea din jur, până când privirea mi s-a încrucişat cu cea a mamei. Nu ne mai văzuserăm din seara în care plecasem de acasă, cu o lună în urmă şi, deşi trecuse suficient timp să lăsăm deoparte problemele, când am văzut-o mi-am dat seama că mai erau multe de discutat între noi.

— Arăţi minunat, Noah! a exclamat când m-a văzut şi s-a aplecat să mă îmbrăţişeze rapid.

Mama părea o vedetă de cinema: avea părul ondulat şi prins cu o frumoasă agrafă din argint cu briliante. Rochia era de culoare vişinie şi o făcea să pară mult mai tânără decât era în realitate. Întotdeauna mă uimise cât de bine arăta pentru vârsta ei, pentru că mama nu prea era adepta dietelor stricte sau a altor chestii de genul ăsta.

— Mulţumesc. Şi tu, am răspuns, abătându-mi privirea şi văzându-l pe William într-un colţ, unde vorbea cu nişte reporteri de la revista *Los Angeles Times*.

De unde mă aflam, un pic mai în spate, dar cu faţa spre mulţime, am remarcat că în continuare soseau maşini, din care coborau oaspeţi îmbrăcaţi elegant. Lângă mine, mama vorbea pe un ton ridicat cu oamenii care treceau. Era o adevărată nebunie, iar eu începeam să mă simt copleşită. Îmi erau prezentate mai multe persoane decât mi-aş fi putut aminti şi îl aşteptam pe William să termine de vorbit cu toţi reporterii ca să ne facem afurisitele de fotografii de familie.

O agitaţie printre fotografi m-a făcut să-mi aţintesc privirea asupra maşinii care tocmai se oprise lângă covor. Portiera s-a deschis, iar inima mi s-a oprit în loc câteva secunde. Era el şi, Dumnezeule, aveam toate motivele să o iau razna: Nicholas a coborât din limuzină, cu un aer serios şi profesionist, făcând abstracţie de strigătele fotografilor. Şi-a închis nasturele sacoului şi i-a întins mâna fetei care era cu el în maşină. Sophia Aiken a coborât, gătită cu o rochie

neagră spectaculoasă, mulată și extrem de senzuală. I-am privit de la distanță, simțind brusc senzația de a vomita.

Mi-am întors privirea în direcția opusă. Chiar în clipa aceea William s-a îndepărtat de jurnaliști și a venit să mă salute. N-am putut să nu remarc că Will strălucea de fericire, presupun că era seara sa de glorie. Mă gândisem atât de mult la mine încât uitasem cât de important era totul pentru el.

— Îți mulțumesc că faci asta, Noah, arăți minunat, a spus zâmbind.

Am dat din cap, ignorând furia care începea să pună tot mai mult stăpânire pe mine. Încă o privire mi-a fost suficientă să constat că Nick îi spunea ceva Sophiei înainte de a se separa de ea și de a se îndrepta spre noi.

Când privirile noastre s-au întâlnit, am simțit sute de fluturi dându-mi roată fără încetare în stomac. Nick a făcut ochii mari când mi-a văzut rochia. La naiba! Nick îmbrăcat în smoching.

Înainte de a face vreun gest necugetat, i-am întors spatele și mi-am ațintit privirea asupra grădinii impresionante, luminilor și ziariștilor. Oare tipa asta era cunoscuta prezentatoare de televiziune? Iar celălalt nu era actorul care urma să joace în noul film al lui Spielberg?

I-am simțit căldura câteva minute mai târziu, în așa măsură încât tot trupul mi s-a înfiorat la simpla atingere a sacoului său pe spatele meu. Will și mama erau chiar în fața mea și privirile lor s-au îndreptat spre nou-venit.

— Bună, fiule, l-a salutat Will absent, în timp ce o femeie se apropia să-i spună ceva.

Mama i-a zâmbit rece și s-a întors către femeie, care le explica modul de desfășurare a ședinței foto.

Am rămas cu ochii ațintiți asupra grădinii. Fără să spună absolut nimic, m-a mângâiat cu un deget de pe umăr până la încheietura mâinii într-un mod foarte subtil, dar extrem de provocator.

M-am întors spre el cu intenția de a-l avertiza din priviri că cel mai bun lucru pe care îl putea face în seara

aceea era să mă lase în pace, să nu mă atingă, să nu mă privească, să nu mă sărute și nimic altceva de genul ăsta. Toate mustrările mi-au rămas însă în gât când m-am întors și l-am văzut de aproape, în fața mea, mai atrăgător ca niciodată.

Gura lui nu a spus nimic, dar ochii spuneau totul. Am simțit că m-a dezbrăcat din priviri în mai puțin de cinci secunde, de parcă văzându-i ochii scrutându-mi trupul aș fi putut simți atingerea degetelor sale, umede și delicate, pe fiecare bucățică a pielii mele goale.

„Dumnezeule, oprește-te, oprește-te, nu te gândi la asta acum."

Fără să spună niciun cuvânt, s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

Am închis ochii pentru o clipă și am inspirat mirosul familiar al parfumului său, care se amesteca foarte subtil cu cel al fumului de tutun. Oare fumase pentru că era la fel de tulburat ca mine?

— Arăți minunat, mi-a șoptit la ureche, după care s-a îndepărtat, purtându-se de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

M-a ocolit pentru a se apropia de reporteri. Am rămas acolo nemișcată, ametită, urmărindu-l cu privirea. A început să răspundă la multe dintre întrebările care i se adresau, iar eu am rămas cu ochii țintă la el de la distanță. Felul său de a se mișca, de a purta o conversație cu toți cei care doreau să afle mai multe amănunte despre fiul familiei Leister, siguranța pe care o emana cu fiecare gest.

S-a îndepărtat pentru câteva clipe de jurnaliști pentru a se uita la ceva pe telefonul mobil. Imediat telefonul meu a început să-mi vibreze în geantă.

Nick își pusese telefonul deoparte și răspundea din nou la întrebări, tatăl său se apropiase de el, iar acum mai multe camere de luat vederi erau îndreptate asupra lor.

Am coborât privirea spre ecranul telefonului.

O să-ți scot rochia aia atât de încet încât noaptea asta va fi cea mai lungă și cea mai plăcută din viața ta.

O senzație de căldură extrem de inoportună m-a cuprins de la picioare până mi s-a răspândit în obraji. M-am uitat în ambele părți, sperând că nimeni nu și-a dat seama cât de mult mă afectaseră cuvintele sale și simpla sa prezență.

În cele din urmă, ni s-a permis să intrăm în salon, în timp ce ospătarii serveau cupe de șampanie și aperitive pe frumoase tăvi de cristal. Privind mai atent, am remarcat că abundau obiectele de cristal și lumânările... Da, sute de lumânări și lumini albe palide care îi invitau pe oaspeți să se integreze, să converseze și să petreacă o seară de neuitat.

Profitând de faptul că invitații se amestecaseră, Nick a venit discret spre mine.

— Ți-a plăcut cadoul meu? m-a întrebat mergând alături de mine până când i-a lăsat pe jurnaliști în urmă.

Trebuia să mă îndepărtez de el. Promiseserăm să ne rezolvăm problemele după ce se termina totul și simțeam nevoia ca seara aceea să se încheie cât mai repede posibil.

— Nu vreau cadouri, Nicholas, vreau să se termine seara asta și să uit că ai venit cu o altă femeie.

A oftat și a schițat gestul de a ridica mâna, cu intenția clară de a mă mângâia, dar și-a dat seama că nu putea s-o facă. Mâna i s-a strâns într-un pumn în aer, după care a lăsat-o să-i cadă pe lângă corp. Mi-am întors privirea, frustrată de întreaga situație.

— Pot să dau naibii toată chestia asta, Noah, pot s-o fac. Ba mai mult, în clipa asta aș vrea să-mi îngrop degetele în părul tău și să te sărut până mi se taie respirația. Nu-mi trebuie decât un cuvânt de-al tău ca să fac asta.

Mi-am mușcat buzele, știind că era capabil să facă ce a spus. Dacă eu i-o ceream, dacă îi spuneam cât de greu avea să-mi fie toată seara, ar fi fost încântat s-o facă.

Dar Will ne rugase ceva și nu doream ca părinții noștri să se întoarcă și mai mult împotriva noastră.

— Sunt bine, l-am asigurat, dorindu-mi în clipa aceea să fac un pas înainte și să mă las strânsă în brațe cu putere.

Îmi lipsea, îmi lipseau momentele noastre împreună, mângâierile și sărutările, îmi lipseau momentele între Nick și Noah, două săptămâni fuseseră o perioadă lungă, iar noaptea trecută nu fusese suficientă pentru a recupera timpul pierdut și pentru a rezolva problemele o dată pentru totdeauna.

Mi-am dat seama că mama ne privea de la câțiva metri distanță. Eram în centrul atenției, la naiba, Nick atrăgea toate privirile.

— Trebuie să pleci, lumea se uită la noi și ultimul lucru pe care îl vreau este ca toate astea să fie până la urmă în zadar.

Nicholas a privit în ambele părți discret și și-a ațintit din nou privirea intensă asupra mea.

— Sunt doar câteva ore, după care îți promit că mă voi dedica ție trup și suflet, până când totul va fi ca înainte.

Cuvintele sale au rămas suspendate între noi preț de câteva secunde infinite.

„Până când totul va fi ca înainte."

50

NICK

M-am îndepărtat de ea fără tragere de inimă. Dacă ar fi fost după mine, i-aș fi cerut să ne urcăm în mașină și am fi plecat. Nu doream să fiu acolo, puțin îmi păsa de rugămintea tatei, în clipa aceea lucrul cel mai important era s-o recuperez pe Noah și nu aveam cum să reușesc stând cu Sophia.

Din clipa în care am văzut-o, am știut că noaptea aceea urma să fie o tortură. Lumea se întorcea s-o privească, eram pe deplin conștient de faptul că atrăgea atenția tuturor celor prezenți, pentru că era incredibil de frumoasă, atât de frumoasă încât mă durea să mă uit la ea. Strălucea din cap până-n picioare, pielea, părul ei frumos, ochii, expresia feței și trupul său învești mântat cu acea rochie care se lipea de ea ca o a doua piele. Talia ei părea atât de subțire încât nu înțelegeam cum putea să respire în strânsoarea acelui corset, dar, fir-ar să fie, merita efortul doar ca să o pot contempla.

Mă mâncau degetele de dorința de a o atinge, de a o săruta, de a o sorbi, de a o savura și de a o iubi ore întregi. Îmi lipsea atât de mult încât nu știu de ce naiba mai pierdeam timpul cu toată farsa asta.

Am traversat salonul, oprindu-mă doar câteva secunde să iau un pahar de pe tava unui ospătar și să îl duc rapid la buze.

Știam că fusese o prostie să vin cu Sophia și era ultimul lucru pe care îl mai făceam pentru tata: gata cu favorurile, gata cu toate mașinațiile îndreptate împotriva relației mele.

Înainte de a ajunge în salonul principal, unde urma să se servească cina, să fie rostite discursurile, iar evenimentul să se încheie cu o reprezentație a uneia dintre cele mai bune orchestre din țară, ochii mei au întâlnit surprinși alți ochi verzi strălucitori. M-am oprit câteva clipe, după care m-am apropiat cu prudență de locul în care se afla, într-un colț al sălii, lângă una dintre măsuțele înalte plasate de jur împrejur.

— Ce faci aici? am întrebat-o pe Briar, aproape înjurând printre dinți.

A zâmbit amuzată, dar ochii săi nu-i puteau ascunde ostilitatea otrăvitoare.

— M-a adus Morgan. Chiar ai venit cu altă femeie sub nasul ei? a spus, privind peste umărul meu.

M-am întors încet și am văzut-o pe Sophia discutând cu membrii consiliului de administrație al companiei. Unii dintre ei erau prieteni apropiați ai tatălui ei, deci îi cunoștea suficient de bine încât să se simtă în largul său în compania lor. Sophia îmi spusese foarte clar că nu voia să-mi creeze probleme cu Noah. Ba chiar a insistat să vină singură, dar nu puteam să-i fac asta, după ce senatorul îl rugase pe tata s-o însoțesc.

În orice caz, amândoi știam că între noi nu exista decât o frumoasă prietenie și o relație profesională. Ea o dăduse-n bară povestindu-i lui Noah despre postul de la New York, iar scuzele sale fuseseră atât de sincere încât nu exista nicio îndoială că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit de la mine ar fi fost altceva decât orele petrecute împreună la muncă.

— Suntem colegi de serviciu. Și, de fapt, care e treaba ta, Briar? De ce ai venit? Știm amândoi că ăsta e ultimul loc în care ai vrea să fii.

Trăsăturile feței i s-au încordat în mod involuntar și a străbătut cu privirea sala.

— E clar că lumea asta nu s-a schimbat, dar diferența este că eu nu mai sunt atât de naivă. Acum câteva zile mi-ai spus că te-ai schimbat. Ei bine, și eu la fel. Zilele în care mă

lăsam dusă de nas au trecut, așa că să nu crezi nici măcar o secundă că mi-e frică să fiu aici.

Am tăcut și am observat-o în liniște. Nu puteam să intru din nou în chestia asta, dacă acceptase să asiste la eveniment, am presupus că spunea adevărul. M-am uitat în jurul meu la oamenii importanți care mergeau de colo-colo, vorbeau, beau și se lăudau cu o mulțime de realizări, fiecare concurând să iasă în evidență din mulțime. În cele din urmă mi-am îndreptat din nou atenția spre Briar, remarcând ura ascunsă sub acea mască de femeie dură pe care părea să o afișeze permanent.

Înainte de a avea ocazia să-i răspund, ceva sau, mai degrabă, cineva mi-a atras atenția. Privirea mi s-a îndreptat spre ușa de la intrare și am simțit cum tot universul meu s-a clătinat periculos.

Anabel Grason tocmai sosise.

Mama era aici.

Ce naiba căuta aici?

Am strâns pumnul cu putere și m-am îndepărtat de Briar, îndreptându-mă spre celălalt capăt al sălii. Nu-mi venea să cred că femeia asta avusese tupeul să se prezinte aici în seara asta. De ce? De ce naiba venise? Am simțit o presiune în piept care aproape că m-a făcut să vomit.

M-am întors pe călcâie, văzând roșu în fața ochilor și, înainte de a putea face vreun gest nesăbuit, silueta tatei s-a materializat brusc lângă mine, oprindu-mă în loc. Privind în ambele părți, m-a luat de braț și m-a împins spre una dintre ferestre. Soarele apusese deja, iar lumina care pătrundea era cea a felinarelor din grădină și a lunii care se întrezărea la intervale regulate, printre norii tot mai amenințători.

— Nicholas, calmează-te!

L-am privit, studiindu-i chipul serios, ochii care mă priveau fix încercând să-mi capteze atenția, dar eu nu o vedeam decât pe acea femeie pe care o uram mai presus de orice.

— Ce naiba caută aici? aproape că am strigat, motiv pentru care tata s-a grăbit să mă tragă și mai departe de restul invitaților.

— Nu știu, dar o să rezolv eu. Ascultă-mă, Nicholas, trebuie să te calmezi, ai înțeles? Nu poți să te dai în spectacol.

L-am privit pe tata în ochi și, pentru o secundă, am simțit că mă pierd în albastrul ochilor săi, acea nuanță mai închisă decât cea a ochilor mei, care erau de un albastru deschis ca ai mamei.

Tata m-a implorat din priviri și, pentru câteva clipe, și-a pus mâna pe obrazul meu.

— O să vorbesc eu cu ea, tu nu ai de ce s-o faci.

Am încuviințat din cap, lăsându-l pe tata să preia de data asta controlul asupra situației. Nu voiam s-o văd, nu voiam să vorbesc cu ea, pur și simplu voiam s-o știu cât mai departe de locul acela. Știam însă cu toții că venise să spună ceva – deja încercase să ia legătura cu mine –, dar, orice ar fi vrut să ne comunice, cu siguranță nu era nimic bun.

Tata a încercat să-mi transmită un calm pe care nici el nu-l simțea și apoi mi-a întors spatele, pierzându-se din nou printre invitați.

Am căutat-o pe Noah cu privirea și am văzut-o purtând o conversație amicală cu un grup de oameni. Nu știa că pericolul era aproape, dar, înainte de a putea face ceva, ca de exemplu s-o iau de mână, s-o strâng în brațe și să ne urcăm într-o mașină ca să fugim de acolo, o altă fată mi-a apărut în fața ochilor.

— Ar trebui să auzi cum vorbesc membrii consiliului de administrație despre tine, Nick. E clar că veștile zboară, toți se întreabă când o să preiei ștafeta de la tatăl tău.

Sophia mi-a adresat un zâmbet fermecător, dar eu abia am fost în stare să-i răspund dând din cap.

— E totul în regulă?

În regulă? Eram în infern.

Am străbătut din nou sala cu privirea căutând-o pe Briar. Nu am văzut-o nicăieri și neliniștea a pus stăpânire

pe fiecare fibră a ființei mele. Prea multe probleme într-un singur loc.

Înainte de a-i putea răspunde colegei mele, lumea a început să se îndrepte spre salonul unde urma să se servească cina. Am încercat să mă calmez și mi-am pus mâna pe mijlocul Sophiei, conducând-o spre locurile noastre de la masă.

Când am intrat în salon, m-am bucurat că era slab luminat, pentru că mă simțeam atât de nelalocul meu încât ultimul lucru pe care mi-l doream era să am niște reflectoare deasupra capului. Masa familiei mele era în centru, unde urmau să se țină discursurile și să se desfășoare și mica licitație în favoarea ONG-ului pe care compania îl susținea de la începuturile sale. Când am ajuns acolo, am văzut că Noah își ocupase deja locul lângă mama ei. Era singură, pentru că Briar dispăruse. Când m-a văzut intrând cu Sophia, a privit abătută în altă parte.

„La naiba!"

În timp ce Sophia o saluta politicoasă pe Noah și pe ceilalți comeseni, înainte de a mă putea așeza, am auzit vocea singurei persoane pe care mă bucuram să o văd în seara aceea și m-am întors.

— Unde e nepotul meu? Iată mândria oricărui bunic aiurit!

Am schițat fără să vreau un zâmbet când l-am văzut pe bunicul meu Andrew apropiindu-se încet de masă. Ceilalți invitați erau atât de ocupați să vorbească și să-și caute locurile la masă încât nu au remarcat sosirea singurului om căruia nu îi purtam niciun fel de ranchiună.

Andrew Leister avea optzeci și trei de ani și era persoana care construise acest imperiu. Părul său rar și cărunt fusese cândva la fel de negru ca al meu și al tatei. Bunicul semăna în multe privințe cu tata, dar îi lipsea răceala lui. Bunicul fusese cea mai apropiată figură paternă pe care o cunoscusem vreodată.

Toate amintirile neplăcute pe care mama mă făcuse să le retrăiesc în doar câteva minute au dispărut, fiind înlocuite de amintirea zilelor în care singura mea preocupare era să călăresc la ferma bunicului, să pescuiesc în lac și să găsesc broasca cea mai scârboasă pe care să o bag în dulapul tatei ca să-l enervez.

Bunicul.

I-am întins mâna, iar el, cu bruscheţea care îl caracteriza, m-a tras spre el, strângându-mă în braţe.

— Când aveai de gând să vii să mă vezi, copil afurisit?

Am râs, după care m-am desprins din îmbrăţişarea sa şi l-am privit bucuros.

— Montana e departe, bătrâne.

A mormăit supărat şi m-a privit de sus până jos.

— Înainte nu te lăsai dus de acolo; acum nu te mai interesează decât să mergi la plajă şi să faci surfing! a pufnit, ocolindu-mă pentru a ajunge la un scaun liber. Cică să ai nepoţi, ca mai târziu nepotul să devină tipicul băiat american cu capul în nori.

Am izbucnit în râs, bucurându-mă că nimeni în afară de Noah, care nu îşi lua ochii de la noi, nu auzise ultimul său comentariu. Bunicul emigrase din Anglia când avea douăzeci de ani ca să înceapă o afacere în această ţară. Oricât de mult timp ar fi trecut de atunci, nu uita niciodată să-mi amintească de unde proveneam şi să mă avertizeze să nu-mi treacă prin cap să susţin că nu sunt englez.

Tata a venit în clipa aceea şi i-a aruncat bunicului o privire contrariată, dar în acelaşi timp afectuoasă.

— Tată, a spus, întinzându-i mâna.

Bunicul nu l-a tras spre el să-l îmbrăţişeze cum făcuse cu mine, ci s-a mulţumit să-l privească şi să-şi mijească ochii curios.

— Unde e noua ta soţie pe care încă nu mi-ai prezentat-o?

Tata şi-a dat ochii peste cap chiar în clipa în care Raffaella şi-a făcut apariţia. Ultimul an fusese atât de intens

încât nu avuseserăm timp să-l vizităm pe bunicul, iar acum, că era aici, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise.

Noah s-a ridicat şi mi-a căutat privirea. Părea stânjenită când tata a chemat-o să i-o prezinte tatălui său drept fiica sa vitregă. Prezentările astea ar fi trebuit să decurgă cu totul altfel: în primul rând, ar fi trebuit să le fac eu şi ar fi trebuit să i-o prezint ca fiind iubirea vieţii mele.

Bunicul i-a zâmbit absent, după care a remarcat-o pe Sophia.

— Nu mi-o prezinţi pe iubita ta, Nicholas?

Zâmbetul Sophiei, care fusese politicos în timp ce asista la prezentările anterioare, a dispărut imediat, iar privirea i s-a îndreptat spre Noah. M-am uitat la ea şi m-am grăbit să lămuresc lucrurile.

— Sophia nu e iubita mea, bunicule, e colega mea stagiară. Fiica senatorului Aiken.

Bunicul a dat din cap.

— Ah, da, da, mai bine că nu eşti iubita lui. Nu vreau ca nepotul meu să se implice în politică şi cu atât mai puţin în cea a tatălui tău.

Sophia a rămas uşor descumpănită până când am izbucnit în râs. Noah a părut să-l vadă pe bunicul cu ochi mai buni. Apoi ne-am ocupat cu toţii locurile.

Prietenul tatei, Robert Layton, membru al consiliului de administraţie, a fost cel care a făcut prezentarea cu ocazia aniversării companiei. Toată lumea a ridicat cupa de şampanie pentru a închina în cinstea celor şaizeci de ani de activitate intensă. Imediat după aceea s-a servit cina. Am scrutat sala cu privirea, încercând să o localizez pe mama la vreo masă, dar era atât de multă lume încât mi-a fost imposibil.

Cea care se purta ciudat era însă Raffaella. Abia s-a atins de mâncare şi părea încordată în timp ce îşi ducea cupa de şampanie la buze. Noah, în schimb, a purtat o discuţie amicală cu bunicul, căruia părea să-i fi făcut o impresie bună, şi apoi cu Briar, care apăruse cu câteva minute în urmă cu

ochii sticloși și obrajii ușor îmbujorați: începeau să se vadă efectele alcoolului pe care probabil îl consumase, lucru care nu a făcut decât să-mi sporească neliniștea și tulburarea.

Tocmai când terminam desertul, silueta zveltă și elegantă a mamei a decis să-și facă apariția. Toți mușchii mi s-au încordat în timp ce o priveam apropiindu-se și oprindu-se chiar lângă Noah.

S-a făcut liniște printre membrii familiei mele, iar Noah a devenit aproape lividă când a auzit vocea mamei în spatele ei.

— Bună seara familiei Leister! Felicitări pentru aniversare!

51

NOAH

Inima mi s-a oprit când am auzit acea voce. Am rămas atât de nemișcată încât pentru o clipă am crezut că fusese imaginația mea, dar o privire rapidă către Nicholas a fost suficientă pentru a-mi confirma că ceea ce auzisem era adevărat.

Anabel Grason era aici.

M-am întors suficient cât să o văd oprindu-se lângă mine și am simțit tot aerul ieșindu-mi din plămâni.

— Mă bucur să vă văd pe toți, mai ales pe tine, Andrew. Probabil că e o mândrie să fi fost creatorul unui asemenea imperiu.

M-am uitat la bunicul lui Nick, cu care purtasem o conversație cât se poate de interesantă despre dezastrele din țară și literatura engleză și am văzut un zâmbet încordat, dar în același timp prietenos, pe buzele sale subțiri și zbârcite.

— Mă bucur să te văd, Bel, au trecut ani buni de când nu ne-am mai văzut.

Mi-era greu să mă decid la cine să mă uit mai întâi: la Nicholas, care părea pe punctul de a comite o crimă, la bunicul lui sau la mama, asupra căreia s-au concentrat brusc toate simțurile mele. Era albă ca șervețelele de pe masă, iar postura ei demonstra că era la fel de încordată ca strunele unei viori.

Înainte ca Anabel să poată răspunde cu vreun comentariu fals și lipsit de sentimentalism, William și-a împins scaunul în spate și, cu ochii ațintiți asupra fostei sale soții, a decis să preia controlul asupra situației.

— Trebuie să vorbim şi ar fi bine să o facem între patru ochi.

Anabel şi-a răsucit corpul zvelt, îmbrăcat într-o rochie roşie ca sângele, şi i-a adresat un zâmbet rece şi în mod evident studiat.

— Cu siguranţă, Raffaella ar dori să fie prezentă.

Mama a ridicat capul şi i-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Te sfătuiesc să te opreşti aici. Nu e nici locul, nici momentul.

Ce naiba se întâmpla?

Dintr-odată m-a copleşit teama, teama că bănuielile pe care le aveam de când luasem prânzul cu acea femeie aveau să se dovedească adevărate.

Nick mi-a captat atenţia, privirile noastre s-au întâlnit peste distanţa care ne separa şi chiar în clipa aceea cineva a anunţat la microfon că oaspeţii erau invitaţi pe ringul de dans.

Muzica începuse să răsune în jurul nostru şi lumea se ridicase să iasă la dans, cu feţele zâmbitoare şi fără să-şi dea seama de criza de familie care se desfăşura chiar sub nasul lor; dansau şi se simţeau bine.

Ştiam că trebuia să-l îndepărtez pe Nick de ea; dintr-odată, acesta a devenit obiectivul meu principal. Întorcându-i spatele, m-am apropiat de el şi mi-am înlănţuit degetele cu ale lui. El a părut descumpănit câteva secunde, şi-a coborât privirea spre mâinile noastre împreunate şi l-am tras după mine pe ringul de dans. Habar n-aveam ce părere îşi făcuseră ceilalţi comeseni când ne văzuseră plecând împreună, nici dacă era evident că felul în care ne priveam era oricum, numai fratern nu; în clipa aceea, singurul lucru pe care îl doream era să mă asigur că Nick era în regulă.

I-am căutat privirea, dar era atât de încordat încât şi-a aţintit privirea spre capătul celălalt al sălii. M-am uitat în direcţia aceea şi, cu o strângere de inimă, am văzut cum William se făcea nevăzut alături de mama şi de fosta lui

soție într-una din sălile învecinate salonului unde avea loc petrecerea.

— Despre ce crezi că vor să vorbească? am întrebat cu un nod în gât.

Nick și-a coborât privirea de parcă abia atunci își dăduse seama că eram împreună.

— Habar n-am și nici nu vreau să știu.

Îmi imaginam cum se simțea, avusesem ocazia să îi văd reacțiile de câteva ori și știam că probabil în cele din urmă avea să izbucnească într-un fel sau altul.

Mi-am pus mâna pe obrazul lui și l-am forțat să se uite la mine. Dintr-odată, aveam impresia că întâlnirea pe care o avusesem cu câteva luni în urmă cu acea femeie fusese cea mai mare greșeală pe care aș fi putut s-o fac. Era suficient să văd în ce stare era Nicholas pentru a înțelege că suferința pe care i-o provoca simpla sa prezență era de nedescris.

Dacă afla că mă întâlnisem cu ea...

— Nicholas, trebuie să-ți spun ceva, am început cu un ușor tremur în glas.

Nu știam cum avea să reacționeze, dar, având în vedere că mama lui era la doar câțiva metri distanță și părea hotărâtă să facă o scenă, mă temeam că avea să-i spună despre întâlnirea noastră și știam că, dacă Nick afla de la ea, nu m-ar fi iertat niciodată.

Nick și-a dat puțin capul pe spate și s-a uitat la mine.

— Ce trebuie să-mi spui?

Am tras adânc aer în piept încercând să mă calmez, încercând să găsesc cuvintele potrivite, dar cineva ne-a întrerupt: Sophia a apărut lângă noi cu o expresie îngrijorată pe față.

— Nicholas, cred că ar trebui să mergi după părinții tăi.

Ne-am desprins unul de celălalt și ne-am uitat la ea, după care ne-am îndreptat privirile spre ușă.

— Merg eu, m-am oferit, încercând să-mi păstrez calmul.

Nicholas m-a tras de braţ cu putere.

— Nu, a spus răspicat.

— Nicholas, eu nu am nicio problemă, tu nu ai de ce s-o vezi.

Nicholas părea pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

M-am întors spre Sophia.

— Nu-l lăsa să se apropie de uşa aia.

Înainte ca Nick să poată spune ceva, m-am eliberat din strânsoarea lui şi am străbătut salonul.

Am auzit ţipetele de îndată ce m-am apropiat de uşă. Am ezitat câteva clipe dacă să intru sau nu, dar, amintindu-mi expresia de pe faţa mamei, cât de încordată devenise, ştiam că avea nevoie de mine, femeia aia putea fi îngrozitoare.

Am deschis uşa încet şi toţi trei, William, Anabel şi mama, s-au întors şi s-au uitat la mine cu feţele înroşite din cauza discuţiei aprinse pe care era evident că o aveau. Anabel era lângă fereastră şi se vedea că o distra discuţia. William părea să fie pe punctul de a se prăbuşi, iar mama... mama stătea pe o canapea, arătând de parcă ar fi vrut să dispară şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— O, minunat! Intră, Noah, cred că ar trebui să auzi şi tu ce am de spus.

La auzul spuselor sale, mama şi-a schimbat atitudinea, s-a ridicat şi s-a băgat între mine şi ea.

— Nici să nu te gândeşti să o implici pe fiica mea în povestea asta! Nici să nu te gândeşti!

William s-a apropiat de mama şi a încercat să o cuprindă cu braţul pe după umeri, dar în clipa aceea s-a produs ceva ce părea imposibil: mama s-a scuturat cu putere şi i-a tras o palmă zdravănă. Am rămas încremenită: totul s-a întâmplat atât de repede încât nici n-am auzit când uşa din spatele meu s-a deschis şi cineva mi-a pus mâinile pe umeri.

— Să nu mai pui mâna pe mine!

Mama i-a întors spatele lui William şi a venit spre mine.

— Noah, trebuie să plecăm, acum.

Nicholas m-a ocolit și s-a poziționat între mine și mama.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Atunci a fost rândul lui Anabel să deschidă gura. S-a îndepărtat puțin de fereastră, părând să savureze nespus momentul în care mama l-a plesnit pe singurul bărbat pe care îl iubise vreodată.

— Ceea ce se întâmplă este că am venit să reclam ce-mi aparține, asta se întâmplă.

William a râs amar, revenindu-și din șocul palmei primite și arătând mai nervos decât îl văzusem vreodată.

— Singurul lucru pe care îl vrei sunt banii, iar acum, că o să divorțezi de prostul ăla cu care erai măritată, vii aici să îți verși minciunile ca să strici ceva ce nici tu, nici nimeni altcineva nu a putut să evite: faptul că o iubesc pe femeia asta mai mult decât ți-ai putea imagina.

Mama s-a întors cu ochii plini de lacrimi și a rămas nemișcată în fața mea, cu degetele tremurânde și privirea ațintită asupra soțului ei.

Anabel s-a uitat la mama cu o expresie dezgustată.

— În fiecare zi mă întreb cum ai putut să mă înșeli ani întregi cu o puștoaică ce nu-și dorea decât să o salveze cineva dintr-un infern pe care și-l crease singură.

Respirația mea a devenit întretăiată. Ce voia să insinueze? Ea a continuat să vorbească:

— Acum te porți de parcă ai fi cel mai bun tată din lume, îmi reproșezi că l-am lăsat pe Nicholas aici, dar nu mi-ai dat de ales! Ai preferat-o pe ea în locul nostru și ai avut tupeul să vrei să mă lași în stradă.

William a râs.

— Ți-am cerut divorțul cu mult înainte să o cunosc pe Raffaella, Nicholas nu avea mai mult de șase ani, ți-am spus că nu te mai iubesc, ți-am promis că nu vei duce lipsă de nimic, dar nu ai acceptat. Ai vrut să continui farsa căsniciei,

ai vrut să trăiești în continuare sub acoperișul meu, iar eu am fost de acord pentru fiul nostru.

Nicholas își asculta părinții certându-se de parcă viața lui ar fi depins de asta. Părea să primească acele răspunsuri pe care nu le avusese niciodată, părea să vrea în sfârșit să înțeleagă de ce totul se terminase așa, de ce crescuse fără mamă.

— Despre ce vorbește? am întrebat, uitându-mă la mama fără să înțeleg nimic.

M-am îndepărtat de Nick și l-am privit pe William. Brusc, mă vedeam implicată într-o situație despre a cărei existență nici măcar nu știam. Două familii legate între ele într-un mod greu de imaginat și cu consecințe teribile.

— Tu și Raffaella vă cunoașteți de ani întregi? a întrebat Nick de lângă mine, neîncrezător.

Anabel s-a întors spre el și l-a privit surprinsă. Apoi s-a uitat la mine.

— Nu i-ai dat scrisoarea, nu-i așa?

Am simțit cum inima începea să-mi bată cu putere. Nick și-a coborât privirea spre mine și m-a privit fără să înțeleagă nimic.

Am clătinat din cap, incapabilă să vorbesc.

— Eu...

— Eu și Noah am avut o întâlnire foarte interesantă acum câteva luni. Este incredibil ce poate face cineva pentru câțiva dolari și dintr-o curiozitate morbidă, nu-i așa, Noah?

Anabel părea să-și fi ieșit din minți.

Nicholas a făcut un pas înapoi și s-a uitat la mine cu neîncrederea întipărită pe față.

— Nu e adevărat! am strigat la diavolul ăla de femeie. Nicholas, nu e ceea ce crezi, am acceptat să mă văd cu ea pentru că m-a amenințat că n-o să te mai lase s-o vezi pe Maddie, ăsta a fost singurul motiv.

— Și te întâlnești cu ea pe la spatele meu fără să-mi spui nimic?!

Privirea lui Nicholas mi-a străpuns inima, pentru că niciodată până atunci nu mă privise cu o durere atât de profundă. Știam că îl trădasem când m-am întâlnit cu mama lui, dar nu o făcusem nici din curiozitate, nici pentru bani, o făcusem doar pentru el. Femeia aia nu voia decât să mă îndepărteze de el și simpla sa prezență l-a dat peste cap pe Nick în așa hal încât părea incapabil să asculte ce îi spuneam.

— Nicholas, ascultă-mă...

Nu m-a lăsat nici să-mi termin fraza. S-a desprins de mine, ne-a aruncat tuturor o privire încărcată de ură și a ieșit din salon trântind ușa.

M-am întors spre persoana perfidă din spatele meu.

— Ai venit aici doar ca să-i faci și mai mult rău decât i-ai făcut deja!

— Răul i l-ai făcut tu nefăcând ce ți-am cerut.

Anabel părea netulburată de ceea ce se întâmpla în jurul ei; ba mai mult, părea chiar liniștită și suficient de calmă încât să continue să împroaște venin peste toată lumea. Chipul său a căpătat o expresie dură când a auzit zgomotul ușii trântite de Nick la plecare, iar privirea i s-a îndreptat din nou spre William cu hotărâre.

— Am venit aici să-l informez pe tatăl fiicei mele că fata este a lui și, prin urmare, trebuie să aibă grijă de ea.

Pentru o clipă, am fost incapabilă să înțeleg ceea ce tocmai auzisem. M-am uitat la ea, apoi la William, care și-a dus mâna la cap, și în cele din urmă la mama, care era distrusă și complet năucită după ce îl pălmuise pe ultimul om căruia i-ar fi făcut așa ceva.

În clipa aceea, totul a căpătat sens.

William a făcut un pas înainte și s-a postat între ea și noi două.

— Știi ceva, Anabel? Ești o mincinoasă nenorocită și nu cred niciun cuvânt din ce spui.

Anabel și-a deschis geanta și a scos niște hârtii. Le-a etalat ca și cum ar fi fost suflate cu aur, iar eu am rămas pur

și simplu cu ochii țintă la telenovela care se desfășura în fața mea.

— Este testul ADN. Întotdeauna am avut bănuielile mele, dar nu am vrut niciodată să verific de teamă că Robert mă va părăsi. Acum mi-a demonstrat că e la fel ca tine, vrea să mă lase fără nimic și nu am de gând să-i permit. Madison e fiica ta și trebuie să te ocupi de ea.

M-am uitat la mama, care rămăsese țintuită în loc fără să spună nimic. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji și nu știam dacă era din cauză că tocmai aflase că soțul ei avea o fiică ilegitimă sau pentru că, având în vedere situația, probabil că o înșelase pentru ca acest lucru să se întâmple.

William i-a smuls hârtiile din mâini și le-a privit fără să scoată un cuvânt. Au trecut câteva secunde până când, în sfârșit, și-a ridicat privirea.

— E o minciună, toată porcăria asta e o minciună. Eu nu am dat nicio mostră de ADN pentru testul ăsta, așa că dispari din fața mea înainte să chem paza să te dea afară în șuturi.

Anabel a zâmbit sigură pe eă.

— Testul e corect, nu a fost deloc complicat să plătesc pe cineva să intre în casa ta și să îmi aducă o mostră din ADN-ul tău. Când ai fost sunat și ți s-a spus că ți s-a spart casa, nu te-ai mirat că nu s-a furat nimic în afară de o perie de păr?

Dumnezeule... Hoții care intraseră în casă astă-vară... Nu-mi venea să cred, era o nebunie. Anabel îi angajase și probabil le plătise cauțiunea ca să iasă din închisoare. Cu siguranță reușiseră să ascundă peria de polițiști fără probleme.

William a rămas mut cu ochii țintă la ea, pentru că aruncase o asemenea bombă încât nimeni nu mai era în stare să spună nimic.

Atunci, Anabel s-a întors spre mine și m-a privit fix în ochi.

— Mă judeci și nu-mi vine să cred că îndrăznești să faci asta.

M-am încruntat și am făcut un pas spre ea.

– Nu meriți să fii mamă, asta e ceea ce cred.

Anabel a izbucnit în râs și s-a uitat lung la mama.

– Și îmi spui asta tocmai tu, când mama ta te-a lăsat singură acasă cu un tată care a fost cât pe ce să te omoare în timp ce ea se culca cu soțul meu într-un hotel de cinci stele?

Am făcut ochii mari la auzul spuselor sale.

Mama a făcut un pas înainte, cu spatele la mine.

– Pleacă de aici!

Anabel a râs scurt și m-a privit cu milă.

– Eu mi-am lăsat fiul în grija tatălui său pentru că am crezut că era cel mai bun lucru pe care îl puteam face, dar nu l-aș fi lăsat niciodată pe mâna unui om violent.

Mama și-a dus mâna la gură și a început să plângă necontrolat. Anabel a străbătut încăperea și a ieșit fără ca măcar să se uite înapoi. Atunci m-am întors spre mama, așteptând să nege tot ceea ce spusese femeia aceea.

– Mamă?

Nu mi-am dat seama că aveam vocea sugrumată până când nu am deschis gura să vorbesc.

– Noah, eu....

Era posibil ca ceea ce spusese vrăjitoarea aia să fie adevărat? Că mama și Will se cunoșteau cu mult înainte de a se căsători? Că tata fusese pe punctul de a mă ucide pentru că mama ieșea cu un alt bărbat?

– Ai spus... ai spus că erai la muncă, am răspuns și lacrimile au început să-mi alunece pe obraji, împiedicându-mă să văd ce era în jurul meu.

Mama a încercat să se apropie de mine, dar m-am dat înapoi pentru a păstra distanța dintre noi.

– Noah, nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla așa ceva. Trebuie să mă crezi... Eu niciodată, eu întotdeauna... M-am simțit întotdeauna vinovată pentru ce s-a întâmplat, dar...

— Cum ai putut?! am strigat, ştergându-mi lacrimile cu un gest brusc. Cum ai putut să mă laşi singură cu el?!

William s-a apropiat de mama şi jur că în clipa aceea l-am urât din toată inima, l-am urât atât de tare încât nu credeam că aş fi în stare să-l iert vreodată.

— Noah, calmează-te, niciunul dintre noi nu a vrut să se întâmple aşa ceva, nu ne aşteptam să...

Mi-am dus mâinile la cap, nevenindu-mi să cred ce auzeam. Negura care îmi acoperise viaţa a început în sfârşit să se ridice, scoţând la lumină o realitate mai rea decât cea pe care o cunoşteam.

— N-am crezut niciodată că voi spune asta, dar Anabel Grason are dreptate: eşti mai rea decât ea şi nu te voi ierta niciodată, pentru că mi-ai stricat viaţa, copilăria, m-ai distrus.

Nu am lăsat-o să mai spună nimic, pur şi simplu m-am întors pe călcâie şi am căutat o uşă pe care să fug din acea încăpere. Am ieşit trântind uşa şi ştergându-mi lacrimile cu degetele, cu siguranţă mi se stricase tot machiajul. Şi, brusc, mi-am dat seama că nu aveam cum să mă întorc acasă dacă nu mă ducea cineva.

Mi-am scos tulburată telefonul din poşetă şi am văzut că aveam patru apeluri de la Briar.

Nici măcar nu ştiam cum aveam să fiu în stare să ies din acel loc sau să-i explic ce se întâmplase, dar am încercat să mă liniştesc, pentru că n-avea niciun sens să-mi bat capul cu ceva inevitabil. Mama câştigase premiul pentru cea mai rea mamă din lume, iar eu nu voiam decât să plec de acolo; aveam nevoie să mă îmbrăţişeze singura persoană care mă putea consola în acel moment, acea persoană care plecase privindu-mă cu aceeaşi ură cu care o privise pe mama lui.

Cu inima strânsă, l-am sunat pe Nick. Avea telefonul închis, lucru care nu-i stătea în obicei. Întotdeauna îmi reproşa că nu îi răspundeam la telefon şi atunci am înţeles că supărarea sa era profundă: Nicholas credea cu adevărat că întâlnirea mea cu mama lui fusese o autentică trădare.

Nu-mi venea să cred cum totul se complicase atât de mult într-un timp atât de scurt. Nu-mi venea să cred ce făcuse mama, cum mă minţise ani întregi, în legătură cu motivul pentru care mă lăsase singură, în legătură cu relaţia ei cu William, în legătură cu tot. Şi, pe deasupra, acum se dovedea că Madison era fiica lui Will. Cum avea să reacţioneze Nick?

Eram atât de stresată încât m-am bucurat când Briar a intrat pe uşă. Când m-a văzut, s-a schimbat la faţă şi a alergat spre mine să mă îmbrăţişeze.

— Morgan?

M-am trântit pe canapea şi ea s-a aşezat lângă mine.

— Îmi pare rău, Noah, a spus Briar, trecându-şi un braţ pe după umerii mei.

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat, am început, fără să fiu în stare să îmi aleg cuvintele corect.

Nici măcar nu-i puteam povesti ce se întâmplase, pentru că Briar nu ştia nimic despre trecutul familiei mele sau despre mine.

— Aş fi vrut să te avertizez... serios că aş fi vrut, dar el aşa e, aşa a fost cu mine şi aşa o să fie şi cu tine, Nicholas e incapabil să iubească pe cineva.

Mintea mi s-a oprit în loc o secundă şi mi-am ridicat încet capul, până când ochii mei i-au întâlnit pe ai ei. M-am încruntat fără să înţeleg nimic. Briar a ridicat mâna şi mi-a şters lacrimile care continuau să-mi cadă pe obraji.

— Speram că nu ai văzut nimic, dar... e clar că ai văzut.

I-am dat la o parte mâna de pe faţa mea şi am privit-o fix, încercând să înţeleg ce spunea.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat-o, în timp ce o nouă teamă îngrozitoare mi se sădea în inimă.

— Voiam să-ţi spun... Dar apoi am văzut cât de mult îl iubeşti şi atunci am decis să-mi ţin gura, dar, când am văzut cum a plecat cu ea... Morgan, nu poţi să-l laşi să-ţi facă ce mi-a făcut mie, nu are dreptul să te înşele în faţa tuturor.

Am clătinat din cap, simțind cum mâinile începeau să-mi tremure.

— E un nenorocit, Morgan, așa a fost de la început, mi-a cerut să tac, să nu-ți spun nimic și am acceptat pentru că am crezut că te iubește cu adevărat, dar, după ce l-am văzut sărutându-se cu ea, n-am de gând să mai mint.

Îmi simțeam inima pe punctul de a se frânge, pentru că, dacă ceea ce auzeam era adevărat, dacă ceea ce spunea Briar era adevărat...

— A plecat cu Sophia?

Vocea mi s-a spart la ultimul cuvânt, iar Briar s-a uitat la mine de parcă ar fi încercat să înțeleagă de ce eram atât de năucită.

Fără să-și dea seama, tocmai îmi aruncase nu o bombă, ci două, pentru că eu nu plângeam din cauza lui Nick, ci din cauza mamei, dar Briar pur și simplu...

M-am ridicat în picioare, iar ea m-a imitat.

— Și tu te-ai culcat cu el?

Briar a tăcut câteva secunde și nu am avut nevoie de mai mult ca să cunosc adevărul.

52

NICK

Am ieşit atât de supărat din acea încăpere încât pentru o clipă muzica, oamenii, lumânările şi ospătarii m-au derutat complet. Mintea mea fusese atât de departe de toată farsa aceea încât să văd lumea atât de fericită, bând şi dansând, m-a scos din sărite.

Noah o văzuse pe mama. Noah se întâlnise cu ea. Dumnezeule, cum fusese în stare să facă aşa ceva?

Doar gândul că stătuse să o asculte pe femeia aia mă scotea din minţi, îmi exprimasem foarte clar punctul de vedere cu privire la mama: nu vorbeam despre ea, nu o menţionam, nu ne vedeam cu ea şi cu asta basta.

Şi, pe deasupra, a trebuit să aflu că tata avusese o aventură cu Raffaella de când eram eu mic, iar acum trebuia să reanalizez totul, pentru că nu era acelaşi lucru să cred că mama plecase pur şi simplu sau să aflu că făcuse asta pentru că soţul ei o înşela. Întotdeauna crezusem că fusese invers, că ea fusese cea care plecase pentru a-i face rău tatei. Acum situaţia se schimbase.

Întreaga mea viaţă fusese o minciună, o farsă în care niciunul dintre ei, nici tata, nici mama, nu fusese în stare să îşi lase deoparte problemele şi să se gândească în primul rând la mine.

Brusc, a apărut în faţa mea Sophia cu o expresie îngrijorată pe faţă şi pentru o secundă m-am întrebat cum se simte cineva care nu are nicio grijă în afară de promovarea în carieră. Sophia era liberă ca pasărea cerului. Îmi fusese

atât de ușor să vorbesc cu ea, să conversez despre banalități și să îmi petrec timpul cu ea...

— Nicholas, e totul în regulă?

M-am uitat din nou la Sophia, la fața ei măslinie, la părul negru, la ochii întunecați. Ce ar spune Noah dacă aș face ceva pe la spatele ei? Cum s-ar simți dacă i-aș înfige un pumnal pe la spate?

Sophia continua să vorbească, dar nici măcar nu o ascultam. Dintr-odată furia mă mistuia, nu-mi mai puteam controla ura nemărginită pe care o simțeam față de toți, mai puțin față de Noah, pentru că luminița de la capătul tunelului dispăruse, pentru că Noah procedase din nou așa cum considerase de cuviință, fără să țină cont de spusele sau de faptele mele, sau pur și simplu de dorințele mele. Eram atât de nervos, atât de supărat pe ea și pe mama, încât nici nu mi-am dat seama ce făceam până când buzele mele s-au unit brusc cu cele ale fetei din fața mea.

M-am simțit ciudat, pentru câteva clipe am sperat să simt acea senzație de amețeală pe care o aveam de fiecare dată când o sărutam pe Noah, dar nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, nu am simțit decât contactul pielii ei, iar asta m-a enervat și mai tare.

Cu o mână am tras-o pe Sophia aproape de mine, am strâns-o la piept și mi-am îngropat cealaltă mână în părul ei, i-am băgat limba în gură și am căutat acel gust care mă mistuia, care mă topea: nimic, la naiba, nu am simțit nimic. În clipa aceea, a părut să devină conștientă de ceea ce făceam, pentru că m-a împins.

— Ce faci?!

Ochii mei s-au ațintit asupra ei, au studiat-o cu atenție, căutând pe cineva care nu se afla în fața mea.

„La naiba!"

Sophia a părut să rămână fără cuvinte.

Mi-am dus mâinile la cap și dintr-o înghițitură am dat pe gât conținutul paharului de lângă mine. Alcoolul m-a ars pe gât, dar eram foarte obișnuit cu focul alcoolului.

— Trebuie să plec de aici.

L-am sunat pe Steve să mă aştepte afară la ieşire. Am rugat-o pe Sophia să plece de la petrecere – era mai bine aşa – şi m-am gândit cum să şterg toate dovezile care demonstrau ce făcusem. Sophia părea ameţită şi uşor supărată, dar a făcut ce i-am cerut. Şi-a luat geanta, a ieşit cu mine afară şi s-a urcat într-una dintre numeroasele maşini care aşteptau la ieşire. Când am ieşit, o rafală de vânt umed m-a izbit în faţă şi, când am ridicat privirea spre cer, am văzut că era întunecat şi ameninţător.

Am coborât treptele fără să le pot adresa fotografilor nici măcar un zâmbet forţat şi am trecut prin faţa valeţilor şi a celorlalţi angajaţi aflaţi afară, căutându-l pe Steve, care mă aştepta la capătul aleii. Când am ajuns la maşină, am deschis portiera şi m-am aşezat pe bancheta din spate, dorindu-mi să dispar.

— Ce s-a întâmplat, Nicholas? a întrebat, ieşind din parcare şi privind înainte cu o expresie serioasă.

Steve fusese lângă mine de când mă ştiam, el era cel care mă lua de la şcoală, mă ducea la meciuri, stătea cu mine când părinţii mei nu erau disponibili. Aveam pentru el o afecţiune deosebită şi pentru o clipă mi-am dorit să-mi pot deschide sufletul şi să-i povestesc cum mă simţeam.

Cu mintea la mii de lucruri diferite, mi-a luat ceva timp să remarc cutiuţa de lângă mine şi biletul pe care îl rugasem pe Steve să i le dea lui Noah mai devreme. Le-am pus pe amândouă în buzunarul jachetei şi m-am uitat o clipă pe fereastră. O lăsasem singură pe Noah cu scorpia de mama şi cu părinţii noştri, plecasem fără s-o las să-mi dea o explicaţie şi, colac peste pupăză, o sărutasem pe Sophia în faţa tuturor invitaţilor. Dintr-odată m-a cuprins o senzaţie de greaţă şi am luat telefonul. Îl închisesem cu ceva timp în urmă, imediat ce ieşisem din încăperea aceea, şi când l-am deschis am văzut un apel pierdut de la ea, din urmă cu douăzeci de minute. Mă comportasem ca un idiot... I-am format numărul şi am aşteptat să-mi răspundă, dar n-a

făcut-o; de fapt, avea telefonul închis. Am simţit brusc un junghi în stomac.

— Steve, ne întoarcem la petrecere... vreau s-o scot pe Noah din iadul ăla.

Nu ne-a luat mult să ajungem. Din câte mi-am dat seama, ceremonia continuase conform planului, motiv pentru care exact în clipa aceea tata era pe scenă ţinând acel discurs pe care îl repetase de atâtea ori. Am scrutat cu privirea sala încercând s-o zăresc, dar în zadar... Nu am văzut-o nici pe Raffaella. Nici nu voiam să mă gândesc care era motivul pentru care mama dăduse tot acel spectacol sau de ce minţise când a spus că Noah se întâlnise cu ea pentru bani. Eu ştiam foarte bine că Noah nu s-ar fi lăsat şantajată şi cu atât mai puţin pentru bani.

Cu fiecare minut care trecea, mă simţeam tot mai vinovat că plecasem. Dacă ceea ce spusese Noah era adevărat, se întâlnise cu mama doar ca să mă lase să o văd pe Maddie. La naiba, fusesem un dobitoc, mă comportasem ca un ticălos în toată regula!

Simţindu-mă tot mai neliniştit, m-am strecurat printre invitaţi, care acum îşi ridicau cupele de şampanie pentru un toast colectiv. Imediat după aceea, muzica ce fusese redusă la tăcere cu câteva minute înainte a răsunat din nou în difuzoare şi a reînceput să se audă murmurul conversaţiilor. În clipa aceea, o claie de păr roşu a intrat în raza mea vizuală: Briar. M-am apropiat de ea hotărât.

— O caut pe Noah. Ai văzut-o?

Briar a izbucnit în râs şi m-a privit cu ură.

— Acum o cauţi?! Eşti sub orice critică! a exclamat clătinând din cap. A fost o vreme când te-am crezut, ştiai? Credeam că poate te-ai schimbat... Ba chiar o părticică din mine, cea care, spre deosebire de celelalte, nu te urăşte din tot sufletul, s-a bucurat pentru tine când am văzut că, în ciuda problemelor, în sfârşit ai avut ocazia să afli ce înseamnă să iubeşti pe cineva cu adevărat.

— Ce vrei să spui? am spus, făcând câțiva pași șovăitori spre ea.

Ochii săi verzi m-au avertizat că nu era o idee bună să mă apropii mai mult.

— Știi ceva? Tatăl tău avea dreptate când am vorbit cu el ultima dată. Mi-a spus că nu ești în stare să iubești pe nimeni, că ura pe care o porți în suflet e atât de mare încât niciodată nu va mai fi loc pentru altceva și cu atât mai puțin pentru o fată de nouăsprezece ani cu un copil pe drum.

Mi-am încleștat maxilarul cu putere.

— Acum îmi dau seama că avea dreptate, pentru că Noah te iubea cu adevărat, Nicholas, iar tu nu ai fost în stare să-i răspunzi la fel. Nu ai putut să mă iubești pe mine, nu ai putut să-i ierți pe părinții tăi și nu vei putea s-o iubești nici pe ea, pentru că știi foarte bine că e mai bună decât tine în toate privințele.

— Unde e Noah, Briar?

Nu-mi venea să cred că treaba asta îmi explodase din nou în față. Briar habar n-avea prin ce trecusem, cât de mult regretam în fiecare zi ceea ce o obligase tata să facă.

Briar fusese una dintre numeroasele mele aventuri, nu am intenționat niciodată să fie mai mult de atât. Credeam că și pentru ea eram o idilă pasageră. Briar nu era o sfântă – înainte de mine mai fusese cu jumătate dintre băieții din campus –, dar mai târziu am aflat că fusese îndrăgostită de mine. Când a descoperit că era însărcinată, a venit să-mi spună la mine acasă și a aflat tata. Fără ca eu să pot face nimic în privința asta, a forțat-o să facă un avort pentru a evita scandalul. Briar era o fată cu probleme: crescuse de mică într-un mediu la fel de toxic ca al meu, cu părinți care nu aveau grijă de ea și nu-i dădeau ce avea nevoie. Ceea ce s-a întâmplat între noi i-a provocat o asemenea cădere nervoasă încât au fost nevoiți să o reinterneze în clinica unde mai fusese o dată. Am încercat să iau legătura cu ea, am încercat de o mie de ori să-i cer iertare după ce am ieșit din propriul meu iad, dar a fost imposibil: când era mică

încercase să se sinucidă, iar medicii mi-au interzis categoric să mă apropii de ea de teamă să nu încerce din nou.

— Îmi pare rău pentru tot, Briar. Chiar nu am vrut să te rănesc, nici acum nu vreau să te rănesc, nici pe tine, nici pe Noah, așa că, te rog, spune-mi unde este.

Trăsăturile i s-au crispat, după care m-a privit direct în ochi.

— Știe că o înșeli cu Sophia și știe și despre noi. A plecat, Nicholas, a plecat de mai bine de o oră.

În clipa aceea, o teamă irațională mi-a invadat tot corpul și m-a țintuit în loc, cu inima pe cale să-mi sară din piept.

— Dumnezeule, ce ai făcut?!

53

NOAH

Nu eram în stare să-mi amintesc cum mă urcasem în taxi, nici când îl chemasem, în clipa aceea nu mă puteam concentra decât la efortul de a inspira și expira, pentru că mă confruntam cu un atac în toată regula, un atac de anxietate atât de îngrozitor încât mă durea pieptul de parcă cineva ar fi fost pe punctul de a-mi smulge inima.

Nu puteam să-mi iau gândul de la tot ce se întâmplase în ultima oră. Fusesem parcă protagonista unui film de groază psihologic. Să descopăr că mama mă minţise aproape în toate privinţele fusese traumatizant, dar când Briar mi-a spus că Nicholas mă înşelase, că mă lăsase să împart locuinţa cu persoana cu care avusese o aventură timp de mai multe luni, pe care o lăsase însărcinată, iar ulterior o obligase să avorteze, nu am mai suportat.

Despre Nicholas vorbeam oare? Cum a putut să-mi facă asta? Cum a putut să mă mintă aşa, să râdă de mine, prefăcându-se că nu se cunoşteau? Cum fuseseră în stare să continue farsa asta? De ce?

Niciodată nu mai avusesem o senzaţie atât de puternică, atât de îngrozitoare, niciodată până atunci nu mă mai simţisem trădată de toată lumea, pentru că toţi, toţi cei pe care îi iubeam mă trădaseră în seara aceea: mama, William, Nick, chiar şi Briar... Credeam că suntem prietene, credeam...

Cu mâinile tremurânde am scos telefonul din buzunar. Aveam nevoie de Jenna lângă mine, alături de mine, pentru

că habar n-aveam cum să rezolv lucrurile, nu vedeam nicio posibilitate de a-mi reveni după o asemenea lovitură.

— Te simți bine? m-a întrebat taximetristul, privindu-mă prin oglinda retrovizoare.

Bine? Simțeam că îmi dau sufletul.

Jenna nu răspundea la telefon și în clipa aceea imaginea lui Nick a apărut pe ecran. Am privit-o lung cu o durere infinită, o durere mult mai sfâșietoare decât oricare altă suferință de până atunci și, văzându-i imaginea, văzând poza cu noi doi împreună, zâmbind în fața camerei, durerea a lăsat loc unei uri irațională care mi-a invadat sufletul, ură la adresa lui și a oricărei alte persoane care ar fi vrut să-mi facă rău.

Deja suferisem destul, nu meritam asta, nu meritam. Cum putuse să mă înșele? Cum fusese în stare să arunce pe fereastră tot ce fusese între noi?

Mi-am dat seama că toată povestea asta avea să mă distrugă. Tot ce făcusem, tot ce fusesem nevoită să îndur ca să pot fi la înălțimea așteptărilor sale, ca să-l merit. Totul fusese în zadar.

— Am ajuns, m-a anunțat taximetristul exact în clipa în care a început să tune, iar zgomotul m-a făcut să mă cutremur.

Am plătit și am coborât din mașină.

Cum Jenna nu răspunsese la telefon, nu-mi mai rămânea decât o persoană la care să apelez: m-am îndreptat spre intrarea în cămin și am sunat la numărul 18.

Nu mi-a deschis persoana la care mă așteptam, dar în situația aceea eram mulțumită cu oricare dintre ei doi. Michael a coborât să-mi deschidă și a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă când m-a văzut la intrare total distrusă și respirând cu greutate. Puțin îmi păsa că îl cunoșteam doar de câteva săptămâni: el mă ajutase și lucrul cel mai important era că mă cunoștea mai bine decât oricine pentru că îmi deschisesem sufletul în fața lui mai mult decât în fața oricui altcuiva.

Cu privirea înceţoşată din cauza lacrimilor, am făcut un pas înainte şi m-am prăbuşit la pieptul lui. Braţele sale m-au strâns cu putere şi în clipa aceea am simţit cum inima mea s-a făcut ţăndări.

Trei ore mai târziu, am deschis ochii într-o cameră complet necunoscută. Aveam o durere de cap atât de îngrozitoare încât preţ de câteva secunde nu am reuşit să mă concentrez la altceva decât la asta, la durere, dar nu numai la cea de cap, nu, mai era ceva care îmi scăpa, ceva ce nu înţelegeam. Atunci adevărul s-a prăbuşit peste mine ca o găleată cu apă rece.

Am observat cum lacrimile au început să-mi alunece din nou pe obraji, dar în tăcere, ca şi cum nu voiam să înrăutăţesc situaţia sau să-i adaug şi mai mult dramatism. Nu era însă nevoie să mai adaug nimic: totul fusese şi era dramatic, de la început până la sfârşit. Toată lumea mă avertizase, toate persoanele pe care le cunoşteam îmi spuseseră că se poate întâmpla asta, iar acum eram cu totul doborâtă pentru că nu fusesem în stare să văd şi să accept situaţia la timp.

M-am rezemat de perne şi m-am uitat în jur, căutând ceva care să-mi distragă atenţia; am observat că erau două lumânări aprinse pe noptieră. M-am gândit să mă ridic din pat, dar, înainte de a-mi pune în practică intenţia, uşa s-a deschis şi în pragul ei a apărut Michael, ţinând în mână o ceaşcă aburindă. Mi s-a părut ciudat să-l văd în pantaloni de pijama şi cu un simplu tricou gri, dar şi mai ciudat a fost să aflu că într-adevăr eram în patul lui, învelită cu pătura lui, după ce plânsesem ore întregi în braţele sale.

— Hei! a spus, intrând în cameră şi aşezându-se lângă mine. Ţi-am făcut un ceai fierbinte cu miere şi lămâie, probabil te doare gâtul după cât ai plâns.

Am dat din cap, luând ceaşca şi ducând-o la buze. Eram atât de ameţită, atât de dezorientată încât nu ştiam ce să spun sau să fac. Mi-am mişcat uşor picioarele sub pătură şi mi-am dat seama că nu mai eram îmbrăcată cu rochia, ci cu un tricou larg de bumbac alb.

Michael părea să cântărească ce să spună și mi-a fost de ajuns o privire să înțeleg că era și mai încordat decât mine. M-am uitat în jos la aburii care se ridicau din ceașcă și am simțit degetele lui Michael ștergându-mi lacrimile cu delicatețe.

— Nu merită să verși nicio lacrimă pentru el, nici măcar una, Noah.

Știam că avea dreptate, dar nu plângeam nici pentru mine, nici pentru el: plângeam pentru noi, pentru Nick și Noah, pentru amândoi... Pentru că nu avea să mai existe un „noi", nu-i așa? Pentru că nu puteam să îl iert... sau mă înșelam?

M-am uitat la ploaia care bătea în fereastră. De mult nu mai văzusem o astfel de ploaie... ultima dată fusese la Toronto, înainte ca întreaga mea viață să fie dată peste cap, înainte să mă îndrăgostesc, înainte de tot.

— Presupun că urma oricum să se întâmple, am spus încet, mai mult pentru mine decât pentru ca Michael să audă.

Cuvintele mele au părut să rămână suspendate între noi.

— Ce-ai spus?

Întrebarea sa a fost atât de bruscă încât m-a determinat să-mi întorc privirea spre el.

— Nu este prima dată când mi se întâmplă. Parcă nu sunt în stare să îi fac pe oameni să mă iubească. Tata nu m-a iubit și nici primul meu prieten, Dan, care m-a înșelat cu cea mai bună prietenă a mea, iar acum povestea se repetă. Acum mă întreb dacă din cauza asta fugeam de toate problemele cu Nick. O parte din mine știa că asta avea să se întâmple și voia să mă protejeze de suferință.

Pe neașteptate, Michael s-a apropiat de pat, mi-a luat ceașca din mână și, fără ca eu să-l pot opri, m-a sărutat pe buze cu atâta intensitate încât m-a țintuit pe perna de care mă sprijineam.

Am clipit de câteva ori, total buimăcită, iar el s-a îndepărtat şi m-a privit furios, dar mai era şi altceva în privirea lui.

— Eşti o naivă dacă ai impresia că nu meriţi să fii iubită, eşti o naivă dacă ai impresia că toate lucrurile rele care ţi s-au întâmplat în viaţă au fost din vina ta, a spus, mângâindu-mi părul. Nu mi-am făcut bine treaba cu tine, Noah, nu am făcut asta nicio clipă.

Brusc, şi-a lipit din nou buzele de ale mele şi mă simţeam atât de dezorientată încât l-am lăsat s-o facă. Mintea părea să mi se fi deconectat de trup, lucru care îmi dorisem să se întâmple de când mă urcasem în taxi. Dintr-odată, mâinile lui Michael erau peste tot şi, probabil în mod reflex, mâinile mele au început să se mişte la unison cu ale lui.

Atingerea lui era diferită, sărutările lui erau diferite şi nu ştiu dacă îmi plăceau sau nu, pentru că eu nu mai eram acolo, eu nici măcar nu ştiam ce se întâmplă, pentru că inima şi mintea mea erau la pământ, ascunse sub pat, în întuneric, aşteptând să vină cineva şi să-mi lumineze calea pentru a putea ieşi din acel abis profund.

Când m-am trezit în jurul orei cinci dimineaţa, creierul meu a părut să revină de unde era şi să înceapă să lucreze, amintindu-mi ce făcusem. A fost ca şi cum cineva m-ar fi izbit în piept, iar lovitura fusese atât de puternică, atât de precisă încât a trebuit să mă ridic din pat abia ţinându-mă pe picioare şi să mă duc la baie să vomit.

Mă simţeam bolnavă, cu adevărat bolnavă, ca şi cum aş fi avut în corp un virus care îmi devora bruma de viaţă pe care o mai aveam în mine. M-am studiat îndelung: încă mai purtam tricoul alb, dar lenjeria intimă dispăruse. Fragmente din ceea ce se întâmplase cu el în camera aceea au început să mi se deruleze în cap fără ca eu să pot face nimic să le opresc. Mâinile sale, gura sa, trupul său gol peste al meu...

„Dumnezeule!"

Senzația de greață m-a cuprins din nou și m-am așezat în genunchi în fața vasului de toaletă, continuând să vomit câteva minute care mi s-au părut interminabile. Apoi mi-am sprijinit obrazul de marginea chiuvetei și am început să plâng din nou. Habar n-aveam câte lacrimi vărsasem în ultimele ore și nu înțelegeam cum de nu-mi secaseră. Dintr-odată, am simțit dorința copleșitoare de a arde tricoul acela, de a face un duș cu apă fierbinte și de a-mi freca tot corpul cu buretele cel mai aspru pe care l-aș fi putut găsi... Îmi doream din tot sufletul să mă curăț pe dinăuntru și pe dinafară și apoi să mă ghemuiesc în pat și să aștept să treacă timpul și să mă pot trezi.

Mișcându-mă ca un robot, am început să-mi strâng lucrurile, fără să fac niciun zgomot. Nu voiam să-mi pun rochia de la petrecere, dar nu voiam nici să ies aproape dezbrăcată din camera aceea. În cele din urmă am optat pentru un hanorac pe care Michael îl lăsase pe un scaun. Mai târziu intenționam să ard rochia aceea blestemată și hanoracul. Aveam de gând să arunc în foc tot ce purtasem în seara aceea, să ard toate amintirile și toate lucrurile pe care le atinsese el, pentru că, Dumnezeule, îl lăsasem să mă atingă, îl lăsasem să facă mai mult de atât.

A trebuit să-mi pornesc telefonul pentru a chema un alt taxi, iar, când am făcut-o, pe ecranul de start al telefonului au început să apară mai multe notificări de apeluri. Majoritatea erau de la Nicholas și am observat că mă sunase din cinci în cinci minute în ultimele șase ore. Jenna mă sunase și ea, la fel și mama.

Am strâns din ochi și am ignorat toate apelurile. Am chemat taxiul și am ieșit din apartamentul lui Michael fără să fac zgomot.

Ploua cu găleata și în scurt timp eram udă până la piele, dar, pentru că mă simțeam murdară, am lăsat apa să mă curețe și asta m-a făcut să mă simt bine. Preț de câteva minute am încercat să uit de tot și să mă concentrez doar la contactul picăturilor de apă pe fața mea.

Claxonul taxiului m-a trezit din letargie și m-am grăbit să mă urc pe bancheta din spate. Dacă ar fi fost după mine, m-aș fi urcat într-un avion chiar atunci și aș fi plecat în Canada fără să mai pierd timpul, pentru a fi într-un loc în care să nu mă confrunt nici cu amintirile, nici cu fostele iubite ale prietenului meu, dar înainte trebuia să trec pe la apartament.

Nu mi-a luat mult să ajung – la urma urmei, Michael stătea tot în campus – dar, când am văzut cine mă aștepta așezat pe treptele de la intrare, aproape că am leșinat.

Nu... nu puteam să-l văd... la naiba, trebuia să plec de acolo.

Dar Nicholas mă văzuse deja și, înainte de a-i putea spune șoferului să dea înapoi și să se întoarcă de unde venise, Nick deschisese deja portiera taxiului și m-a scos din mașină.

— Noah, te rog, te-am căutat toată noaptea ca un nebun, am crezut că ți s-a întâmplat ceva, am crezut...

Părea atât de disperat, iar eu eram atât de răvășită încât pentru o clipă aproape că l-am lăsat să mă îmbrățișeze, să mă strângă în brațe și era cât pe ce să îl rog să mă ducă departe de acel loc, oriunde, numai să nu mă mai simt cum mă simțeam în acel moment. Dar apoi motivele pentru care eram în acea stare mi-au năvălit din nou în cap și m-au lovit cu și mai mare intensitate, pentru că acum era în fața mea, era lângă mine și puteam să văd, nu numai să îmi imaginez, ceea ce pierdusem.

M-am smucit atât de tare și de rapid încât, pentru câteva secunde, Nicholas nu a fost în stare să mă rețină, dar în cele din urmă a făcut-o. M-a prins din urmă la ușa căminului și mi-a luat capul în mâinile sale, obligându-mă să-l privesc în ochi.

— Ascultă-mă, Noah, te rog, trebuie să mă asculți.

Părea atât de disperat... Ploaia se mai domolise între timp, dar amândoi eram uzi și înghețați de frig.

— Noah, a fost o neînțelegere stupidă, te-am căutat peste tot pentru că știam la ce te gândești și mă ucidea gândul că ai fi putut crede că te-am înșelat...

Am clipit de mai multe ori fără să înțeleg ce îmi spunea.

— Am fost un prost, OK? Am fost un idiot pentru că te-am lăsat singură aseară cu părinții noștri și da, poți să mă urăști pentru că am sărutat-o pe Sophia, dar...

Cuvintele sale au reușit să mă atingă până în străfundul sufletului și am vrut să mă eliberez din strânsoarea sa: tocmai recunoscuse în fața mea că era adevărat, o sărutase, m-a înșelat cu ea.

— Dă-mi drumul! am strigat, dar asta nu l-a făcut decât să mă țină și mai strâns.

— La naiba, Noah, nu te-aș înșela niciodată!

M-a scuturat puternic, făcându-mă să-mi ridic privirea de la pământul noroios și umed pentru a-i acorda puțină atenție.

— A fost doar un sărut stupid, am sărutat-o pentru că eram furios, eram supărat pe tine și, da, am fost un nenorocit pentru că am profitat de faptul că erai geloasă pe Sophia ca să mă răzbun pe tine. Dar, de fapt, eu nu vreau să mă răzbun pe tine, Noah. M-am lăsat dus de val și am redevenit acel Nicholas care eram cu ani în urmă, cel pe care tu m-ai ajutat să-l las în urmă și îți jur că niciodată nu o să-l mai las să apară, a fost cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată. Și știi de ce? Pentru că acum, că am sărutat din nou o altă femeie, mi-am dat seama că sunt atât de îndrăgostit de tine încât niciodată n-o să mai pot săruta pe altcineva și să simt același lucru ca atunci când te sărut pe tine; fără tine nu simt nimic, fără tine cred că nici nu am suflet...

Mintea mea a început să analizeze spusele lui și în același timp o teamă îngrozitoare începea să-mi încolțească în piept, luând locul durerii.

— Nu te-ai culcat cu ea? l-am întrebat cu o voce neobișnuit de răgușită.

Nicholas și-a lăsat capul pe spate și a lăsat picăturile de ploaie să-i curgă pe obraji pentru o secundă.

— Urăsc faptul că mă întrebi asta, dar o să vorbesc limpede, pentru că înțeleg că lucrurile au degenerat atât de mult și atât de rapid încât meriți o lămurire.

În clipa aceea, m-a privit fix, dorind parcă să sublinieze sinceritatea cuvintelor sale.

— Niciodată, insist, niciodată nu te-am înșelat cu nimeni, nici nu mi-a trecut prin cap să fac asta și nici n-o să-mi treacă vreodată, Noah.

Am simțit o ușurare imensă, care a fost ca un balsam pentru fiecare dintre rănile minții și ale inimii mele.

— Dar atunci... Briar mi-a spus..., am început eu.

— Noah, povestea mea cu Briar a fost o porcărie și da, ar fi trebuit să-ți spun, dar lucrurile între noi mergeau atât de prost, relația noastră era pe marginea unei prăpastii și nu am vrut să înrăutățesc situația povestindu-ți că am lăsat-o însărcinată pe colega ta de cameră când eram adolescenți și cu atât mai puțin că tata a obligat-o să avorteze ca să evite scandalul. Mi-a fost teamă că n-o să înțelegi. Totul s-a întâmplat atât de rapid încât am pierdut controlul, iar Briar a fost cea care a trebuit să plătească oalele sparte...

Tatăl lui Nicholas fusese cel care o forțase să facă avort? Briar îmi dăduse de înțeles că fusese el.

— Nu te culci cu ea?

Nicholas a lăsat să-i scape o înjurătură și s-a uitat din nou lung la mine.

— Nu mă culc cu nimeni în afară de tine, Noah, dar văd că încă nu ți-am câștigat încrederea și înțeleg asta, serios. Dar putem să rezolvăm toate problemele, împreună putem trece peste asta.

Capul mi se învârtea tot mai tare... Totul era o minciună? Nicholas nu mă înșela?

Am fost atât de ușurată încât nu mi-am dat seama că lacrimile începuseră să mi se rostogolească din nou pe față până când Nicholas m-a tras la pieptul lui și m-a îmbrățișat strâns.

I-am răspuns la îmbrățișare cu o ușoară întârziere, pentru că mintea mea a trebuit să treacă în mai puțin de o secundă de la ura pe care o simțisem pentru dragostea vieții mele la a-l iubi din nou din toată inima.

— Ce mă fac cu tine, Noah? m-a întrebat retoric, în timp ce mâna sa îmi mângâia părul ud și spatele de sus până jos.

Eram atât de înghețată și amețită încât, când Nick mi-a cerut să intrăm în apartament, am încuviințat și l-am lăsat să mă conducă.

Atunci când am intrat și am văzut că salonul arăta așa cum îl lăsasem cu mai bine de zece ore în urmă, am început să simt cum panica punea stăpânire pe mine. Erau pahare peste tot, de când veniseră fetele să mă ajute, erau haine împrăștiate pe canapele și pantofi pe jos, cosmetice... Era atât de mare dezordine încât m-am desprins de Nick și m-am apucat să fac ordine compulsiv.

— Noah, ce faci?

— Trebuie doar să aranjez asta... trebuie să fac curat... trebuie...

Mâinile lui Nick m-au obligat să mă opresc și m-au întors spre el.

— Noah, calmează-te, OK?

M-a studiat de sus până jos și dintr-odată mi s-a făcut atât de frică, mă temeam atât de tare că avea să afle ce făcusem încât mi s-a făcut iar greață.

— Tu tremuri și am înghețat și eu, a continuat. Hai să facem un duș cald și să ne băgăm în pat, OK? Mâine putem continua să vorbim despre asta...

Am clătinat din cap, senzația de vină mă ucidea. Voiam mai mult decât orice pe lume să-mi scot hainele de

pe mine și să mă bag sub duș, dar nu puteam să fac asta în fața lui Nicholas, nici nu puteam să-l privesc în ochi.

Tocmai îmi mărturisise că nu mă înșelase cu nimeni, că nu-i trecuse niciodată prin cap să facă asta; o sărutase pe Sophia, e adevărat, dar ce conta un sărut după ce eu crezusem că se culca cu ea? Nu conta deloc.

— Nicholas, eu...

Ochii săi m-au cercetat cu îngrijorare și am sesizat momentul exact în care și-a dat seama de starea în care mă aflam și a remarcat cu ce eram îmbrăcată.

— Unde ai fost tot timpul ăsta, Noah?

Nu părea să îmi facă vreun reproș, pur și simplu mă observa cu curiozitate.

— Jenna te-a sunat și ea și am vorbit chiar și cu prietenul tău de la facultate... Unde erai?

Am început să clatin din cap și am închis ochii strâns, de parcă asta m-ar fi putut salva de ceea ce avea să se întâmple.

— Eu... eu...

Nu eram în stare să pronunț nici măcar o frază coerentă.

Înainte ca Nicholas să poată trage propriile concluzii, telefonul meu, pe care îl țineam în mână, a început să sune cu tonul acela ridicol care nu a făcut decât să intensifice senzația că trăiam o situație ireală.

Nicholas mi-a luat telefonul din mână ca să vadă cine mă suna.

— De ce te sună?

Tonul său era atât de glacial încât m-a determinat să ridic privirea spre el.

Dumnezeule, era atât de încordat încât fără să vreau am făcut un pas înapoi.

— De ce te sună, Noah?

— Nicholas, eu...

O singură privire i-a fost suficientă pentru a înțelege ce se întâmplase.

— Spune-mi că nu e adevărat ceea ce cred.

Vocea i-a sunat atât de sufocată de teamă încât aș fi dat orice, absolut orice, să dispar din fața lui, să dispar de pe pământ, să încetez pur și simplu să mai exist.

— Te rog, spune-mi că nu ești îmbrăcată în hainele lui, spune-mi că imaginile care îmi trec prin cap sunt doar închipuirile mele... spune-mi, Noah!

Strigătul și strânsoarea mâinilor sale m-au scos din starea de paralizie și am rămas cu ochii ațintiți asupra lui în timp ce lacrimile îmi șiroiau și cădeau pe podea, acolo unde ar fi trebuit să fiu eu în clipa aceea, acolo unde mă purtaseră demonii mei interiori, neîncrederea și toate temerile.

— Îmi pare rău, m-am scuzat atât de încet încât nici nu mi-am dat seama dacă m-a auzit.

A înțeles însă ce i-am spus, pentru că în clipa aceea mi-a dat drumul de parcă pielea mea l-ar fi ars, de parcă brusc nu mai era capabil să mă atingă.

— Nu... n-ai făcut asta, e o minciună.

A început să se plimbe prin cameră cu capul în mâini, smulgându-și cu disperare părul din cap, după care s-a întors spre mine și s-a apropiat, luându-mi fața în mâini.

– Te rog, te rog, Noah, nu mă pedepsi, deja mi-am cerut scuze, nu te juca cu mintea mea, spune-mi doar că e o minciună, spune-mi doar asta... te rog.

Vocea i s-a spart la ultimul cuvânt și a fost suficient ca să-mi dau seama că amândoi eram distruși. Dacă înainte credeam că suferința mea era suficient de mare pentru ca inima să-mi stea în loc, acum, văzând suferința lui, văzând ce îi făcusem, am înțeles că era și mai rău: dacă e extrem de dureros să-ți frângă cineva inima, durerea e și mai mare atunci când îi frângi inima persoanei pe care o iubești din tot sufletul.

— Nicholas... Am fost o proastă... eu credeam... am crezut... Îmi pare rău, Nick, îmi pare rău, am spus cu vocea înecată de lacrimi, luându-i fața în mâini.

Dar nu m-a lăsat să fac asta... Tot corpul i s-a încordat și, apucându-mă de mâini, a evitat atingerea mea. M-a privit țintă în ochi.

— Te-ai culcat cu el?

Vocea lui suna atât de îndurerată încât m-am bucurat că lacrimile îmi înceţoşau vederea şi m-au împiedicat, preț de câteva clipe, să îi văd expresia deznădăjduită.

– Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Cuvintele lui au fost ca niște pumnale care mi s-au înfipt în stomac, eram dezgustată de mine însămi. Atât de dezgustată încât îmi venea din nou să vomit chiar acolo, niciodată nu mă mai simțisem atât de murdară. El a văzut asta, a văzut-o pe fața mea, nu mai eram aceeași, nu aveam să mai fiu niciodată la fel.

Fără să spună un cuvânt, mi-a întors spatele și a ieșit din apartamentul meu.

Am rămas în loc câteva secunde, uitându-mă la golul pe care îl lăsase în jurul meu, iar acel scurt răstimp a fost suficient ca să înțeleg că nu îl pot pierde, nu puteam lăsa relația noastră să se termine așa, pentru că Michael fusese o greșeală uriașă, o greșeală pe care Nicholas avea s-o ierte, trebuia s-o facă, pentru că mă iubea și eu îl iubeam pe el. Refuzam să accept că totul se terminase după ce aflasem că toate bănuielile mele erau neîntemeiate, după ce aflasem că el mă iubea... trebuia să-l fac să înțeleagă că fusese doar o greșeală, că puteam să trecem peste asta: mi-am dat seama că urma să fie cea mai grea bătălie din viața mea, dar aveam s-o câștig, trebuia s-o câștig.

Am ieșit în fugă din apartament și am coborât scările cât de repede am putut. Când am ieșit, l-am văzut îndepărtându-se și l-am strigat. Nicholas s-a oprit și s-a întors spre mine. L-am ajuns din urmă, dar, fără să vreau, m-am oprit la un metru de el. Acel Nicholas care stătea în fața mea nu

era cel pe care îl cunoșteam: era distrus, eu îl distrusesem, iar această realitate m-a copleșit în cele din urmă.

Ploaia cădea peste noi, udându-ne până la piele, lăsându-ne înghețați, dar nu conta, nimic nu mai conta; știam că totul era pe punctul de a se schimba, știam că lumea mea era pe punctul de a se nărui.

— Nu mai e cale de întors, nici măcar nu mai pot să mă uit la tine...

Lacrimi amare i se prelingeau pe față. Cum am putut să-i fac așa ceva? Cuvintele lui s-au înfipt în inima mea ca niște pumnale care mă sfâșiau din interior.

— Nici nu știu ce să răspund, am spus, încercând să-mi controlez senzația de panică ce amenința să mă doboare.

Nu putea să mă părăsească... N-avea de gând să facă asta, nu-i așa?

M-a privit fix în ochi, cu ură, cu dispreț; n-am crezut niciodată că o asemenea privire mi-ar putea fi adresată mie.

— Relația noastră s-a terminat, a șoptit cu o voce sfâșiată, dar fermă.

Și, odată cu aceste două cuvinte, universul meu s-a scufundat într-un întuneric profund, tenebros și solitar... o închisoare făcută anume pentru mine, dar o meritam, de data asta chiar o meritam.

EPILOG

Două săptămâni mai târziu

Zgomotul aparatelor şi acel intens miros neplăcut caracteristic tuturor spitalelor m-au obligat să mă ridic şi să merg în sala de aşteptare. Nu-mi plăcuseră niciodată locurile astea şi, dacă ar fi fost după mine, m-aş fi aflat oriunde mai puţin acolo.

M-am aşezat pe scaun şi mi-am prins genunchii cu mâinile. Poziţia asta fusese preferata mea în ultimele zile şi, la fel ca atunci când mă băgam sub pătură, am închis ochii şi mi-am lăsat mintea să rătăcească în locuri în care preferam să nu mă mai întorc niciodată. Încă mai auzeam vocea Jennei la celălalt capăt al firului, cerându-mi răspunsuri pe care nu eram pregătită să le dau şi apoi pe cea a lui William, care mă anunţa furios că fiul său fusese arestat pentru vătămare corporală.

Nu mi-a luat mult să ajung la faţa locului şi cred că va dura ani întregi să-mi scot din minte acea imagine a lui Nicholas. Ambulanţa îl luase pe Michael, care avea faţa şi corpul pline de vânătăi. Nicholas îi rupsese două coaste. Încă îmi mai aminteam cum era urcat de poliţişti în dubă, cu degetele pline de sânge şi buza spartă. Michael se apărase, era evident, dar nu fusese capabil să-i ţină piept lui Nicholas, care era complet scos din minţi. Tot eu îl împinsesem spre acea stare, fusese din nou vina mea.

Îmi amintesc că Jenna a apărut în spatele meu şi chiar în clipa aceea mi s-au înmuiat picioarele. Ea şi Lion m-au prins înainte să mă prăbuşesc, m-au dus cu maşina la ei acasă şi, fără să pună întrebări, m-au îngrijit toată noaptea.

Lion s-a dus la secția de poliție și l-a sunat pe William. Între timp, Jenna m-a ținut în brațe în pat în timp ce eu vărsam toate lacrimile pe care le mai aveam în mine. După noaptea aceea nu am mai plâns, pentru că eram atât de distrusă încât nimic, nici măcar lacrimile, nu erau în stare să-mi ostoiască suferința.

Și iată-mă aici, în vizită la omul care promisese să mă ajute și care în același timp era răspunzător de starea disperată în care mă aflam.

Am oftat și exact în clipa aceea telefonul meu a început să sune și să vibreze pe scaunul de plastic unde îl lăsasem.

Era Will.

— A ieșit, Noah, m-a anunțat, iar eu m-am ridicat imediat în picioare.

A trebuit să recurg la toate relațiile mele, dar se pare că O'Neil a retras acuzațiile. Cred că ai avut totuși dreptate și a fost o idee bună să vorbești cu el.

M-am simțit cuprinsă de o imensă ușurare.

— A scăpat? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

William a respirat adânc la celălalt capăt al firului și aproape că mi l-am putut imagina, cu fața obosită și îngrijorată, dar ușurat în cele din urmă că fiul său nu avea să ajungă la închisoare din cauza fiicei sale vitrege.

— Da, cu greu.

Am dat din cap ducându-mi mâna la gură și m-am așezat pe scaunul de spital. Apelul s-a întrerupt, iar eu am rămas cu ochii ațintiți asupra peretelui din fața mea.

Nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă Nicholas ar fi ajuns la închisoare din cauza mea; îmi era deja destul de greu să mă trezesc dimineața și să vin la spital, n-aș mai fi suportat încă o vină pe umerii mei.

Jenna a apărut pe hol, cu două cafele în mână și o pungă.

— Ți-am adus ceva să mănânci și nu accept niciun refuz, m-ai auzit? O să mănânci chiar acum.

Fără să-i dau mare atenție, i-am luat cafeaua din mâini și am luat o înghițitură mică. Lichidul cald nu a fost în stare să mă încălzească. Acum îmi era tot timpul frig, eram înghețată pe dinăuntru și pe dinafară: oricâte pături mi-aș fi pus pe mine, îmi lipsea ceva, îmi lipsea lucrul cel mai important.

— Nick a scăpat, am șoptit.

Jenna a făcut ochii mari, surprinsă și a oftat adânc, așa cum făcusem și eu când am aflat.

— La naiba... slavă Domnului!

Am dat din cap, privind din nou în altă parte.

— Noah..., a început Jenna pe tonul acela încurajator, dar nu voiam să o ascult.

Nu voiam ca nimeni să-mi vorbească, să încerce să mă facă să mă simt mai bine, în clipa asta nu voiam decât să mă cufund în suferința mea și să mă izolez.

— Lucrurile o să se îmbunătățească, OK? Michael e bine, începe să-și revină, iar acum Nick a scăpat de închisoare. La cum îl cunosc pe William, nu o să aibă nici cazier. Te rog, nu mai fi așa supărată.

Privirea mi s-a îndreptat spre mâna în care ținea cafeaua. Un inel superb de argint cu un mic diamant îi împodobea degetul inelar. Mă simțisem vinovată și pentru asta, pentru că, în seara în care totul se dusese de râpă, Lion o ceruse în căsătorie pe Jenna, iar ea a trebuit să lase totul baltă ca să vină după mine și să mă ajute să fac față situației.

În ciuda faptului că eram complet absentă, nu puteam să ignor strălucirea pe care o trădau ochii săi când se uita la Lion sau când își privea inelul de logodnă. Mă bucuram pentru ea, chiar mă bucuram, dar fericirea ei întețea durerea sfâșietoare din inima mea.

Eu nu aveam să mă mai bucur de așa ceva niciodată, mai ales după tot ceea ce se întâmplase. Acum, văzând ce pierdusem, eram conștientă că fusesem o proastă. Teama mea de a nu fi rănită mă împiedicase să mă bucur de o iubire sinceră, pentru că Nick mă iubise din tot sufletul, iar eu îl îndepărtasem o dată și încă o dată până ce reușisem să-l

târăsc după mine în întunericul în care, practic, eram mereu cufundată.

Asta mă durea cel mai mult, pentru că eu eram obișnuită cu durerea. Chiar dacă mă temeam de ea și încercam să o evit cum puteam mai bine, puteam s-o suport. Ceea ce mi se părea insuportabil era să mă confrunt cu durerea lui.

Toate momentele în care îmi spusese că mă iubește, toate momentele în care ne certaserăm dintr-o prostie, toate sărutările furate, mângâierile, dragostea pe care reușise să o simtă doar pentru mine... Totul a devenit propriul său coșmar.

În după-amiaza aceea, Jenna m-a dus acasă. Pe Briar nu o mai văzusem din noaptea în care avusese loc petrecerea, iar lucrurile ei nu mai erau când am ajuns eu la apartament. „E mai bine așa", mi-am spus. Briar făcea parte din trecutul lui Nick, un trecut pe care eu nu ar fi trebuit să-l cunosc niciodată, pentru că nu avea nicio legătură cu mine. Acum înțelegeam că trecutul trebuia să rămână acolo, în trecut, pentru că, dacă îi permiteam să reînvie, era în stare să ne devoreze prezentul.

Mi-am dat jos pantofii, în timp ce Jenna se agita în bucătărie, insistând să mănânc ceva. Nu puteam să mănânc nimic, nodul din stomac era atât de mare încât nu lăsa loc pentru altceva. M-am băgat în pat și, când mi-am sprijinit capul de pernă, am auzit foșnetul unei hârtii mototolite. Am scos-o și, cu un junghi dureros în piept, am văzut că era scrisoarea pe care mi-o scrisese Nick.

Cu degete tremurânde am deschis-o și am citit din nou cuvintele sale.

O să-ți dau mai mult timp; dacă de asta ai nevoie, dacă asta trebuie să fac ca să înțelegi că te iubesc pe tine și numai pe tine, asta o să fac. Nu știu ce să mai fac ca să mă crezi, ca să înțelegi că vreau să am grijă de tine și să te protejez mereu. Nu o să plec nicăieri, Noah, viața și viitorul meu sunt alături de tine, fericirea mea depinde numai de tine. Nu te mai teme: eu o să-ți luminez mereu întunericul, iubito.

Am închis ochii strâns.

„Nu o să plec nicăieri."
„Viaţa şi viitorul meu sunt alături de tine."
„Fericirea mea depinde numai de tine."

Mi-am dus scrisoarea la inimă şi am strâns-o cu putere.

„Eu o să-ţi luminez mereu întunericul."

Mi-am strâns braţele la piept, ştiind că acele cuvinte nu mai însemnau nimic. Nicholas fusese categoric, nu voia să mă mai vadă niciodată, refuzase să mă lase să-l vizitez la închisoare, refuzase să-mi răspundă la apeluri.

Pentru el nu mai existam.

Mulțumiri

În primul rând, aș dori să mulțumesc tuturor acelor persoane care au solicitat cu entuziasm această a doua parte. La început, *Păcatul meu* urma să fie o singură carte și, după aproape un an de blocaj, în care am început diverse povești și le-am abandonat la jumătate, mi-am dat seama că trebuia să scriu această continuare. Povestea lui Nick și Noah nu se terminase și, când am început să scriu, nu am putut să mă mai opresc.

În al doilea rând, le mulțumesc editoarelor mele, Rosa și Aina. Vă mulțumesc că m-ați ajutat să fac din această carte ceea ce este acum. Nu a fost ușor să scriu *Păcatul tău* în stilul Wattpad, încărcând capitole noi în fiecare săptămână, fără să pot șlefui romanul așa cum trebuie, sau cel puțin așa cum eram obișnuită. Ați reușit să faceți în așa fel încât rezultatul să fie perfect, iar personajele să rămână autentice. Îmi place această nouă versiune.

Echipei de graficieni, mii de mulțumiri pentru coperte incredibile: ați reușit să redați perfect imaginea lui Nick, lucru pe care nu-l credeam posibil. Ați depășit orice așteptări. M-am îndrăgostit!

Mulțumesc agentei mele Nuria, fără tine aș fi pierdută în această lume literară în care am intrat aproape fără să-mi dau seama.

Mulțumesc verișoarei mele Bar, pentru că ai citit toate modificările de nenumărate ori, pentru că mi-ai spus mereu ce gândești și, mai mult decât atât, ți-ai dat toată osteneala să faci asta fără să-mi rănești sentimentele. Toate sfaturile tale m-au ajutat să fac din această poveste ceea ce este. Nu știu ce aș face fără ajutorul tău. Mi-aș dori să fii mai aproape și să pot împărtăși cu tine pasiunea noastră comună: lectura.

Familiei mele, vă mulțumesc pentru entuziasm, sprijin și dorința de a citi. Vă iubesc mult!

Garri, ești fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată, mulțumesc că ești așa cum ești și pentru că ai intrat în familia mea definitiv. Nu am cuvinte să descriu cât de mult te apreciez.

Ali, mulțumesc că ești acea prietenă pe care mă pot baza mereu, că ești întotdeauna dispusă să mă ajuți și crezi în toate visurile și ambițiile mele. Suntem foarte diferite, dar nu știu ce m-aș face fără tine.

Mulțumesc „păcătoșilor" mei. Încă nu-mi vine să cred cum v-ați îndrăgostit de personajele mele. Mulțumesc pentru toată dragostea pe care mi-o arătați pe rețelele de socializare, pentru răbdarea voastră și pentru că, datorită vouă, am o familie pe care sper din tot sufletul s-o cunosc într-o zi. Vă iubesc pe toți!

Și, în sfârșit, mulțumesc tuturor celor care ați cumpărat *Păcatul meu* imediat ce a apărut. Când editoarea mea mi-a spus că în patru zile s-au vândut aproape toate exemplarele, era să fac infarct. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!